

Sử Tiền Nam Thê Hàm Ngư Phiên Thân Ký

Contents

Sử Tiền Nam Thê Hàm Ngư Phiên Thân Ký	2
1. Chương 1: Xuyên Không Đại Thần Không Có Mắt	2
2. Chương 2: Những Người Đàn Ông Đã Trở Lại	5
3. Chương 3: Vật Lộn Phiên Bản Tiền Sử	9
4. Chương 4	10
5. Chương 5	11
6. Chương 6: Bài Xích Đồng Tính	15
7. Chương 7: Bi Thảm Xuyên Qua...	17
8. Chương 8: Xuyên Qua Đại Thần, Gia Với Người Mảo Thượng !...	20
9. Chương 9: Tôn Chí Tân Học Nói	22
10. Chương 10: Dung Nhập	25
11. Chương 11	26
12. Chương 12	27
13. Chương 13	28
14. Chương 14: Cơm Tập Thể...	36
15. Chương 15: Hải Năm Thời Tiền Sử	39
16. Chương 16	41
17. Chương 17: Muối	45
18. Chương 18: Phát Hiện Kinh Hỉ	48
19. Chương 19	49
20. Chương 20: Naaru Bị Thương	54
21. Chương 21	56
22. Chương 22: Hai Người Không Hải Hòa Ở Chung...	61
23. Chương 23: Ông Thổ Tên	65
24. Chương 24	66
25. Chương 25	68
26. Chương 26: Naaru Khiến Trách	72
27. Chương 27: Con Trai Cha Dượng...	75
28. Chương 28: Sống Về Đêm	79
29. Chương 29	82
30. Chương 30	84
31. Chương 31: Cường Hôn ?...	89
32. Chương 32: Mãn Doanh Địa Phốc Phốc Thí Vang Mấy Ngày Liên...	92
33. Chương 33: Sống Về Đêm	96
34. Chương 34	98
35. Chương 35	105
36. Chương 36	106
37. Chương 37: Tối Cửa Đòi Nợ Nam Nhân...	107
38. Chương 38: Duy Kinh Hải Tặc Dạng Nam Nhân...	109
39. Chương 39: Bốn Nam Nhân Nhất Đài Hí	112
40. Chương 40: Liên Thủ Qua Mùa Đông	116

41. Chương 41: Tôn Chí Tân Tư Nhân Lều	119
42. Chương 42: Trở Tay Không Kịp	122
43. Chương 43	123
44. Chương 44: Bắt Đầu Mùa Đông Chuẩn Bị...	128
45. Chương 45	129
46. Chương 46: Lưới Cá...	132
47. Chương 47	134
48. Chương 48: Tiger Tâm Tư...	137
49. Chương 49: Thổ Lộ	141
50. Chương 50	143
51. Chương 51: Naaru Nghịch Tập	147
52. Chương 52: Bữa Sáng Quỷ Dị	152
53. Chương 53: Chuẩn Bị Xuất Hành	158
54. Chương 54	159
55. Chương 55	160
56. Chương 56: Xuất Phát !	163
57. Chương 57: Năng Lực Cổ Quái Của Alfa	166
58. Chương 58: Kỳ Cảnh Cùng Quá Hiện !	169
59. Chương 59	174

Sử Tiền Nam Thê Hàm Ngư Phiên Thân Ký

Giới thiệu

Editor: Tâm Linh Thể loại: Đam mỹ, Chủng Điền Văn, 3P, Hổ Công, Xuyên không, Thú nhân. Truyệ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-tien-nam-the-ham-ngu-phiên-thân-ky>

1. Chương 1: Xuyên Không Đại Thần Không Có Mắt

Tôn Chí Tân đã ở bên dòng sông nhỏ này ngồi rất lâu, hình như cũng được một giờ đồng hồ rồi, tư thế giống như bức tượng Người Suy Tưởng vậy. Có điều mộng hắn không lộ, bên hông có vậy một mảnh da thú, đồ leo núi căn bản không biết đã đi đâu mất, nửa che nửa hở, so với lộ cũng chẳng khác chi.

Thân không động, mắt chỉ chăm chăm nhìn đồng hồ đeo tay, kết luận là mình đã thủ ở đây chính xác bốn mươi tám phút. Có bốn mươi tám phút mà hắn đã tê chân ê mộng. Còn vị Người Suy Tưởng kia ngồi đặt cọc tử 1888 đến 2011, cũng không biết ngồi những hơn hai trăm có lẽ năm thì suy được cái gì.

Cái đồng hồ trên cổ tay này là loại đồng hồ leo núi Casio đời mới, là Tôn Chí Tân nhịn ăn, nhịn uống, cày bầy cả năm, cắn răng cắn lợi mà mua. Một là đây là hàng tốt, công năng dã ngoại đầy đủ; Hai là loại dân chuyên đi phượt như hắn chịu không được dụ dỗ của nó, thất lưng buộc bụng một năm rồi cuộc ới máu mà rước về.

Con này là hàng đảm bảo nguyên hăng, dòng prg-500t-7dr, không chỉ xem giờ còn có cả tỷ công năng hữu dụng khác, như đo nhiệt độ, độ ẩm, áp suất không khí; đèn led tự động phát sáng, biên độ nhiệt cao; có cả la bàn và rất rất nhiều công năng khác đang chờ đồng chí Tôn Chí Tân khai phá. Dùng cả vạn nhân dân tệ để mua quả là vô đối, loại này dùng pin mặt trời, nạp một ngày đủ dùng cho năm tháng. Vỏ bọc Titan, rắn chắc không phải hỏi. Cho nên lúc xuyên qua không giống những thư khác bị cồng thời không hỗn loạn xé rách không biết lưu lạc phương nào, càng không bị đám dã nhân tiền sử tháo xuống, vẫn như vậy hoàn hảo không sứt mẻ nằm trên cổ tay trái của hắn.

Xem thời gian hiện là 17:36 chiều, ngày mồng 4 tháng 1 năm 0000.Ặc ... Vẫn là thôi đi, công năng báo ngày coi như hỏng, có trời mới biết nơi này dùng lịch gì để tính ngày. May là nhìn đồng hồ có thể nghiệm chứng, tinh cầu này cùng với Trái Đất có chu kì quay giống hệt nhau, cho nên Tôn Chí Tân đến nơi này ngày thứ ba liền chỉnh nó về 0 lần nữa để đếm. Nhìn vào số ngày chứng tỏ hắn đã đến đây được chừng 35 ngày.

Đem ngày về 0 không phải hành động giận dữ sinh nông nổi gì, mà là trong lòng Tôn Chí Tân có có đáp án chính xác: Thời không trước đây, khẳng định là về không được.

Có từng nghe nói có người xuyên qua rồi lại trở về thời không ban đầu hay chưa? Đọc nhiều tiểu thuyết xuyên qua như vậy làm gì? Nội trong ba chương liền được tác giả khẳng định: đến rồi thì an tâm ở lại nghen con!

Ta x!!!

An tâm ở lại con bà nó! Không thể quay về đương nhiên chỉ có bốn chữ an tâm ở lại này an ủi chính mình, chứ không thì làm sao? Cắt mạch màu, uống thuốc độc, cắt cổ, đập đầu cổ chết một lần nữa? Chưa nói đến chuyện chết rất không thoải mái rất đau rất đáng sợ, tên đại thần xuyên không là kẻ không nhằm nhò được gì, lần đầu cho người ta xuyên đến thời tiền sử, lần sau còn muốn xuyên đi đâu? tiếp tục vượt rào thành sinh vật đơn bào? giống thủy tức ăn ị cùng một đường? vẫn là thôi đi... Còn không bằng như hiện tại. Cổ nhân nói chẳng có sai: Chết tử tế không bằng sống, thật con mẹ nó có đạo lý.

Tôn Chí Tân đang ngồi trước một con sông nhỏ rộng khoảng 4 m, hẹp nhất cũng 2 m. Bờ sông đầy những đá sỏi thô to góc cạnh, lòng sông đầy nhôc những hòn đá cuội trơn nhẵn to nhỏ khác nhau. Bùn rất ít, suy ra là thời gian hình thành con sông này cũng chưa lâu, từ thượng lưu không có nhiều đất cát dạt xuống. Nước sông trong veo, nơi hẹp nhất nước sông cũng không siết, tiếng nước chảy thanh thúy dễ nghe, còn có thể thấy tôm cua cá tung tăng thác loạn bơi nhảy, con cua kia con vô sỉ chơi thối bong bóng nước dùng tự do của nó để kích Tôn Chí Tân

Dù là độ trong của nước, hay số lượng sinh vật, cùng với năng lực sống, đều chứng minh hắn đã xuyên về quá khứ, hơn nữa xuyên một phát N năm. Ở thời không cũ, có nước sông trong như vậy, có tài nguyên trong nước phong phú như vậy, chắc chắn là nói dóc mà thôi, mặt trời mọc đằng tây mới có hiện tượng hiếm lạ dạng này. Con sông trước mặt dù là độ trong hay sản lượng sinh vật hoàn toàn không bị kẻ nào làm ô nhiễm, con cua kia lớn đến nỗi làm người giật mình, Tôn Chí Tân vẫn là lần đầu thấy được cua nước ngọt cũng có thể lớn đến như vậy, trước kia loại này chắc chỉ thấy ở cửa biển mà thôi.

Nước sông hắn cũng uống qua, tươi mát ngọt lành, không có vị đất, không cần xét nghiệm cung biết là loại thượng đẳng. Kiếp trước nếu có loại nước sông này, sớm đã bị người đóng thùng mang về, dán nhãn nước suối xx, nước sông băng oo, quảng cáo khắp phố lớn ngõ nhỏ.

Cho nên có thể khẳng định, nơi này cách thời không của mình xa không thể tả.

Một khẳng định nữa là nơi này nhất định không phải địa cầu trước kia hắn từng ở. Cái này cũng dễ xác định, dù là con nít không có kiến thức thiên văn cũng biết trên trời chỉ có một con trăng, nơi này bầu trời ông trăng chị Hằng chú Cuội có đến khoảng mười một cái! Không chỉ thế, bầu trời nơi này chu kì còn phức tạp hơn rất nhiều.

Khi có trăng, mười một con trăng kia sẽ lơ lửng giữa trời không, chúng cũng không phải luôn cùng lúc xuất hiện, có khi chỉ một hai cái, có khi cùng lúc mười một cái xuất hiện. Hai hoặc mười một cái cùng xuất hiện là hiếm nhất, năm đến chín cái lần lượt xuất hiện thường xuyên hơn. Hiện tượng thiên văn kì lạ chứng tỏ xung quanh hành tinh này có mười một vệ tinh, quỹ đạo quay cùng vận tốc không đồng nhất.

Đến đêm, mười một vệ tinh kia leo lên bầu trời, hoặc xanh lam, hoặc hồng phấn, dễ thấy nhất là màu kim loại sáng bóng, vắt vẻo giữa trời như một cái thắt lưng như vân như vù, như tinh linh chơi đùa trong dải Thiên Hà, thật đẹp. Cái dải sáng kia giữa trời đêm nhìn giống như một dòng sông, Tôn Chí Tân lơ mơ đoán nó là thiên thạch, giống tự vòng đai thiên thạch của sao Mộc, do nhiều tảng đá, khối băng tạo thành, ban ngày không thấy được, đến tối bởi phản xạ ánh sáng từ trăm năm ánh sáng liền hiện ra, đẹp đến tuyệt hạn, không phải thứ mà ở Trái Đất có thể thấy được.

Đây cũng đủ chứng minh mình không còn ở địa cầu, cũng không phải hệ mặt trời, mà là một góc không tên trong vũ trụ.

Như thế, giấc mộng xuyên trở về của Tôn Chí Tân liền càng nhạt dần.

Tôn Chí Tân là vượt sông đi qua, giờ đang trụ lại bên kia bờ. Phía bên kia sông có rất nhiều người đang bận rộn. Bọn họ đều là người già, phụ nữ, trẻ con, bệnh nhân cùng người tàn tật, nam nhân khỏe mạnh trưởng thành đều không có, bởi vì bọn họ đều đã ra ngoài đi săn. Theo Tôn Chí Tân quan sát, đây là một bộ lạc có gần một trăm người, phương pháp sinh tồn chủ yếu là dựa vào đàn ông trưởng thành ra ngoài săn thú thu về. Con mồi được thủ lĩnh bộ lạc phân phối xuống, trở thành món chính. Món phụ là quả dại, rễ cây mà phụ nữ, trẻ con, người già kiếm về, chủng loại và số lượng đều rất thưa thớt, hoàn toàn không thay thế được thịt từ con mồi trở thành món chính. Có lẽ là vì chất đất chất nước chưa từng bị ô nhiễm, trái cây nơi này không do người nuôi trồng cũng cực kì ngon miệng. Tôn Chí Tân đã nếm qua một loại quả dại giống với táo, so với kiếp trước chỉ bằng một nửa, ít nước, rất chắc thịt, vị giống nhau, ăn vào lại ăn ngọt thơm ngát thần kì, còn có hương vị nguyên sinh thái. Mùi tanh tươi của thịt mỡ được nấy nướng từ bên kia thổi qua, đối với một người thể kỉ thể kỉ hai mươi mốt như Tôn Chí Tân mà nói, có vẻ vừa dễ ngủ, vừa ghê tởm.

Dễ ngủ là vì hần thật sự đói, nơi này thói quen là một ngày chỉ ăn hai bữa, sáng một bữa, tối một bữa, không có bữa trưa. Đồ ăn từ buổi sáng đã sớm tiêu hóa không còn gì, đói đến nỗi bụng Tôn Chí Tân réo lên vang dội, ngửi thấy hương đồ ăn đương nhiên thấy dễ ngủ. Mà ghê tởm, là vì những người này thủ pháp nấu ăn thật sự là thô lậu không chịu nổi, cả miếng thịt hoặc là chính là nấu, hoặc là chính là nướng, gia vị chỉ có một loại nhìn qua tối giống như muối biển trộn đất cát đen nhem, vừa đắng vừa chát, còn mang theo mùi vị như bị nhiễm kim loại rất khó chịu, miễn bàn có bao nhiêu đáng sợ. Sau khi liên tục ăn ba mươi lăm ngày, Tôn Chí Tân chỉ cảm thấy muốn cảm ơn xuyên không đại thần một việc: Ôi mẹ nó ơi, bọn họ đã muốn phát triển đến dùng lửa để nấu chín thức ăn, không phải ăn tươi nuốt sống, thật sự là quá tốt!

Liên tục quan sát ba mươi lăm ngày, Tôn Chí Tân sớm đã đưa ra một kết luận, không nói đến địa phương khác thế nào, lấy bộ lạc trước mặt mà nói, sức sản xuất là cực độ thấp, căn cứ công cụ bọn họ sử dụng mà phán đoán, hẳn là thời kì đồ đá. Về phần là tiền thời kì đồ đá, hay là hậu thời kì đồ đá, còn đợi quan sát thêm.

Nghĩ đến đây Tôn Chí Tân liền cảm thấy trong lòng vô cùng bị ai. Những tiền bối khác xuyên qua hoặc là sẽ xuyên thành quân vương, hoặc là sẽ xuyên thành Đế nhất hiền vương, kém một chút cũng có thể thành tài tử; Nữ cũng có thể là nữ đế, hoàng hậu, nữ tài tử, nếu không cũng là một cô cung nữ trước tiên ở trong cung làm công tác tư vấn gì đó, sau đó lại được đế vương coi trọng, chim sẻ biến phượng hoàng. Mà chính mình thì sao? không biết là do mệnh không tốt hay là xuyên không đại thần ra đòn quá mạnh, một trưởng không cẩn thận cứ nhiên xuyên thẳng đến tiền sử thời kì đồ đá.

Việc này thực

Thời kì đồ đá đó...trước kia cũng từng chơi mấy game kiểu này, ham hố thu thập đủ loại súng vật, chính là không có nghĩ đến chính mình một ngày nào đó cũng sẽ xuyên đến cái thời đại chim không thềm để trứng này. Đùng đùa nhau như vậy có được hay không... Chính mình cũng không phải người có đam mê xuyên không, cơ hội trúng thưởng nhường cho người khác đi. Tẩn giang, Khởi Điểm, có cả đồng ham hố xuyên qua kia kia, nhìn thế nào cũng không đến lượt mình. Vì thế lại ra một cái kết luận: Xuyên không đại thần tuyệt đối là cái đồ không có mắt, hơn nữa còn cực kì không chịu trách nhiệm, làm việc tùy tâm sở dục còn thích sung sướng trên nỗi đau khổ của người khác!

Người bên bờ đối diện, vô luận nam nữ, cơ hồ đều trống trơn. Trẻ con thì đừng nói, trăm phần trăm là ở không, zai gái giống nhau bóng loáng đầy đất chạy loạn, rất giống thú non trong vườn Thủ Lệ. Các lão

nhân phần lớn cũng ở trần , lộ ra làn da già cỗi đầy nếp nhăn cùng đốm đồi mồi. Phụ nữ tùy điều kiện tốt xấu, về phần dưới mà nói, điều kiện tốt mặc trên hông một khối da thú, che mà như lộ; Điều kiện không tốt, cũng ở trường luôn. Về phần phía trên, cũng là gì cũng không có, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy rằng thú linh tinh xuyên thành vòng cổ thô kệch mang ở trên người, cũng là rất hiếm.

Lần đầu nhìn thấy nhiều phụ nữ lỏa thân như vậy, Tôn Chí Tân còn hưng phấn một chút. Thật nhiều vú sữa nha! Tròn méo, to nhỏ, hình cầu hình măng hình mướp, kiểu dáng da dạng, tất cả đều ban ngày ban mặt lộ thiên tùy người xem. Trước kia tùy tiện nhìn như vậy làm sao có, hiện tại lại thoải mái..... Chẳng phải là thiên đường ư ? Con người chính là có chút tiện như vậy, lúc che đậy không cho xem thì một lòng muốn nhìn, khi chúng nó tùy chỗ đều mặc người tùy tiện xem, cảm giác thần bí sẽ không còn, càng cảm thấy không đáng giá tiền, dục vọng muốn nhìn giảm mạnh, nhìn nhiều mệt mắt. Tôn Chí Tân theo ngày đầu tiên tính hưng phấn ngày thứ hai mệt mỏi, sau đó liên tục ba mươi lăm ngày liên tục nhìn nhìn, đã ngán phát ới.

Không tin hả? thứ xinh đẹp như vậy có thể nhìn đến ới? xem xong muốn sờ mới là thật đi...Người đừng có không tin, thịt nướng ăn ngon không? người ăn liên tục một tháng, ngày ngày nướng ăn thử xem xem. Người ăn được một tuần, ta xem như người lợi hại! hai quả cầu mỡ kia hiện tại đối với Tôn Chí Tân đã không có bất luận lực hấp dẫn nào, thậm chí còn nhìn mà thấy phiền, nhìn qua liền như ăn mỡ động vật nhiều đã muốn ngán. Càng miễn bàn người lớn tuổi, hoặc ốm yếu , hoàn toàn không có mỹ cảm, ngực giống hai túi da dài cả mét lác lư trước bụng, bần bần đầy nếp nhăn, nhũ hoa như ô mai Mĩ mốc meo đen xì. Phụ nữ ở đây tổng thể rất giống phụ nữ thổ dân da đen. Có thể trong tình huống như vậy còn dậy lên tình thú ... trừ phi người là cấm thú, không thì chẳng còn gì để bàn. Người khác thấy như vậy trong đầu nghĩ đến cái gì Tôn Chí Tân không biết, dù sao Tôn Chí Tân chính mình không được, giống như khi hắn nhìn ảnh chụp những người phụ nữ thổ dân châu Phi, chỉ có đồng tình sâu sắc, không có nửa điểm dục vọng.

Nhưng là không có biện pháp, không phải phụ nữ không muốn mặc, không muốn ăn mặc xinh đẹp, mà là sức sản xuất thực tại rất thấp, thật sự không có điều kiện này, sản xuất không được mấy thứ để mặc, hoặc là nói không có bao nhiêu đồ dư thừa để chế vật che thân. Chỉ riêng da thú, đối với nơi đây trong điều kiện cực hạn cũng có thể chuyển thành thực phẩm, Tôn Chí Tân có nhìn thấy người già bị đói lấy da thú nấu nhừ lên ăn, vừa ăn vừa phun lông ra ngoài, Tôn Chí Tân nhìn xem vừa ghê tởm vừa chua xót không thôi. Cho nên bọn họ chỉ đành ở không, lúc hừng đông chỉ có thể đáng thương mà khoanh hai tay quanh bộ ngực để sưởi ấm, cho dù là cô gái trẻ, ngực xinh đẹp cũng bị đông lạnh đến nổi da gà, một chút cũng không đẹp.

Đang ở nơi đó cảm thán, có một đứa bé đen gầy đứng ở bờ bên kia gọi hắn:“Tất đạt a sát lap tô,% !@# !\$@ !%&%@#*.”

Trừ bỏ tất đạt a sát Tôn Chí Tân nghe hiểu được, còn lại đều như nghe tiếng chim chuột. Liên tục ba mươi lăm ngày, vẫn bị gọi là tất đạt a sát lap tô, ngu ngốc cũng biết là đang gọi mình.

Nếu thực muốn học, dựa vào chỉ số thông minh tự nhiên của Tôn Chí Tân có thể thực dễ dàng học được một ít từ đơn giản hằng ngày. Nhưng là hắn tận đáy lòng bài xích nhóm người nguyên thủy này, không có hứng thú giao tiếp. Ba mươi lăm ngày cũng chỉ nghe hiểu được tất đạt a sát lap tô, còn lại đều như vịt nghe sấm— sấm sà sấm sì, nghe mười lốt chín, còn lại một đầu cũng không không được. Đồng thời trong lòng ẩn ẩn đoán đây là một cái danh hiệu, mà không phải tên họ, bởi vì vô luận ai như vậy lúc gọi hắn , trên mặt đều mang theo một loại biểu tình tôn kính cùng sợ hãi và phức tạp, ẩn ẩn lại bảo trì khoảng cách, vẻ mặt rất là cẩn thận. Người bình thường nhìn thấy Trương Tam Lý Tứ vương mặt rõ, khi chào hỏi sẽ không giống như vậy, đúng không ? đây là kiến thức thường thức rất đơn giản.

Tôn Chí Tân không có lên tiếng trả lời, chỉ là chậm rãi đứng lên, băng qua sông sang bờ bên kia đi đến. Hắn biết, đây là đàn ông trong bộ lạc đã trở lại, phụ nữ làm xong cơm chiều bảo người đến gọi hắn đi qua ăn cơm. Ba mươi mấy ngày vẫn đều như vậy, ngày ngày đàn ông đều ra ngoài săn thú đến tối mới trở về, không có chuyện ngoài ý muốn thì sẽ không thay đổi.

2. Chương 2: Những Người Đàn Ông Đã Trở Lại

Đứa bé đen gầy dẫn Tôn Chí Tân hướng về phía căn lều lớn nhất.

Cái gọi là lớn nhất, cũng bất quá là chiếm ba mét hơn một chút. Toàn bộ trưởng bằng dùng da thú hợp lại thành một khối, lại dùng một cây cột gỗ dựng đứng lên, trở thành cái lều đơn sơ nhất mà Tôn Chí Tân từng thấy. Kỹ thuật ghép da cũng phi thường đơn giản, chính là dùng đầu gỗ nhọn đục lỗ trên da thú, lại dùng dây xé ra từ da thú da thú xoắn qua rồi cột lại với nhau là xong. Theo Tôn Chí Tân quan sát, toàn bộ trong bộ lạc phụ nữ có tay nghề này cũng không nhiều, còn giống như là công kỹ thuật gia công nào đó rất cao cấp.

So sánh với những trưởng bằng khác, nó lớn hơn, 'Hoa lệ' hơn, 'Khí thế' hơn. Trên đỉnh cột gỗ chống còn cắm một nhúm lông đuôi rực rỡ của một loại chim nào đó, nó đón gió rêu rao tỏ vẻ chỗ ngồi này là chỗ ở của thủ lĩnh bộ lạc, xét theo địa vị thì tương đương với phủ chủ tịch. Đây là ngôi nhà mà trong thời đại tiền sử trước mắt Tôn Chí Tân là phi thường 'Xa hoa', phi thường 'xanh vàng rực rỡ', Tôn Chí Tân vừa thấy đã muốn khóc, cảm thấy như chính mình đang ở trên một đồng rác của lịch sử.

Đứa bé đen gầy đem Tôn Chí Tân đưa về nhà liền bắt đầu linh hoạt mà lại cần lao làm cơm chiều. Tôn Chí Tân liếc mắt thấy thân thể đen gầy bệu, trong lòng đồng tình mà thương cảm, lại vẫn cứng rắn như không phát hiện. Mọi chuyện phát sinh trên người hắn làm cho Tôn Chí Tân không muốn có liên hệ gì với bất kỳ người nguyên thủy nào ở nơi này.

Tên đứa nhỏ hình như là Buku, Tôn Chí Tân nghe người khác gọi nó như vậy. Nó là con trai nhỏ của thủ lĩnh bộ lạc, con trai lớn rất cao rất to con, đã trưởng thành, đã có thể đi theo cha ra ngoài săn thú, cho nên lúc này không thấy được hắn. Trong nhà thủ lĩnh Bộ lạc không có nữ nhân, việc nấu cơm liền rơi xuống đầu Buku.

Về việc này, Tôn Chí Tân kỳ thật đối với vị này thủ trưởng bộ lạc có chút kính nể. Hắn làm một gã thủ lĩnh bộ lạc, trừ bỏ có chuyện lời nói có trọng lượng ra, không có bất luận đặc quyền gì khác, không tham ô bất nháo, không có hơi thở hủ bại của bọn cán bộ kiếp trước luôn chăm tắm mà vẫn không sạch sẽ. Những thành viên khác trong bộ lạc sẽ vì kính trọng mà đưa tặng hắn này nọ, còn lại tất cả đều theo lệnh của hắn mà chia đều theo chế độ phân phối đi xuống, hắn không hề lấy nhiều thêm dù chỉ một chút. Loại chế độ phân phối này thực nguyên thủy, thực thô lậu, nhưng không có chút quan liêu tham ô nào. Có thể hình thành phương thức phân phối như vậy, thứ nhất là sức sản xuất rất thấp, không có bao nhiêu dư ra có thể tàng trữ, thứ hai cũng là mọi người chất phác thành thật. Như thế liền làm cho người từ thời đại mới xuyên qua như Tôn Chí Tân một bên khinh bỉ, một bên lại kính trọng.

Đương nhiên, về cái khác, bội phục cùng kính trọng trong lòng Tôn Chí Tân vị hận ý với vị thủ lĩnh bộ lạc mà tan thành mây khói. Nói đơn giản, gia đình thủ lĩnh bộ lạc này cấu thành có bốn người, thủ lĩnh, con trai lớn của thủ lĩnh, con trai nhỏ của thủ lĩnh, còn có Tôn Chí Tân. Không có nữ nhân, nhưng Tôn Chí Tân bị thủ lĩnh dùng thay đàn bà. Liên tục mấy chục ngày, ngày ngày mộng nở hoa. Quả nhiên là cục hoa tàn, thương đầy đất..... So với thân thể, tự tôn càng bị thương lợi hại.

Đồ Buku dùng để nấu là một cái nồi thủ công thực đáng sợ, hình dạng của nó giống như một chiếc giầy ống, mặt trong lõm vào có thể chứa đựng, đứa bé bắc nó lên giá lửa, thêm nước rồi ném thịt đã để được mấy hôm vào nấu. Trình độ nấu ăn của nó chỉ có vậy, tất cả bỏ chung vào nồi rồi đem nấu, nấu đến chín thì coi như làm xong cơm.

Chỉ là thịt đã để vài ngày, đã muốn có chút biến chất, chưa xuống bếp đã có một đám ruồi nhặng châu vào hứng phần lợn qua lợn lại, đông nghìn nghịt lại ông ông một mảnh thật làm cho người ta nhìn thấy mà sợ. Bất quá tuy rằng quả thật có chút biến chất, nhưng thật ra vẫn có thể ăn, chính là nấu lên có một hương vị kì quái, làm cho người ta muốn mửa ra còn hơn muốn nuốt vào. Tôn Chí Tân thực sự muốn ói, nhưng lại biết khối thịt có chút biến chất nhưng trong tình huống thực tại thật sự trân quý vô cùng, chỉ tự cố nén. Phải biết rằng đây là thời kì tiền sử đồ đá, thức ăn có ít cũng không dễ kiếm, phạm là có thể ăn mà không chết, tuyệt không bị vứt bỏ.

Không lâu sau, nước sôi trong nồi reo ồ ồ, hương vị kì quái mờ mịt khắp cả lều, làm cho người bên trong đứng ngồi ko yên. Đương nhiên, người đứng ngồi không yên chỉ có Tôn Chí Tân, Buku nhưng thật ra thêm nhỏ dãi nhìn chăm chăm trong nồi, vẫn phải giữ phận chờ mọi người cùng ăn.

Tiếp qua một lát, Tôn Chí Tân nhìn thời gian ước chừng là sáu rưỡi tối, ngoài lều truyền đến tiếng hoan hô. Cánh đàn ông săn thú đã trở lại!

Tôn Chí Tân trong lòng căng thẳng, lập tức lại nghĩ đến hung thủ ngày ngày bạo cú hấn. Nhưng có lẽ vì thu hoạch của bọn họ cùng sinh tồn có liên quan chặt chẽ, cho nên du trong lòng thập phần không nguyên ý, Tôn Chí Tân vẫn là nhin không được qua khe lều nhìn xuyên qua bên ngoài.

Một đám đàn ông, ước chừng năm mươi người, dưới sự dẫn dắt của một tên đầu lĩnh đang vui vẻ thắng lợi trở về, đón nhận lời chào mừng của các thành viên khác của bộ lạc. Đi tuốt hàng trước mặt chính là thủ lĩnh bộ lạc, trên vai khiêng một con nai đầy máu, vừa vẫy tay, vừa tươi cười.

Hắn, tên khốn ngày lại ngày đem mình coi như đàn bà! Nhìn đến người nọ, mắt Tôn Chí Tân rụt lại, cúc hoa không ngừng ần ần đau, lúc này chuyển mắt đi xem người khác.

Giống như những người khác trong bộ lạc, đám đàn ông hoang dã này không sai biệt lắm đều toàn thân lông thể. Chỉ là để tiện bảo hộ mình khi săn thú, mỗi thợ săn đều đeo bên hông một cái mũ da, đem cả gậy cả túi nhét hết vào để bảo hộ chính mình, buộc lại bên hông. Thứ đạo cụ như vậy Tôn Chí Tân hình như từng thấy qua trên tạp chí, dân bản xứ Châu Phi vẫn có người mặc nó, có cái tên là bao âm hành, sử dụng chính là giống vỏ kiềng giống nhau, để tránh bị thương đến chỗ yếu hại lúc chiến đấu, đem trường thương giấu vào bên trong.

Mấy cái này cũng là ra ngoài mới đeo, trở lại doanh địa liền cởi ra, vẫn một thân đầy dất tự nhiên. Tôn Chí Tân biết, bởi vì thứ này lấy công nghệ trước mắt mà nói làm ra là không dễ, bọn họ chỉ phải như vậy. Mà làm thủ lĩnh, nam nhân dẫn đầu trang bị xa hoa hơn nhiều, bên trong không chỉ có bao âm hành bảo hộ, bên ngoài còn có thêm một cái váy da nhỏ. Có điều thứ kia của người nọ vốn cực lớn, có cái bọc lại quần thêm váy da, thứ nam tính đó vẫn đối váy da ngẩng lên cao cao. Tôn Chí Tân chỉ nhìn liếc mắt một cái liền cảm thấy da đầu run lên, hắn nhưng là đã tự thể nghiệm uy lực của thứ to lớn kia, lập tức chỉ cảm thấy mờ mịt lại ần ần đau, chỉ hận không thể bắt chân bỏ chạy.

Đương nhiên, ý niệm này trong đầu chỉ là nhảy ra một chút, Tôn Chí Tân liền thành thật. Không phải hắn không muốn chạy, mà là chạy không được a...Nơi quỷ quái này chạy đi căn bản là không có cách nào sinh tồn, hoàn toàn không đồng dạng như thời không trước làm cho Tôn Chí Tân đối với cái gì cũng mờ mờ mịt mịt, ngay cả biết kỹ năng dã ngoại cũng vô dụng. Hắn đã thấy qua một lần chiến đấu khi dã thú xông vào bộ lạc, cái loại một chết hai sống chân chính kia làm cho một đóa hoa nhà ấm như Tôn Chí Tân hai chân run rẩy, một lòng muốn xông hỗ trợ, nhưng đến cùng cũng không thể hoạt động tay chân. Một trận ấy, thương sáu người, tàn một người, chết hai người. Trong sáu người bị thương điều trị lại vì điều kiện trị liệu lại chết thêm ba. Bình sinh lần đầu gặp phải chân chính tử vong, còn là trong khoảng cách gần như vậy, cái loại trường hợp tàn khốc mau me xương nát máu cạn này hoàn toàn đập nát chút dũng cảm không còn nhiều lắm của Tôn Chí Tân.

Muốn chạy trốn, cũng là về sau, đợi chính mình trở nên cường đại có năng lực sinh tồn rồi nói sau, cũng không phải hiện tại.

Nói đến cũng quỷ dị, dã thú Tôn Chí Tân may mắn nhìn thấy so với thời không trước hình thể lớn hơn nhiều lắm, lực thương tổn cũng lớn hơn nhiều lắm. Con người nơi này vì đối kháng với dã thú cường đại để sinh tồn cũng tiến hóa thành hình thể cao lớn. Trong bộ lạc, nam giới cường tráng cao trên mét chín chỗ nào cũng có, thủ lĩnh lại là loại cường trong cường, toàn bộ thân thể tinh tráng cao lớn, tràn ngập vẻ đẹp dương cương hòa cùng lực lượng.

Lẽ ra Tôn Chí Tân cũng không thấp, lại bởi vì thích hoạt động dã ngoại mà cường tráng rắn chắc. Nhưng chiều cao 178 của hắn rơi tới nơi này, cùng so với những dã nam kia thì chính là gặp thầy. Nơi này nữ nhân cũng rất cao, lại trắng kiện to lớn, Tôn Chí Tân đứng ở trong đám người ngược lại có vẻ xinh xắn lạnh lợi.

Bên ngoài lều vẫn là một mảnh tiếng cười nói hoan hô. Đàn ông bộ lạc Thợ Săn đều tháo xuống bao da giữa hông, cận thận cất đi, lúc này ở trần mạnh mẽ xả thịt, phân phối con mồi. Liếc mắt một cái, phụ nữ cầu thịt lác lác không ngừng, đàn ông gậy thịt vung vẩy liên tục, cầu to gây sự nhìn đến mãn nhãn, tràn ngập hơi thở lỗ măng nguyên thủy. Tôn Chí Tân nhắm mắt lại trốn mắt, tái nhắm mắt trốn mắt, ủ rũ nghĩ chính mình vì cái gì con chưa đau mắt hột? coi như đây là bãi tắm tiên cơ lớn đi...

Hôm nay thu hoạch cũng khá phong phú, tất cả mọi người đều hưng phấn, toàn bộ phân phối mất một thời gian dài.

Hồi lâu sau thủ lĩnh mang theo con lớn trở về, hắn trên vai khiêng một cái lộc chân hươu, trên vai con lớn mang con con nhỏ hoang, cùng một con chim giống như là chim trĩ.

Khi tiến vào tên kia liếc mắt nhìn Tôn Chí Tân một cái, Tôn Chí Tân nâng mắt, không lùi bước cùng hắn trợn mắt. Đối với cái tên ngày ngày cười mình này, Tôn Chí Tân vừa muốn giết hắn, lại vừa muốn thiến hắn, tóm lại chính là không muốn cho hắn sống tốt.

Bị Tôn Chí Tân trừng, tên kia không giận, ngược lại còn nở nụ cười, trong đôi mắt ba quang lưu chuyển, tuyệt không che dấu yêu thích đối với Tôn Chí Tân. Tiếng cười của hắn dương cương sang sảng nở rộ trong lều, thanh âm vang dội phát ra từ lồng ngực rộng lớn, đúng là thập phần vĩ ngạn dễ nghe. Tôn chí liền giận quá, giống như gà chọi liều chết trừng mắt nhìn hắn.

Tên kia luồn tay vào trong váy da, tùy tiện kéo xuống bao da bên hông, bắt Buku cất nó cẩn thận, sau đó ngoan ngoãn ngồi trên bắp đùi thô to của hắn, hai cha con hi hi ha ha nói chuyện. Đứa con lớn tiếp tục công việc của Buku, một bên dùng gậy gỗ chọc vào nồi khuấy khuấy, một bên dùng ánh mắt khinh bỉ đánh giá Tôn Chí Tân. Đối với hắn, thanh niên trai tráng không thể ra ngoài đi săn như Tôn Chí Tân chính là sỉ nhục của bộ lạc, vậy và cha lại cung phụng như trâu bảo .

Diện mạo của thanh niên đang khuấy lên khuấy xuống có năm phần giống thủ lĩnh, lông mi rất sâu, khí chất so với cha hắn còn càng thêm lỗ mãng, còn đậm hơn một phần tuổi trẻ khí thịnh ương ngạnh kiêu căng. Buku có khi gọi hắn là jilízá, có khi gọi hắn là Auge, gọi là jilízá nhiều hơn là Auge, lại nghe những anh chị em trong nhà khác gọi nhau, Tôn Chí Tân đoán được Auge hắn là tên của hắn, mà jilízá hắn là để gọi anh.

Hai cha con vẫn ở một bên nói chuyện, Buku vẫn hi hi cười, tên thanh âm trầm thấp hùng hậu, từ trong lồng ngực cộng hưởng thoát ra nghe như tiếng vĩ cầm chất lượng tuyệt đỉnh, nội dung đối thoại Tôn Chí Tân nghe nhưng một chữ cũng không lọt. Tuy rằng nghe không hiểu, xem thần thái cha con nhà kia, cũng có thể đoán được là đang kể lại quá trình hôm nay săn thú. Buku gọi tên kia là jinjin rất thân thiết, hắn nghĩa là cha đi (cha: fujin). Trong ngôn ngữ học có một hiện tượng rất kì quái, đó là các ngôn ngữ gọi cha mẹ na ná nhau, phát âm đều hao hao ba mẹ. Giống như trong tiếng Anh, gọi mẹ là mama, cha là papa, cùng tiếng Trung khá giống nhau. Cũng với thời không này có cũng qui tắc phát âm, Tôn Chí Tân vừa nghe liền đã hiểu.

(Theo dịch giả thì âm /măm/ thường là âm tiết đầu tiên trẻ học được. Người Việt mình thì cho đó là đòi ăn, người Anh thì cho là gọi mẹ. Ta thấy vẻ trước có vẻ đúng hơn vì vào thời điểm đó, trẻ đòi mẹ cũng vì cái ăn thôi a.)

Trò chuyện chuyện trò xong thì đi ăn bữa tối, đồ để ăn không cao cấp như nồi gốm, tất cả đều là đồ đá tự nhiên hoặc mài thành, dù là ăn hay đựng đồ đều rất bất tiện, làm cho nước canh giàn giụa, ăn uống đều là một trận bừa bãi. Mới đầu chỉ thấy loại 'Bát' này, Tôn Chí Tân sẽ không còn có ham muốn ăn uống, nhưng sau đó muốn lả đi, làm sao còn chú ý mấy cái này. Có ăn có là có phúc, khả sau lại đối ngoan , thế nào còn có thể chú ý này đó ? ăn được uống được là tiên, câu ngạn ngữ này Tôn Chí Tân đã sâu sắc thấm nhuần.

Bởi vì chịu không nổi thứ mùi đáng sợ từ đồ ăn đã biến chất, Tôn Chí Tân nín thở ăn vừa chống lại ánh mắt khinh thị không chút che dấu của Auge. Trong lòng ác độc nghĩ, cho người trừng, người từ từ mà trừng, ông đây muốn ăn con mỗi người sẵn về. Cha người ngày ngày gian ta, đây là trả thù tối thiểu. Đợi ngày nào đó vẫn đổi sao rồi, ông đây gian lại cha người, đem cha người cười dưới thân, cho người tức chết!

Bữa tối trong không khí không được hòa thuận lắm ăn xong, tên kia phát tay đem hai ông con đuổi về lều bên cạnh ngủ, còn chính mình đem ánh mắt chứa đầy dục vọng nhìn Tôn Chí Tân.

Tôn Chí Tân mí mắt run lên, nghĩ muốn nhảy dựng lên bỏ chạy.

3. Chương 3: Vật Lộn Phiên Bản Tiền Sử

Tôn Chí Tân luyện qua thể thuật, bản thân cũng là người ham thích vận động ngoài trời, động tác, thể lực, không thể nói là không mạnh, tứ chi phản ứng cũng rất nhanh. Nhưng chút này đem ra so với tên kia, liền như con gà con, bị tên kia một phen liền tóm gọn.

Tôn Chí Tân gầm nhẹ một tiếng, một nắm tay đánh xuống dưới xương sườn người nọ, thừa dịp hấn ăn đau lui về phía sau nhấc chân bay lên đá, một cú móc chân không kiêng nể đập vào sườn hấn, liên tục phóng ra động tác mãnh mẽ hữu lực. Tôn Chí Tân luyện là vật lộn tự do, quyền cước công phu có luyện qua thập đoạn cầm, sau luyện vịnh xuân quyền, đối Thái Cực quyền cũng cảm thấy hứng thú. Lại bởi vì bạn cùng phòng ham luyện qua võ Thái cùng TaeKwonDo, hai loại này đều là ra chiêu hung bạo, bởi vậy hấn khi xuất thủ tương đối tàn nhẫn.

Tên kia dưới sườn dính một đòn mạnh, con mắt nâu càng thêm sẫm. Tôn Chí Tân đánh giá sai thiên tính cũng như dã tính của loại dã nam nhân này, một khi bị công kích, dục vọng của bọn họ sẽ càng đậm!

Tôn Chí Tân sao hiểu được điều đó, mông cảm giác được uy hiếp, theo bản năng chủ động ra đòn. Hấn lại là loại người chưa đụng rào chưa chịu quay đầu, đánh đến mấy chục ngày vẫn không thắng nổi, nhưng ý chí vẫn không bị đánh lui. Muốn cười ông hả? Mẹ nó chứ đánh rồi bàn tiếp!

Ngay sau đó liền ra một cú húc khuỷu tay, thân thể không ngừng chút nào, dời trọng tâm, vai phải đỉnh ra, kĩ xảo móc vai trong Thái Cực quyền đánh ra tự nhiên như nước chảy mây trôi. Đánh đến đầu vai, hai khuỷu tay nhanh như chớp đánh ra sau, nếu như đánh trúng, người có mạnh đến đâu cũng phải gãy đến ba cái xương sườn.

Gặp Tôn Chí Tân dám đấu cự li gần, đủ loại kiểu dáng kỹ năng tinh diệu giống như bèo nước tự nhiên đánh ra, đúng là bản thân chính mình chưa từng gặp qua. Tên kia trong mắt hiện lên kinh ngạc không thôi, lấy bất biến ứng vạn biến chỉ dùng chính mình sức mạnh cường đại cùng thân thể cường hãn của mình đối phó hấn.

Cái gọi là có sức khỏe là có tất cả, trước lực lượng tuyệt đối cường đại, kỹ xảo có tuyệt diệt đến mấy cũng sẽ bị cường lực áp chế. Sức của tên kia cùng sức của Tôn Chí Tân hoàn toàn không cùng một trình độ, đối với Tôn Chí Tân mà nói, sức của hấn chỉ cần dốc hết sức là có thể thắng.

Tôn Chí Tân vừa dùng liền hoàn chưởng xong lại lập tức nâng chân chuẩn bị một cú đá cực kì tàn nhẫn, mũi chân nhắm thẳng huyết thái dương, đúng là thủ pháp không chút lưu tình. Tên kia mắt liền tối sầm lại, trong lòng tức giận sinh ra, nhanh nhẹn thẳng tay vung đến, nắm tay đánh mạnh lên đùi Tôn Chí Tân, độ mạnh cực lớn làm Tôn Chí Tân cảm giác giống như là chân bị gãy lìa vậy.

Tôn Chí Tân không phải cái loại thất bại liền chùn bước, không chỉ có không lùi, ngược lại dùng cái chân đau nhức kia chống trụ thân mình, lấy đà vung thân, một đầu gối hung hăng nhắm thẳng bụng tên kia, không tàn cũng phải nằm dưỡng thương cả ngày.

Tên kia dùng tay chặn lại đầu gối Tôn Chí Tân, một cú móc từ trên xoáy vào bụng hấn. Đau đớn cực kì nơi bụng làm cho Tôn Chí Tân trước mắt tối sầm, bữa tối suýt phun hết ra.

Thông qua mấy động tác vật lộn nhanh chóng vừa rồi, cộng với rất nhiều trận cân sức những tối hôm trước, Tôn Chí Tân biết tên này sức lực mình bì không nổi, lúc này thân thể vọt phóng ra xa, xoay người nhanh chóng vó trở lại, thừa dịp tên kia bị mấy chiêu liên hoàn trước đó đánh cho thân thể có chút tê dại mất linh hoạt tạm thời, liều mạng tìm cơ hội. Loại chiêu thức phản đòn này gọi là trực ngạnh, dùng liên đòn phá tan phòng ngự, giảm xuống sức chiến đấu phản kích, từ đó tìm chỗ sơ hở thì triển chiêu thức càng thêm lợi hại.

Lúc này Tôn Chí Tân đang từ dưới chân đá móc một phát ngoan độc, tên kia hai tay bị vướng, thân trên sơ hở không phòng bị. Chính là lúc này! Tôn Chí Tân dưới chân phát lực, linh hoạt giống như con báo luồn thân chui qua dưới tay tên kia, đưa tay đè phiến đá giấy trong tay lên gáy hấn, hạ giọng quát: “Cút ngay !”

4. Chương 4

Tên kia gáy bị đè, động tác toàn thân dùng một cái dùng hần, chỉ lấy một đôi mắt càng thêm sẫm xuống nhìn chăm chăm Tôn Chí Tân. Trong đó có lửa giận đang đè nén, lại có một ánh nhìn Tôn Chí Tân không hiểu được, nhìn xong cảm thấy tim phổi lạnh tê.

“@#\$\$%.” Tên kia nói, sau đó hần căn bản không để ý đến phiên đá trên cổ, bỗng nhiên phản kích !

—

Lúc trước mò được Tôn Chí Tân, hần chưa từng gặp qua nam giới nào tính cách giống như Tôn Chí Tân vậy. Mặc đồ kì quái thì không nói, toàn thân cao thấp làn da trong suốt nhẵn nhụi, vuốt ve so với những nữ nhân xinh đẹp động lòng người còn thích hơn. (anh vuốt bao nhiêu cô rồi mà biết rõ thế -_-) Còn có những thứ kì lạ trên người hần, đều là chưa từng thấy qua, đều rất tinh xảo, ko nhìn ra có tác dụng chi. Giống như thứ đang đeo trên cổ tay trái hần, ai cũng không tháo xuống được, trừ phi chém đứt cổ tay.

Trong ấn tượng của hần nam giới có hai loại thân phận, thân nhân, tộc nhân, đồng bạn. Hai loại trước hần phải bảo hộ bọn họ, là trách nhiệm cùng nghĩa vụ; Loại sau là đồng sinh cộng tử cùng nhau chiến đấu. Trừ đó ra không có loại thứ ba. Nhưng Tôn Chí Tân xuất hiện, liền trước mắt hần xuất hiện loại người thứ ba.

Hần cũng không thích nam nhân, cũng không giống đàn ông khác trong tộc bởi vì nữ giới thừa thớt không tìm được vợ mà không thể không tìm nam giới khác để kết làm đệ thân. Trong hoàn cảnh như vậy, một người rất khó sinh tồn, một người cũng không có cách nào xua tan cô đơn tịch mịch. Bởi vậy cơ hồ cả bộ lạc đều lấy đơn vị gia đình để sinh hoạt, cô đơn chiếc bóng độc hành tất nhiên sống không lâu.

Sau khi vợ mất hần không phải không nghĩ đến một lần nữa tìm nữ giới khác lập gia đình, nhưng đột nhiên xuất hiện Tôn Chí Tân phá ngang. Căn cứ phép tắc trong tộc, người phá ngang nhất định phải gánh vác bù vào thứ bị hần phá, thay thế nữ nhân hần chuẩn bị kết thân.

Hần chỉ có hứng thú với phụ nữ, đối với đàn ông nửa điểm hứng thú cũng không. Tuy rằng hần đòi vừa nữ nhân kia tính thù cũng không lớn, thậm chí muốn tìm một người đệ lập gia đình, lúc mình ra ngoài săn bắn chiếu cố nhà cửa, (chắc anh ex sợ đồ ăn con anh làm lắm r), nhưng vì hần không có hứng thú với nam nhân, cho nên đối với việc cùng Tôn Chí Tân thay thế kết làm đệ thân thực sự bài xích cực điểm. Vốn nghĩ rằng người này xuất hiện quỷ dị, lai lịch bất phàm, cố gắng có thể trở thành trở lực cho bộ tộc mới dần theo trở về.

Chuyện sau đó cũng chứng minh điều hần đoán là đúng, trí giả quả thực biểu đạt đối với hần có vài phần kính trọng, chẳng những đưa ra Tôn Chí Tân có khả năng sẽ mang đến những biến đổi lớn cho bộ lạc, lại yêu cầu người làm tộc trưởng như hần phải bằng mọi giá giữ lại Tôn Chí Tân ở lại bộ tộc. Mà giữ lại cũng không phải giữ theo cách bình thường, phải đem hần cùng tộc trưởng gắt gao gắn chặt cùng một chỗ.

Nói cách khác, Tôn Chí Tân phải trở thành đệ thân của tộc trưởng. Về phần kết bái, phỏng chừng niên đại này không có, ngay cả trí giả còn không nghĩ đến có thể kết bái, đương nhiên cũng chỉ có kết thân. Còn phải là cùng tộc trưởng mới được, tìm một nữ giới trong tộc gả cho tất đạt lập sát a tô đều không được. Như thế tuy rằng vẫn là kết thân, nhưng không phải cùng tộc trưởng kết thân, khác biệt trong đó, ngẫm lại có thể hiểu được.

Nhưng vốn chỉ nghĩ làm cho hần dung nhập vào tộc đàn, để cho hần trở thành đồng bạn của mình, hoàn toàn không nghĩ đến chuyện phải kết thành đệ thân. Chỉ là trí giả trong tộc đã an bài, hần phải cùng người này kết thành đệ thân, từ này về sau cùng nhau sinh hoạt.

Trí giả lao nhân nói, phải cùng hần kết thành đệ thân, đối xử tử tế với hần, mới có thể giúp cho bộ lạc có những ngày tháng tốt đẹp nhất. bởi vì hần là tất đạt a sát lập tô, ý nghĩa là người được thiên thần ban thưởng, lại được thượng thiên truyền xuống. Tất đạt a sát lập tô là một truyền thuyết lâu đời, người này là thiên thần do ban thưởng, chỉ cần xuất hiện bộ tộc nào, bộ tộc từ nay về sau sẽ trở nên phồn vinh hưng thịnh. Vì thế, tất đạt a sát lập tô vĩnh viễn ở lại bộ tộc.

Bất quá, truyền thuyết chưa nói qua tất đạt lập sát a tô là nam hay nữ, thực bất hạnh lần này trời ban hàng đặc biệt, càng không may là còn làm cho vị tộc trưởng trước mắt, cũng chính là mình đây, vớ được tai họa này.

Mà đối bộ tộc của mình mà nói, muốn đối xử tử tế với hắn, còn muốn vĩnh viễn lưu lại hắn, kết làm đệ thân chính là biện pháp tốt nhất. Bởi vì vợ của mình đã qua đời, vị trí vợ của tù trưởng vẫn còn trống, tất đạt a sát lap tô vừa lúc có thể bổ khuyết vị trí này. Mọi người đều biết, trong tộc quan hệ vững chắc nhất chính là thân nhân, vĩnh viễn không gì phá nổi, đệ thân cũng là một loại trong đó. Chính mình cùng hắn không phải cha con anh em, chỉ có thể kết thành đệ thân.

Đối chuyện này, hắn mới đầu chán ghét thống hận. Hắn chỉ thích nữ giới, không thích nam giới, chưa bao giờ muốn cùng ai kết thành đệ thân. Nhưng hắn là tộc trưởng, vô luận làm gì đều lấy bộ tộc tồn vong làm đầu, trí giả chỉ ra phương hướng phát triển cho toàn tộc, cho nên hắn không thể không nhận, đêm này tất đạt lap sát a tô trở thành vợ của tù trưởng, từ nay về sau kết thành đệ thân, vĩnh viễn không thể thay đổi.

5. Chương 5

Vì thế, hắn còn không thể ko nhịn xuống chán ghét, hướng những gia đình đệ thân trong tộc học tập kỹ xảo nam nam sinh hoạt, để mà lấy lòng tất đạt lap sát a tô. Nói cách khác, vì làm cho Tôn Chí Tân lưu lại, cũng có thể thích chính mình cùng với bộ tộc của mình, từ nay về sau vì sinh tồn của bộ tộc mà cố gắng, có thể cúi mình làm hết thấy, hắn đều làm.

Hắn nghĩ mình cố gắng lấy lòng như vậy, tất đạt a sát lap tô sẽ cam tâm tình nguyện lưu lại, vì sinh tồn của bộ tộc mà cố gắng. Nhưng không như mong đợi, tất đạt a sát lap tô không chỉ có chán ghét hắn, càng chán ghét việc quan hệ nam nam thân mật.

Là người khác, có lẽ có thể mượn cơ hội này bỏ qua, nhưng mình làm không được. Nghĩ đến lời nói của trí giả, còn có một bộ lạc khác đã nhằm vào tất đạt lap sát a tô như hổ rình mồi, nếu không phải chính mình tiên hạ thủ vi cường, nói không chừng tất đạt a sát lap tô đã bị bắt đi nơi khác. Cho nên, dù trong lòng không muốn, hắn vẫn ngay trong đêm đầu đem tất đạt lap sát a tô xử sạch. Hành động này chính là tuyên bố quyền sở hữu, đóng dấu một loại ấn kí của mình, mạnh mẽ đem người này trở thành tất đạt a sát lap tô của tộc mình.

Trước khi cùng người này gần gũi, hắn rất phản cảm với việc nam nam thân cận. Hắn nghĩ đến mình về sau không thể không cùng Tất đạt lap sát a tô sinh hoạt mà như sống nơi địa ngục, mỗi ngày đều ép mình đi lấy lòng hắn. Nhưng thực tế, hắn nhắm nháp tất đạt lap sát a tô một lần liền mê, về sau càng lún càng sâu.

Tất đạt lap sát a tô cùng tưởng tượng của hắn hoàn toàn bất đồng, cũng không giống trí giả nói là yếu ớt không chịu nổi. Hắn quả thật không cường tráng như nam giới trong tộc, cần bảo hộ, nhưng không có nghĩa là hắn yếu đuối. Ngược lại, hắn rất nguy hiểm, có một loại sức mạnh ngầm, không cẩn thận thì sẽ bị cạnh sắc mà hắn che giấu cắt phải. Mỗi ngày muốn cùng hắn thân cận đều phải qua nguy hiểm tính mạng mà đánh lộn.

Giống đực là một loại sinh vật như vậy, đối đầu càng cường đại, càng là có thể quật khởi dục vọng chinh phục của hắn mạnh mẽ hơn. Mỗi lần vừa thấy ánh mắt trong sáng không chịu khuất phục mà phần nộ của Lap sát a tô, người nọ đã muốn đem hắn đặt dưới thân, hôn lên ánh mắt ấy.

Hắn chưa từng thấy qua đôi mắt nào như vậy, lúc an tĩnh thì đen như vòm trời đêm, chứa đầy vô tận thần bí, lại sáng lên như ngàn sao bị hút vào, tinh quang ngập tràn. Khi phần nộ lại giống như bảo thạch quý giá nhất hắn từng được gặp qua, thậm chí còn xinh đẹp sáng lạn hơn cả bảo thạch, có được sinh khí vô cùng mà bảo thạch không có, làm người ta muốn cất giấu cho riêng mình, muốn độc chiếm, muốn che đậy không để người khác thấy được.

Tất đạt lap sát a tô, quả nhiên là người được thượng thiên ban xuống, thực sự không giống người thường!

Tính tình người nọ chậm rãi thay đổi, một lòng mê muội Tất đạt lap sát a tô, nghĩ lại đúng là may mắn nghe theo lời trí giả, kết làm đệ thân, trói chặt người được thần ban thưởng này không cho hắn rời đi.

Chỉ là, Tất đạt lập sát a tô cũng không phải dễ lấy lòng như vậy. Đưa cho hắn đóa hoa xinh đẹp, hắn khinh thường ném trả lại vào mặt người; Cho hắn miếng thịt mỡ béo ngậy nhất, hắn ăn mà hai hàng lông mày nhíu chặt như ăn độc dược, người nọ thực không biết làm sao để lấy lòng hắn, cảm thấy muốn làm hắn nhìn mình cười một cái so với những nữ nhân xinh đẹp nhất còn khó hơn.

Nhưng hắn biết không thể để hắn trốn khỏi tay mình, vô luận là Tất đạt a sát lập tô, hay là đệ thân, người nọ hoàn toàn mê mẩn hắn. Tất đạt lập sát a tô tựa như một quả mọt đầy gai góc, lại có kịch độc, nguy hiểm vô cùng. Nhưng sau khi cắt bỏ lớp vỏ bên ngoài, thịt quả bên trong là món ngon đệ nhất thế gian, chỉ cần ném qua tư vị ấy một lần, sẽ nghiện không cai nổi nữa.

Đánh qua rồi đánh lại, chinh phục rồi chinh phục, vật lộn trong nguy hiểm mà cầu hoan, đi một bước lại càng hăm sâu. Hắn một lần đều là thân thể thắng, tâm linh thì thua triệt để. Trong lúc giằng co giữa thua và thắng này, người nọ hiểu được một việc: Chính là nếu mình có chết, cũng không thể để hắn rời đi, đây là bảo vật của hắn!

Bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể dùng sức mạnh, ép buộc Tất đạt a sát lập tô, vì sinh tồn của bộ tộc, càng vì dục vọng mỗi khi nhìn thấy hắn liền tăng vọt của mình. Tưởng tượng hắn đặt dưới thân mình thở dốc than nhẹ, đến thân nhiệt nóng như lửa hoàn toàn không có ở phụ nữ, người nọ liền nhịn không được mà phát cuồng.

Mà hiện tại, Tất đạt lập sát a tô mở to một đôi mắt tối đen như bầu trời đêm phần nọ nhìn chính mình, cầm trong tay một mảnh thạch đao đặt trên gáy, tùy thời đều có thể tàn nhẫn đâm xuống cắt bỏ. Tất đạt a sát lập tô chính là cuồng dã như vậy! Có một loại người mà khi nguy hiểm sẽ trở nên đặc biệt xinh đẹp.

Tất đạt lập sát a tô như vậy làm cho dục vọng của hắn ngồng lên, toàn bộ hạ thân bị huyết khí trùng kích tràn đầy đến đau đớn, ý nghĩ gào thét điên cuồng trong đầu hắn chính là vùng lên, chinh phục hắn!

Hai mắt nhìn nhau, người nọ nhìn vào ánh mắt trong sáng của Tôn Chí Tân, hàng mi dày vì khấn trương mà run lên không ngừng, như cào vào khắp nơi trong cơ thể khiến hắn ngứa ngáy. Hắn pháp phòng cánh mũi, gương mặt chưa từng thấy có ai trắng trẻo xinh đẹp đến vậy, lúc phần nọ cùng đánh nhau kịch liệt mà ửng hồng, môi cũng nhuộm một màu đỏ thắm, khiến hắn thật muốn cắn lên.

Kết quả hắn thực sự làm vậy, quên đi uy hiếp trên gáy, cắn một ngụm thật mạnh ngoài miệng Tôn Chí Tân.

Tôn Chí Tân thấy ánh mắt người nọ càng ngày càng trầm xuống, cái loại tình cảm mà mình không hiểu được càng tỏa ra nồng đậm hơn, trong lòng không biết tại sao tự nhiên dâng lên một dự cảm không tốt. Rõ ràng lúc này mình đã có uy thế chế trụ được đối phương, sao trong đầu vẫn rung lên cảnh báo mãnh liệt, toàn bộ dự cảm nhắc nhở hắn nên nhanh chân bỏ chạy.

Nhưng chạy thế nào đây?

Tôn Chí Tân là người đơn giản, suy nghĩ luôn luôn rất trực tiếp, lúc đầu hắn chỉ phản kháng rồi phản kháng, cự tuyệt bị dùng như đàn bà, cự tuyệt mông nở hoa. Sau đó hắn lại giành được thể thượng phong khó có được ngày hôm nay, đánh bại triệt để người này, dễ dàng đàm phán điều kiện với thủ hạ bại tướng. Về nội dung điều kiện ... còn chưa nghĩ đến, bắt đầu từ mông không phải chịu ngược nữa đi. Nhưng rất nhanh, Tôn Chí Tân liền cảm thấy rất không ổn. Như thể bị mảnh đá chế trụ không phải hắn, mà là chính mình. Không thể không nói..đôi mắt như chim ưng săn mồi kia làm toàn thân hắn sợ hãi không thôi.

Ngay sau đó, người nọ đột nhiên cử động, cúi mạnh xuống, hung hăng cắn miệng Tôn Chí Tân, dùng sức hút.

Đồ đá tuy không đủ sắc bén, nhưng theo động tác không muốn sống của người nọ, vẫn vạch ra trên gáy hắn một đường máu, máu tươi chậm chậm chảy xuống. Không sợ kẻ mạnh, chỉ sợ kẻ không muốn sống. Hành động điên cuồng của người nọ là cho Tôn Chí Tân có chút mê mang, cũng bị dọa đến, trong mấy giây đều bị người ta gặm cắn hút hút. Người nọ động tác thô bạo mà cuồng liệt, cũng không biết đến tột cùng là đang cắn hay đang gặm hắn đây, chỉ cảm thấy mồm miệng ê ê đau, lại bị đôi môi mạnh mẽ chỉ có ở đàn ông ép chặt, cảm giác quái dị nói không nên lời.

Chỉ ngáy người vài giây Tôn Chí Tân liền ra sức phản kháng, người nọ như là nổi cơn điên, khàn khàn nói gì đó, đầu Tôn Chí Tân đã bị kìm chặt, ấn vào miệng vết thương. Lập tức liền có máu mang theo hương vị giống đực tràn vào miệng, khiến Tôn Chí Tân một miệng hơi thở toàn mùi máu tanh.

Hiện tại, Tôn Chí Tân thực sự bị dọa, đều nói đàn ông thấy máu sẽ trở nên điên cuồng, cái người trước mắt hiển nhiên chính là loại đó. Sớm biết vậy đã không lấy đá cắt hấn, cắt ... chính mình đi...

Tôn Chí Tân liều mạng dùng các loại kỹ xảo chiến đấu cự ly gần đánh lên người hấn, người nọ đau đến hô nhẹ, chính là không chịu buông hấn ra. Tình thế điên cuồng mà hỗn loạn, giống như hai con dã thú cắn nhau thành một đoàn, một con liều mạng tiến công, con kia thì chỉ liều mạng muốn không chế đối phương. Đánh tới đánh lui Tôn Chí Tân chính mình rối loạn kết cấu, tay chân lung tung giã trên người hấn, lực thương tổn cũng giảm mạnh.

Lại uống thêm mấy ngụm máu, trong lòng càng bối rối, chỉ cảm thấy loại động tác này của hấn tỏa ra một biển dục vọng, những tình cảm mà hấn không hiểu lắm cứ quần lấy hấn dào dạt mà đến, che phủ tận đỉnh, hít thở không thông khó có thể hô hấp.

“Tất đạt lập sát a tô !”

Tôn Chí Tân nghe được hấn dùng giọng nói lỗ mãng điên cuồng gọi một tiếng, cả thân mình lập tức bị bế lên, ngực cứng rắn nóng rát chọc vào bụng hấn, phát ra uy hiếp làm cho người ta không thể nhắm mắt cho qua.

Tôn Chí Tân toàn thân sợ hãi, càng thêm liều mạng đánh hấn. Hai người mở hơi hợp cùng một chỗ cuộn cuộn chảy xuống, bốc hơi ngập tràn trong lều một cỗ hơi thở giống đực nồng đậm.

Tôn Chí Tân kỳ thật thân thủ không sai, nhưng chỉ là trước đây mà thôi. Cùng với người từ nhỏ là vào sinh ra tử cùng quần nhau với dã thú so sánh, chút công phu của hấn chỉ là mèo ba chân. Hai người quần lại với nhau cắn xé không ngừng, người nọ dùng đôi chân trần trụi kẹp lấy Tôn Chí Tân, không biết từ nơi này sờ soạng cắn da thủng đi ra, đem Tôn Chí Tân hai tay trói đến cùng nhau. Bị trói trụ hai tay Tôn Chí Tân rốt cục không nguy hiểm như vậy , mới bị ném xuống đất.

Một tấm da thú trải trên đất, xem ra là da gấu, một tấm thật lớn, chính là giường trong lều tộc trưởng. Tôn Chí Tân ngã lên đó, thở hổn hển trợn mắt nhìn, vẫn tự không chịu bỏ qua chen chân tiếp tục đạp hấn.

Người nọ nhìn hấn, cười, cười cuồng dã mà đắc ý. Sau đó gắt gao nhìn chăm chăm vào mắt Tôn Chí Tân, ánh mắt trở nên ôn hòa mà nồng đậm, lại mang theo một loại tia thẳng lợi bao hàm dục vọng, miệng thấp giọng nói một câu gì đó.

Tôn Chí Tân nghe không hiểu, chỉ hoảng sợ không thôi trừng mắt nhìn hông hấn. Nơi đó, vật kia như là đã tới cực hạn, chống toàn bộ vảy da thú lên, phần đầu no đủ cực lớn lộ ra dưới vảy da, trên đỉnh ứ nước, màu đỏ sậm như tím, không ai có thể coi nhẹ lực sát thương của nó.

Nhìn ra TÔN CHÍ TÂN ánh mắt, người nọ tươi cười càng thêm đắc ý, cảm tính khí chính mình quơ quơ, kéo luôn vảy da bên hông xuống.

Tôn Chí Tân sợ hãi người, chỉ thấy khối thịt kia cuộn cuộn gân xanh, tĩnh mạch từng sợi phập phồng, hình dáng thô to thẳng tắp, khiến tâm can người ta lạnh băng một mảnh. Nhìn chiều dài và đường kính còn cứng rắn lợi hại hơn bình thường, TÔN CHÍ TÂN không chút nghi ngờ, thứ này mà cắm vào người mình thì chắc chắn dễ dàng phân mình thành hai nửa.

“Người con mẹ nó đừng tới đây ! lão tử là nam nhân ! a..... Mẹ ta giết người !”

Người kia vẫn là lần đầu nghe được Tôn Chí Tân nói chuyện, không khỏi lộ ra ánh mắt ngạc nhiên, ngôn ngữ của tđlsat thật là du dương trầm bổng, đúng là dễ nghe chưa từng thấy. Đây... Chính là ngôn ngữ của thiên thượng sao? Quả thật là so với ngôn ngữ của chính mình không giống nhau.

Bất quá trước mắt dù cho nghe cũng vô dụng, lực chú ý không đặt ở đó. TÔN CHÍ TÂN nhìn thấy hấn nâng lên hung khí đáng sợ mấy bước liền tiến đến, lập tức mộng chợt lạnh, vảy da thú của mình cũng bị xả sang 1 bên.

Lập tức , lại có một đôi bàn tay thô ráp hạ xuống phía sau mình, thô bạo vuốt ve, cuồng bạo chà xát xoa nắn như nhào bột bánh bao, móng đều bị hấn bóp đến biến hình.

Tôn Chí Tân bị đè hơn một tháng, vẫn không chịu nổi loại xúc cảm này, chỉ cảm thấy cả người nóng lên, mồ hôi lạnh bị dọa theo trán nhỏ giọt xuống.

Ngay sau đó thân thể bị lật ngược lại, hai tay bị trói ngược ra sau lưng, mặt úp xuống sàn, mông hướng lên cao. Tôn Chí Tân trong tư thế khuất nhục như thế chửi ầm lên: “Người con mẹ nó đồ biến thái chết tiệt, đừng có chơi lão tử! Bỏ cái tay heo của người ra!”

Tiếng mắng chửi người nọ nghe không hiểu, ngược lại còn cảm thấy dễ nghe, yêu thích không buông tay vuốt ve thân thể tinh xảo mà chỉ có tinh lương tế thực mới dưỡng ra được của Tôn Chí Tân. Hắn càng nhìn, càng thấy đẹp. Làn da bóng láng kia đầy ắp lực đàn hồi của thanh xuân, khác hẳn lớp da cả ngày phơi nắng phơi gió của mình. Lại không ngăm đen như mình, nó hiện lên một màu sắc rất mỹ lệ, làm cho người ta liên tưởng đến hoa màu thu hoạch mùa thu.

Lại sờ thêm chút nữa, cảm thấy so với cô gái có làn da tốt nhất trong tộc càng thêm trơn mịn, có một tầng lông tơ tinh mịn bao trùm, đem lại cảm giác thực độ thoải mái. Lại nhìn thân thể hắn, một chút ex ko nhu nhược, là lại kiện mĩ chỉ đàn ông mới có. Toàn bộ hệ cơ rắn chắc mà nội liễm, dựng lên những đường cong lưu sương duyên dáng, bình sinh chưa từng gặp qua một nam giới nào lại mang theo nét dương cương oai hùng, lại trộn lẫn mị sắc như vậy!

Người nọ vừa nhìn, vừa sờ, dục vọng càng tăng vọt.

Hắn đứng nghiêng, theo góc nhìn của Tôn Chí Tân thì chỉ có thể nhìn thấy túi túi vì đã chuẩn bị xung phong liều chết mà buộc chặt dán vào gốc, còn cái gậy thật sự thô dài cường tráng kia, thật...dọa người. Trên đỉnh, như đã tăng đến cực hạn, phần bụng thô to có một đường mạch hình ống phồng lên từ gốc lên đến đỉnh, phần đầu bành trướng đầy niêm dịch trong trong ra, bôi trơn phần đỉnh, mà bởi vì lượng quá nhiều mà dất thành chỉ bạc rỏ xuống.

Nhìn thấy hắn như vậy, Tôn Chí Tân hít sâu một ngụm khí lạnh, chỉ cảm thấy mạng mình xong rồi. Bị cái thứ hùng tráng như vậy làm một lần, mười cái mạng cũng mất đi chín. Chuyện xem ra là ván đã đóng thuyền, Tôn Chí Tân liền đơn giản không loạn kêu loạn mắng nữa, kiên trì dự định liều mạng cũng phải chống đỡ được trận tra tấn tiếp theo.

Nhưng hôm nay khác với những ngày khác, người nọ điên cuồng hóa sói xong thể nhưng không trực tiếp nhào lên xâm nhập, mà là nhờ ánh sáng cẩn thận ngắm nhìn mình, cảm giác giống như là đang thưởng thức một kiện đồ cổ quý giá, càng làm cho Tôn Chí Tân cảm thấy không chịu nổi. Hắn nếu thật sự nhào lên thì thôi, trong đối kháng với đau đớn sẽ quên đi khuất nhục. Nhưng mình bày ra tạo hình thế này mặc hắn xem xét như vậy, đây mới thật sự là chuyện làm người ta cảm thấy khó chịu vô cùng.

Đột nhiên giữa mông chợt lạnh, tên khốn khiếp kia thể nhưng lại dùng ngón tay đẩy hai cánh mông hắn ra, làm cho khí quan yếu ột kia bại lộ trong không khí. Tôn Chí Tân co rụt thân thể, lại chửi ầm lên: “Biến thái chết tiệt! Cơ lão hạ lưu!”

Trong tiếng mắng chửi, người kia đã chuyển ra phía sau hắn, căng hai cánh mông của hắn càng thêm mở rộng ra. Giống như sợ hãi chuyện có thể phát sinh kế tiếp, Tôn Chí Tân lần nữa ngậm chặt miệng lại.

HHH

Trước mắt TÔN CHÍ TÂN là một mảnh mơ hồ, mồ hôi chảy cả vào miệng, vào mắt. Lại cảm giác được người nọ đang dần bình ổn lại, thứ kia vẫn chôn trong cơ thể mình không chịu ra ngoài, bên tai nghe được hắn nằm bên dùng giọng nói dịu dàng khó tin thì thầm một câu.

Tôn Chí Tân nghe hiểu hơn một nửa, đoán trúng toàn bộ ý tứ.

Người nọ đang vành tai tóc mai chạm nhau tựa bên tai hắn dịu dàng nói nhỏ: “Tất Đạt Lạp Sát A Tô, nhớ kỹ, ta gọi là Naaru.”

Ma xui quỷ khiến, Tôn Chí Tân thấp giọng đáp lại rồi mơ hồ ngủ mất

6. Chương 6: Bài Xích Đồng Tính ...

Giữa đêm Tôn Chí Tân có tỉnh lại một lần, mới chỉ giật giật thân thể lập tức cứng đờ người. Cảm giác khuếch trương truyền đến rất rõ ràng từ sau mông, một cây hình trụ vẫn chôn ở bên trong chưa rút ra. Naaru trong lúc hân mê man đã cởi bỏ trói buộc phía sau, hai người nằm nghiêng dính sát vào nhau. Hai cánh tay Naaru đều vươn ra trước, ôm chặt lấy Tôn Chí Tân, vùng bụng căng chặt bằng phẳng dùng một loại tư thái rất cường thế kề sát mông hân, vật kia hình như chỉ biến mềm đi một ít, bởi vì hậu môn của hân co rút giữ chặt mà làm cho nó không hoàn toàn thu nhỏ lại, cảm giác nó tưởng làm người ta không thể xem nhẹ.

Tôn Chí Tân muốn thoát khỏi Naaru, thế nhưng vừa di động thân thể, cảm giác từ hậu môn mẫn cảm truyền đến lại làm cho hân phải hít vào một hơi, động tác tiếp theo chính là theo bản năng kẹp chặt lại dị vật trong thân thể, muốn đẩy nó ra ngoài.

Nhưng làm cho người ta đau đầu là Naaru ngủ rất dễ tỉnh, nơi đó lại vốn cực độ mẫn cảm, động tác kẹp hút của Tôn Chí Tân lập tức làm cho hân tỉnh giấc. Là nam nhân, bị đùa như vậy hậu quả có thể dễ dàng đoán ra.

Cảm giác được khí quan trong thân thể đang nhanh chóng trở nên càng lớn càng thô, Tôn Chí Tân phát khùng, một vòng đánh nhau mới lại bắt đầu.

Hân làm sao có thể địch nổi Naaru cường tráng? Chút khí lực còn lại không nhiều cũng nhanh chóng bị tiêu hao hết sạch, để Naaru thực hiện được thêm một phen không nói, toàn thân còn mềm nhũn như sợi bún, khí lực đánh đầm đều không dậy nổi. Đợt độ sức thứ hai, Naaru càng mạnh, Tôn Chí Tân càng yếu, vô lực phản kháng lại bị ăn sạch sẽ, không chế không được một lần nữa hân man ngủ thiếp đi.

Sau đó là hừng đông, vừa mở mắt liền nhìn thấy Naaru không chớp mắt nhìn mình. Bản thân đã được hân đổi tạo hình, hai chân kẹp lấy thắt lưng cường tráng của hân, vẫn kề sát lại một chỗ.

Động động thân thể, kia vật quả nhiên còn ở trong thân thể. Vừa động mơ hồ lại có xu thế ngẩng đầu.

Cầm thú !

Tôn Chí Tân sợ tới mức lập tức không dám nhúc nhích, trong lòng lại không chịu phục, chỉ cùng hân trừng.

Đột nhiên, Naaru cúi đầu lại gần, dùng một động tác mà Tôn Chí Tân tuyệt đối không thể tưởng được hôn nhẹ nhẹ trên mí mắt hân, thấp giọng nói một câu.

Naaru nói: “Tất đạt lập sát a tô, chúng ta đình chiến đi. Về sau cùng nhau sinh hoạt, ta sẽ cố gắng yêu thương người.”

Tôn Chí Tân đáp: “Cút ra, biến thái.”

Naaru lại nói: “Người là đệ thân của ta. Quy củ trong tộc là sau khi kết thân vĩnh viễn không chia lìa, tất đạt lập sát a tô, người về sau chính là của ta, ta cũng là của người.”

Tôn Chí Tân nửa câu nghe không hiểu, chỉ cảm thấy mình ngày hôm qua đại bại hai lần, thân thể thoải mái, tâm linh lại khuất nhục, chỉ nói: “Buông, ta muốn đi tắm rửa.”

Đương nhiên cũng vậy, lời Tôn Chí Tân nói Naaru cũng nghe không hiểu. Nhưng hân thích trao đổi với Tôn Chí Tân, lại nói: “Trong chốc lát ta đi săn thú, người ở nhà nấu nướng cho ta, được không? từ hôm nay trở đi, hết thảy của ta đều chia sẻ với người. Mạng của ta cũng giao cho người.” Lời thề này có chút nặng, đã là lời thề nặng nhất thời đại này. Chỉ tiếc nhằm người nhằm đối tượng biểu đạt, Tôn Chí Tân căn bản nghe không hiểu. Thật là tìm sai đối tượng tỏ sai tình, ban ngày thấp đèn lồng — toi công!

Tôn Chí Tân tắc vế mặt hung ác nói: “Vương bát đản, người chờ ! một ngày nào đó lão tử đánh thắng người sau đem người thiên đao vạn quả, cái thứ đáng giận kia sẽ chém xuống cho heo ăn! thiết xuống dưới uy trư ! lão tử muốn cho người biến thành thái giám đầu tiên trong lịch sử!”

Đáng tiếc, tôn đồng học đồng dạng là tìm sai đối tượng biểu sai tình, ban ngày thấp đèn lồng — toi công !

Hai người đối thoại quả thực chính là kê đồng áp giảng, thẳng đến nắng sớm chiều vào sườn mặt hai người.

Trong nháy mắt, Tôn Chí Tân ngẩn ra. Trước kia chưa từng nhìn kỹ, hiện tại nường nắng sớm ở gần thấy rõ ràng, Naaru bộ dạng đúng là cực kỳ tuần tú. Người này khí chất cuồng dã, gương mặt cũng giống hần khí chất như vậy phóng đảng không kèm chế được. Toàn khuôn mặt dương cương mà có góc có cạnh, mắt giống người phương Tây có chút lõm xuống, hốc mắt thì hơi gồ, độ cao chênh lệch hình thành nên một bóng mờ phi thường có sức quyến rũ treo trên mí mắt. Hàng mi kia, thật sự nồng đậm mà dài, còn xấu hổ hơi cong cong lên ở hai bên, khiến ánh mắt của Naaru càng thêm sâu thẳm, lại gợi cảm nóng bỏng. Chân chính làm cho Tôn Chí Tân giật mình là ánh mắt hần, ôn hòa, thâm tình, chuyên chú, bình tĩnh coi chừng chính mình, Tôn Chí Tân thậm chí còn có thể từ trong con ngươi của hần nhìn thấy hình ảnh của chính mình.

Sau khi ngẩn ra, đầy bụng cơn tức tự nhiên không còn, chỉ kinh ngạc cùng hần đối diện.

Ước chừng là bộ dạng ngốc ngốc của Tôn Chí Tân dễ nhìn, Naaru cũng là lần đầu nhìn thấy vẻ an tĩnh ở chung không đánh nhau với mình của hần, khoe miệng liền đẩy ra một dáng cười gợi cảm mà cuồng dã, lại vươn miệng sang cắn cắn khoe miệng Tôn Chí Tân như hôn môi.

Vô luận ai được ôn nhu đối đãi, trong lòng cũng phát hỏa được, Tôn Chí Tân liền cứng ngắc, ma xui quỷ khiến không phản kháng mặc hần cắn cắn, trong lòng đoán hần có phải muốn hôn mình, đơn giản chỉ vì đã nhân không biết cái này, cho nên mới biến thành cắn cắn. Tôn Chí Tân chính là không phải loại hay để bụng, có lẽ cũng là tối hôm qua bị áp thư thái, nghĩ tự nhiên là bên người nam nhân kỹ thuật hôn môi nghiêm trọng không hợp cách, chứ không phải mình đang ở bị một giống đực cắn cắn.

Cắn cắn vài cái, Tôn Chí Tân nổi khùng, cái thứ cảm trong miệng rõ ràng lại đang trở nên cứng rắn phình to lên, căng trướng làm hần bắt đầu khó chịu.

“Xuất ra đi!” Tôn Chí Tân cắn môi dưới, dùng sức đẩy hần. Hần thật ra cũng muốn tự mình rời đi, có điều chân mềm nhũn không có khí lực.

Nhìn ra được Tôn Chí Tân đã thật sự khó chịu, cũng biết mình hôm nay còn phải săn thú, không thể không biết tiết chế, Naaru ôm lấy Tôn Chí Tân, nhắc eo lên để rời ra.

Hai vật chia lìa, quá trình rút gây ra cảm giác như là nội tạng đều bị lôi ra ngoài, kích Tôn Chí Tân lại muốn cuồng bạo giết người. Mà thân thể theo phản ứng bản năng kịch liệt co rút lại hút chặt không chịu buông ra, dẫn tới Naaru thấp giọng than, ánh mắt lại bắt đầu dày đặc. Vừa chia lìa kia một khắc, lập tức truyền đến một tiếng nước vang ba nho nhỏ. Tôn Chí Tân nhú mày, chỉ cảm thấy có một đạo niềm dịch ẩm áp trắng mịn từ miệng chảy ra, dọc theo đùi uốn lượn.

khốn khiếp chết tiệt!

Tôn Chí Tân giận dữ, đưa tay ra lau. Chỉ lau được vài cái liền quyết đoán dừng tay, bởi vì thấy Naaru nhìn chăm chăm giữa hai chân mình, ánh mắt bắt đầu trở nên càng thêm sâu thẳm, kia vật lại thẳng tắp dựng thẳng lên trời.

quả thật là cảm thú, nửa điểm đều trên chộc cũng không thể.

Tôn Chí Tân lập tức thành thật, quy củ ngã xuống, dùng động tác an toàn nhất cứng ngắc ngủ, không dám làm ra hành động nào có nửa điểm có lẽ sẽ làm Naaru cảm thấy bị dụ dỗ nữa.

Naaru thấy Tôn Chí Tân như vậy, lại bắt đầu thấp giọng cười, tiếng cười hùng hậu khàn khàn quanh quẩn trong lồng ngực, Tôn Chí Tân nhin không được trong lòng ẩn ẩn sinh ra cảm giác khác thường. Vương bát đản này kỳ thực thật sự rất khêu gợi, nếu thả vào kiếp trước còn không biết sẽ mê người đến cỡ nào.

Hai người lại dây dưa một trận, bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào, hiển nhiên là tất cả mọi người đã dậy, một ngày sinh hoạt mới lại bắt đầu.

Naaru đứng lên mặc cái bọc vào, rồi vẩy vẩy da thú ra ngoài. Vật kia vẫn nửa ngày cũng không chịu tiêu đi, đem vẩy da đỉnh cao cao. Tôn Chí Tân xem xét liếc mắt một cái, không biết như thế nào lại hồi tưởng cảm giác nó mang đến khi chôn ở trong thân thể mình, không chế không được đỏ mặt, chuyển ánh mắt đi chỗ khác không dám lại nhìn nữa.

Naaru mặc xong, đợi nửa ngày thứ kia mới yên tĩnh xuống. Lại ngồi xuống tắm da gấu, ôn hòa nói với Tôn Chí Tân thêm một hồi.

Tôn Chí Tân đương nhiên là nghe không hiểu, chỉ nghe giọng nói kia như là đang dặn dò, ý tứ quan tâm rất đậm. Hắn lại là người biết tốt xấu, người khác đối với hắn như vậy, hắn thật đúng là không tức giận được, liền lung tung gật đầu, xem như hứa hẹn.

Naaru thấy hắn đáp lại, sắc vui mừng trên mặt lại càng đậm. Lưu luyện không rời nhìn Tôn Chí Tân vài lần, lúc này mới vén lều đi ra ngoài. Theo sát sau truyền đến tiếng hắn hô lớn, trong tiếng hô có một loại uy nghiêm mà Tôn Chí Tân lần đầu phát hiện ra.

Rất nhanh tiếng người đi xa, một đám dã nam nhân xuất phát tìm săn tìm kiếm thức ăn.

Tôn Chí Tân lúc này mới toàn thân bủn rủn xoay người, nhin không được thấp giọng rên rỉ: “Con mẹ nó, ép buộc so với ngày xưa còn càng thêm lợi hại.”

Giữa mông một mảnh dinh dính, cái lỗ nhỏ kia dường như bị khuếch trương quá lâu chưa khép kín lại được vẫn đang rỉ niêm dịch ra ngoài.

Vương bát dẫn gặp quỷ kia không chỉ bắn trong thân thể hắn không nói, lượng còn lớn kinh người, hiện tại chảy ra không ngừng làm cho hắn một thân chật vật.

Tôn Chí Tân muốn đứng lên ra bờ sông tắm rửa, thế nhưng lại xốc không lên khí lực, chỉ đành chán nản buông tha giấy dựa tích tụ lại sức, tâm tư đối tới đối lui hồi tưởng lại ngày mình đến nơi này.

Giữa mông một mảnh dinh dính, cái lỗ nhỏ kia dường như bị khuếch trương quá lâu chưa khép kín lại được vẫn đang rỉ niêm dịch ra ngoài. Vương bát dẫn gặp quỷ kia không chỉ bắn trong thân thể hắn không nói, lượng còn lớn kinh người, hiện tại chảy ra không ngừng làm cho mình một thân chật vật. Tôn Chí Tân muốn đứng lên ra bờ sông tắm rửa, thế nhưng lại xốc không lên khí lực, chỉ đành chán nản buông tha giấy dựa tích tụ lại sức, tâm tư đối tới đối lui hồi tưởng lại ngày mình đến nơi này.

7. Chương 7: Bi Thảm Xuyên Qua...

Trước khi đến đây, Tôn Chí Tân có nhân khẩu là người Trương Gia Khẩu tỉnh Hà Bắc, sau lại bởi vì đến Bắc Kinh đi học, rồi lại có một đồng bạn ở Bắc Kinh, để đón ý nói hòa quan niệm bài ngoại của người nơi này, nên mở miệng ngậm miệng đều là tiếng thủ đồ rất là có thứ tự, khẩu âm bản địa Trương Gia Khẩu ngược lại không còn bao nhiêu.

Tôn Chí Tân mới trước đây điều kiện thực bình thường, đặt đến chỗ nào cũng đều là đại chúng bình thường, lại còn là cái loại hơi thấp một chút trong số đại chúng bình thường. Cha hắn là một quân nhân xuất ngũ, sau khi xuất ngũ thì đi làm trong một xưởng gia công linh kiện.

Mẹ là một thôn nữ, gả cho cha Tôn Chí Tân rồi không ở quê nhà trồng trọt nữa mà chuyển đến Trương Gia Khẩu mở một quầy hàng bán hoa quả khô. Mấy năm đầu bà còn kiếm được chút tiền, sau lại việc làm ăn dần dần vì cạnh tranh mà chỉ kiếm được bình thường, bà là nông phụ bình thường, không văn hóa không hiểu kỹ xảo buôn bán, bởi vậy về sau buôn bán thu vào chỉ đủ sống qua ngày, nuôi gia đình cũng khó khăn.

Cha Tôn Chí Tân vì là quân nhân xuất ngũ nên hơi có chút nóng nảy. Xưởng gia công linh kiện kia kinh tế đình trệ, trong nhà ngày càng lụn bại, ông liền cùng mấy chiến hữu có chút càn quấy vốn cũng là lính chuyển sang đầu cơ trục lợi vật liệu thép. Kiểu làm ăn này cũng không dễ làm, mấy người họ rất nhanh liền thiếu vốn, lại không có tiền trả nợ, mới nổi lên tâm tư mua bán thuốc phiện, trong đám lính càn quấy ấy có một người có thể móc nối được với đường dây.

Lưới pháp luật tuy thưa nhưng khó lọt, buôn thuốc phiện trái pháp luật mới hơn nửa năm, trong nhà vừa có khởi sắc, mấy người đã đồng thời bị bắt sạch. Lúc ấy lại trùng với thời điểm đang có chiến dịch xử nghiêm, lượng thuốc cha Tôn Chí Tân mang theo lại nhiều, chừng 1kg, liền bị đánh vào hàng ngũ trùm buôn lậu thuốc phiện.

Trùm, xử nghiêm, lại chẳng có mối quan hệ xã hội có lợi nào, tất cả dồn lại, một củ lạc của cục công an đưa ông ấy đi trừng sinh. Tôn mẩu là người trọng tình cảm, chịu đả kích nặng nề đến mức chứng trầm cảm, hai năm sau cũng đi theo chồng, cũng chỉ còn lại Tôn Chí Tân.

Vì trước đây điều kiện không tốt, tự nhiên dưỡng cho hắn tính cách tự lập tự cường. Cha mẹ đều mất, hẳn thương tâm khổ sở nhưng thật ra cũng không nổi giận, vừa đi làm vừa đi học, một mình sinh hoạt.

Cái gọi là có mất tất có được, cứ như vậy dưỡng thành Tôn Chí Tân tâm tính phi thường độc lập, cộng thêm người này thông minh hiểu học chấp nhận chịu khổ, năm đó lấy điểm cao thi đậu đại học không nói, còn trở thành một sinh viên vĩ đại, đồng thời cũng là người tâm phúc của rất nhiều đoàn thể xã hội. Được rồi, người tâm phúc là ý nói hắn tham gia hoạt động rất tích cực, chứ chưa chắc đã được xếp là vai chính. Nghiệp dư thì người này còn thích vận động và quyền thuật, còn có chính là du lịch, cắm trại dã ngoại bên ngoài, những thứ khác học rất tạp, không phải thực tình.

Tôn Chí Tân tính tình sáng sủa, bình thường thích đọc sách, nhàn rỗi thì thích làm dân balô, du ngoạn xung quanh. Khi học trung học hắn đã có một đồng bạn, đợi lên đại học mở rộng vòng giao hữu rồi lại có thêm một đồng lớn nữa, sớm đã nhảy ra được khỏi bóng ma cha mẹ chết sớm, sống có hương có vị. Bạn gái, hắn kết qua một ít, luôn không gặp được người làm cho mình tâm động. Những lúc ở chung với bạn gái cứ như là để giải quyết tịch mịch về thể xác và tinh thần, nhợt nhạt không có cảm tình.

Năm 2011, Tôn Chí Tân đang học nửa năm cuối năm thứ ba đại học, vừa lúc được kỳ nghỉ dài, một đám dân balô trẻ tuổi hẹn nhau đi du lịch, lần này không đi bộ mà đi xa hơn một chút, tìm về ngắm viên minh châu xinh đẹp đất Ba Thục, cửu trại câu.

Một đám oanh oanh liệt liệt đi, ở cửu trại câu tận tình du ngoạn. Ngày thứ năm, Tôn Chí Tân bởi vì tham xem phong cảnh Cửu Trại kiều diễm mà rớt đội, đang đuổi theo đám bạn thì quỷ dị nổi lên mưa to tháng mười. Trận mưa kia thật sự quá lớn, còn mang theo từng viên mưa đá, thời tiết như vậy ở Ba Thục là cực kỳ hiếm thấy. Lúc ấy bởi vì không thể đi tiếp, lại bởi vì thời tiết thật sự quỷ dị không rõ, sức mạnh thiên nhiên tã giáng xuống, làm cho Tôn Chí Tân quên mất nguyên tắc lúc trời giông tố không thể nấp dưới tàng cây, cứ thế tìm một gốc đại thụ che mưa.

Lại nói hắn cũng có chút đen đủi, sấm sét tùy cơ tạo thành lại có một đạo chuẩn xác bổ trúng đại thụ mà hắn đang nấp, con cá nhỏ Tôn Chí Tân dưới tàng cây liền bởi vì cửa thành bốc cháy mà gặp hại. Thế gian sự vật luôn họa phúc song hành, trong bất hạnh cũng có may mắn, một đường chớp cực lớn xé rách toàn bộ thiên không như vậy cũng không đánh chết được tên này, nhưng ném thẳng hắn đến đây. Cầu huyết, ác tục, xuyên qua, toàn bộ đều ném xuống đầu quỷ xui xẻo Tôn Chí Tân.

Chuyện ngày xuyên qua Tôn Chí Tân vẫn còn nhớ rõ. Một khắc trước hắn còn khom thắt lưng làm rùa dưới tàng cây, một khắc sau liền phát hiện mình bay trên trời, ai nha nha kêu gào từ trên trời rơi xuống. Thật sự là...thật phiêu dật, thật...rối rắm, thật...thất thần.

Lúc ấy khoảng cách hắn cách mặt đất không thể nói là nhỏ, ít nhất cũng có hai mươi thước, hắn cứ như vậy trống rỗng xuất hiện, rồi sau đó rơi tự do xuống.

Chỉ nghĩ mình sẽ ngã chết, nào biết lại nện lên một vật thể mềm nhũn.

Chờ đến lúc đã không còn choáng đầu hoa mắt nữa cúi đầu thì thấy cái đệm dưới thân là một nữ nhân mập mạp, đã bị mình đè chết tươi, chỉ nhìn thất khiếu phun máu kia, hình dạng chả còn ra hình thù gì, cũng không biết toàn thân có bao nhiêu chỗ dập nát gãy xương.

Tóm lại, trừ phi nhét cho một viên tiên đan của Đại La Kim Tiên, nữ nhân này có dùng khoa học kỹ thuật cao đến đâu cũng gọi không tỉnh. Nói ngắn gọn, chính là toi đời, bị Tôn Chí Tân nện một cái chết luôn, lại còn là dùng chiêu thức của vận động viên đô vật. Bị chết thực ... thê thảm, ách..., vĩ đại, giống Lưu Hồ Lan tỷ tỷ, là đại đại nữ anh hùng, nữ hào kiệt!

Tôn Chí Tân còn chưa kịp áy náy, khủng hoảng, đã bị tình hình trước mắt dọa biến thành mắt gà chọi.

Bản thân đang bị một vòng nam nhân nhìn qua giống hệt người hoang dã vây quanh, cả đám người nếu không phải toàn thân trần trụi thì chính là gần như toàn thân trần trụi. Một bọn tất cả đều thật sự cao lớn, cách ăn mặc cũng một kiểu hệt như hắn đã thấy trên truyền hình, khí chất lỗ mãng hung hãn, trong

tay toàn cầm vũ khí đồ đá đơn sơ đến nỗi làm cho Tôn Chí Tân ngạc nhiên không thôi. Mà giữa sân, có hai người càng thêm cao lớn đang pk, cả hai người thân đều mang thương, bị hấn đột nhiên xuất hiện còn rơi xuống đê chết người làm cho cả kinh trợn mắt há hốc mồm mà quên cả đánh nhau.

Hai nam nhân đang pk đều là nam giới dương cương oai hùng hiếm thấy, trong đó một nhìn có vẻ phóng khoáng hơn một chút, chính là cái tên áp mình hơn một tháng qua Naaru. Một người khác có chút diện mạo giống hải tặc Viking, mắt sâu mũi cao, bộ dạng so với Naaru thì thiên về tuấn mỹ tinh xảo hơn một ít, không biết tên là gì.

Naaru nhìn như thô hào, lại phản ứng cực nhanh. Chỉ ngậy người một lát liền xông về phía trước, bắt lấy Tôn Chí Tân bỏ chạy. Hải tặc Viking kia phản ứng chậm nửa nhịp, lúc muốn nhào lên cướp người, đám người hoang dã bên phe Naaru sớm đã vây kín lại, cản đường đi của hắn. Tôn Chí Tân chợt nghe một mảnh hỗn độn quát to hô đánh đòi giết, cùng với tiếng kêu thảm thiết của một nam, tru lên, rống giận, loạn xì ngậu cả lên.

Chính mình đầu tiên là đầu óc mê muội bị Naaru lôi kéo chạy trốn như bay, rồi sau đó người nọ ngại hấn tốc độ quá chậm, đem hấn giống bao hàng giống nhau khiêng lên đến phóng tới đầu vai, chạy vội trở về chính mình bộ lạc. Đầu vai rộng lớn của hắn chống bụng Tôn Chí Tân, cõm từ đêm trước trong toàn bộ lộ trình thiếu chút nữa phun ra sạch sẽ.

Tôn Chí Tân cứ như vậy đến bộ lạc, sau đó ngày hôm sau trong tình trạng vẫn không rõ bị áp cử hành một cái nghị thức giản lược cổ xưa, từ nay về sau bắt đầu cuộc sống bị Naaru cưỡng x. Nay nghĩ đến, kia nhất định là một cái nghị thức không khác kết hôn là mấy, mà chính mình lúc ấy hi lý hồ đồ còn lấy một loại tâm tình thăm dò cuộc sống bộ lạc nguyên thủy đi theo Naaru hưng phấn không thôi..... Chính là đã nói, tự tạo nghiệt không thể sống. Vì thế liền đặt chính mình vào địa vị bị Naaru sử dụng như lão bà.

Nghĩ nghĩ, thấy nghĩ hoặc . Đồng tính luyến ái chuyện này thời đại nguyên thủy đã có ? lão tổ tông đều như vậy, sao có thể lạ đời sau trên đường lớn toàn gay gay với les les cơ chứ ? cho tới bây giờ, Tôn Chí Tân tiếp xúc dã nhân còn quá ít, không biết nơi này còn có đệ thân.

Nghĩ đến đây lại nghĩ tới lúc Naaru ra ngoài săn thú còn quay đầu nhìn về phía mặt mình, trong anh triều dương thoát nhìn có một sức quyến rũ làm cho trái tim người ta ngừng đập. Tôn Chí Tân không thể không thừa nhận, lúc ấy tim mình thật sự đã ngừng đập một nhịp, một cảm giác khó tả từ dưới đáy lòng dâng lên, đột nhiên cảm thấy cũng không hận hấn như vậy.

Không khỏi thở dài một cái, lại cảm thấy chính mình thực không có tiền đồ. Chẳng lẽ nam nhân đều là động vật tự hồi bằng nửa người dưới? bị hấn cưỡng x một tháng, ngày hôm qua bị x thư thái, lại thêm một lần quay đầu ném một nụ cười sức quyến rũ ngàn vạn, trong lòng dâng chút kỳ quái.

Theo đạo lý nói chính mình còn phải cảm tạ Naaru . Bị tia chớp bổ tới thời không xa lạ này, người ta cho ăn uống cho chỗ ở, sống như khách quý, cũng chỉ là xx mình mà thôi. Nếu chính mình sớm hiểu được phối hợp, có khi lại thực thoải mái , nói trắng ra là hấn cũng không làm cái gì người người oán trách.... Đúng không ?

Nghĩ đến đây không khỏi trên mặt lộ ra bất khả tư nghị biểu tình. Chính mình này là bao che hấn ? trời ạ ! hay là bị x thoải mái quá một lần liền x ra cảm giác?

Đều nói hiện tại đồng chí càng ngày càng nhiều, con mẹ nó lực hấp dẫn đồng tính cường đại như vậy?

Tôn Chí Tân trong lòng bắt đầu sợ hãi, mơ hồ cảm thấy chính mình có đang xu thế rơi vào vực thẳm sâu không lường được, lập tức không dám nghĩ nữa, mãnh liệt lắc lắc đầu bắt đầu lớn tiếng xưng:“Hong Hồ thủy nha, lăng nha thôi lăng đánh lăng a ~~”

Lăng ? Phóng túng?

Ai phóng túng ?

Chính mình đương nhiên không phóng túng, cùng bạn gái gặp mặt chưa đến mười lần đều chỉ sờ sờ tay, không làm j khác. Chắc vậy là đồ đệ tiện Naaru mới phóng túng, nam nhân hấn cười, không phóng túng thì là j ?

trời ơi !

Như thế nào lại quay lại hần nữa ?

Tôn Chí Tân mao cốt tung nhiên, nghe được tiểu nhi tử Buku của Naaru ở bên kia dùng tất đạt lập sát a tô xưng hô gọi mình, vội vàng không ngừng, làm cho hần ra khỏi vòng xoáy tư tưởng quỷ dị.

8. Chương 8: Xuyên Qua Đại Thần, Gia Với Người Mảo Thượng !...

Theo sau, trong ánh mắt ngây ngốc vô tri của Buku, Tôn Chí Tân xấu hổ muốn chết kẹp chặt mông, vừa ra trường bỗng liền nhanh như chớp chạy thẳng đến sông, cẩn thận tẩy trừ chính mình, tẩy sạch sẽ những thứ mà đồ cầm thú Naaru kia để lại trong thân thể mình.

Tẩy xong rồi lại bò lại vị trí cũ, tiếp tục làm người suy tưởng.

Cùng Naaru, ách..... Coi như là chồng hờ vợ tạm đi..... Dù sao trải qua sự kiện đánh kẹp ngày hôm qua, trong lòng quả nhiên là hận hần ko đk. Bởi vì chính mình cũng thực thoải mái , thậm chí còn có điểm hồi vị..... . Mọi người bắt quá là độc thân tịch tịch cho nhau an ủi, so với tự an ủi cao cấp hơn..... Dù sao Tôn Chí Tân tính cách tùy tiện, lại không bị phong kiến lễ giáo tư tưởng độc hại, cũng không tư tưởng quỷ dị thủ thân như ngọc. Nam nhân lại càng không giống nữ nhân, tuyệt đại bộ phận đều là dùng nửa người dưới tự hồi, càng không phải sau khi bị áp nhất khóc nhè nháo tam thất cổ liệt nữ.

Trước kia phản cảm nam nam chi đạo ko phải giả, hiện tại hưởng thụ tư vị tuyệt vời trong đó ko phản cảm cũng là thật. Hần không nói thêm nữa, càng không như đám nguy quân tử về mặt thanh cao kì thực hành vi vô sỉ nam đạo nữ xướng đầy mình. Hưởng chi buông xuống lòng dạ, Naaru thực một nam tử không tệ, coi như chưa chịu thiệt, cùng lắm thì về sau tìm cơ hội phản áp trở về, cá nhỏ i xoay người phản công, kêu khốn khiếp kia quỳ trên mặt đất hát bài ca chinh phục.

Tâm tính chuyển biến, làm cho Tôn Chí Tân âm hiểm nheo lại đôi mắt vốn mở lớn, trong đầu hơi có chút hưng phấn vì đại kế phản công.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là chính mình không bị hoàn cảnh tiền sử khó có thể sinh tồn này hành cho chết trước. Tôn Chí Tân vui vẻ, lại bắt đầu thổ dài, hần không phải nhìn không ra, bộ lạc này sinh tồn phi thường gian nan, quả thực là vô luận khoa học kỹ thuật vẫn là sức sản xuất đều thấp đến Zero, tại địa phương này muốn sinh tồn, thật là không dễ dàng. Nghĩ đến những bộ tộc khác cùng nơi này cũng kém không bao nhiêu, toàn bị vây quanh thời đại tiền sử.

Trước kia hần chú ý tới một sự kiện, đến buổi tối thời điểm ánh trăng dâng lên chừng 11 cái ! nói cách khác, tinh cầu mình đang sống có 11 vệ tinh ! đủ để chứng minh chính mình sớm cách Trái Đất xa, cũng không biết là lưu lạc đến góc nào trong đại vũ trụ vô biên vô hạn.

Thời không, nguyên là hai cái từ ngữ tập hợp, thời là thời gian, không là không gian. Xuyên qua thời không, là chỉ thời không cùng không gian đều xuyên qua . Nói chính là Tôn Chí Tân trước mắt tình huống.

Suy nghĩ cẩn thận điểm ấy, càng cảm thấy muốn trở lại nguyên lai thời không khả năng vốn không có. Trừ phi trong dòng tổ thời tiết chán sống núp dưới đại thụ chờ sét đánh, xuyên qua đại thần có thể hay không thiện tâm.

Kinh nghiệm cho thấy , xuyên ko đại thần là một kẻ không có mắt, là một kẻ phi thường không chịu trách nhiệm, làm việc tùy tâm sở dục còn thích vui sướng trên sự đau khổ của người khác. Hần đồng ý làm cho chính mình như nguyện ? quý cũng không tin, chính mình lại càng không tin.

Cho nên, vẫn là nghiêm túc ngẫm lại như thế nào ở đây sinh tồn đi. Trước lấy tức đến chi tắc an chi an ủi chính mình, lại lấy trời sinh ta tất có chỗ dùng bơm hơi, tiếp theo lấy sét đánh lão tử còn ko chết, cũng ko tin ở tiền sử sống ko nổi cổ vũ chính mình. Chỉ sau ba phút, Tôn Chí Tân liền kiên định muốn ở nơi này hảo hảo sống sót. Ông trời thích trêu ngươi, quân tử khi không ngừng vươn lên. Ta lão tôn còn cũng không

tin , người có thể đem ta đến đây, ta lại không thể sống có tư có vị ? x ! gia càng muốn khoái hoạt cho người xem, tức chết người !

Tự oán hối tiếc ? trong từ điển của tôn đồng học không có từ này !

Lập tức bãi chính tâm thái, nhìn thẳng vào trước mắt hết thấy.

Là một người hiện đại, Tôn Chí Tân hình thức tư duy cùng tri thức so với người thời không này không biết hơn bao nhiêu lần. Tuy rằng trước kia không nghiêm túc, nhưng cảm quan cùng bản năng tư duy đi thăm dò trước mắt, hần vốn là kẻ có bằng cấp, vừa thích đi đây đi đó cùng cắm trại dã ngoại, tập tính thăm dò nghiên cứu đã dung nhập sâu vào bản năng. Lúc này ngồi ở bên kia bờ sông nghiêm túc tự hỏi, nghiên cứu, rất nhanh liền đem này chi bộ lạc tình huống phân tích rõ ràng.

Văn hóa khởi nguyên địa điểm đều có nguồn nước, tất cả những nơi có tài nguyên nước ngọt phong phú như hồ nước, lưu hà luôn càng dễ dàng phát triển ra văn minh. Đủ loại dấu hiệu cho thấy, tiểu bộ tộc này tuy rằng không phải khởi nguyên tự nơi này, thì cũng là hà vực của sông nhỏ trước mắt này. Sau đó y hà mà đến, ở đây xây dựng cơ sở tạm thời sinh hoạt.

Bởi vì không thông ngôn ngữ bộ tộc, Tôn Chí Tân không thể biết toàn bộ bộ tộc tên gọi là gì. Bất quá hần ở đây tự hỏi cùng nghiêm túc nghiên cứu nửa ngày, đại khái nắm được toàn bộ bộ tộc cấu thành. Liền trước mắt mà nói, toàn bộ bộ tộc có nam trưởng thành bốn mươi tám người, nữ trưởng thành hai mươi người. Người già yếu cộng lại có ba mươi người, nam nữ vị thành niên cùng mấy nhóc con đang đói bụng gào thét ầm ĩ bên kia tất cả là mười bốn đứa, lại thêm một vị siêu cấp ngoại lai xuyên đến là hần, dân cư toàn bộ tộc tổng cộng có một trăm mười ba người. Nếu tính luôn mấy đứa còn rất nhỏ đang oa oa đòi sữa thì được một trăm mười chín, có tới sáu đứa còn nhỏ xíu xiu.

Mới một trăm mười ba người, dựa theo tri thức của Tôn Chí Tân, bộ tộc như vậy hiển nhiên rất nhỏ. Thức ăn chủ yếu là do săn bắn, trong một trăm mười ba người tham gia săn bắn chỉ có bốn mươi tám người, chiếm 42.48% tổng dân cư, còn không đến một nửa, tất nhiên thập phần gian nan. Cũng may thời không này nữ nhân cũng không yếu, tuy rằng không thể tham dự săn bắn, nhưng các năng phi thường cần lao, hái dã quả, bắt cá, tìm kiếm hết thấy những thứ có thể ăn, các năng năng lực có thể làm đều làm. Như thế mới làm cho thức ăn đạt được nhiều lên một chút, phỏng chừng có thể vượt qua 60%. Tiểu hài tử cũng làm việc, như thế p ước chừng có thể đạt tới 70%, Tôn Chí Tân phỏng chừng như vậy.

Nói cách khác, mỗi người mỗi ngày cố gắng lao động, vẫn như cũ không đạt được trăm phần trăm lao động sản xuất. Tức là tỉ lệ lao động cùng sản xuất không đồng đều, không đạt một người một phần đồ ăn. Mọi người không thể đạt được nhu cầu ăn uống bình thường, thân thể sẽ suy nhược dần, tùy theo thu hoạch trở nên càng thiếu, như vậy tuần hoàn ác tính, toàn bộ bộ tộc sẽ đi đến diệt vong, thời gian chênh lệch chỉ là vấn đề sớm hay muộn.

Có một tai họa ngầm, bởi vì điều kiện hạn chế, sau khi bắt được con mồi không thể bảo tồn thời gian dài, biến chất không quá đáng còn có thể ăn, biến chất quá đáng sẽ không thể không vứt bỏ. Như vậy biến thành càng một bước giảm bớt thực vật thức ăn kiếm được. Giống ngày hôm qua đám người Naaru thu hoạch lớn, vốn hần là đại đại giảm bớt áp lực thức ăn không đủ không nói, còn có thể dư ra một ít. Nhưng là vì biến chất vứt bỏ, dư dả một ít lại thành ko, lại một lần nữa hình thành tình thế thiếu thức ăn. Nghĩ nghĩ, mùa đông thì sao ? nói vậy nơi này động vật trời đông giá rét cũng sẽ ngủ đông, thực vật cũng lâm vào hôn mê không ra trái, toàn bộ mùa đông ác liệt sẽ vượt qua như thế nào?

Nghĩ đến đây, Tôn Chí Tân không thể không tọa lập nan an.

Phải, hần bây giờ còn không thể đối bộ tộc này sinh ra lòng trung thành, nhưng hần hiện tại phải dựa vào bộ tộc này mà sinh tồn. Bộ tộc diệt vong liền đại đại biểu cho hần diệt vong ngày cũng không xa xôi, không làm điểm cái gì, còn thật sao sống không nổi.

Lại ở bờ sông ngồi ngồi hội tưởng, nghĩ đến sắp được đến ác liệt tình thế, Tôn Chí Tân nhanh chóng biến thành kiến bò trên chảo nóng. Hần vốn là tâm tư đơn giản, trước kia ngày ngày nghĩ cùng Naaru đấu pháp không cho mông gặp họa, việc này đúng là cho tới bây giờ đều không có nghĩ tới. Hiện tại không có tâm tư cùng Naaru đấu , mới giạt mình phát hiện nguy cơ sinh tồn đã ở một bên âm thầm nhìn trộm mọi người !

Tôn Chí Tân tốt xấu cũng là người hiện đại học thức phong phú, đối phó với khốn cảnh trước mắt tự nhiên có vô số con đường. Nhưng là..... Bởi vì đáy lòng bài xích dã nhân, ba mươi lăm ngày hẩn ngay cả mong muốn trao đổi đều không có, ngôn ngữ bọn họ nửa điểm chưa từng đi học tập, lúc này phát hiện chính mình đáy lòng dù có trăm ngàn điều mưu lược, nhưng lại không có một cái có thể nói ra.

Làm ! không có việc gì cùng Naaru đấu cái gì ? mở ra chân hảo hảo hưởng thụ không phải được rồi sao ? trước kia chính mình còn bội phục châm ngôn kia, nói sinh hoạt tựa như cường x, tất nhiên phản kháng không được, còn không bằng mở ra chân hảo hảo hưởng thụ. Lúc ấy chính mình là cực đồng ý cùng chấp nhận , rơi xuống chính mình trên người liền quên sạch . Đây không phải dần thì là gì ?

Được, vẫn là thành thật học ngôn ngữ nơi này đi, không chỉ có học, còn phải nhanh chóng học được ! thời gian vô tình, nó luôn sẽ không đợi người, người chỉ có thành thật đuổi theo cước bộ của nó, tiêu phí càng ít thời gian, làm được càng nhiều chuyện.

Giật mình, nghĩ đến trong tộc trí giả, hẩn là lão nhân nhiều tuổi nhất bộ tộc, mặc dù trí tuệ không nhất định cùng tuổi tác tỷ lệ thuận, nhưng người lớn tuổi nhất định có được trí tuệ do năm tháng mang đến. Huống chi dựa theo chính mình trước kia nghiên cứu bộ lạc văn hóa cấu thành, người có chức vị như vậy tất nhiên là người có kiến thức rộng rãi nhất trong tộc, cũng là người có trí tuệ nhất, muốn học ngôn ngữ lựa chọn đầu tiên nên là hẩn.

Nhưng là, chỉ nghĩ đến loại ánh mắt cổ quái trí giả nhìn đến mình lần đầu..... Giống như là xuyên qua thời không cách trở rơi xuống vô cùng vũ trụ một chỗ..... Tôn Chí Tân liền cảm thấy cả người không được tự nhiên, vẫn là không cần đi trêu chọc hẩn. Đồng thời căn cứ chính mình hiểu biết , bộ tộc cổ xưa thường thường có rất nhiều sự kiện và nhân vật thần bí, cái này khoa học giải thích không rõ ràng lắm, lại quả thật tồn tại, tóm lại làm cho người ta tâm sinh ra e ngại, bản năng muốn bảo trì khoảng cách an toàn.

Cho nên, việc học tập ngôn ngữ này, vẫn là tìm một người cùng chính mình có vẻ thân cận.

Đầu tiên nghĩ đến Naaru, mông liền lập tức ần ần làm đau. Bỏ đi ! cảm thú này, muốn tìm hẩn học cái gì ? học cùng loại: Ưc ~ nha mạch ,come-on-baby,oh-yeah ! từ ngữ đảm chắc phi thường thích hợp.....

Nói như vậy..... Tôn Chí Tân ánh mắt chuyển động, phi thường chuẩn xác hô lên:“Buku !”

9. Chương 9: Tôn Chí Tân Học Nói

Ai !” Buku lên tiếng, hoả tốc qua sông, chạy vội đến bên người Tôn Chí Tân.

Cha đã sớm dặn hẩn, làm bạn với tất đạt lập sát a tô là chức trách tối trọng yếu của hẩn, vô luận hẩn đang làm cái gì, phải trước tiên hưởng ứng tất đạt lập sát a tô sai sử.

Naaru ở trong mắt Buku là tồn tại ba trong một, tức là thần tượng, lại là tộc trưởng, lại cha. đối với người cha anh vĩ, Buku sùng bái sát đất, mỗi một câu hẩn nói Buccoo nghe xong tất sẽ phụng thành thánh chỉ. Naaru gọi hẩn hướng đông, hẩn tuyệt không đi tây; Gọi hẩn bắt chó, hẩn tuyệt không đuổi gà ! nói trắng ra là, Buku chính là Naaru đệ nhất trung khuyến, vị trí ai cũng không thể thay thế.....

Từ khi Naaru đem nhiệm vụ này phân phó, Buku đã chuẩn bị sẵn sàng anh dũng giết địch vì Naaru hy sinh thân mình. Ách..... Khuyếch đại , khuyếch đại , là chuẩn bị sẵn sàng nghe gọi là đến, hẩn hạ tốt tất đạt lập sát a tô của cha. Về điểm ấy, thiếu niên chất phác đen gầy gần đây vẫn thực mê hoặc, không phải nói là trong tộc tất đạt lập sát a tô sao ? như thế nào biến thành tất đạt lập sát a tô của cha? cổ quái ! không nghĩ ra.

Không nghĩ ra thì không nghĩ nữa, tiểu hài tử mà thôi, vốn cũng nhanh quên, trong lòng cũng không có gì phiền não. Chỉ là tất đạt lập sát a tô không biết của ai này thật không nể tình, nó cả ngày đợi hẩn triệu hồi, người nọ không có triệu hồi quá một lần, làm cho Buku cảm thấy thẹn với cha, trong lòng cảm giác rất là áy náy.

Mà hôm nay, tất đạt lập sát a tô rốt cục đồng ý mở miệng vàng gọi hần , Buku trong lòng miễn bàn có bao nhiêu kích động. tiểu hài tử đen gầy giống con chó mực mạnh mẽ, ách..... tia chớp Màu đen giống nhau xông đến Bên người Tôn Chí Tân, hai mắt chăm chăm nhìn hần, chỉ ngóng trông hần có thể phân phó chính mình chuyện gì đi làm. Buku nửa điểm không nghĩ tới vấn đề chướng ngại trao đổi giữa mình cùng tất đạt lập sát a tô.

Buku như vậy chạy lại đây, giống như tiểu cầu dùng ánh mắt ướm sững nhìn chính mình, hù sợ Tôn Chí Tân. Bình thường dưới loại tình huống này hần hần là nên đem đồ ngọt tặng Buku trấn an hần, nhưng hần hiện tại không có, đành phải hai mắt trừng mắt hần, tựa như vương bát xem đậu xanh.

“Tất đạt lập sát a tô ?”

Phỏng chừng là ánh mắt Tôn Chí Tân có lực sát thương, tiểu hài tử bắt đầu đỏ mặt, lui bước.

“Ngô..... Đây.” Tôn Chí Tân không biết mình nên như thế nào bắt đầu bước đầu tiên trao đổi ngôn ngữ, nghiêng đầu suy nghĩ nửa ngày, chỉ vào Buku nói:“Buku.” Lại chỉ chỉ chính mình, vốn định nói Tôn Chí Tân, phỏng chừng đối phương lý giải có khó khăn, đổi thành:“Tất đạt lập sát a tô.”

Buku mờ mịt, chỉ chỉ chính mình:“Buku.” Lại chỉ chỉ Tôn Chí Tân:“Tất đạt lập sát a tô.”

Tôn Chí Tân gật đầu, chỉ hướng Buku:“Buku.” Chỉ vào chính mình:“Tất đạt lập sát a tô.”

Xem, đây là phương thức trao đổi ngôn ngữ không thông, nâng cấp từ bản xem tranh học chữ, trước chỉ vào vật, phát âm ra âm đọc của các ký hiệu dấu hiệu văn tự của nó, có thể đem âm đọc cùng thực thể liên hệ. Biện pháp này đơn giản mà thực dụng, Tôn Chí Tân chỉ cầu thời đại tiền sử này chỉ là khoa học văn hóa thấp, mà không phải trí lực thấp. Giống Naaru, Tôn Chí Tân liền tuyệt không cảm thấy hần trí lực rất thấp.

Di ? con bà nó..... Như thế nào lại nghĩ đến cảm thú kia?

Lui đi !

Tôn Chí Tân phát tay, đem hình ảnh Naaru giống như đuổi ruồi đuổi bọ ra khỏi não, đang định há mồm làm mẫu lại một lần, đã thấy Buku đột nhiên vui vẻ cười rộ lên, thực minh xác chỉ vào chính mình:“Buku.” Lại chỉ Tôn Chí Tân:“Tất đạt lập sát a tô !”

Tiểu hài tử phi thường thông minh, một chút liền hiểu được tất đạt lập sát a tô không hề lạnh lùng thờ ơ lạnh nhạt hết thấy, mà là bắt đầu tới gần bộ tộc của mình.

Tôn Chí Tân cũng cười , rất là vui mừng người ở thời đại tiền sử cũng không ngốc. Bọn họ cái gì cũng không biết chỉ là bởi vì khoa học kỹ thuật và văn hóa không có phát triển thôi, cũng không phải bọn họ không có phát triển trụ cột tri thức. Mà khoa học kỹ thuật và văn hóa phát triển không phải là do đã nhân từng giọt từng giọt thông qua thực tiễn trải qua năm tháng dài tích lũy lên sao ? chính mình trước kia xem thường bọn họ, thật là phạm vào đại sai lầm. Chính mình có phong phú tri thức, chẳng qua cũng là đứng ở trên vai người khổng lồ mà thôi, nói không chừng còn không bằng bọn họ, bọn họ là thông qua năm tháng sáng tạo ra cái mới, chính mình bắt chước lời người khác học tập cái cũ, có cái gì cảm giác về sự ưu việt cùng quyền lực có thể khinh thị bọn họ ? sợ là mắt chó không biết nhìn người đi!

Tự kiểm điểm một trận, phóng thấp tư thái, ánh mắt thành khẩn ôn hòa nhìn Buku, chỉ vào cá trong nước, ánh mắt nhìn về phía Buku.

Buku thật sự cực thông minh, lập tức lên đường:“Folaixi.”

Folaixi ước chừng chính là chỉ cá, đương nhiên cũng có thể là chỉ tên một loại cá nào đó, tỷ như cá chép, cá trích, cá ngừ cali, cá mập, tất cả đều là cá.

“Fuzaixi.” Tôn Chí Tân học nói một lần.

Buku lập tức sửa đúng Tôn Chí Tân, phát âm thông thả nói từng chữ một:“Fo-lai-xi.”

“Folaixi.” Tôn Chí Tân có thiên phú ngôn ngữ, lập tức nắm giữ phát âm quy tắc.

Đối với trình độ mau lẹ của Tôn Chí Tân, Buku hiển nhiên rất giật mình, hưng phấn nhìn Tôn Chí Tân nửa ngày, cầm lấy một viên đá cuội, nói: “weiboxi.”

“weibuxi.”

Buku cười xì một cái, nói: “Wei – bo – xi.”

“Weiboxi.”

Tôn Chí Tân chậm rãi tiếp thu quy tắc phát âm của loại ngôn ngữ này, ý đồ dùng ký hiệu chữ cái quy nạp nó.

Buku ngẩng đầu nhìn trời, chỉ vào một con chim lớn bay qua: “Peinikan.”

lại chỉ vào một loại chim khác: “Pingke.”

Tôn Chí Tân liền biết hai cái tên này không phải là gọi chung, mà là cụ thể hóa đến tên loài chim.

Như thế cả ngày, Tôn Chí Tân đều ở cùng Buku học tập, cũng chậm rãi tiếp thu ngôn ngữ phi thường cổ quái này. Dựa theo quy tắc phát âm trước kia, có mười chín chữ cái hần có thể sử dụng được, sau đó chính mình căn cứ Buku phát âm, lại bịa ra chín chữ cái phát âm, phần lớn đem Buku phát âm quy nạp.

Vốn đứng ở trên vai người khổng lồ, có tiên tiến học tập thủ đoạn. hông qua cảm tính hiểu tạm rồi lại dùng lý tính tự hỏi, tổng kết, quy nạp, tốc độ học tập ngôn ngữ của Tôn Chí Tân chỉ có thể lấy hỏa tốc để hình dung.

sau đó lại cùng Buku dạo qua một vòng trong doanh địa, yên lặng nghe người khác đối thoại, mà ngay cả: Đây là cái gì; Đó là cái gì; Bôn chạy; Cười to; Mềm mại; Xinh đẹp; Ta muốn đi làm cái gì; Hần mỗi thứ học một ít, đại từ, động từ, hình dung từ, liên tiếp từ nội dung, thậm chí một ít câu đơn đều học xong một ít.

Kiểu học tập ngôn ngữ giống như bọt biển của hần làm Buku cả kinh trợn mắt há hốc mồm, về sau liền nói chuyện đều cẩn thận, lo lắng cho mình nói sai sẽ cho tạo mẫu sai cho tất đạt lặp sất lặp a tô. Đồng thời nó còn bị Tôn Chí Tân tạo thêm một thú vui, chính là đi xem Tôn Chí Tân nghe người ta nói nói, sau đó chuẩn xác bắt chước nói ra một lần, xem người bị bắt chước cả kinh giống chính mình lúc đầu trợn mắt há hốc mồm, chỉ cảm thấy chơi rất vui.

Mà Tôn Chí Tân quả thật có tiềm chất dọa người, đến khi đã nắm giữ quy tắc phát âm, vô luận người khác nói cái gì, chỉ cần câu không quá dài, hần đều có thể chuẩn xác lặp lại, tựa như một cái máy bắt chước hình hình người. Sau đó lại thông qua hoa chân múa tay, cùng với tự hành linh ngộ, tới buổi chiều, hần đã có thể nói một ít câu đơn giản. Hơn nữa phát âm rõ ràng, từ ngữ lưu loát, ai nghe xong cũng đều bị dọa không nhẹ.

Đi trong bộ tộc Tôn Chí Tân vô luận thể nào đều có vẻ không giống. So với bộ tộc toàn người cao lớn, hần đứng trong đám nữ nhân đàn cũng chỉ là cao bình thường. Tuy rằng có một khối da thú vây quây ở bên hông, nhưng một thân da thịt màu tiểu mạch nhai trong suốt, chính là thật sự chói mắt. Hần vốn có tướng mạo tốt, mi dài mắt lớn mũi anh tuấn, đồng tử tối đen như mực, lại sáng lạn sinh hoa, như là mặc ngọc cực phẩm, chính là diện mạo tinh xảo điển hình của người Đông Phương. Xuyên đến một đồng người tiền sử ngu quan tục tăng, liền giống như hạc trong bầy gà, làm cho người ta liếc mắt một cái ánh mắt sẽ không tự chủ được dừng trên người hần.

Sau khi buông được tâm tình mở rộng lòng dạ nghiêm túc dự định sống tốt ở nơi này, Tôn Chí Tân chân chính lộ ra khí chất vốn có của mình, vài phần tùy tiện, vài phần ôn hòa giáo hoạt, vài phần đối mọi sự vạn vật đều sự mang theo tò mò thăm dò, bao gồm tính cách tự lập tự cường dẻo dai, thái độ khoan dung nhiệt tình sang sảng, còn có một phần thô lỗ theo bản năng đàn ông, hần nhanh chóng chuẩn xác định vị mình về lại là Tôn Chí Tân trước khi xuyên qua.

Người có tính cách như thế không cần nghi ngờ nhất định là cực khiến người khác yêu thích, hơn nữa tính cách người trong bộ lạc chất phác thiện lương, một chút cũng không có kiểu văn vẻ dối trá giả tạo của đời sau, Tôn Chí Tân sớm đã được mọi người chấp nhận từ ba mươi mấy ngày trước hiện tại càng thêm dung nhập vào đám người.

tiểu hài tử trong tộc đối với ‘người da trắng’ Tôn Chí Tân vẫn rất có hứng thú, ban đầu bởi vì tính bài ngoại trên người hắn khí tràng nên không dám tiếp cận. Lúc này Tôn Chí Tân toàn thân cao thấp bắt đầu phát ra tính cách thân cận, tiểu hài tử bắt đầu thử thăm dò tới gần hắn.

Đối với sinh vật như tiểu hài tử, người trưởng thành có thể cự tuyệt bọn nó rất ít, Tôn Chí Tân cũng đồng dạng. Ngay cả khi hắn còn mười phần chán ghét Naaru cũng không ghét bỏ Buku quan sát hắn, giờ có một đám tiểu quỷ thật cẩn thận có ý thân cận mình, Tôn Chí Tân mỉm cười cổ vũ.

Rất cục có một bé gái bốn , năm tuổi cưỡi trường dững cảm ôm lấy đùi Tôn Chí Tân, Tôn Chí Tân cũng không cự tuyệt, ngược lại đem bé ôm lấy, chọc nó hắc hắc cười. Thế là càng nhiều tiểu quỷ vây lại nghiên cứu ‘người da trắng’ vẫn làm cho mọi người đều thực cảm thấy hứng thú này.

Tiểu hài tử, tất cả đều hiếu động hay nói. Nếu đã bắt đầu lú lú nói chuyện sẽ rất khó ngưng lại. Từ trong những thanh âm ồn ào kia, Tôn Chí Tân tự nhiên lại học được càng nhiều ngôn ngữ của bộ lạc. So với những lời có trật tự có tổ chức của người lớn, trẻ con nói chuyện phần lớn đều là câu đơn giản, càng thích hợp với giai đoạn bập bẹ học nói như Tôn Chí Tân hiện tại, bởi vậy hắn học được càng nhanh hơn.

Trường lão nhiều tuổi nhất trong tộc vẫn âm thầm quan sát, mỉm cười gật đầu, nhưng từ đầu tới đuôi chưa từng can thiệp nửa phần.

Đợi đến khi Naaru trở lại doanh lúc chập tối, ánh mắt vừa nhìn đến Tôn Chí Tân, liền nghe được Tôn Chí Tân rõ ràng nói:“Naaru, người..... Sẵn thú..... về..... về..... rồi đấy sao ?” Cả câu là lắp bắp, nhưng đã có thể biểu đạt hoàn mỹ ý tứ mà hắn muốn thể hiện.

Naaru kinh hãi, nghẹn họng nhìn trân trối ngây người một lúc lâu, lập tức lại mừng như điên, con dê trên vai khiêng ầm ầm rơi xuống đất, một bước tiến lên ôm chặt lấy Tôn Chí Tân, vui sướng mà nói:“Tất đạt lap sát a tô, người có thể nói !”

10. Chương 10: Dung Nhập

Một cỗ hơi thở dày đặc mùi vị của máu mang theo hương vị nam tính hùng hậu cuộn cuộn đập vào mặt mà đến, lộ ra hương vị nguyên thủy dương cương cuồng dã mãnh liệt, lại bị bờ ngực nóng bỏng gắt gao ôm lấy, Tôn Chí Tân chỉ cảm thấy hô hấp cứng lại, nói không nên lời là thích hay chán ghét, nhưng bản năng đem Naaru đẩy ra, dùng những gì mới học được nói:“Buông ra !”

thấy sự nhiệt tình của Naaru bị mình xối một chậu nước lạnh mà sắc mặt ảm đạm, trong lòng hơi dâng lên một tia không đành lòng, Tôn Chí Tân lại quay đầu đối hắn nói một câu:“Còn có thể..... Chỉ có..... Chỉ biết, ần, rất ít..... Một chút.”

Tôn Chí Tân không nói lắp, nhưng vừa phải nghĩ phát âm lại vừa phải tổ chức ngôn ngữ thực không dễ dàng, chỉ có thể biến thành lắp bắp.

Ngay cả như vậy, Naaru vẫn cực kì cao hứng. Tất đạt lap sát a tô không hề không nói lời nào, mà là bắt đầu học tập ngôn ngữ nơi này, có phải hay không đại biểu hắn bắt đầu thích mình, thích bộ tộc của mình?

Naaru hưng phấn hai tay chà xát không ngừng, lập tức liền quên sự bài xích của Tôn Chí Tân, nói:“Tất đạt lap sát a tô, thật thông minh !”

Buku cũng nói:“Ba ba, tất đạt lap sát a Tô rất lợi hại, mới dạy một ngày đã nói được rất nhiều.”

Tôn Chí Tân nghiêng đầu cẩn thận nghe, đại khái nghe hiểu một nửa, thông qua vẻ mặt của Buccoo đoán được nửa còn lại, liền vô liêm sỉ cười toe với Naaru, vẻ mặt rất là đắc ý.

Tôn Chí Tân như vậy Naaru cho tới bây giờ vẫn chưa thấy qua, Tôn Chí Tân trước kia chỉ biết bày ra bộ mặt thối hoắc cho hắn xem, nếu không chính là động bất động liền liều chết đánh đấm, chưa bao giờ mang theo hơi thở gần gũi nhìn về mình mặt giãn ra mà cười giống như lúc này. Naaru nhìn hắn tươi cười, vẻ mặt bay lên, tinh thần rực rỡ hẳn lên. Ánh tịch dương đỏ hồng chiếu lên mặt Tôn Chí Tân, hai má tình

xảo tuẩn mỹ được nhuộm một tầng rực rỡ sắc hồng mang theo ánh kim, hai con người tối đen phiếm phản xạ kim quang màu chanh hồng, tựa như châm lên hai ngọn hỏa diễm, phối lên dung nhan tuẩn mỹ tựa như những vị thần trong truyền thuyết cổ xưa. Người như vậy, diện mạo như vậy, phối hợp với khí chất không giống người thường, ngoại trừ hẳn ra, Naaru chưa từng nhìn thấy người nào dễ nhìn đến như vậy.

Naaru có chút ngốc lăng, chăm chú nhìn Tôn Chí Tân.

Tôn Chí Tân bị nhìn xem vừa không bình tĩnh, lại sợ hãi trong lòng, ánh mắt nùng tình như vậy hẳn mơ hồ có chút hiểu, lại càng không hiểu, trong lòng cũng thật sự kiêng kị, lập tức mong lại ẩn ẩn đau, há mồm liền mắng: “Xem cái mao !” Dưới tình thế cấp bách, nói cũng là tiếng Trung.

một đám dã nam nhân phía sau Naaru cười lớn, tuy rằng nghe không hiểu, nhưng vẫn đoán biết được là hẳn bị mắng. Mọi người liền ở sau lưng Naaru dùng loại phát âm cổ quái học Tôn Chí Tân nói chuyện: “Xem cái mao !”

Hai loại ngôn ngữ quy tắc phát âm rõ ràng bất đồng, làn điệu phát âm kia bọn họ học không đâu vào đâu, khẩu khí mắng người nhưng thật ra học cái mười thành mười. Mấy chục thô nhân dùng đủ loại ngữ điệu mắng chửi người, cảnh tượng kia thực là thú vị. Tôn Chí Tân ngẩn ngơ, nhin không được cất tiếng cười to. Lần đầu, hẳn cảm thấy cái đám dã nam nhân kỳ thật cùn khả ái.

Naaru biết Tôn Chí Tân đang mắng mình, nhưng không biết là vì cái gì, nghe được Tôn Chí Tân sảng khoái tiếng cười, hẳn cảm thấy thực vui vẻ, liền cũng mở miệng cười đến vô tâm vô phế. Chỉ có con trai lớn của hẳn Auge, đầu tiên là kinh ngạc trước năng lực của Tôn Chí Tân, sau đó lại bĩu môi, hiển nhiên không thích Tôn Chí Tân giống như Buku.

Kế tiếp chính là phân phối con mồi, dũng sĩ sẵn thú trở về thừa dịp lúc này nghỉ ngơi một lát, người già và phụ nữ trong tộc thuần thực lột da con mồi, đám đàn ông đem con mồi đến chỗ Naaru an tĩnh chờ hẳn phân phối.

Tôn Chí Tân không hiểu Naaru thông qua phương pháp gì để tính toán tổng sản lượng con mồi, nhưng hẳn luôn có thể chia đều con mồi, mỗi một hộ nhận được số lượng cũng không phải tuyệt đối bằng nhau, nhưng phần lớn đều không sai biệt lắm, tựa như trong lòng có một cân thực chuẩn.

11. Chương 11

Đều nói nghiêm túc nam nhân là dễ nhìn nhất, Tôn Chí Tân nhìn Naaru dùng thái độ trang nghiêm phân phối con mồi, trong lòng không thể không đồng ý với quan điểm này. nam nhân đem con mồi rất nhanh phân phối ra ngoài, ánh mắt chuyên chú mà vẻ mặt nghiêm túc, tuy rằng đầy tay đều dính máu, bộ dáng nghiêm túc kia phối hợp với sườn mặt như khắc của hẳn, Tôn Chí Tân chưa bao giờ như lúc này cảm thấy trong lòng run lên, lại hơi có chút đỏ mặt.

Từng khối thịt được phân phối xuống, nội tạng thì bị vứt bỏ ném ra bờ sông chờ động vật ăn thịt đến dùng. hành động này Tôn Chí Tân biết, giống những bộ tộc nguyên thủy ở thời không trước kia, là sự cảm ơn thiên nhiên vì đã giúp họ tìm được thức ăn, trả một phần không dùng đến lại cho tự nhiên, trong lòng cũng giữ lấy tâm tình cảm kích, cảm tạ nó đã ban thưởng thức ăn để con người sinh tồn.

hẳn đầu do những người này không biết ăn như thế nào, cũng bị vứt bỏ đến bãi sông ở xa, đợi chúng nó tự nhiên hư thối, chỉ còn lại đầu lâu đầy đủ mà hùng tráng uy vũ sẽ bị nhặt trở về, trở thành chiến lợi phẩm hoặc là trang sức, đại biểu cho quang huy chiến tích của dũng sĩ. Trong đó lại có một cái phép tắc nguyên thủy, hỉ có thứ mình tự tay săn đến mới có quyền nhặt trở về, người khác không có quyền lợi đó, có thể dễ dàng thấy được cái nhìn về vinh quang của bộ tộc này: vinh quang người khác đạt được người không liên quan không có quyền chiếm đoạt, chiến tích huy hoàng chỉ có thể là bản thân tự tay tìm kiếm.

vinh quang mộc mạc như thế làm cho Tôn Chí Tân nhin không được động dung, so với kiếp trước xuất hiện vô số người ti bỉ dùng thái độ đương nhiên đoạt lấy thành quả của người khác, biểu hiện tôn sùng vinh quang độc đáo của bộ tộc trước mắt này không thể nghi ngờ thực đã động Tôn Chí Tân. Tôn Chí Tân tận đáy lòng cảm thấy đây là một loại phẩm chất phi thường quý giá, nhin không được lại một lần nữa đối với những dã nhân nay nhìn với cặp mắt khác xưa.

Kết quả cuối cùng phân phối còn thừa cho thấy, cán cân trong lòng Naaru cũng không thực chuẩn. Hẳn phân đến cuối cùng, còn lại chính là nhà mình, chỉ là phân lượng kia chỉ bằng một nửa người khác.

Phân phối không đều a..... Kế tiếp làm sao bây giờ ? phân phối một lần nữa? Tôn Chí Tân đầu cụp xuống, ghé mắt xem Naaru, nhìn hắn như thế nào đối mặt kết quả này. Kết quả kết quả, liền giống như Tôn Chí Tân tưởng tượng, Naaru chỉ cười cười, mang đi phần dư không hề đủ kia. biểu tình của mọi người đều thực bình tĩnh, ngay cả Auge tính tình không tốt, Buku tiểu tử kia cũng thực bình tĩnh, thậm chí có thể nói là một loại thần sắc tập mãi thành quen, giống như tình huống như vậy thường xuyên phát sinh. Tôn Chí Tân trong lòng giật giật, đột nhiên cảm thấy Naaru kia khuôn mặt bình tĩnh oai hùng lại dễ nhìn vài phần. Đây có lẽ chính là nghĩa vụ của tộc trưởng đi, thà rằng chính mình chịu thiệt, cũng không thể để tộc nhân chịu thiệt. Thật sự là..... một kẻ khả ái.

Tôn Chí Tân trong lòng giật giật, quay mình trở lại bãi chia thức ăn nhặt một bộ ruột hươu, chạy như bay đến bờ sông tẩy rửa sạch sẽ, ại chạy trở về hứng máu tươi còn chưa đông hắn vào, sau đó vô cùng đường nhiên sai Naaru đi nhặt những phần nội tạng bị vứt bỏ không dùng đến lên, bằm nát nhét vào luôn trong ruột.

Phương pháp xử lý này Tôn Chí Tân cũng chỉ mơ hồ biết đại khái nên làm như thế nào, chưa từng chân chính làm qua, cho nên chỉ định thử xem có thể thành công hay không mà thôi.

Cả nhà Naaru không hiểu được ý đồ của Tôn Chí Tân, Naaru đương nhiên theo Tôn Chí Tân phân phó làm việc, tuy rằng hắn không hiểu, nhưng nếu như vậy có thể lấy lòng Tôn Chí Tân, hắn sẽ không ngại làm, dù sao cũng không phiền đến ai. Buku nhìn cha bận rộn theo bản năng đi đến hỗ trợ, mà Auge chỉ dùng một loại ánh mắt khinh thị liếc Tôn Chí Tân vài lần, rồi đem một đôi chân to vói vào nước sông tiêu trừ một ngày bôn ba mệt nhọc. Tôn Chí Tân lơ đãng nhìn thấy đôi chân trần của hắn bị cọ ra bọt máu, có lòng muốn giúp đỡ xử lý một chút, lại thấy Auger từ đầu đến cuối cũng chưa từng nhìn thẳng hay phản ứng lại mình lấy một chút, trong lòng tức giận cũng liền lười quản. Hắn cũng không phải loại người có tính cách thánh mẫu gì đó, nhiệt tình với người không cần đến mình, hắn mới không có hứng thú này.

Làm xong một khúc dồi đơn giản, tay của Tôn Chí Tân đang nhúng vào trong nước kỳ cọ lại bị Naaru bắt được, tưới nước lên cho hắn rửa. bàn tay Tôn Chí Tân thon dài mà xương thịt đều đều, Naaru bàn tay dày rộng mà thô ráp, chỉ tiết rõ ràng, hai hai tay hợp đến một chỗ lại có một loại cảm giác hòa hợp kì quái. Trọn vẹn hai tay bị hắn nắm lấy cẩn thận chà lau, mang đến cho người ta cảm giác phi thường kỳ quái, giống bị đang được người thương tiếc. Thân là nam nhân bị một cái khác nam nhân thương tiếc ? Tôn Chí Tân lại bị chọc điên, một khuỷu tay đẩy Naaru ra, sắc mặt ửng đỏ tự mình tẩy rửa. Naaru ăn một tay khủ tay cũng không giận, chính mình đi rửa sạch vết máu trên tay, nghiêng mặt nhìn Tôn Chí Tân lại lộ ra cái loại tươi cười dương cương ngay thẳng đó.

Con bà nó..... Tôn Chí Tân âm thầm đau đầu, đừng mẹ nó cười giống một con đại hình khuyển có được hay không..... Hẳn đối loại này sinh vật không có sức chống cự nào.

12. Chương 12

Trở lại lều của mình, Buku bắt đầu bận rộn làm cơm chiều hôm nay. Hôm nay cơm chiều phân lượng không đủ, cũng chỉ có thể chấp nhận bắt tay vào làm cái gì đó ăn. Tôn Chí Tân trong lòng dâng lên một cái xúc động, lại không biết có thể hay không bị nhận ra, liền cẩn thận bắt động kiểm chế.

Rất nhanh chuẩn bị cơm chiều cho tốt, bốn người liền ngồi dưới đất phân cơm. Hôm nay số lượng rõ ràng không đủ, trừ bỏ Tôn Chí Tân, còn lại ba người sức ăn đều lớn kinh người, cho dù là Buku cũng không ngoại lệ. Ăn xong chỗ đồ nấu xong, Naaru nhu nhu bụng, ôm lấy Buku định tiến hành cha con trò chuyện như mọi ngày. Hắn là người trưởng thành, có thể khống chế sự đói khát của chính mình, Buku lại không được, bị Naaru ôm ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào nôi, giống như cái nôi kia là cái tụ bảo hạp, có thể lại một lần nữa biến ra thức ăn. Auge cũng là có vẻ lửng lơ, rõ ràng còn không có ăn đến năm phần ăn no,

bất quá hẳn không có chút oán giận, tiếp tục mài chính mình giáo đá, sắc mặt lộ ra thần sắc kiên định dứt khoát.

Tôn Chí Tân nhìn ba cha con nhà này lòng không khỏi mềm thành một mảnh, quyết định thử một lần. Hẳn vốn định thừa dịp ngày mai Naaru ra ngoài săn thú thử lại, hiện tại mọi người bao gồm chính hắn đều không ăn no, chỉ có thể đem kế hoạch làm trước. Naaru cùng Auge, ngày mai còn cần tiêu hao rất nhiều thể lực đi săn thú, không ăn cho no sao được ?

Thở dài, Tôn Chí Tân đứng lên, một lần nữa đem nồi lấy đến nhóm lửa.

Naaru giật mình, dừng lại động tác trêu đùa Buku. Auge dừng lại mài giáo, không rõ cho nên nhìn qua.

“Tất đạt lập sát a tô, người muốn làm gì ?”

“Nấu cơm.” Tôn Chí Tân cũng không quay đầu lại, đổ thêm nước vào nồi, đem muối ăn giống như bùn đen bỏ vào.

Buku ngơ ngác hỏi: “Người biết nấu cơm sao ?”

Ta x! nói như nấu cơm được là công phu rất cao thâm, Tôn Chí Tân bĩu môi. Hay nói giỡn, làm một kẻ nhiều năm độc lập sinh hoạt, lại là một gã ham hoạt động dã ngoại, không biết nấu cơm chiếu cố chính mình mới là gặp quỷ .

Được một lát, nước sôi, Tôn Chí Tân đem nước muối đổ ra, bỏ đi bùn đất màu đen ở đáy nồi, một lần nữa đem nước muối đổ lại vào trong nồi.

“Nhưng là, chúng ta đã không còn thức ăn a.” Buku lại nói.

13. Chương 13

“Có.” Tôn Chí Tân nói bỏ số dồi lúc nãy làm được vào nồi nấu. Huyết tràng kỳ thật là loại đồ ăn nổi danh, dùng máu động vật mới giết trộn với nội tạng băm nhét vào ruột sau đó đem nấu, cũng có thể phơi nắng rồi mới nấu, làm theo kiểu nào thì sẽ có phong vị riêng của kiểu ấy. So sánh hai biện pháp xử lý, nấu ngay thì thịt nhiều tươi mới thơm mát, hong rồi thì mang theo hương vị đậm đà chọc người chảy nước miếng, đều là mỹ vị. Lúc nấu dồi dùng hành, gừng, tỏi tẩy mùi tanh, thêm chút hương liệu như hồi, trần bì gì đó, nhâm nhi với rượu trắng, thật sự là món ngon có phong vị độc đáo. Hiện tại sao, hành, gừng, tỏi, rượu trắng gì cũng không có, Tôn Chí Tân có thể làm cũng chỉ là tinh chế lại muối một chút, xóa đi mùi lạ.

Bao gồm Naaru, ba người đều đang nhìn Tôn Chí Tân bận rộn, trong mắt Auge lộ ra quang mang kỳ quái, chỉ cảm thấy động tác thuần thục của Tôn Chí Tân thật sự, một chút cũng không giống lời trí giả là thiên thần giáng xuống, chỉ là người bình thường. Naaru thì từ khi Tôn Chí Tân bắt đầu động tác liền nhìn chăm chăm vào bóng dáng hắn, ánh mắt một hồi chuyển chú, một hồi mơ hồ, như là xuyên thấu qua bóng dáng Tôn Chí Tân, trên mặt lộ ra nét cười nhẹ đầy thỏa mãn.

Buku nhảy xuống khỏi đùi Naaru, sấp lại sát bên cạnh Tôn Chí Tân. Thứ trong nồi nó chưa bao giờ gặp qua, tò mò nói: “Có thể ăn thật sao ? Chính là thứ người vừa rồi bảo phụ thân đi làm ?”

Tôn Chí Tân nghe hiểu một nửa, đoán được toàn bộ, vươn tay xoa đầu Buku, nói: “Có thể ăn.” Tôn Chí Tân trước kia chưa từng cùng Buku thân cận, nhưng là tiểu hài tử mẫn cảm, Tôn Chí Tân xoa đầu nó, nó liền hiểu Tôn Chí Tân có ý thân cận, ngưỡng mặt hướng Tôn Chí Tân nhếch miệng cười cười, đem thân thể bé nhỏ ghé vào trên đùi Tôn Chí Tân thêm thường nhìn vào trong nồi.

Auge đã ngừng mài giáo, dựa vào cọc lều nhìn Tôn Chí Tân bận việc. Naaru cũng không để ý, ánh mắt vẫn đuổi theo Tôn Chí Tân, ánh mắt càng ngày càng nóng bỏng. Hẳn tuy rằng không hiểu Tôn Chí Tân cụ thể đang làm những gì, chỉ biết hẳn đang vì ba cha con bọn họ làm đồ ăn. tất đạt lập sát a tô của hắn, rất cục đồng ý vì hắn làm gì đó .

Nấu khoảng hơn 10 phút, dổi đã chín, mùi hương mang theo vị tanh tào bốc lên.

Tôn Chí Tân ngửi ngửi, theo bản năng nhú mồm, hẳn không quá thích hương vị này. Buku lại bắt đầu chảy nước miếng, vui sướng nói: “Hình như thật sự có thể ăn, thật thơm!”

Một đám người tiền sử ăn uống thô thiển, vị tanh nồng đã thành quen,, Tôn Chí Tân lại không được. Hắn đứng lên, từ trên lều rút xuống một nhánh cỏ, trên đó có treo mấy cái nấm lúc chiều hái được. Lúc ấy mang theo Buku rừng cây bên bờ sông đi dạo một vòng, tuy rằng Buku vì lý do không an toàn ngăn cản Tôn Chí Tân xâm nhập sâu hơn, nhưng chỉ lớn vồn ngoài bìa rừng, Tôn Chí Tân liền phát hiện tài nguyên nấm trong rừng thực phong phú. Đây chính là thứ tốt, người hay du lịch bên ngoài đều thích tại nơi cắm trại lấy nó làm canh, đồng thời cũng có thể chính xác nhận ra loại nào có độc, loại nào không độc. Loại nấm Tôn Chí Tân hái , tất cả đều là những cây nấm màu mỡ gà, loại này tên khoa học là song bào nấm gị đó.

Lúc ấy Buku thấy Tôn Chí Tân hái nấm rất vui, cũng cười hì hì đi theo phía sau hắn hái. Chẳng qua thằng bé này chuyên chỉ hái những loại nấm có màu sắc tiên diễm xinh đẹp, phần lớn đều bị Tôn Chí Tân chọn ra ném đi, chỉ còn lại những cây có thể ăn đem xuyên vào một nhánh cỏ mang về.

Hiện tại, Tôn Chí Tân đang xé nhỏ nấm, thả chúng vào nồi.

“Có độc.” Naaru nói, ngăn cản Tôn Chí Tân.

từ Đây Tôn Chí Tân lần đầu nghe, mơ hồ đoán được Naaru ý tứ. Xem ra trong bộ tộc có người ăn nhầm nấm độc mà trúng độc, bởi vậy cho rằng thứ này không thể ăn.

Nghĩ nghĩ, Tôn Chí Tân cầm lấy một cây nấm độc bởi vì đặc biệt dễ nhìn mà lưu lại, nói: “Đây, có độc.” Lại cầm lên một cây song bào nấm: “Đây, không..... Không có..... Độc. Ăn..... Có thể ăn.”

Auge nhìn thoáng qua Tôn Chí Tân, héch mũi ngửi ngửi trong không khí, một lần nữa dời ánh mắt về lại trong nồi, thật sự rất thơm a, có nên tin tưởng hắn hay không? Naaru cũng bán tín bán nghi, đột nhiên lại nghĩ tới người trước mắt là người thiên thần giáng xuống, là tất đạt lap sát a tô, lập tức thoải mái. Chỉ có Buku tâm tư đơn giản, Tôn Chí Tân nói có thể ăn, hắn liền hoàn toàn tin tưởng.

Lại quá một trận, mùi nấm được nấu tỏa ra, trong lều nhất thời mùi thơm lạ lùng nức mũi. Buku nước miếng chảy ra càng nhiều, kêu lên: “Thật thơm, thật thơm, ta muốn ăn!”

Tôn Chí Tân cười cười: “Chờ một chút.”

Vừa nói vừa thổi thổi ngón tay, vớt dổi đã nấu chín trở nên cứng rắn ra. Sờ lấy một phiến đá, ờ, chính là cái phiến tối hôm qua dùng để cắt Naaru kia, xắt dổi thành khối, một lần nữa thả lại vào nồi gổm nếm muối nấu tiếp. Đây là bước cuối cùng, phải làm cho mùi nấm hòa quyện nguyên vẹn vào với dổi.

Naaru nhìn Tôn Chí Tân làm đầu vào đấy, mơ hồ lại mang một loại mỹ cảm thuần thực, trong lòng lại tin vài phần. Nếu không phải bởi vì hiểu biết cùng kinh nghiệm, hẳn không có khả năng tản mát ra hơi thở định liệu trước như vậy, làm ra động tác như vậy. Xem ra cái thứ ngửi mùi thập phần ngon miệng kia thật sự có thể ăn.

Nấu thêm một hồi, nấm bị chưng nhừ, mùi thơm tươi mát và mùi thịt quyện lại với nhau, tạo thành một cổ hương thơm kỳ lạ mà ba cha con Naaru cho đến bây giờ cũng chưa từng ngửi qua. Ba cái bụng bắt đầu đồng thời rung động kêu vang, Auger sớm đã bụng rỗng, dời bước lại gần ngồi xuống cạnh nồi chờ đợi.

Cuối cùng nấu xong, Tôn Chí Tân dùng bát đá dẹt hơm đưng đầy dổi trộn nấm, theo thói quen dùng tiếng Trung nói: “Nếm thử.” lập tức lại đổi thành ngôn ngữ bộ lạc nói: “Ăn.”

Naaru ngăn lại bàn tay gấp gáp không chờ nổi của Buku, lại một lần nữa hỏi: “Không có độc?”

Tôn Chí Tân cười cười, biết không thể sốt ruột làm cho bọn họ chấp nhận điều mới lạ chưa từng hiểu biết, liền tự mình ăn trước mấy ngụm, không nói lời nào, chỉ gặt đầu. Nói thực ra, ngày ngày ăn mấy thứ đồ được nấu thô lậu, hắn bị tra tấn sắp hỏng rồi, lúc này ăn đồ chính mình nấu, hương vị tuy rằng không lý tưởng, nhưng đã có thể chấp nhận. ba người họ không ăn, tự mình ăn ! ngược đãi chính mình không phải là nguyên tắc sinh hoạt của Tôn Chí Tân.

Thấy Tôn Chí Tân đã muốn bắt đầu ăn, Buku lấy một bát, chỉ ăn một ngụm liền tiếng hoan hô kêu lên: “A ! thật thơm !”

Naaru và Auge nhìn nhau một cái, cũng đều tự cầm một chén đến ăn.

Chỉ ăn một ngụm, cha con hai người liền nhin không được ánh mắt sáng lên, lập tức ngay cả nóng cũng bắt chấp há to miệng ăn từng ngụm lớn.

Tôn Chí Tân tay nghề quả thật không phải loại thường , tuy rằng khuyết thiếu gia vị không thể hoàn toàn át đi hương vị tanh nồng, nắm không chỉ là một loại thức ăn, nó đồng thời cũng là một loại gia vị phi thường vĩ đại, hơn nữa đem muối tinh chế quá một lần, hữu hiệu trừ bỏ đi 1 bộ phận lớn những tạp chất tạo thành mùi lạ, hương vị canh dồi trộn nắm tự nhiên là cùng thức ăn hai người từng ăn trước kia khác biệt rất lớn. Thử nghĩ, hai người lúc nếm qua đồ ăn dùng công nghệ hiện đại nấu ra sẽ thế nào? chỉ cảm thấy những thứ trong miệng, dồi thịt mang theo mùi thơm, quyến cùng vị nắm tạo thành mỹ vị, một chút cũng không giống thứ nước muối nấu thịt toàn mùi là trước đây, quả thật là cực phẩm mỹ thực!

Vốn chưa ăn no, giờ lại được hưởng thứ thơm ngon chưa từng có này, đương nhiên là ăn vui sướng vô cùng.

Cha con ba người ăn cái gì động tác đều cực kì thô lỗ, Tôn Chí Tân thấy được ba người vùi đầu ăn uống, iếng ừng ực kỳ quái vang lên khắp lều, trong lòng lại cảm thấy ấm áp. hành động của bọn họ chính là khẳng định cùng tán dương đối với tay nghề của hắn. Ai không thích thứ mình làm ra được người khác khẳng định cùng ca ngợi ? trong lòng đương nhiên là thật cao hứng . Hơn nữa Tôn Chí Tân là một người tự lập sinh hoạt từ rất lâu, phần lớn thời gian đều là một mình yên tĩnh mà lạnh lùng ăn cơm. Lúc này có ba cha con thô lỗ kia ra sức ăn, gây cho hắn một cảm giác náo nhiệt vừa đã lâu lại vừa mới mẻ, đột nhiên lại thấy cảm giác có người cùng ăn cơm thật sự không sai. Ừ, lần đầu cảm thấy có vẻ xuyên đến nơi này cũng không xấu, có chút hương vị như đột nhiên nhiều thêm ba người nhà.

Trong lòng nhất thời vui vẻ, cũng cũng học ba người kia thô lỗ ăn uống. Bốn người rất nhanh liền đem một nồi đầy canh dồi trộn nắm gió cuốn mây tan cần quét sạch sẽ, thậm chí ngay cả đáy nồi còn sót lại nước canh cũng bị Auge và Buku phân nhau uống sạch.

“A.....ăn no quá. Hơn nữa thật ngon !” Buku ăn no, toàn thân đều lười biếng , dựa vào người Naaru, chỉ cảm thấy bụng đã chứa không nổi thêm cái gì nữa, thế nhưng trong lòng vẫn có cảm giác thèm thường mơ tưởng. Auge cũng ăn được thực no, trầm mặc liếc mắt một cái nhìn Tôn Chí Tân, lần đầu tiên không lấy ánh mắt khinh thị nhìn hắn nữa. Naaru lại lấy một dạng ánh mắt như nước nhìn Tôn Chí Tân, làm cho Tôn Chí Tân tọa lập nan an, đoán rằng này có phải ăn no ấm cater. Ngày hôm qua hắn quả thật có sướng, thế nhưng về mặt tâm lý vẫn bài xích chuyện bị một người cùng giới cười lên mình.

“Ta đi..... rửa..... rửa nồi.” Tôn Chí Tân muốn chạy. Ở đây liền ba mươi mấy ngày, sớm đã phát hiện người nơi này không có thói quen tẩy rửa dụng cụ sinh hoạt sau khi ăn xong, hắn đã chịu không nổi như vậy nữa, vừa lúc mượn cớ né người, miễn cho lại bị áp.

Buku đứng lên kêu: “Ta đi theo ngươi. A ! không biết có còn ruột không ? ta đi kiểm !”

Ruột thật ra là có, bắt quá không có máu tươi, ko làm dồi được. Tôn Chí Tân lúc rửa nồi thì Buku ở ngay bên cạnh hắn lật tới lật lui, tìm kiếm ruột và nội tạng bị vứt bỏ. Nó sau khi nếm qua bữa tối hôm nay liền nhớ mãi không quên, chỉ hy vọng mình có thể tìm về nhiều một chút nguyên liệu để ngày mai có thể tiếp tục ăn.

Tôn Chí Tân không đành lòng dả kích tâm tình của Buku, tuy rằng làm không được dồi, vẫn lấy những thứ nó kiểm trở về xem xét một lần, đem nhữn thứ cảm thấy có thể có dùng lưu lại. Về phần ruột, tẩy rửa sạch xong có thể hong khô, về sau có lẽ có cách sử dụng khác. Ở đây sinh tồn không dễ dàng, mọi chuyện đều phải phòng ngừa chu đáo. Nghĩ nghĩ, lại phải tiểu tử kia đi kiểm cái đầu dê về, thứ kia cũng có thể ăn. Cùng lắm thì nấu xong sẽ đem đầu lâu đầu trở về, ai thích nhất làm chiến lợi phẩm cũng sẽ không bị ảnh hưởng không phải sao? Không tính là phá hư quy tắc của bộ lạc.

Hai người ở bãi sông cọ rửa cả buổi, cuối cùng vẫn không thể không trở lại trong lều.

Auge đã rời đi, Buku tiểu tử này sau khi trở về chỉ ngây người một lát cũng bị đuổi đi, chỉ dư Tôn Chí Tân đứng ở trong lều cùng Naaru mắt to trừng mắt nhỏ.

Lúc này sắc trời đã tối, chỉ có đồng lửa trong lều còn phát ra ánh sáng mỏng manh, hắt ánh sáng lên mặt Naaru.

Naaru nhìn Tôn Chí Tân, nhìn thấy rõ ràng bài xích trên mặt Tôn Chí Tân. Trong đầu hơi có chút khổ sở, tất đạt lập sát a tô vẫn không thích mình. Bất quá, hắn sẽ cố gắng, một ngày nào đó sẽ làm đạt lập sát a tô thích mình, thích bộ tộc của mình, cam tâm tình nguyện lưu lại.

“Ngủ đi.” Naaru xả hạ vấy da thú, trước tiến vào da thú dưới.

Tôn Chí Tân giật mình, hôm nay không đấu võ ? trước kia nhưng là ngày ngày đều phải đấu một hồi. liếc mắt Xem xét một cái dao đá bên cạnh, Tôn Chí Tân bỏ qua ý tưởng này. Quên đi, vết cắt đêm qua bên gáy hắn đã không tử tế gì, người này chỉ là lúc cầu hoan có chút thô bạo, cũng không thật sự thương tổn đến mình, đao dao thương thương không cần thiết.

Hắn cũng không còn chỗ nào có thể đi, đứng nửa ngày rồi cũng chỉ có thể kiên trì chui vào dưới chăn, nhưng mảnh vấy da thú không có ý nghĩa phòng hộ gì trên người thì hắn vẫn không chịu cởi, cứ cảm thấy đây là một lớp bảo hộ tâm lý.

Mới chui vào, thân hình nóng bỏng của Naaru liền sát lại. Tôn Chí Tân cứng đờ, theo bản năng phản kích.

“Đừng nhúc nhích.” Naaru nói, ôm Tôn Chí Tân vào trong ngực.

Tôn Chí Tân đang định phát lực đánh người, đột nhiên cảm thấy người này chỉ là ôm lấy hắn, không có động tác gây rối khác, động tác trên tay liền dừng lại. Ngay người một trận, Naaru vẫn không nhúc nhích, mà chính mình cũng mệt mỏi, rất thả lỏng mặc hắn ôm.

Ôm liền ôm đi, dù sao cũng không mất miếng thịt nào, nói ban đêm thường lạnh, hiệu quả giữ ấm của da thú không tốt lắm, hai người ôm nhau cũng ấm áp.

Mới nghĩ như vậy, liền cảm giác được Naaru càng thêm thân mật thiếp lại, bàn tay to sờ soạng đến vấy da thú của mình đem nó nhắc lên, một thứ nóng bỏng với vào hai giữa hai chân hắn.

Tôn Chí Tân da đầu giật giật, theo bản năng muốn kêu to, lại bị Naaru che miệng lại.

“Ngô ngô ngô ngô !” Tôn Chí Tân hai chân loạn đá, muốn đem người này đá văng ra. Chỉ là hắn đã quên một chuyện, đàn ông đang lúc tính trí bùng bùng phần chân tuyệt đối không thể trêu chọc, hắn càng phản kháng Naaru sẽ chỉ càng thêm hăng hái.

Sân khấu trình diễn võ thuật vốn tưởng rằng đã yên tĩnh lại một lần nữa sôi sục, hai người dưới chăn da thú lẫn lộn đánh đấm, rất giống hai đầu dã thú.

Vốn ở thế yếu, lại là đánh cự ly gần, Tôn Chí Tân rất nhanh đã bị ngăn chặn, Naaru toàn thân đè ép trên người Tôn Chí Tân. Tôn Chí Tân mồ hôi đầy mặt, tức giận trừng Naaru.

Naaru dừng lại động tác, chỉ là đè nặng hắn, không chớp mắt nhìn chăm chăm Tôn Chí Tân. Ánh lửa không quá sáng ngời hắt lên làm khuôn mặt Naaru có vẻ càng thêm dã tính mà phóng đảng, ánh mắt chăm chú lại làm Tôn Chí Tân trong lòng nhảy dựng.

HHH

hai người một lúc lâu sau mới bình ổn lại, Naaru không chịu lặn khỏi người Tôn Chí Tân, vẫn đang mang theo ánh mắt tràn ngập dục vọng chuyên chú nhìn Ánh mắt Tôn Chí Tân.

Tôn Chí Tân không dám nhìn thẳng hắn, bà nó , này đã là lần thứ hai bị hắn cho tới cực hạn, lại thêm hai lần nữa chắc mình bị hắn làm cho cong thật. Ánh mắt né tránh nhìn loạn chung quanh, bên tai nghe được Naaru dùng thanh âm giống như violon khê khê:“Tất đạt lập sát a tô.”

Thanh âm rất nhẹ, vẫn là mang theo cái thuần mỹ của đàn violon xen, mang theo tiếng nhạc sau khi kích tình, còn có một loại thân mật vô cùng vô cùng thân thiết, rơi vào tai Tôn Chí Tân tựa như một chiếc lông vũ, như có như không từng chút một xôn xao một sợi dây cung không biết tên.

Tôn Chí Tân ngơ một tiếng.

“Tất đạt lập sát a tô.”

Thanh âm lại đặc hơn chút, thứ gì đó giữa bụng hai hai người phức gian gì đó lại có xu thế ngắc đầu.

Còn nữa? đồ cầm thú !

Tôn Chí Tân nhanh tay bắt lấy Naaru không cho hắn lộn xộn, vừa động liền cảm thấy giữa bụng hai người một mảnh trắng mịn nồng đặc, càng cảm thấy xấu hổ quần bách.

“Tất đạt lập sát a tô.” Naaru lại gọi, trong thanh âm mang theo ý tứ cầu hoan.

Tôn Chí Tân thở dài, trong lòng nói không rõ chính mình phản cảm hay không phản cảm, chỉ nói:“Ngày mai, còn muốn..... Săn thú. Ngủ đi. Ân, ta..... Tôn Chí Tân.”

“Tôn tử tính ?”

Người mẹ nó mới là tôn tử, còn khởi tính. Tôn Chí Tân chậm rãi nói:“Ta, tôn – chí – tân.”

“Duẩn tự tân ?”

Ta mới không phải mặng..... Ta là mặng già mà người khác cần không nổi, cũng chỉ có người là nhào tới gặm đến là dừng cảm, cũng không ngại toàn thân xương khớp cứng rắn cộc cộc cộm rặng.

Thử thêm hai lần, Tôn Chí Tân vì Naaru miệng lưỡi kém cỏi mà tha cho, nói cho Naaru cái tên mà bản thân cực kì không muốn bị người khác gọi :Tiểu tân.

Trước kia bị người ta gọi thế cũng ko có gì, nhưng từ sau khi bộ phim hoạt hình nổi danh của Nhật Bản kia ra đời, vừa nghe có người gọi mình Tiểu Tân hẳn sẽ nổi điên, bởi vì Tôn Chí Tân sẽ nhớ tới thằng nhóc hạ lưu đáng khinh, Shin cậu bé bút chì. Bởi vì cái tên này, trước kia ở phòng trọ đại học hắn đã bị ko biết bao nhiêu người chê cười.

“Tiểu tân ?” Lúc này lại phát âm vô cùng chuẩn xác.

“Ân, tiểu tân.” Tôn Chí Tân hoàn toàn từ bỏ ý tưởng sửa đúng Naaru. Tên này chính là khắc tinh của, hết thấy mọi chuyện không muốn nhất đều bị hắn bắt được cả.

Tôn Chí Tân ở đó bực mình, Naaru trong lòng thật sự vui mừng. Tất đạt lập sát a tô tên là tiểu tân, việc này sợ là trong tộc chỉ có một mình mình biết. Cho nên Naaru quyết định , đã có người khác kêu tất đạt lập sát a tô, không có ai kêu hắn tiểu tân. Tất đạt lập sát a tô là của bộ tộc, mà tiểu tân chỉ là của mình.

“Tiểu tân.” Naaru lại bắt đầu vô liêm sỉ đẩy bụng liên tục lấy cái thứ kia cọ cọ lên người Tôn Chí Tân, đôi mắt dưới ánh lửa hắt lên sáng ngời trong suốt vô cùng rạng rỡ, cực kỳ giống một con đại hình khuyển.

Tôn Chí Tân phụ giúp hắn, hắn hiện tại muốn đi tắm rửa, trên bụng hai người dính dấp một mảng, không rửa sạch ngày mai khô lại dính chặt vào nhau, không phải sẽ thành trẻ sinh đôi dính liền sao ? tưởng tượng cùng Naaru hình ảnh dính lấy nhau Tôn Chí Tân liền toàn thân một trận ác hàn.

Cuối cùng cũng không biết có phải bởi vì Naaru đã được một lần thư giải hay không, dù sao chính là hắn trở nên càng ngày càng dễ nói chuyện, trừ bỏ chuyện giường chiếu quá mức cường thế ra, còn lại đều làm người ta cảm thấy có chút ngoan ngoãn phục tùng.

Hai người lén lút ra ngoài dùng nước sông dội rửa xong trở về, một lần nữa chui vào dưới da thú, Naaru thực tự nhiên kéo Tôn Chí Tân vào khuỷu tay của mình. Tôn Chí Tân phản kháng mấy cái thấy không được gì cũng mặc kệ cho hắn ôm.

Nhất thời nửa khắc ngủ không được, Naaru liền chỉ lên bầu trời ngoài lều: :“Cát tư mê, a lỗ đạt, bột khác.....”

Tôn Chí Tân biết hắn muốn dạy mình học nói, trong lòng dâng lên một chút ám áp, liền dựa sát vào Naaru nhìn lên những mặt trăng mà hắn đang chỉ. Những vệ tinh trên bầu trời đêm nhìn trông cực đẹp, thiên không lại trong vắt vô cùng, trăng sao có khả năng nhìn thấy nhiều hơn xa trước đây. Liếc mắt một cái nhìn qua, khắp trời đầy sao, giống như trên tấm vải nhung đen giắt đầy kim cương lấp lánh. Lại vây quanh mười một mặt trăng lớn nhỏ không đồng nhất hình dạng khác nhau, không phải ảo cảnh mà hơn hẳn ảo cảnh.

Trong lòng đã không thể hiểu được đây là một thời không hoàn toàn không giống thời không trước đây hơn nữa, đã hiểu rồi cuộc không thể quay về, vốn hẳn là phải nôn nóng bất an mới đúng. Nhưng được Naaru ôm trong vòng tay trắng kiêu, áp vào bờ ngực kiên cố nóng bỏng của hắn, nghe hắn dùng tinh thần thuần hậu bình thần giới thiệu, trong lòng thực bình tĩnh, lại cảm thấy an toàn, buồn ngủ liền từng đợt từng đợt kéo đến.

“Sắt người tư, tình yêu tinh.” Naaru vẫn còn nói, bỗng nhiên phát hiện Tôn Chí Tân đã ngủ, phát ra tiếng hít thở nhẹ nhàng. Naaru khẽ nở nụ cười, dán vào tai Tôn Chí Tân nhẹ giọng nói: “Thật muốn hái xuống tặng cho người, người ta yêu.”

Không hiểu hôn môi, lại muốn làm gì đó, liền tại khoe miệng Tôn Chí Tân cắn vài cái, thấy Tôn Chí Tân trong giấc ngủ cảm thấy không thoải mái đưa tay lên vung vẩy lung tung như xua ruồi bọ, lúc này mới đỡ đầu của hắn lại kề sát với mình, chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Cứ thế bình thần trải qua một đoạn thời gian, trong khoảng thời gian này cùng nhau sinh hoạt, Tôn Chí Tân đã dung nhập vào sinh hoạt của bộ tộc, trừ bỏ có lúc mơ được trở lại thời không cũ, bình thường hẳn cũng suy nghĩ nhiều. Trong một tháng Tôn Chí Tân đã nói được rất tốt ngôn ngữ của bộ tộc, tuy rằng ngẫu nhiên cũng có lúc từ không đủ để diễn đạt ý, nhưng trao đổi với người khác đã hoàn toàn không có vấn đề.

Thằng bé Buku này ăn dồi thành nghiện, không chịu ăn thịt miếng bị chế biến thô lậu nữa, việc nó thích làm nhất bây giờ chính là đi kiếm ruột bị vứt bỏ sau khi phân phối, giúp Tôn Chí Tân làm dồi để ăn. Auge cũng thay đổi, biến hóa lớn nhất là không hề lấy ánh mắt khinh thị nhìn Tôn Chí Tân, có chút tiếp nhận Tôn Chí Tân trở thành thành viên gia đình. Chỉ là hắn vẫn không chịu cùng Tôn Chí Tân nói chuyện, bộ dạng thật sự kiêu ngạo khinh mạn, đối với Tôn Chí Tân luôn luôn xa cách.

Trước mắt mà nói, Tôn Chí Tân thích ứng rất khá, chỉ có mấy điểm bất mãn. Một chính là bản thân bị tên Naaru kia dùng như nữ nhân, là bất mãn lớn nhất của hắn. Tên kia hiện tại càng ngày càng quen thuộc nam nam chi đạo, hoàn toàn không giống như cường x như trước kia, mỗi lần đều có thể khơi mào dục vọng của Tôn Chí Tân, cùng nhau lên đỉnh Vu Sơn. Vì thế Tôn Chí Tân rất là rối rắm, thích thì có thích, nhưng Tôn Chí Tân chính là không qua được ải tâm lý, tổng cảm thấy chính mình thân là đàn ông thì nên cùng đàn bà con gái ở một chỗ, mà không phải một tên đực rựa. Hắn không muốn thành đồng chí a..... vì sao cứ luôn bị người dè ra cười như vậy?

Bất quá nam nhân vốn chỉ dùng nửa người dưới để nghỉ, hai nam nhân ở cùng một chỗ lại phần lớn thời gian đều dùng nửa người dưới để nghỉ. Hai thằng đàn ông khỏe mạnh trưởng thành, tự nhiên sinh lý mãnh liệt cần được thư giải, Naaru lại là kẻ cường thế, tuy rằng Tôn Chí Tân cũng cường thế, nhưng còn đâu ko lại hắn. Mỗi lần hai người giao hoan luôn khởi đầu bằng đấu võ, chấm dứt bằng Tôn Chí Tân thảm bại Thừa Hoan, hình thức cố định vẫn chưa có gì thay đổi. Tôn Chí Tân có đôi khi cũng hiểu được chính mình thực dối trá, rõ ràng thực thoải mái, sao phải phản kháng? không phản kháng liền cảm thấy bản thân giống như đã muốn chấp nhận Naaru, liền qua không được ải này của chính mình, cho nên ngày ngày buổi tối biết rõ cuối cùng kết quả sẽ thế nào, vẫn đang cùng Naaru đánh nhau không hề nhọc nhằn.

Hay là đây là khuê phòng tình thú trong truyền thuyết? Tôn Chí Tân rét lạnh một phen, thực đã điều xếp chắc nó vào khoản ‘an ủi’ giữa nam giới với nhau vì không có nữ giới.

Hai là vấn đề thân phận. Lúc này Tôn Chí Tân đã biết ngôn ngữ của bộ tộc đã, tự nhiên biết danh xưng tất đạt lap sát a tô xưng hô của mình là ý gì. Kia ý tứ chính là người được thiên thần ban thưởng, nghe thật bá đạo. Mặt khác lại là đệ thân của Naaru, tương đương người vợ đồng tính của hắn.

Đối với thân phận đầu tiên, Tôn Chí Tân cười nhạt. Cái gì chó má tất đạt lap sát a tô? Cũng chỉ là một đồ xui xẻo bị sét đánh xuyên qua thời không mà thôi. Bất quá nghe người ta kêu như vậy, Tôn Chí Tân cũng không dám giải thích. Thời không này còn lạc hậu ngu muội, mọi người rất nặng chuyện quỷ thần, bọn họ e ngại chính là những phù thủy có được sức mạnh thần bí không lường được, phải rồi, hình như còn có cả nữ phù thủy. Những kẻ bị xem là tà ác đáng sợ này, nếu xuất hiện sẽ bị trói ném lên đồng lửa thiêu nướng tinh lọc giống như thời Trung Cổ.

Giống Nicolaus Copernicus phát biểu tà thuyết không phải tà thuyết rồi bị treo lên lửa thừa nhận hậu quả đáng sợ? cảm tạ! Tôn Chí Tân không có tố chất như những đảng viên thời đại mới, bình sinh sợ chết lại sợ đau, thậm chí nghĩ sống cho tốt. Cho nên lai lịch quỷ dị đánh chết cũng không thể nói. Tất đạt lap sát a tô

thì tất đạt lập sát a tô, dù sao sứ giả của thần linh, so với phù thủy âm phủ tà ác kết quả tốt hơn nhiều. Vô luận thế nào cũng được xếp vào diện nhân sĩ tầng lớp trên của bộ tộc, đãi ngộ được nâng cao...

Về thân phận sau, Tôn Chí Tân càng thêm khó chịu. Nó chính là cơ sở pháp luật đặt chắc hẳn vào vị trí mỗi ngày bị Naaru đè xuống cùng nhau lắc lư. Nói cách khác nam nam chi đạo mà Naaru làm với hẳn trong mắt tộc nhân là thiên kinh địa nghĩa, không có chỗ cho cách nói cường x... Không thể giải oan, cũng không thể báo án, không có người đi ra mở rộng chính nghĩa hoặc là chủ trì công đạo. Chỉ do chính mình lúc trước gì cũng không hiểu, hồ hồ đồ đồ đã bị người lừa, khó trách Auge luôn không vui vẻ với cha dượng là hẳn, ách..... Hoặc là mẹ kế? Đối là chính mình, đột nhiên có người lai lịch không rõ gia nhập gia đình mình trở thành bố dượng, trong lòng cũng sẽ không vui.

Cuối cùng là vấn đề săn thú, tính cách Tôn Chí Tân vốn tự lập tự cường, vô luận thể xác hay tinh thần đều là một nam tử hán kiên cường. Xuất phát từ bản năng hiếu chiến của đàn ông, hẳn cũng thích mạo hiểm, thích săn bắn, thích chạy trong rừng hoang đường vắng, thông qua chinh phục, liệt sát, thu hoạch thể hiện sức mạnh nam tính của bản thân. Mà chính hẳn một nam tử hán lại bởi vì thân thể không cao to cường tráng bị Naaru quy thành nữ nhân, tiểu hài tử, lão nhân, bệnh tàn cần bảo hộ không được chấp nhận ra ngoài cùng những nam nhân khác cùng nhau săn thú, Tôn Chí Tân cứ nghĩ đến điểm này liền thực sự phát hỏa.

Ở trong mắt Naaru chiều cao 1m 78 tương đương nữ nhân của Tôn Chí Tân thật sự không đủ phân lượng, lại xuất phát từ tư tâm yêu thương của mình, an nguy của Tôn Chí Tân đã được hẳn đặt lên hàng đầu. Săn bắn là dùng sinh mệnh đổi lấy thức ăn, hẳn đồng ý cho Tôn Chí Tân tham gia mới là gặp quý. Vì thế Tôn Chí Tân không thiếu cùng hẳn trình diễn đấu tay đôi phiên bản tiền sử. Có điều, thứ nhất quả thực đánh không lại cái đồ vũ phu tráng kiện kia, thứ hai quyền lực của lời tộc trưởng nói còn đặt ở nơi đó, Tôn Chí Tân làm thế nào cũng không thể tham gia săn thú, vì thế tức giận đến thất khiếu xì khói, giống như con gái hờn dỗi suốt mấy ngày không quan tâm đến Naaru, mấy tối gần đây cầu hoan lại biến thành cưỡng x.

Naaru đã hưởng qua tư vị hai người cùng động đốn ý nói hòa lẫn nhau, làm sao còn chịu ủy khuất Tôn Chí Tân? đương nhiên tìm mọi cách dỗ hẳn, Tôn Chí Tân lại là kẻ ăn mềm không ăn cứng, không thể thật sự phát giận với một tên trung khuyển như vậy được. Loại người này đối với Tôn Chí Tân có uy lực sát thương, huống chi Naaru còn có giá trị vũ lực ở đó, là đại boss đầu tiên bản thân đụng phải khi đến thời không này, nên được dỗ vài ngày liền mềm lòng, mỗi ngày buổi tối vẫn như cũ ôm ở đánh một chút, sau lại bị Naru ăn sạch sẽ. Không phải Tôn Chí Tân muốn như vậy, mà là thật sự đánh không lại a.....

Trừ bỏ mấy điều này, những cái khác đều tốt lắm, sinh hoạt bình tĩnh mà thoải mái, không có chèn ép áp lực giữa người hiện đại với nhau, không có khách sáo giả dối lừa gạt, không có ồn ào náo động của thành thị huyền ảo, càng không có cái loại nhịp độ sống nhanh đến nỗi làm người ta hít thở không nổi trước kia, hết thấy đều là tự nhiên, nguyên sinh thái, yên tĩnh mà thoải mái, chậm rãi sẽ làm người ta phải yêu thích rồi chân chính dung nhập vào nó. Đương nhiên, nếu điều kiện sinh hoạt không thô lậu như vậy thì thật tốt.

Tôn Chí Tân hiện tại trở thành người duy nhất chịu trách nhiệm nấu trong nhà Naaru, nguyên nhân rất đơn giản, ăn qua đồ tốt rồi về sau ăn thứ dở người bình thường khó có thể chịu được. không chỉ có ba người kia chịu không được kỹ xảo chế biến thức ăn vụng về của Buku, bản thân Tôn Chí Tân càng chịu không nổi. Không muốn ủy khuất cái miệng và dạ dày của bản thân, vậy đành tự mình làm, huống chi Naaru còn có tật xấu muốn bảo hộ hẳn Tôn Chí Tân trừ bỏ nấu cơm cũng không nghĩ ra chính mình nên làm gì.

Bởi vậy đến giờ nấu ăn là nhà Naaru liền trở thành một nhà độc đáo nhất, mùi từ trong lều tộc trưởng bay ra luôn không giống các lều khác, phi thường thơm, làm người ta nước miếng chảy ròng. Cũng may Naaru là tộc trưởng, có được địa vị và sự kính trọng mà người khác không thể có được, bình thường không ai đến ngó nghiêng, cũng sẽ không bởi vậy mà dẫn đến chuyện nhìn lén hay mơ ước từ người khác, lòng người ở thời đại này chính là chất phác như thế, không nổi tham lam, bởi vậy thủ pháp chế biến thức ăn độc đáo của Tôn Chí Tân vẫn chưa truyền ra ngoài.

Không phải Tôn Chí Tân không muốn truyền, hẳn không ích kỷ như vậy. Mấu chốt là ở thời không này, ít nhất người bộ tộc này căn bản không phân biệt được các loại nấm. Trong các loại nấm những loại có độc rất nhiều, hẳn sợ người ta hái nhầm sây ra chuyện ngoài ý muốn. Đã thế, coi như mình thử độ an toàn trước, về sau sẽ tìm cơ hội truyền thụ cho người khác.

tại nhà Naru, nắm đã giải quyết vấn đề lớn, thứ này có thể làm đồ gia vị lại có thể làm thức ăn, có thể dùng để chế biến thức ăn thành mỹ vị, còn có thể bù đắp lại lượng thức ăn không đủ. Dù sao cả nhà Naaru đều ăn thành nghiện, rốt cuộc ăn không nổi nước muối nấu thịt hoặc thịt nướng tẩm muối. Trước khi tôn Chí Tân tới, bọn họ cũng chỉ biết hai loại phương thức làm chín đồ ăn này, nước muối nấu thịt, thịt nướng khói.

Ném xong cơm chiều, Naaru theo thường lệ là cùng Buku cười đùa trong chốc lát, Auge ngồi ở cạnh cửa ma giáo đá, mà Tôn Chí Tân thì đi rửa nồi. Một cái nồi nhưng là thứ đồ quý giá nhất trong nhà Naaru, nghe nói vẫn là cùng bộ lạc du mục dùng 2 con dê đổi lấy.

rửa nồi xong, ôn Chí Tân ngồi ở một bên lẳng lặng nhìn ba người nhà Naaru hồ động, không biết vì sao, hẳn hiện tại càng ngày càng thích loại không khí hoà thuận vui vẻ cả nhà ngồi lại cùng nhau này.

Bất quá hôm nay Naaru không cao hứng lắm, chỉ cùng Buku nói chuyện một lát rồi đem hai người đuổi ra khỏi lều.

Naaru cởi váy da thú, Tôn Chí Tân vô tình thấy được cái thứ vung vẩy lung tung kia, trong lòng nhảy dựng, vội chuyển mắt đi chỗ khác. Lập tức lại làm tốt chuẩn bị đầu võ với Naaru, hẳn cũng không phải là người cam tâm khuất dưới thân người khác, muốn áp hắn? Mới không dễ dàng như vậy!

Nhưng hôm nay không giống mọi hôm, Naaru rất nhanh liền chui vào chăn da thú, một tay kê đầu, trên mặt lộ ra tâm sự.

Tôn Chí Tân chần chờ một chút, cũng chui vào trong da thú nằm xuống, toàn thân cao thấp chỉ có một mảnh da thú, ban đêm lại càng ngày càng lạnh.

Naaru theo thói quen định ôm Tôn Chí Tân, Tôn Chí Tân cứng đờ, nhanh chóng lại cảm giác được cái thứ Naaru để giữa lòng mình tuy rằng cực lớn nhưng không bồng bồng phần chần, chỉ là đơn thuần ôm lấy hắn mà thôi.

Có chút cổ quái, cái tên tùy thời tùy chỗ đều phát tình tính dục tràn đầy này hôm nay sao lại thành thật như vậy?

Tôn Chí Tân vốn muốn hỏi, rõ ràng lòng được an toàn, hẳn cũng không muốn làm gì để dẫn sói vào nhà. Nhưng một lúc lâu, Naaru vẫn duy trì động tác này, cũng không thấy đi vào giấc ngủ, Tôn Chí Tân có chút nhện không được Hắc vốn tính tình tiêu sái không giỏi che giấu tâm tư, liền hỏi:“Naaru, làm sao vậy?”

Naaru đem Tôn Chí Tân ôm chặt thêm chút, nói:“Ta đang nghĩ đến chuyện mùa đông.”

Tôn Chí Tân rung mình, đột nhiên nghĩ đến hiện tại đã là cuối mùa thu, vấn đề như thế nào vượt qua trời đông giá rét đang đặt ra trước mắt. Mà mình trước kia mỗi mùa đông đều không có bất luận nguy cơ gì, tự nhiên là không thể tưởng tượng ra mức độ nghiêm trọng của chuyện qua mùa đông, lúc này Naaru nhắc tới, mới nhớ ra ở thời đại này làm sao để vượt qua trời đông giá rét dài dòng mà giữ được sinh mạng thật sự là vấn đề hàng đầu lửa sém lông mày. Khó trách mấy ngày nay Naaru số lần cầu hoan ít đi hẳn, ra ngoài sớm hơn trở về càng muộn, thần sắc cũng tràn đầy mệt mỏi, nguyên lai là gặp phải nan đề đáng sợ này.

“Mùa đông làm sao vậy?” Tôn Chí Tân thuận theo khẩu khí của Naaru hỏi.

Naaru bắt an ôm chặt Tôn Chí Tân, nói:“Người cũng biết tình huống trong tộc rồi, chỉ có bốn mươi tám có thể tham gia săn bắn, lần trước săn thú lại bị thương bốn người còn đang dưỡng thương, chỉ còn lại có bốn mươi bốn người có thể tìm kiếm thức ăn. Toàn tộc hơn một trăm người chỉ trông vào bốn mươi bốn người săn thú, mùa đông này.....” Naaru trầm trọng hít vào một hơi:“Sang năm đến mùa xuân, không biết trong tộc còn có thể còn lại bao nhiêu người.”

Trước đây Tôn Chí Tân từng phân tích qua tình huống toàn bộ tộc, đối với tiền cảnh toàn bộ tộc một chút cũng không lạc quan, lúc này nghe Naaru vừa nói, trong lòng cũng thấy trầm trọng. Ở đây sinh hoạt đã hơn 2 tháng, trừ bỏ nhà Naaru, đối với những người khác cũng không có bao nhiêu tình cảm thâm hậu.

Nhưng dù cảm tình ít, trụ cột tình cảm là lòng thương xót đồng loại Tôn Chí Tân vẫn phải có, nghĩ đến tình cảnh bi thảm khi mùa đông đến, sắc mặt hắn cũng rất khó coi. Đồng thời đây cũng là bộ tộc cùng

mình chung một nhịp thở, là nơi mình dựa vào mà sinh tồn, bộ tộc có thể tiếp tục sinh tồn, mình cũng mới có thể sinh tồn, bởi vậy mùa đông đối với hắc mà nói cũng là một khảo nghiệm đáng sợ.

Lúc học tập ngôn ngữ nghe người già trong tộc nói chuyện Tôn Chí Tân đã hiểu được, nơi này có trời đông giá rét kéo dài, thời gian ước chừng liên tục bốn tháng. Mùa đông đến nhiệt độ liên nhanh chóng giảm xuống, đến tháng 2 của mùa đông, sẽ có tuyết rơi, mặt hồ đóng băng, nhiệt độ không khí nghe miêu tả có khả năng giảm xuống âm mười độ, thậm chí hai mươi mấy độ. Tại đây mùa lạnh có hai nguyên nhân đoạt mạng lớn nhất, một là trời rét, hai là thức ăn. Hai nguy cơ này trở thành khảo nghiệm sinh tồn ác liệt nhất đối với loài người.

14. Chương 14: CƠM TẬP THỂ...

Tôn Chí Tân quay lưng lại được ăn ôm lấy, Naaru thấy hắc một lúc lâu ko nói gì, đoán là nghe được mùa đông sắp đến nên bị dọa sợ, liền ôm lấy Tôn Chí Tân, nói: “Yên tâm, mùa thu là mùa săn bắn tốt nhất, ta sẽ dẫn tộc nhân thừa lúc này săn về nhiều mỗi một chút, thời tiết chuyển lạnh có thể bảo tồn, mùa đông hắc là có thể đối phó được.” Nói đến đây, trong giọng nói của chính hắc cũng không tin tưởng lắm. Nhưng một chút, lại dùng khẩu khí ấy nãy nói: “Tiểu tân, người nhẩn nại một chút, bởi vì muốn dự trữ thức ăn qua mùa đông, trong khoảng thời gian này thức ăn được phân phối sẽ giảm bớt, toàn tộc đều phải chịu đói, người cũng vậy.”

Tôn Chí Tân không nói gì, trong não lại bắt đầu vèo vèo chuyển động.. Làm như một người có tri thức phong phú, hơn nữa có kỹ năng sinh tồn dã ngoại hơn người, hắc đương nhiên biết phải làm như thế nào để tìm kiếm được càng nhiều thức ăn, phải làm như thế nào để lúc gặp phải hoàn cảnh như vậy vẫn tiếp tục sinh tồn được.

Khi Naaru chuẩn bị ngủ Tôn Chí Tân nhẹ giọng hỏi: “Nếu nói, ta có biện pháp tìm kiếm đến càng nhiều thức ăn thì sao?”

Naaru bỗng nhiên thanh tĩnh, đem mặt Tôn Chí Tân nhìn thẳng vào mình: “Người là nói?”

Tôn Chí Tân gật gật đầu, nói: “Các người ăn nắm nhiều ngày như vậy, đương nhiên biết nó không chỉ ngon, càng có thể đỡ đói, có thể trở thành thức ăn. Ta có thể dạy mọi người phân biệt nào có độc, nào không có độc, hái nó dự trữ qua mùa đông. Mặc kệ thế nào, nó đều có thể giải quyết một ít vấn đề. Cũng không biết những người khác có nguyện ý chấp nhận nó không.”

Naaru tinh thần đại chấn, nói: “Ta còn tưởng người không chịu nói, người dạy bọn họ ăn nó như thế nào, vậy là tốt lắm rồi. Yên tâm, ta là tộc trưởng, chỉ cần ta nói chuyện, mọi người đều sẽ phối hợp. Hơn nữa, chỉ cần ném qua một lần, sẽ rất khó không thích ăn nó.” nhieu mầy, lại nói: “Bất quá, nó đủ ăn sao ? hơn nữa chúng nó nhìn qua rất khó bảo tồn, nó thối rồi cũng giống thịt không có cách nào khác ăn phải ko ?”

Tôn Chí Tân thấy Naaru dễ dàng tiếp nhận rồi đề nghị của mình, trong lòng cũng có chút hưng phấn, nói: “Đừng xem nhẹ sản lượng nắm, nó có thể giải quyết 1 vấn đề lớn. Bảo tồn cũng không phải vấn đề, ta đều có biện pháp. Mặt khác, trừ bỏ nắm, ta còn có một chút biện pháp khác có thể tìm kiếm thức ăn, muốn ta lập tức nghĩ ra cũng không đk, nghĩ ra rồi nói sau.”

Naaru trong lòng mừng rỡ, bụng dán vào Tôn Chí Tân lại rục rịch. Tôn Chí Tân bực mình, cho hắc một tay khừ tay, nói: “Đừng nháo ! để yên cho ta nghĩ, làm sao vượt qua mùa đông rét lạnh này.”

Naaru quả thật là dục vọng tăng vọt, nhưng không phải tên ko phân biệt được nặng nhẹ, đành buông Tôn Chí Tân ra để hắc nghĩ, chính mình đem một cánh tay cho hắc thoải mái kê đầu. Im im như thế trong chốc lát, vốn ban ngày săn thú tiêu hao nhiều thể lực mà thiếp đi.

Tôn Chí Tân thì vẫn suy nghĩ mọi việc, thẳng đến duy trì không được mới đi vào giấc ngủ.

—

Đêm qua Naaru đã cam kết, nói là sẽ giúp Tôn Chí Tân thuyết phục người trong tộc chấp nhận chuyện nắm có thể ăn. Thế nhưng Tôn Chí Tân không phải loại người thích dựa vào người khác mà sinh tồn, hắc cá tính cương nghị tự cường, thích tự mình giải quyết vấn đề, cho nên lúc Naaru mở mắt ra thì phát hiện Tôn Chí Tân đã không nằm bên cạnh nữa.

“Tiểu tân ?”

Naaru không thích khi tỉnh lại bên người không có ai. Tôn Chí Tân chưa quen với sự tồn tại của hắn, nhưng hắn đã sớm đã nhận định Tôn Chí Tân, lập tức liền tỉnh lại, theo bản năng đi chung quanh đi tìm Tôn Chí Tân.

Bên ngoài lều truyền đến thanh âm thực huyền nháo, tuy rằng bình thường cũng sẽ bởi vì sáng sớm mà huyền nháo, nhưng sẽ không đạt tới loại trình độ này.

Đã xảy ra chuyện gì ?

Naaru đứng dậy khoác trang bị lên người, đột nhiên ngửi được trong không khí mơ hồ truyền đến hương thơm quen thuộc, động tác trong tay không khỏi dừng lại, mỉm cười. Tiểu Tân của hắn, quả nhiên thực thông minh ! không chỉ có thông minh, còn có trí tuệ và đảm lược không gì sánh kịp!

Đi ra lều, quả nhiên nhìn thấy Tôn Chí Tân đang nấu một nồi điểm tâm lớn, cái nồi hắn đang dùng chính cái nồi đá siêu to chỉ được sử dụng lúc bộ tộc cử hành hoạt động tế tự, mùi thơm lạ lùng của nắm chính là từ nơi đó bay sang. Bóng dáng thon dài kiện mỹ của Tôn Chí Tân đang ở bên đó bận rộn, Buku giống như một người hầu nhỏ trung thành đi theo hắn, thân thể nhỏ bé chạy đến chạy đi, tìm nhét củi khô nhét vào đồng lửa dưới nồi.

mọi người trong tộc vây quanh chỉ trở, lại nhỏ công khai lên án bàn luận, xem ra mùi này đã hấp dẫn bọn họ, bắt đầu đối với những chuyện Tôn Chí Tân làm tập trung chú ý.

Naaru đi qua, theo sau lưng ôm Tôn Chí Tân một chút, nhỏ giọng nói:“Tiểu tân, thật thông minh ! trí giả đồng ý cho người dùng nồi nấu ? nó là lúc Tế tự mới dùng.”

Tôn Chí Tân bị ôm khiến cho cứng đờ, cái thứ quen thuộc phía sau làm cho hắn nói không nên lời là khó chịu hay là không được tự nhiên. Chỉ cứng người một chút rồi lại mềm người, trên mặt mang theo biểu tình giảo hoạt hỏi:“Ta không có hỏi hắn. Người muốn đi hỏi hắn sao ?”

Naaru nở nụ cười, rất muốn cắn một ngụm lên khuôn mặt mang theo vẻ giảo hoạt.

“Ta sẽ không đi hỏi. Người muốn làm gì ta đều giúp người.”

tín nhiệm Vô điều kiện làm cho Tôn Chí Tân trong lòng hơi rung động, ngoài miệng cố tình làm khó:“Tránh ra, đi đánh răng rửa mặt.”

Đánh răng rửa mặt là quy củ Tôn Chí Tân lập ra, trước khi ngủ hay sau khi tỉnh dậy đều phải rửa mặt đánh răng, dù sao gần sông , có thể rửa mặt, có thể súc miệng. Naaru đối với Tôn Chí Tân ngoan ngoãn phục tùng, ép Auge rất bất mãn cùng Buku lười biếng học theo. Vừa mới bắt đầu 2 đứa đều không muốn, bị Naaru buộc ngày ngày như vậy sau cũng thành thói quen , nhưng thật ra thật sự cảm thấy rửa mặt súc miệng xong mặt và miệng đều thực thoải mái, khoang miệng không có mùi lạ và dính như trước, nước sông trong vắt mà lạnh lẽo hắt lên mặt lại làm cho người ta tỉnh thần phấn chấn. Hiện tại không cần bắt ép, Auger và Buccoo dậy rồi đều sẽ chủ động đi rửa mặt súc miệng, bởi vậy một nhà Naaru nhìn qua luôn sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, có một cỗ khí chất mà người khác không có được.

Một lát sau Naaru trở về, trong lòng ôm một bó to củi đốt, ngồi xổm Bên người Tôn Chí Tân mang củi nhét vào đồng lửa.

Trước khi Naaru ngủ dậy Tôn Chí Tân đã nấu một lần, lúc này hương vị đã tỏa ra, toàn bộ doanh địa đều tản ra một hương thơm độc đáo. Tôn Chí Tân lúc này nhưng là hạ vốn gốc, suy xét toàn bộ bộ tộc có hơn một trăm người, dồi và nắm mình tích mấy ngày nay ko lưu lại chút nào , tất cả đều ném vào nồi. Ngoài dồi, Tôn Chí Tân hôm nay còn bỏ vào đầu sọ của con mồi cùng ninh chung. Canh đầu heo hay canh đầu dê đều là món ngon, có lẽ đầu hươu cũng không tệ.

Lúc này canh đã ngao càng ngày càng đậm, nắm trắng mập nổi lên mặt nước, mùi thơm hợp ý, phối trí nhìn qua cũng rất được, dẫn đến người khác bị cơn thèm ăn quấy phá.

Đồ nấu đã không sai biệt lắm, Tôn Chí Tân dùng tay khữu tay huých huých Naaru.

Naaru hiểu ý, đứng dậy cất cao giọng nói: “các dũng sĩ của bộ tộc, vì để mọi người không bị đói bụng đi sắn, tất đặt lạp sát a tô vì mọi người chuẩn bị bữa sáng phong phú. Đến ! cùng nhau ăn ! ta hiện tại nói cho mọi người, trong nồi ngoài thức ăn trước kia, còn nấu thêm một loại thức ăn mới, nắm. Nhà Narry ta đã liên tục ăn rất nhiều ngày, ta có thể nói cho mọi người, hương vị của nó rất ngon, cũng không phải tất cả đều có độc, một trong số chúng nó có thể ăn.”

Vỗ vỗ bộ ngực, lại nói: “Nếu có người xảy ra chuyện, ta chịu trách nhiệm ! ta dùng mạng của ta đổi lại !”

Nhìn những ánh mắt hoài nghi xung quanh, Naaru lại lớn tiếng cười nói: “Các dũng sĩ, có dám nếm thử nó hay ko? dũng cảm của các người đâu ? đã thú hung mãnh còn dám trực diện đối mặt, chẳng lẽ còn không dám nếm thử thứ nắm không cần được người này? đừng ủy khuất sự dũng cảm của các người, hãy xuất ra bộ dáng dũng sĩ nào ! tin tưởng ta, thứ tất đặt lạp sát a tô nấu không chỉ có không độc, còn là mỹ vị các người ko tưởng tượng đk.”

Dứt lời, chính mình cầm lấy một cái bát đá, ko ngần ngại, múc một bát cùi đầu ăn.

Tôn Chí Tân ngửa đầu nhìn Naaru, không thể không thừa nhận, giờ khắc này hẳn thật sự đối với nam nhân này có điểm động lòng. Hắn có trí tuệ và quyết đoán hơn xa so với mình tưởng tượng, lấy thân tộc trưởng làm gương tốt lại có một loại phong thái lãnh tụ rất có sức quyến rũ. Hắn không thể nghi ngờ là tương đương vĩ đại, đặc biệt là cái loại hành động khắp nơi bảo hộ mình này, vô cùng tri kỷ.

Buku hì hì cười vui, cầm một bát nhỏ chạy tới, múc một chén tự mình uống một ngụm đã thét chói tai. miệng vừa thổi khí, vừa đưa bát cho bạn cùng uống. Trẻ con tâm tư đơn giản cầm lấy bát uống một ngụm, ánh mắt liên sáng ngời, tiếng hoan hô kêu lên: “A yêu, thật thơm ! Buku nhà các người ngày ngày ăn cái này hả ?”

“Đúng vậy ! Lugaoren, thật sự không có độc có thể ăn” Buku gật đầu, đoạt lại bát tiếp tục ăn. Lugaoren liền tự đi tìm bát bưng một chén đến cùng Buku vui cười cùng nhau ăn.

Lúc này Auge cũng lại đây , đem giáo đá giắt trên lưng, dùng bát đá múc canh và thức ăn, đứng ở một bên yên lặng ăn uống.

Tôn Chí Tân liếc mắt một cái. hài tử chết tiệt, bình thường không cho mặt mũi, lúc mẩu chốt vẫn có một chân. Ừ, không hổ là một nhà, biết bảo hộ người nhà mình. Được rồi, quyết định , về sau sẽ ‘thương’ hắn.

Theo sau đó là vị trí giả cao tuổi bình thường cứ như con chuột trốn đâu mắt không dễ dàng nhìn thấy cũng chậm rì rì bước đến, lấy một cái chén múc đồ ăn, lại ngẩng đầu nhìn Tôn Chí Tân cười cười. Tôn Chí Tân không hiểu vì sao rùng mình một cái, cứ cảm thấy lão đầu này thật sự là âm u, toàn thân cao thấp bao phủ một loại lực lượng và khí tràng quỷ dị mà mình không hề hiểu biết.

người hời đại này đều đơn thuần dễ dàng tin người, bọn họ không hề dị tâm tin tưởng tộc trưởng, tin tưởng trí giả. Mới đầu chân chờ chỉ là bởi vì từng có vết xe đổ vì ăn nắm trúng độc. Lúc này một nhà tộc trưởng lấy thân làm mẫu, không chút do dự đều tự tới lấy dùng. lại thêm Naaru dùng phép khích tướng, người khác không dám nói, bốn mươi bốn thợ săn kia khẳng định là liều mạng bị độc chết cũng muốn lại đây ăn một chén. Ở thời đại này, dũng cảm là phẩm chất đạo đức cơ bản nhất, ai cũng không muốn bị nói là kẻ hèn.

Tôn chí tân chỉ sợ người ta ko chịu theo, đồng ý chính là chuyện tốt, theo biểu hiện của nhà Naaru, chỉ cần bọn họ nghe theo có thể chấp nhận nó.

Quả nhiên, chỉ cần là nếm qua một ngụm , lập tức trên mặt động dung, thất thanh nói: “Quả nhiên rất thơm !”

Tiếp đó là phản ứng dây chuyền, một người kéo một người khác, mọi người cùng vây lên bắt đầu tranh nhau.

Tôn Chí Tân đứng ở bên nồi mỉm cười, đk Naaru không phản đối, liền đảm đương nhiệm vụ phân phối thức ăn, mỗi người một chén, ăn xong lại đến lấy thêm. Lại nhìn thấy có người tàn tật đứng không tiện và người

cao tuổi, liền cho Auge và Buku đã ăn được kha khá bưng đồ qua. Buku nghe Tôn Chí Tân nói gì làm đó, Auge không bình tĩnh trờng Tôn Chí Tân. Tôn Chí Tân không chùn chân trờng lại, Auge liền cảm thấy cần người miệng mềm, bắt người tay ngắn, cũng đành làm theo.

Đây vốn là cử chỉ vô tâm, Tôn Chí Tân là quốc nhân chính tông, bản tính kính lão yêu trẻ đã xâm nhập cốt tủy, hành động như thế thật sự là bản năng. Bởi vì quy tắc sinh tồn của tiền sử bộ tộc này luôn thỏa mãn tộc viên có thân cao lực tráng có sức sản xuất trước, cam đoan họ có ăn, sau đó mới đến phiên những người khác. Bởi vậy hành động của Tôn Chí Tân mười phần khác biệt

Vị trí giả toàn thân tràn ngập hơi thở âm lãnh nồng đậm nhìn thấy hành động của Tôn Chí Tân thì rất ngạc nhiên, trong ánh mắt ẩn chứa ý tứ cân nhắc sâu xa nhìn hẩn nửa ngày, lại thấy những người già yếu mang theo nụ cười cảm kích từng ngụm lớn bắt đầu ăn, trong lòng đúng là ảm áp khôn kể. Lại nhìn thật sâu Tôn Chí Tân thêm một cái, cũng không đi ngăn cản hành động không hợp quy củ của bộ tộc đó, chỉ yên lặng ăn uống, trong lòng cảm thấy nó thật sự rất thơm!

Toàn bộ doanh địa liền tràn ngập không khí náo nhiệt bình thường không thấy được, một đám dã nhân vây quanh ăn uống vui cười, miệng không chút nào keo kiệt ca ngợi thức ăn và cả nhà Narry khẳng khái, vui vẻ mà lại huyền não xôn xao.

Nhìn thấy như vậy, Tôn Chí Tân trong lòng có một loại cảm giác thỏa mãn khôn kể, thật sâu cảm thấy muốn kiếm đồ ăn cho hơn một trăm tộc nhân này thực không dễ dàng, nhưng chính là có ý tứ.

Naaru ăn no, vươn tay nắm lấy Tôn Chí Tân siết vào một chút, nói:“Người đi ăn, ta đến phân.”

Tôn Chí Tân cười cười, lấy một chén còn lại bắt đầu ăn.

bên cạnh hẩn, Buku ôm một cái sọ hươu hơn, vẻ mặt dữ tợn gặm gặm cắn cắn. Lugaoren bạn nó nhìn thấy thú vị, muốn tìm đầu dê trong nôi để gặm. Đáng tiếc người khác hưởng được mỹ vị, sớm đem đầu dê mức ra dồi. Lugaoren thất vọng quay lại cùng gặm với Buku, hai cái thiếu niên vừa cùng nhau bưng cái đầu hươu lớn kia thấp giọng cười trộm, vừa điên cuồng gặm đầu hươu, hai đứa một gặm mũi hươu một thì cắn sau gáy không chịu nhả miệng, hình ảnh vừa đáng sợ lại vừa khôi hài.

15. Chương 15: Hái Nấm Thời Tiền Sử

Mọi người ăn bữa sáng phi thường tận hưởng, nó ngon, ảm áp, lại nhiều. Đám thợ săn ai ăn xong thì buông bát, còn lại chưa xong thì tiếp tục ăn.

Tôn Chí Tân lần này vì để thuyết phục người ta, lượng nấu có hơi nhiều. Hơn một trăm người ăn no mà vẫn còn lại một ít. Tôn Chí Tân liền kêu Buku đi triệu tập trẻ con trong tộc lại đây, đem thức ăn còn dư lưu lại cho đám thợ săn bị thương, khi bọn họ đói bụng thì có thể ăn.

Ở thời đại này, mọi người đối với thức ăn và biện pháp sinh tồn luôn đặc biệt mẫn cảm. Liền có phụ nữ trong tộc vây lại hỏi Tôn Chí Tân như thế nào phân loại chính xác nấm nào không có độc để hái.

Tôn Chí Tân dùng ánh mắt hỏi trí giả, hẩn hiện tại biết lão gọi là Esuike. Nhưng chỉ thấy lão giả nhỏ con âm lãnh quỷ dị kia hai mắt nhìn trời, một bộ chuyện chẳng liên quan đến mình.

Kiên ngạo cái điệu ! Tôn Chí Tân gọi đến toàn bộ những người có năng lực hoạt động, phụ nữ cũng tốt, tàn phế nhưng có thể hành động cũng tốt, tất cả mọi người đi vào trong rừng hái nấm !

Nghỉ ngơi sau khi ăn một chút, một đám người hô hoàn băng qua sông, toàn bộ đi vào trong rừng.

Tôn Chí Tân cũng không phải người không cẩn thận, cẩn thận hỏi qua Buku và những người khác, biết được dã thú lớn ở phụ cận đều bị bộ tộc săn bắt thành thức ăn mới đám đưa đám người này đi vào trong sâu một chút. Huống chi thời đại này, phụ nữ không giống với nữ nhân thời ko trước, không phải đoá hoa nhà kính, các nàng cũng có năng lực chiến đấu nhất định. Còn có đám thợ săn xuất ngũ, bọn họ có kinh

nghiệm phong phú, quen thuộc cách sinh tồn trong rừng, đều là pháp tắc chỉ đạo cho mọi người kể cả Tôn Chí Tân xu cát tị hại.

không giống người khác, Tôn Chí Tân vốn không phải kẻ khinh người. Đối đãi với những dũng sĩ bị thương tàn, Tôn Chí Tân phi thường tôn trọng, không chỉ vì bọn họ vì người khác sinh tồn mà trả giá lớn, mà còn vì kinh nghiệm thông gia giao tranh và tích lũy của bọn họ.

Mà đãi ngộ những dũng sĩ xuất ngũ này nhận được ở nơi khác và ở chỗ Tôn Chí Tân là hoàn toàn bất đồng. Phàm là người lớn tuổi, tàn tật, bệnh nặng, đối với bộ tộc mà nói liền mất đi giá trị, mặc kệ dĩ vãng có bao nhiêu vinh quang cũng sẽ trở thành trời buộc, bởi vậy bình thường không được người tôn trọng. Duy nhất chỉ có Tôn Chí Tân, chỉ cần ánh mắt của hắn nhìn qua, trong đôi mắt kia hàm chứa kính nể và tôn trọng sẽ làm người ta nhớ lại thời đại phong quang và phong thái lúc còn trẻ tuổi của mình, làm cho người ta không thể ghét bỏ ‘người da trắng’ thoát nhìn thực ‘yếu ớt’ này được. Vì thế đã có dũng sĩ tàn tật tự động quay xung quanh Tôn Chí Tân, theo bản năng muốn bảo vệ hắn.

Tôn Chí Tân cảm giác được loại bảo hộ này, trong lòng cảm thấy không dễ chịu, lại cự tuyệt không được thiện ý đó, đành phải hậm hực nuốt mũi chấp nhận.

Hắn hiện tại bị bốn người ẩn ẩn đi theo, bốn người vô luận làm gì, khoảng cách cũng sẽ không cách hắn quá năm thước. Cách hắn gần nhất là một trung niên cụt một tay, cánh tay phải bị cụt từ khuỷu, còn lại tay trái cũng không phải thực linh hoạt.

Người nọ đang dùng tay còn lại gạt cỏ, học theo bộ dáng Tôn Chí Tân tìm kiếm nấm. Tìm hai lượt lại ngẩng đầu ngưng thần yên lặng nghe trong chốc lát, phán đoán phương xa có dã thú thường lui tới hay không, sau đó lại nhìn đất, xem có rắn độc không.

Thực là một người cẩn thận tinh táo. Tôn Chí Tân cực kì thưởng thức, đi qua hỏi hắn: “Người tên gì?”

“Qigeli.”

“Qigeli, ta gọi là Tôn Chí Tân.”

Qigeli ánh mắt ảm áp, liền không hề kêu Tôn Chí Tân tắt đèn lập sát a tồ, mà chuẩn xác kêu một tiếng Tôn Chí Tân. năng lực học nói của hắn quả thực so với Naaru tốt hơn không biết bao nhiêu, Naaru chỉ có thể chuẩn xác gọi Tiểu Tân, đại danh luôn kêu không chuẩn xác.

“Qigeli, người bảo mọi người đi chặt một nhánh cây lớn, vói vào bụi cỏ phía trước đánh vài cái.”

Qigeli nghiêng đầu ngẫm lại, lập tức liền hiểu được biện pháp phòng rắn của Tôn Chí Tân, ánh mắt không khỏi hơi lộ ra ngạc nhiên đánh giá Tôn Chí Tân một trận mới đi nói cho mọi người.

Dã ngoại sinh tồn Tôn Chí Tân rất có kinh nghiệm, nhưng so cùng với người từ nhỏ đã kiếm ăn ở nơi này, lại có chênh lệch. Tôn Chí Tân không phải cái loại người thích khinh xuất xắc bấy, tuy rằng mọi người mơ hồ coi hắn là trung tâm, hắn cũng không to mồm ra lệnh chỉ chỗ lung tung, mà là tùy ý Qigeli chỉ huy, làm cho một đám người theo hình quạt tản ra tìm kiếm. Cứ thế, trong mắt Qigeli càng lộ ra ý tứ muốn thân cận với Tôn Chí Tân.

Vẫn còn sáng sớm, rừng cây phi thường an tĩnh, chỉ nghe tiếng mọi người tán dóc, còn có tiếng chim hót thanh thúy. Trong rừng cây cũng thực ẩm ướt, trên mặt phủ thật dày một tầng lá úa, đúng là môi trường sinh hoạt thích hợp của loài nấm. Càng đi, ánh mặt trời soi vào càng ít, rất nhanh liền có vẻ u ám yên tĩnh. Nếu đi vào trong hoàn cảnh như vậy sẽ khiến người ta có cảm giác thiếu an toàn, nhưng nhiều người thì khác. Một đám phụ nữ, một đám trẻ con, cũng không an tĩnh,, mà líu ríu nói chuyện. Thỉnh thoảng có người phát hiện ra nấm mà kinh hỉ kêu lên vui mừng, thêm rất nhiều hơi thở sinh động.

Học theo biện pháp của Tôn Chí Tân, mọi người đều đem nấm hái được xuyên vào nhánh cỏ hoặc nhánh cây rồi khoác lên vai. Bởi vì nấm thật sự rất nhiều, trước kia cũng không có người biết cách phân biệt, sinh trưởng ở nơi người hiểu được như thế nào dùng ăn phân rõ, toàn bộ đều còn ở nơi đó mặc người ngắt lấy, không lâu sau mọi người đều thu hoạch đầy tràn.

Tôn Chí Tân đã kêu người đem mọi người triệu tập lại, lấy nấm vừa hái làm mẫu, giảng giải nào có độc loại nào không có độc.

16. Chương 16

Phán đoán nấm có độc không có rất nhiều loại phương pháp, bởi vì điều kiện hạn chế, Tôn Chí Tân chỉ nói vài loại thường dùng.

“Đầu tiên là thưởng thức, nấm càng xinh đẹp tiên diễm dễ nhìn thì càng độc. Đương nhiên, hương vị của chúng cũng rất tốt. Nếu không sợ chết, liền hái về ăn đi !”

Mọi người đều cười rộ lên. Tôn Chí Tân lại nói: “Phân biệt nấm độc có một số biện pháp, 1 là xem môi trường sinh trưởng, nấm ăn ngon lại không độc phần lớn sinh trưởng ở trên cỏ hoặc trên cây sạch sẽ, nấm có độc thường sinh trưởng ở nơi âm u, ẩm ướt dơ bẩn. Xem hình dạng, nấm độc bình thường có chất dính, mũ nấm có tạp vật hoặc có nốt. cuống nấm chỗ này.....” Tôn Chí Tân cầm lấy một cây nấm độc người khác hái lầm lẫn mẫu: “Thường có vòng khuẩn, ách..... Chính là cái vòng này. Nấm ko độc rất ít có vòng khuẩn. Lại đến là xem màu sắc, nấm độc đại đa số đều có màu vàng óng ánh, phần hồng, trắng, đen, xanh. Nấm không độc đa số có màu cà phê, uhm..... Cùng màu bùn không khác biệt lắm. Hoặc là màu tím nhạt hoặc đỏ xạm. Sau đó là xem chất lỏng chảy ra trên mặt cắt.” Tôn Chí Tân bẻ một cây nấm không độc, nói: “Nấm không có độc chảy ra nước trong treo giống nước sông, không có mùi lạ. Nấm có độc nước tối đặc, giống màu bùn đất màu đỏ, để trong không khí sẽ dễ biến màu.”

Nói suốt một hồi, lại cụ thể hóa đến lần lượt giảng giải từng chủng loại. Chuyện này thế nhưng không thể qua loa, ăn nhầm là sẽ tai nạn chết người.

Thấy mọi người đều nghe hiểu, mới kêu mọi người tập đi phân loại, sau đó đi kiểm nghiệm kết quả, chẳng đến khi tất cả mọi người có thể chính xác không ngắt nhầm nấm có thể ăn mới thôi.

Kế tiếp năm lần bảy lượt tuần hoàn như thế, xác định tất cả mọi người có thể chính xác nhận ra loại nào có thể ăn loại nào không thể ăn mới để bọn họ tự thực hành đi hái. Nói thực ra, chủng loại nấm thật sự nhiều lắm, Tôn Chí Tân cũng nhận thức không hết. Gặp phải loại không biết, hoặc là không thể chuẩn xác phán đoán có độc không có độc, Tôn Chí Tân áp dụng biện pháp là quyết đoán vứt bỏ, về sau có cơ hội tìm động vật đến nghiệm chứng. Đây cũng là yêu cầu mấu chốt nhất của hần đối với mọi người, không thể phán đoán, liền kiên quyết không thể hái chung với những loại có thể ăn.

Bởi vì sinh hoạt gian nan, trẻ con trong tộc đều phi thường hiểu chuyện, không cần lo lắng bọn họ ham chơi hái nấm có độc. Tôn Chí Tân liền thả dè ăn cỏ, mặc cho bọn họ đi hái.

Qigeli mất một tay, hái cũng không nhiều, nhưng trên tay cũng cầm vài vòng cỏ xuyên nấm. Nhân lực và sức phán đoán của hần phi thường xuất sắc, Tôn Chí Tân chỉ nói hai lần sẽ không hái phải nấm có độc, hoặc là loại không nhận biết được khiến cho Tôn Chí Tân nhin không được đối với hần vài phần kính trọng, cảm thấy người này bị tàn tật thật sự là đáng tiếc, không phải thế thì không biết sẽ là một người nam nhân kiệt xuất đến cỡ nào.

Buku và bạn nó Lugaoren hai người chơi cùng một chỗ, chúí mông vào bụi cỏ tìm kiếm. Trẻ con trong tộc đều rất tinh táo, không cần lo lắng bị rắn độc cắn phải, Tôn Chí Tân thỉnh thoảng nghe hai đứa ở đâu đó hi hi ha ha, hiển nhiên coi việc này vừa là tìm kiếm thức ăn, vừa như một hoạt động vui chơi rất hưng phấn.

Một lát qua đi, Tôn Chí Tân nghe được Lugaoren hét lên chói tai: “Oa ! nhiều quá! tất đạt lạp sát a tô, mau tới đây nhìn xem.” Tiếng Buku theo sau Lugaoren cùng nhau kêu to: “Ta nhớ rõ loại này có thể ăn ! gọi là nấm trà thụ cô gì đó đúng không ? vừa rồi Ramah có hái được mấy cái.”

Tôn Chí Tân bước nhanh qua xem, liếc mắt một cái liền nhìn đến một mảnh quảng dù nho nhỏ tán rộng cán dài màu nâu đậm sinh trưởng dưới một gốc cây hư thối khô quắt đã ngã đổ. Quả nhiên là loại có thể ăn, đúng là một mảng lớn trà thụ cô, rậm rạp bồng bồng to nhỏ mở rộng chừng hai, ba thước, mũ nấm to nhỏ chen chúc một chỗ, sợ là phải hơn một ngàn cây! loại nấm này sinh trưởng thông thả, bình thường xuất hiện ở vùng ôn đới và á nhiệt đới, căn cứ quan sát của Tôn Chí Tân, chúng nó quả thật thích hợp sinh trưởng ở đây. tốc độ sinh trưởng củ Trà thụ cô so với những loài nấm khác chậm hơn rất nhiều, nhưng phong vị độc đáo, ăn vào thanh thúy mềm dẻo, so với cảm giác mềm mại non mịn của những loại nấm khác hoàn toàn bất đồng, thật sự là thứ tốt.

Trong lòng rất là cao hứng, liền khen: “Hai đứa các người lợi hại a, quả thật là trà thụ cô, cứ nhiên tìm được một mảnh lớn như vậy!”

“Oa ha ha !” Lugaoren vui mừng hồng rỗi, lên tiếng kêu to làm cho mọi người tới ngắt lấy.

Trà thụ cô mũ nhỏ, thân dài nhỏ, đám phụ nữ hái xong không dùng nhánh cỏ xuyên qua mà buộc thành một túm, ngược lại rất tiện mang theo.

Mọi người còn đang hái trà thụ cô, lại nghe có người vui vô hạn mừng kêu to, Tôn Chí Tân chạy tới, đã thấy trước mắt sáng ngời, lần này là một mảnh lớn song bào nấm trắng nõng, là loại thường thấy mà ăn no bụng nhất. Loại này hay gặp, nhưng một mảnh lớn như vậy thật sự hiếm thấy.

Tôn Chí Tân hưng phấn, theo bản năng hỏi: “Ai tìm được ?”

Có một nữ nhân đứng ra, kinh hãi lắp bắp: “Ta. Ta nhìn thấy..... Trong bụi cỏ lấp ló một hai cái, lấy tay lật ra Cáp ! là..... là một mảnh thật lớn! là nấm trắng, đúng không ?” Nàng trong lòng đã muốn xác định, nhưng có người đầy quyền uy là Tôn Chí Tân ở đây vẫn muốn xác nhận lại một chút. Thành tích này có chút lớn, cô gái bị kinh hãi xông lên đến choáng váng rồi, hoàn toàn không dám tin, có cảm giác như là bị khối thịt thật to từ trên trời rơi xuống đánh trúng đầu vậy.

Thật sự là một mảnh rất lớn, so với mảnh Buku và Lugaoren tìm được còn lớn hơn rất nhiều ! che kín hơn mười mét vuông xung quanh đều là những mũ nấm màu mỡ gà loại này. Liếc mắt xem xét, điểm điểm trong những bụi cỏ màu xanh toàn bộ đều là nó, rất khả quan.

“Là nấm trắng. Buổi sáng chúng ta ăn chính là loại này.” Tôn Chí Tân khẳng định, sau đó bắt đầu chảy nước miếng, thật nhiều a, thật nhiều a.....

Cả đám người lại xông pha mà lên, thu hoạch cực lớn làm mỗi người đều mừng rỡ vạn phần, tự nhiên là một đầu nấm cũng không buông tha.

Sản lượng nấm trong rừng cây tương đối phong phú, chỉ quét sạch một vùng nhỏ trong rừng đã thu lượm được rất nhiều. Một lần lấy không hết, mọi người hào hứng vội vàng băng qua sông, đem nấm hái được đổ thành một đống, tiếp tục chạy tới hái thêm.

Thu hoạch kích thích tâm tình, không có người nào cảm thấy mệt, chỉ cảm thấy bội thu khiến tâm tình dâng càng ngày càng cao. Cả bộ tộc hình như rất lâu chưa náo nhiệt đến thế, đến buổi chiều, phàm có thể đi lại đều qua sông, có thể hái lượm thì hái lượm, không thể thu hái thì sắm vai khuôn vác. Trước kia đàn ông ra ngoài đi săn thì doanh địa bình thường đều có vẻ an tĩnh, nhiều lắm chỉ có trẻ con đùa giỡn đây đó. Hôm nay lại đầy ắp tiếng người ồn ào, một mảnh những tiếng hoan hô tiểu nữ, ngay cả vị trí giả thích giả thập tam Esuiké cũng ngồi không yên, gia nhập đội hình hái nấm, trở thành cô bé hái nấm, ách, không, là ông già hái nấm mới đúng.....

Tôn Chí Tân thấy mọi người tìm hái nấm ngày càng thuần thực, mấy nhánh cỏ nhánh cây ban đầu dùng xuyên nấm không đủ hiệu quả. Tâm tư rục rịch, tìm mấy nhánh cây mềm chắc không biết tên, thấy có vẻ lý tưởng liền bắt đầu bẻ xuống bện sọt liều. chính là cái loại sọt lợi dụng sức dai của cành liễu đan thành để chứa đựng đồ. Tuy rằng không tìm được cành liễu, bất quá loại nhánh cây này cũng rất thích hợp, đơn giản cũng gọi nó là sọt liều.

Sọt liều cũng không cần nhiều kỹ thuật lắm, ở nông thôn rất hay gặp, đủ loại kiểu dáng. Tôn Chí Tân vốn thích lữ hành dã ngoại, ra ngoài lặn lội khắp chỗ, khi đến vùng nông thôn cũng thấy nhiều, lại có thấy qua những người nông dân bện nó, chính mình cũng làm thử, có đôi khi còn cắt cành liễu dùng lúc khẩn cấp, hoặc là khi dã ngoại trở về làm mấy cái tặng nữ sinh trong trường, cũng là một món quà rất tinh tế.

Hắn bẻ cành ngồi bện, rất nhanh bện được một cái sọt nhỏ đựng được năm cân. Buku thấy thú vị, hoan hô kêu lên: “Tất đạt lap sát a tô, đây là cái gì ?”

“Sọt liều, có thể dùng để đựng nấm.”

“A ? thật thú vị.” Buku nhìn cái sọt liều tinh xảo kia, rất là thích.

Tôn Chí Tân cười cười, dùng cành nhỏ và cỏ cứng quấn quanh, ở hai bên sọt liều tạo thành hai cái quai có thể dùng tay để cầm. Sọt liều càng trở nên tinh xảo, đây là loại sọt liều hai quai rất thông dụng, ở hiện đại

những người thích hương vị thôn quê nguyên thủy thường lấy nó để đựng đồ linh tinh, hay dùng nhất là để đựng quần áo.

“Cho ta đi.” Buku vẽ mặt hi vọng. Tôn Chí Tân đùa nó chút, đem sọt liễu đưa hần. Buku cao hứng phần chần mang theo sọt chạy đi, lập tức liền thấy nó và hòa Lugaoren hợp lực nâng sọt liễu đầy ắp nắm chạy về phía doanh địa.

Tôn Chí Tân lắc đầu bật cười, cũng không biết đứa nhỏ này trước kia có từng chơi vui vẻ như vậy hay chưa, hôm nay có vẻ hơi bướng bỉnh.

Việc hái nắm Tôn Chí Tân đã không cần lo lắng, mọi người hưng trí rất cao, lại càng không hái phải nắm độc, hần liền an tâm ngồi xuống bên sọt liễu. Làm đến cái thứ hai hần mới phát hiện trong bộ tộc thế nhưng không có đồ dùng giản đơn này, làm ra rồi phỏng chừng có thể có không ít tác dụng.

sọt liễu thứ hai bện thành loại có thể đeo trên lưng, trên miệng buộc da thú vò là được.

Bất quá, không đợi hần buộc da thú vào, một phụ nữ trắng kiện đã tới hỏi xin nó. Nàng cũng không ngại nó không thể đeo, hoan hỉ vui mừng dùng tay ôm nó đựng đầy nắm hướng sang bờ bên kia.

Làm xong cái này hần định đi bẻ thêm cành liễu làm thêm 2 cái nữa, trước mặt đột nhiên rớt rầm xuống một đồng lớn nhánh cây. Tôn Chí Tân ngẩng đầu thấy Qigeli cụt một tay đang đứng trước mặt hần, đón nhận ánh mắt mình hơi gật đầu một cái, tiếp tục đi bẻ thêm cành.

Người này quả thực nhạy bén ! Tôn Chí Tân nhìn bóng dáng hần, lại một lần nữa vì hần lúc săn thú cùng đã thú lẫn lộn thành tạn tạt mà tiếc hận.

thời gian tiếp theo Tôn Chí Tân chỉ ngồi bên sọt liễu, đến khi những dũng sĩ đi săn thú sắp trở về, đám phụ nữ đều trở về nấu cơm, Tôn Chí Tân đã bện được tổng cộng bảy cái.

Hần cũng phải trở về làm đồ ăn cho ba người nhà Naaru, lập tức liền ra hiệu kết thúc công việc, một đám người hò reo lại qua sông trở về, trong tay hoặc nhiều hoặc ít đều mang theo những vòng xuyên nắm.

Lúc trở lại doanh địa Tôn Chí Tân hoảng sợ không nhẹ, hần biết hôm nay thu hoạch được nhiều nắm, còn không nghĩ tới có thể thu thập thành cả một ngọn núi nhỏ như vậy. Nắm vốn tốn chỗ, một ngọn núi nhỏ này, sơ sơ phỏng chừng ít nhất cũng sáu, bảy trăm cân !

Mọi người vây quanh đồng nắm chất cao như núi chỉ trở, trên mặt khó nén hưng phấn. Không có người nào động thủ đi đến lấy bất luận cây nắm, đạo đức nguyên thủy khiến bọn họ đều chờ đợi tộc trưởng Naaru trở về phân phối.

“Tất đạt lập sát a tô.”

Tôn Chí Tân quay đầu, thấy Esuke gọi chính mình.

“Chuyện gì ? cơ trí trí giả.”

“Phân nắm đi.”

Tôn Chí Tân chần chờ một chút, lắc đầu nói: “Không vội, đợi Naaru trở về phân phối.”

Esuke cũng không cưỡng cầu, nhưng lại cười cười, trong mắt thần sắc càng khó lường.

Tôn Chí Tân không muốn cùng lão già âm khí cổ quái này giao tiếp, mang theo Buku về lều. Hần lấy muối bùn, trước thêm nước hòa tan gạn sạch bùn rồi mới ngao chế, tinh luyện ra bột muối thô ố vàng ngả sang màu xám. Toàn bộ quá trình Buku xem thật sự thú vị, vẫn dựa vào đùi Tôn Chí Tân nghiêm túc xem, khuôn mặt nhỏ nhắn hưng trí mười phần.

Không bao lâu Naaru dẫn theo đám thợ săn trở về, hôm nay thu hoạch không quá lý tưởng, Đám thợ săn đều có vẻ không quá cao hứng. Điều duy nhất đáng được ăn mừng là không ai bị thương, một chút thương nhỏ đều không có.

Bởi vì thu hoạch không quá lý tưởng, bao gồm cả Naaru, một đám thợ săn sắc mặt cũng không tốt lắm. Nhưng vừa tiến vào doanh địa liền thấy được một đồng núi nhỏ toàn nắm, một đám thợ săn hai mặt nhìn nhau, lại nhin không được lớn tiếng hoan hô.

Nhìn thành tích ùn thành đồng núi nhỏ kia, Naaru quay đầu chung quanh đi tìm Tôn Chí Tân, hưng phấn la lớn: “Tất đạt lập sát a tô !”

Tôn Chí Tân đang chuẩn bị tắm tách muối lần nữa, đột nhiên nghe tiếng gọi lớn như thế, bị nước muối nóng bắn lên tay một chút. Lúc này giận dữ, vút một tiếng chạy ra khỏi lều, hướng Naaru rống giận: “Khóc cha à ? lão tử còn đang sống nhe răng ra đây !”

Không ai nghe hiểu tiếng Trung, nhưng điệu bộ hung ác mắng người kia của hắn chỉ nhìn là biết. Người trong tộc liền phá lên cười to, cười nhạo Naaru bị chính mình đệ thân cười trên đầu.

Naaru chỉ là cười, nửa điểm không có bị Tôn Chí Tân áp quá một đầu ý thức, cũng một chút cũng không cảm thấy thật mất mặt. Người khác cười hắn, hắn cũng đi theo ha ha cười, một bên cười một bên ngồi xổm xuống bắt đầu hành sử chức trách phân phối con mồi hòa nắm.

Con mồi dễ phân, nắm phân tán rời rạc không dễ phân cho lắm, chẳng lẽ đếm từng cọng? Buku lại thật thông minh, đem sọt liễu Tôn Chí Tân cho lấy qua, để hắn dùng phân chia.

Naaru cầm sọt liễu kinh dị lật qua lật lại xem, theo bản năng đem ánh mắt nhìn về phía Tôn Chí Tân, vô thanh hỏi. Tôn Chí Tân gật gật, ý bảo là chính mình làm. Naaru liền cười, liếc mắt nhìn Tôn Chí Tân một cái thật sâu, bắt đầu cẩn thận tỉ mỉ phân phối.

Kết quả phân phối cho thấy, thu hoạch hôm nay của mọi người so với Đám thợ săn nhiều hơn nhiều, mỗi người chỉ được phân một cân thịt, nhưng nắm theo đầu người mỗi người được chia đến hai sọt. Bởi vì hình dạng nắm không thể đem sọt điền kín, mỗi sọt nặng chừng 3 cân, nói cách khác kết quả lao động của mọi người, cả ngày thu hoạch được hơn 800 cân nắm !

Tất cả mọi người vui hổng rồi, đây vụ thu hoạch khó có được !

Mà nhà Naaru gia hôm nay cũng ăn may, phân cho mỗi người hai sọt, con dư lại một sọt. Naaru còn đang định đem nó phân tiếp, tất cả mọi người đều ngăn cản hắn, bảo hắn đem sọt nắm này về. Naaru còn đang cảm thấy không ổn mà do dự, Tôn Chí Tân đã vô liêm sỉ chạy tới, cười hì hì đem chỗ nắm lại cất vào sọt liễu mang đi. Naaru vì thế bật cười, mọi người chung cũng thiện ý cười vang. Esuiké đứng ở xa xa theo dõi, cũng có chút chịu không nổi bật cười lắc đầu, tất đạt lập sát a tô quả thực da mặt so với người khác hậu.

Buổi sáng tất cả mọi người đều thấy Tôn Chí Tân nấu ăn như thế nào, cũng không khó. Cho nên vào lúc ban đêm toàn bộ doanh địa đều lan tỏa hương thơm của nắm và thịt hòa quyện.

Buku nghiện ăn dồi, lúc giết mồi nó đứng ngay bên lấy ruột, không ngại bị máu me bắn lên người. Lúc này Naaru đã biết máu tươi không thể giống như trước phí phạm, có thể dùng để làm món dồi ngon, khi giết mồi thay đổi phương pháp, trước cắt ra một miếng máu, đợi Buku tới hứng. Buku chỉ làm mẫu một lần, những phụ nữ khác lập tức học được, đổi cho trẻ con khí lực nhỏ làm, những người khác lấy máu. Sau đó lại băm nội tạng có thể ăn, trộn với máu nhồi vào trong ruột làm thành dồi.

Trong tộc lại có thêm loại thức ăn mới, đem hiệu xuất sử dụng mồi lên cao, cải thiện thu hoạch của thợ săn. Hổng ở chỗ dồi dồi cũng phải qua Narry phân phối công bằng, không thể ăn đã dồi như trước kia.

Đêm đó, tất cả mọi người đều ăn món dồi mới học được, toàn bộ doanh địa râm ran tiếng khen đầy cao hứng. Mà nhà Naaru thì không ăn, dồi đều bị Tôn Chí Tân treo lên sau lều lợi dụng gió thổi, chờ khô rồi sẽ chế thành một phong vị khác.

Hiện tại Naaru đã biết Tôn Chí Tân thích sạch sẽ, tự giác mang theo Auge cùng Buku ra sông tắm sạch mới về.

Hắn một tay cầm cái bao và vấy da, ba cha con toàn thân trơn từ bờ sông trở về. Tôn Chí Tân vừa nhắc đầu lên liền nhìn thấy ba cây gậy lớn nhỏ nhỏ ở giữa háng ba người lắc qua lắc lại, thiếu điều đứt hơi ngất xỉu. Thấy của Naaru cũng đã thực xấu hổ, lại thấy của Auge, thứ kia đã là kích thích của người trưởng thành, độ hùng vĩ đang cấp tốc đua với cha hắn, vô luận hình dạng hay là kích cỡ cũng đều rất khó làm cho người ta xem nhẹ, kích thích Tôn Chí Tân lập tức chỉ muốn biến thân thành rồng phun lửa, thả sức mà phun hai cha con vô liêm sỉ này. Mụ nội nó, cái gọi là tiểu nhân giấu kê kê, quân tử khoe đản đản cũng không phải này cái kiểu khoe này... Hoàn toàn chính là hai vị lưu điều hiệp có chứng khoái khoe hàng!

Về phần Buccoo, nó vẫn luôn trần truồng, lại là con nít, bỏ qua.

“Đều vấy vấy da lại cho ta!” Tôn Chí Tân dùng cái thìa mới khai phá ra chỉ vào hai vị lưu điều đại hiệp, mắt tránh đi hai bộ phận đang làm cho người ta đau mắt hột kia không muốn nhìn đến.

Naaru cười hắc hắc hai tiếng, đem mặc váy da ướt đầm vào. Auge bắt mắt hừ hừ hai tiếng, tuy rằng xem nhẹ cặp mắt trùng to như chuông đồng của Tôn Chí Tân, nhưng lại không thể không nhìn ngắm đầm của cha, đành phải không cam lòng đem cái váy da làm cho người ta không thoải mái kia mặc vào.

Buku chạy tới, đánh bạo ôm lấy cổ Tôn Chí Tân: “Tất đạt lạp sát a tô, ta muốn ăn dồi.”

“Kêu Zimmer.”

Zimmer là cách gọi đệ thân, người cưới gọi Lommar, người gả kêu Zimmer. Đổi góc độ mà nói, chính là tiểu công kêu Lommar, tiểu thụ kêu Zimmer. Tôn Chí Tân đồng học thực bất hạnh, bị Naaru tùy tay liền phân đến quần thể Zimmer. Sau này Tôn Chí Tân biết bản thân cư nhiên bị liệt vào đám tiểu thụ, đương nhiên giận dữ, tóm lấy Naaru trình diễn võ đấu. Nhưng đến lúc đó thì đã bị người gọi quen rồi, sớm đã trần ai lạc định thành sự thật không thể thay đổi, chỉ có làm Naaru nhiều thêm mấy lần cho hả giận, xưng hô thì sửa không được nữa

17. Chương 17: Muối

Zimmer, hôm nay ăn cái gì ?” Buku chú ý cách Tôn Chí Tân chế biến thức ăn không giống mọi hôm.

“Nắm thiêu thịt.” Tôn Chí Tân đáp.

Hôm nay miếng thịt nhận được nhiều mỡ, hẳn mới xúc động sinh ra ý tưởng này.

Trước kia thịt nhà này chuẩn bị ăn cũng chỉ trước tùy tiện cạo cạo lông xong là vào bụng, đại bộ phận cọng lông thô đúng là được trừ đi, nhưng vẫn còn lại vô số cọng nhỏ, gốc lông...Bọn họ có thể ăn, Tôn Chí Tân thì không thể. Hẳn đầu tiên là cạo lông, rồi hơ phần bì trên lửa đến khi có màu nâu cháy, loại bỏ gốc lông, chuẩn bị cho bước tiếp theo. Tiếp theo là đem thịt ra sông rửa sạch, cắt thành miếng nhỏ. Quá trình này không dễ dàng lắm, mấu chốt là ở công cụ cắt thái quá lạc hậu, dùng dao đá thật là vừa tốn công vừa tốn sức.

Bắt tay vào chiến đấu với miếng thịt mềm oặt không xương, Tôn Chí Tân vô cùng hoài niệm dao thái thời hiện đại. Cho dù là loại dao rẻ tiền cũng vạn lần tốt hơn cái dao đá này. Đây không phải ở cắt a ? căn bản chính là ghè, hoặc là cưa thì đúng hơn, dùng răng cắn xé còn hiệu quả hơn thế này.

Naaru ở trong lều đợi Tôn Chí Tân nửa ngày không thấy trở về, không khỏi trong lòng lo lắng. Đi ra ngoài tìm hán thì thấy hán đang nghiền răng nghiền lợi chiến đấu với miếng thịt, nhìn không được nở nụ cười, lấy dao đá cắt thành từng khối theo yêu cầu của Tôn Chí Tân. Naaru là vũ phu khổng vô hữu lực, dao đá cùn đến đâu cũng ko chịu được sức mạnh của hán. Chí Tân nhìn mà vô cùng nhụt chí, khó trách mình luôn bị hán áp, giá trị vũ lực không cùng một cấp a.....

Trở về lều đem thịt cho nào nồi xao qua, xao đến khi mỡ chảy ra thì thêm chút muối, bỏ thêm vào vụn nằm để lấy mùi. Tiếp tục xao đến khi phần lớn mỡ chảy ramàu da biến thành vàng óng ánh đồng thời rút chặt lại. Lúc này mới cho thêm muối lần hai, đem nắm đã rửa sạch cho vào, thêm nước đến khi xâm xấp đồ ăn trong nồi mới tìm một cái lá lớn đập nổi lại, để cho đồ bên trong từ từ chín.

Toàn bộ quá trình nấu nướng, hương vị toát ra khiến ba cha con nước miếng chảy ròng ròng. Cái mùi này khác với những mùi thường ngửi đến, là một cỗ mùi dầu rán nồng đặc, cùng với mùi thơm của nắm đã được xào qua mỡ béo, quả thực vừa thơm vừa nồng, làm cho người ta bắt đầu vô tận tưởng tượng hương vị chân chính của thứ trong nồi sau khi nấu xong ăn vào trong miệng.

Auge đối với thủ pháp nấu ăn của Tôn Chí Tân bội phục vô cùng, không dám trêu chọc hán, chỉ sợ Zimmer giận không chịu nấu cơm, phải quay trở lại ăn đồ ăn đáng sợ của Buku.

Buku thấy Tôn Chí Tân không bài xích cùng mình thân cận, tiếp tục ôm Cổ Tôn Chí Tân kêu Zimmer. Tôn Chí Tân đáng thương nghe không hiểu, liền kêu một tiếng ứng một tiếng, chỉ cho một loại xưng hô, càng thêm củng cố vị trí Zimmer.

Naaru thì ngồi xem Tôn Chí Tân luyện chế muối, dùng hai ngón tay nhón lấy một ít vân vê, lại cho vào miệng nhắm nháp, xác nhận nó chính là muối. So với loại ban đầu dùng ăn, nó đã loáng thoáng có hình dạng tinh thể bột, tuy vì còn chứa tạp chất mà ố vàng, về ngoài so với trước kia khả quan hơn rất nhiều, hơi lộ ra màu sắc vốn có của nó. Hơn nữa vị lại nồng đậm, không có vị tanh tào kì quái, hương vị thuần khiết hơn rất nhiều.

“Này vẫn là muối ?”

Tôn Chí Tân gật đầu: “Ta dùng phương pháp thẩm tách..... Ách, chính là dùng nước nấu, đổ nước muối ra, gạn hết cặn bùn, rồi lại đổ nước muối vào nấu lại, lặp đi lặp lại mấy lần liền thành ra như vậy. Hương vị của nó so với muối thô ban đầu tốt hơn nhiều lắm.”

Naaru đem muối trên tay thả ra, kinh ngạc nhìn Tôn Chí Tân: “Người hiểu được thật nhiều.”

Tôn Chí Tân cười hắc hắc, không giải thích. Giải thích cũng không giải thích rõ được, là một người hiện đại, hẳn đương nhiên biết rất nhiều.

Naaru lại nghĩ, hỏi: “có thể đem phương pháp này nói cho mọi người được ko?”

“Có thể.” Tôn Chí Tân chẳng hề để ý đáp.

Đối với sự vô tư của Tôn Chí Tân Naaru cực kỳ vui mừng, rất muốn vươn tay ra ôm Tôn Chí Tân, thấy hẳn giống như con mỗi cảnh giác nhìn chằm chằm tay của mình, chỉ đành ngượng ngùng rút về.

Sao cứ thích tùy tiện nhào lên người khác như vậy? Quả thực chẳng khác gì đại hình khuyến. Tôn Chí Tân lắc đầu thở dài, lại nghĩ đến một chuyện, nói: “Muối không những có thể dùng nấu ăn, còn có thể hòa thành nước muối tẩy trừ miệng vết thương. Người nhớ kỹ, về sau nếu có người bị thương, tận lực dùng nước muối nhanh chóng rửa sạch, nó có thể thanh độc...ừ, chính là có thể bảo vệ miệng vết thương, làm cho người ta càng dễ sống sót. Nhớ kỹ chưa?”

Naaru dụng tâm ghi tạc trong lòng, chợt nghe Tôn Chí Tân lại nói: “Đúng rồi. bảo vệ miệng vết thương, nó cũng có thể giữ cho thịt để rất lâu mà không bị hư thối.” Đột nhiên ánh mắt sáng lên: “Đúng ! phải tìm một lượng muối lớn! Các người về sau sẵn được thức ăn, có thể muối để lưu trữ, nói cách khác, chỉ cần có rất nhiều muối, ngày mai là có thể bắt đầu chuẩn bị thức ăn cho mùa đông, mà không cần đợi thời tiết chuyển lạnh.”

“Thật sao ?” Naaru mừng rỡ, tuy rằng chưa từng có nghe nói qua phương pháp này, nhưng Tôn Chí Tân nói, hẳn liền tin tưởng.

“Tin ta, đến lúc đó ta hướng dẫn mọi người cách muối thịt để ăn. Muốn làm thịt muối nhất định phải nhiều muối. Đúng rồi, muối trong tộc là lấy ở đâu thế?”

Naaru nói: “Bên kia núi có hải dương, là bộ tộc gần chỗ chúng ta nhất. Bộ tộc đó gọi là Gi ó Biển, bọn họ biết chế muối, cũng biết muối cá, chỉ là chưa bao giờ hướng dẫn bộ tộc khác cách làm. Trong bộ tộc vô luận nam nữ già trẻ đều rất giỏi, cá là món chính của bọn họ. Mà kĩ năng săn thú của bọn họ thua xa chúng ta, bờ biển cũng không có trái cây, bộ tộc chúng ta cần muối sẽ đổi da thú và thịt, còn mang theo trái cây đến đổi. Bởi vì bọn họ không tìm đâu ra trái cây, nên đổi được càng nhiều muối.”

Bộ lạc biết chế muối ? Tôn Chí Tân nghe xong thực hưng phấn, nói: “Mau chóng chuẩn bị người đi đổi nhiều muối, có thể đổi bao nhiêu liền đổi bấy nhiêu. Không bằng như vậy, lần sau đi đổi muối cho ta đi cùng !”

Naaru lập tức lắc đầu: “Người không thể đi.”

“Vì cái gì ?”

Naaru sắc mặt ửng đỏ, do dự hồi lâu mới nói: “Người nhớ rõ lúc người tới không ?”

“Nhớ rõ.” Tôn Chí Tân gật đầu. Lúc ấy mình rơi xuống bị cả đám người vây quanh, chính giữa có hai nam nhân quyết đấu, trong đó một người là Naaru, một người trong giống hải tặc Viking. Ách, đúng rồi, mình

còn đề chết nữ nhân kia mà. Cũng không biết bà chị béo kia có đầu thai không, hay là xuyên qua . Chỉ hy vọng nàng ta vô luận tồn tại như thế nào, nhất định phải rất tốt, như vậy chính mình mới an tâm chút.

Đột nhiên trong đầu đại động. Một đám nam nhân, hai người quyết đấu, một nữ nhân. Tôn Chí Tân trong đầu linh quang hiện lên, ngạc nhiên nói:“Không phải chứ ? các người quyết đấu vì tranh đoạt nữ nhân kia ?”

Naaru nhăn nhó một trận, khuôn mặt dương cương tục tằng hiện lên biểu tình xấu hổ quẫn bách. Sau đó lập tức lại nghĩ đến cái gì, ngốc hướng Tôn Chí Tân giải thích:“Ta không thích nàng. Là trí giả an bài, ta có người là đủ rồi. Trong tộc đã gả đi qua một nữ nhân bồi thường bọn họ , người không cần lo lắng.”

X ! Lời Naaru nói Tôn Chí Tân căn bản không nghe vào, chỉ nghĩ quả nhiên là báo ứng, mình đề chết người thì phải thay thế người bị Naaru đề...Trong minh minh, quả nhiên là một báo trả một báo, chính là tiền định. Mặt Tôn Chí Tân chớp mắt liền đen, rất khó không nhớ lại tào ngộ đáng thương bị Naaru đề ở dưới thân của mình.

Naaru còn tiếp tục nói:“ nữ nhân kia đến từ một bộ tộc ở xa, trí giả nói kết hôn xa mới có thể làm cho người trong tộc càng thêm khỏe mạnh, mà vợ của ta đã mất, cần có vợ của tộc trưởng gánh vác nhiệm vụ của bộ tộc, cho nên..... Nhưng mà tên tộc trưởng của bộ tộc kia là tên tham lam vô sỉ, hấn thu cả cống phẩm của ta và bộ tộc Gi ó biển. Ta và bộ tộc gió biển đều không biết, lúc cưới đụng nhau, chỉ có thể dùng quyết đấu quyết định quyền sở hữu nàng.” Bỗng ngừng lại, nói:“Hoàn hảo nàng chết, để ta có người. Hắc hắc, tù trưởng tộc gió biển không có đoạt được của ta.” Lại dùng mang theo may mắn khẩu khí nói:“may mà ra đoạt được, bằng không hối hận chết.” Naaru nói xong, trên mặt thần thái bay lên, hiển nhiên phi thường đắc ý.

Tôn Chí Tân thì đã bị sét đánh đùng đùng từ trong ra ngoài, cái nơi quỷ quái này thực sự có cả cướp người về áp trại? Ngay cả đàn ông cũng cướp? Thật sự là chạy mất không kị, nam nữ chẳng phân nha...

Bên tai nghe được Naaru lại nói:“Người đề chết nữ nhân của ta, ấn quy củ người nên thay thế thành đệ thân. Ha ha, ta giành trước hấn một bước, hấn cũng chỉ có buổi tối nằm một mình. Hắc hắc, nữ nhân rất khó tìm, kết đệ thân cũng không phải dễ dàng như vậy, không mấy nam nhân đồng ý làm. Vẫn là ta lợi hại, cướp được người.”

Tôn Chí Tân sắc mặt đã muốn đen như đáy nồi, ủy khuất nghĩ, mẹ ta nếu đánh thắng được người, còn có thể để người cưới sao ? người vênh vào cái gì ? khốn kiếp, được tiện nghĩ còn khoe mã.

Naaru lại hiểu sai ý, nói:“Người yên tâm, có ta bảo hộ người, hấn không dám tới đoạt ! bọn họ đến mùa đông cũng sẽ cần thịt để ăn dự trữ qua mùa đông, cùng lắm thì ta đổi thêm thịt lấy muối của họ.” Sắc mặt lại lạnh xuống, lộ ra chân chính dã nhân bàn hung tàn:“Xem như hấn là tộc trưởng bộ tộc gió biển, hấn dám đến cướp đoạt người, ta sẽ giết hấn ! người là đệ thân của ta, chỉ là của mình ta!”

Trong lời nói nồng đậm dục vọng chiếm hữu làm Tôn Chí Tân hoảng sợ. Không phải chứ...Mình một thân xương cứng thịt rắn, có cái gì tốt? Đàn ông thích đàn bà mềm mại mới là vương đạo đi, lại nghe khẩu khí Naaru rõ ràng là đã nhận định mình rồi. Không phải trong lòng không cảm thấy mừng thầm khi được người cần đến, còn có cái loại hư vinh khi được cho là rất quan trọng, chỉ là mộng sẽ thực không hay ho a... Với tính tình dương cương dã tính của Naaru sẽ không đồng ý để người ta phản áp cười trên người . Cùng hấn ở chung, chẳng phải là thành vạn năm tiểu thụ ? không được, vạn vạn không được ! nhất định phải phản kháng, đứng, phản kháng ! Thật sự không thể phản công thì đề ngược được một lần cũng tính là hòa nhau một ván.

Tôn Chí Tân không lên tiếng , trong lòng bắt đầu nghĩ chủ ý xấu. Chẳng qua nhất thời cũng nghĩ không ra cái gì tốt, ngoài miệng không hé răng, cúi đầu nhìn chằm chằm nôi.

Naaru đoán không được Tôn Chí Tân suy nghĩ cái gì, nói:“Ngày mai ta sẽ cùng trí giả Esuikie thương lượng chuyện này. Dù sao người hướng dẫn mọi người hái nấm, lượng ăn thịt giảm bớt, dùng nó để đổi muối. Cứ như vậy.”

“Trên đường an toàn không ?”

“Qigeli biết một lối đi an toàn. Vừa lúc hấn không thể đi săn, để cho hấn dẫn đoàn đi đổi muối.”

Tôn Chí Tân cũng hiểu được an bài này rất thích hợp, gật đầu đồng ý.

Thịt nguyên sinh thái quả nhiên chất lượng phì nộn, không giống chất thịt súc vật do phương pháp nuôi dưỡng thúc ép của thời hiện đại tạo ra, chỉ cần một nửa thời gian là đã nấu được rồi. Tôn Chí Tân mở nắp lá, nhất thời một trận mùi thơm dầu nồng độc hữu của đồ hầm liền bốc lên, dẫn đến Buku hoan hô vui vẻ, kích động chạy đi cầm chén.

Một bữa ăn thịt làm cho ba người nhà Naaru hô to thống khoái, ăn xong ngay cả Auge cũng nhịn không được dùng ngón tay vớt nước dầu dính ở cạnh nồi xuống đưa vào miệng, cùng Buku hai anh em quét một cái nồi sạch đến độ không cần mang đi rửa nữa.

18. Chương 18: Phát Hiện Kinh Hi

Ban đêm Naaru quả nhiên trước sau như một ý đồ dùng võ lực cầu hoan, Tôn Chí Tân cũng không phải loại ngồi không, đón đầu cho hắn một trận không lưu tình chút nào, đánh từ trên giường đến dưới giường, lại đánh trở về trên giường, cứ như chiến tranh phòng thủ vậy. Tính hiếu chiến trời sinh của hai người mở ra dốc sạch, lại hóa thành hai dã thú đánh xé nhau, hương vị nội tiết tố giống đực tràn ngập toàn bộ căn lều.

Naaru không phải đánh không lại hắn, chỉ là địa vị Tôn Chí Tân ở trong lòng hắn càng ngày càng nặng, không dám như trước đối đãi hắn, dần dần liền nhiễm phải bệnh sợ vợ, không dám sử dụng quá nhiều khí lực, lại càng không dám đánh vào chỗ yếu hại, tương phản Tôn Chí Tân lại không kiêng nể gì chỗ tiện tay liền xuống tay, Naaru không khỏi rơi xuống thế hạ phong.

Chân chính dương cương dũng mãnh nam nhân tuyệt đối sẽ không chân chính sợ lão bà, chỉ vì yêu mà thương tiếc, sợ xúc phạm tới hắn mới tỏ ra sợ hãi, chân chính đại biểu cho ý nghĩa yêu thương. Chỉ tiếc Tôn Chí Tân vẫn bài xích nam nam chi đạo, , căn bản chính là một con lừa không hiểu phong tình. Hơn nữa mùa đông bắt đầu ngày một ngày đến gần, Naaru gánh vác nhiệm vụ săn thú tìm kiếm thức ăn càng ngày càng nặng, bởi vậy ép buộc một hồi cũng thôi, ôm chặt lấy Tôn Chí Tân rất nhanh đi vào giấc ngủ. Tôn Chí Tân vẫn là lần đầu đánh thắng, trong lòng hưng phấn, lại có chút buồn bã tiếc nuối, chính mình cũng làm không biết là vì cái gì.

Chân trời vừa rạng là những thợ săn do Naaru suất lĩnh phải xuất phát mà đi, lúc Tôn Chí Tân tỉnh lại phát hiện bên cạnh không có người, lại giật mình nhiên nghĩ người một trận mới đi rửa mặt súc miệng.

Mới trở lại trong lều, Buku đã vui vẻ từ ngoài lều chạy vọt vào, cả người mang theo một hơi thở sáng sớm trong rừng tươi mát dễ ngủ: “Zimmer ! hôm nay tiếp tục hái nấm ?” đứa bé này vô luận hái nấm cũng tốt, ăn nấm cũng tốt, đều nghiệm . thằng bé cảm thấy ăn nấm rất ngon, hái nấm chơi rất vui, vừa có thể kiếm thức ăn, vừa có thể chơi đùa, quả là một việc tốt.

“Đi, đương nhiên đi.” Tôn Chí Tân nói.

“Oa ha ha !” Buku vui vẻ cười to, vội vàng chạy đi tìm bạn mình Lugaoren.

Tôn Chí Tân đem nấm hôm qua ăn không hết xuyên vào nhánh cỏ treo ở ngoài lều phơi nắng làm thành nấm khô để bảo quản. Phơi đến chuổi cuối cùng thì nhìn thấy Qigeli đi tới.

“Tôn Chí Tân, tộc trưởng bảo ta tới nghe người phân phó, dẫn người đi bộ tộc gió biển đổi muối.”

Tôn Chí Tân giật mình: “Hôm nay không gọi tất đạt lạp sát a tô ?”

Qigeli trên mặt hiện ra sức quyến rũ của nam nhân thuần thực tươi cười: “Trí giả nói, về sau mọi người đều không gọi thế nữa.”

“Di ?”

“Tộc trưởng, cả ta, đều cho rằng gọi tắt đặt lạp sát a tô quá mức vang dội. Sợ rằng truyền ra ngoài sẽ khiến người khác mơ ước, trong tộc biết là được, không cần gọi ngoài miệng mọi người cũng biết người chính là tắt đặt lạp sát a tô. Hiện tại biết tên của người là Tôn Chí Tân, ta cảm thấy gọi thế này tốt hơn. Buổi sáng cùng tộc trưởng thương lượng một chút, lại nói với trí giả, hẳn cũng cho rằng như vậy, cho nên về sau sẽ gọi tên.”

Tôn Chí Tân cũng không nghĩ nhiều, dù sao hẳn cũng không thích một chuỗi âm tiết dài dòng lúc mọi người gọi mình kia, giống như một trò cười quá sức nổi bật thật làm cho người ta phiền chán. Liền gật đầu, lại hỏi: “Khi nào thì xuất phát? Phải mất bao lâu mới có thể quay về?”

Qigeli nhìn trời, đem ngón trỏ đến miệng liếm một cái giờ lên trong không khí cảm giác trong chốc lát, sau đó nói: “Gần đây sẽ không mưa, đi đường dễ hơn, qua lại tốn khoảng sáu ngày.” Lại nghĩ, nói: “Giữa trưa xuất phát đi. Tộc trưởng nói giữa trưa sẽ cho người đưa môi về, dùng chúng để trao đổi. Mặt khác.....” Qigeli dừng một chút: “Không biết có thể dùng nắm hái được đổi với họ hay không?”

Tôn Chí Tân dùng ánh mắt tán thưởng nhìn Qigeli vài lần, người này thật sự là một nhân tài vĩ đại, có thể nghĩ ra dùng nắm đi trao đổi, có thể đổi lấy càng nhiều muối. Là một người có đầu óc thực linh hoạt, rất trí tuệ a, trong lòng không khỏi lại thay hẳn bị mất một tay mà tiếc hận.

Chỉ là trái tim mạnh mẽ của người này cũng không cần sự đồng tình, chỉ cần ủng hộ. Tôn Chí Tân tiếc hận trong lòng, trên mặt nửa điểm không lộ, hỏi: “Sáu ngày là có thể đi về? Trên đường có an toàn không?”

Qigeli nhợt nhạt nở nụ cười, trong lòng đối với tắt đặt lạp sát a tô dâng lên cảm tình kính trọng và bội phục tự đáy lòng. Hẳn sẽ không giống những người khác nhìn hẳn như người tàn phế, từ đầu tới đuôi đều đối với mình tôn kính mà hữu hảo. Loại cổ vũ thầm lặng này hẳn có thể cảm nhận được, cảm kích trong lòng. Thậm chí trí giả còn hoài nghi hẳn có năng lực hoàn thành nhiệm vụ dẫn người đi đổi muối hay không, chỉ có Naaru và đệ thân của hẳn Tôn Chí Tân, ngay từ đầu đã tin tưởng cổ vũ hẳn, làm cho hẳn càng thêm tin tưởng có thể vì bộ tộc làm gì đó, mà không phải một phế nhân vô dụng cần người nuôi.

cảm giác được Tôn Chí Tân quan tâm, Qigeli nhắc ngực, nói: “Người yên tâm, ta biết đường, có thể tránh dã thú. Sáu ngày sẽ quay lại” Nói đến đây, trên mặt lộ ra thần thái vô cùng tự tin, hăng hái, biến thành nguyên dũng sĩ sẵn thú dũng cảm trước kia.

Tôn Chí Tân nhìn vào đôi mắt màu nâu đậm của hẳn, không thể không thừa nhận đây là một con người rất có sức quyến rũ, ngay cả sau khi đứt một tay thân có tàn tật cũng vẫn như vậy.

“Tốt lắm, chút nữa ta tìm cách làm mấy cái sọt rần chắc hơn để đựng muối, giữa trưa người tới lấy.”

Qigeli cười cười, không nói một lời xoay người rời đi.

Quyết đoán, làm việc không ướm át bần thiêu, Tôn Chí Tân lại đánh giá hẳn cao thêm vài phần.

Lúc đi đến trung tâm doanh địa, người trong tộc đã ở đó đợi. Xuất phát từ nguyên tắc nguyên thủy, không ai hành động lung tung, mà đều đứng có thứ tự pha lẫn hơi chút lộn xộn nói chuyện với nhau, chờ Tôn Chí Tân đến.

19. Chương 19

Làm việc tập thể sợ nhất cái gì? Không sợ người trong đội không kiệt xuất, chỉ sợ đội hữu không nghe chỉ huy lung tung hành động, thích làm náo động không để ý an nguy ưa thể hiện chính mình, từ đó phá hư toàn bộ sự hợp tác và an toàn của đội. Những dã nhân này, tốt lắm ! bọn họ tuy rằng khuyết thiếu tri thức văn hóa, nhưng cảm giác vinh dự tập thể và ý thức chiếu cố phối hợp lẫn nhau thì so với đám rác rưởi không để ý người khác chỉ thích làm anh hùng rơm kia tốt hơn nhiều lắm.

Tôn Chí Tân vô cùng vui sướng, vung tay lên: “Xuất phát !”

Giọng nam nữ già trẻ hòa cùng một chỗ, vô cùng náo nhiệt vượt sông mà đi, tiếp tục sự nghiệp hái nấm hôm qua.

Tôn Chí Tân không ham đi cùng, bởi vì nhóm người hôm nay đều là những người ngày hôm qua, một đám luyện cả ngày đều thành quen tay, sẽ không hái nhầm nấm độc. Tôn Chí Tân lại phân phó Buku một tiếng, phàm là có chủng loại chưa thấy qua đều đem đến chỗ hắn xem rõ, Tôn Chí Tân mới an tâm đi tìm cảnh làm sọt đựng muối.

Đi gió biển bộ tộc mất không ít thời gian, Qigeli lần này đi, đương nhiên là có thể đổi trở về càng nhiều muối càng tốt, cho nên sọt vừa phải to vừa phải rắn chắc. Tôn Chí Tân lần này không bẻ cành mềm, mà là chọn cành dẻo dai mà rắn chắc. Qigeli và mấy cự thợ săn vẫn ẩn ẩn xung quanh Tôn Chí Tân, thấy Tôn Chí Tân bẻ cành ko giống hôm qua, nhìn một hồi xem cành mẫu của Tôn Chí Tân, giúp hắn bẻ xuống.

Tôn Chí Tân một đường hướng vào trong rừng, đi qua một con rạch nhỏ thì dừng lại, ánh mắt hồ nghi đánh giá những phiến lá to trong rạch.

Màu sắc này, hình dạng này, lại sinh trưởng ở loại địa phương này, hay là.....

Qigeli theo bản năng cảnh giác, phát tay bảo mấy cự thợ tới gần, đem Tôn Chí Tân quây ở giữa, tỉnh táo hỏi:“Làm sao vậy ? phát hiện cái gì nguy hiểm ?”

“Không phải.” Tôn Chí Tân lắc đầu:“Ta hình như thấy được một thứ quen thuộc, ta đi nhìn xem.”

“Cẩn thận.” Qigeli nói, cùng một thợ săn khác tay cầm mộc côn làm vũ khí đề phòng.

Tôn Chí Tân đi xuống rạch, dẫm lên bùn đất ẩm ướt lún thẳng hết nửa bàn chân. Bùn ướt dính dính không dễ đi, đến lúc thành một chân bùn rồi mới qua đến bên chỗ cái cây kia được.

Cẩn thận xem xét, cái cây trước mắt cao đến thắt lưng hắn, phiến lá to dày dặn, mở ra như một tấm chắn, hơi phiếm một loại sáng bóng khô ráo. Có sương sớm tụ thành giọt nước dọc theo những đường gân lõm lẫn đến trung tâm phiến lá như những hạt bảo thạch trong suốt. Lại nhìn cuống lá, thô to dài rộng, lại có vẻ thực thủy linh nhiều nước, màu là lục nhạt trong lại lộ ra một sắc tím mờ mờ. Toàn bộ cuống lá sinh ra từ một gốc, tập hợp thành cụm ở phía dưới, từ cùng một đám đất sinh trưởng lên. Lại bẻ ngang một cuống lá, quả nhiên có chất lỏng vô vị màu trắng như sữa tươi chảy ra. Hình này, vẻ này, vị này, đều cực kỳ giống thứ mà hắn đã biết.

Tôn Chí Tân hưng phấn , kêu lên:“Qigeli, đưa cho ta một cái gậy.”

Qigeli đưa gậy qua, lại cầm lên một khối đá làm vũ khí.

Tôn Chí Tân dùng gậy đào đất, đến khi lộ ra một đồng củ tròn lớn màu nâu đậm nối liền với gốc.

Để xác nhận lại, hắn bẻ một củ nhỏ ra, hưng phấn đến ngay cả bùn cũng mặc kệ cắn luôn một ngụm.

“Đừng ăn bậy, cẩn thận có độc !”

Tôn Chí Tân động tác quá nhanh, Qigeli ko kịp ngăn cản.

Miệng nếm được là hương vị chua ráp độc hữu của thứ này khi chưa nấu chín, những thực vật thân củ khác không có hương vị đậm như nó, lúc này mừng như điên nói:“Không có độc, đây là khoai sọ !” Vừa nói, một bên dùng sức sát miệng, vị ráp ráp trong củ khoai sọ sẽ làm da mẩn cảm vừa tê vừa ngứa cực kỳ khó chịu, bất quá nấu chín rồi thì sẽ không như vậy nữa.

“Khoai sọ ?” Mấy người cự thợ săn hai mắt nhìn nhau, không có nghe nói qua. Một người trong đó theo bản năng liếc liếc môi, biểu hiện của tất đạt lập sát a tô làm cho bọn họ lại khẩn trương lại chờ mong. cả ngày đi theo người này, sớm đã phát hiện hắn phi thường không giống người thường, trong đầu chứa những thứ người khác không có, ngay cả trí giả nhiều tuổi cũng không bằng hắn. Tỷ như hướng dẫn mọi người phân biệt hái nấm, sọt liễu kỳ quái hữu dụng, giờ là cái này.

Có một thợ săn nhin ko được, theo bản năng hỏi:“Có thể ăn ?”

Tôn chí lớn tiếng cười:“Không chỉ có có thể ăn, còn rất ngon. Nó dễ bảo quản, khó hỏng, phong vị độc đáo. Nếu tìm được nhiều, thậm chí có thể thay thế thịt trở thành món chính.”

Qigeli cùng những người nghe được động dung, đây là loại thức ăn mới. Vài người vội vàng trượt xuống: “Chúng ta giúp người lấy !”

“Được.” Tôn Chí Tân cũng không nói thêm nữa, dùng công cụ nguyên thủy đào khoai sọ cũng không dễ, hẳn cũng không phải là một mæng phu sức lớn giống tên Naaru kia.

Bụi khoai sọ Tôn Chí Tân phát hiện chỉ có tứ gốc, lượng cũng không phải rất nhiều, đào ra được khoảng hai mươi cân. Tôn Chí Tân không muốn lấy hết, còn muốn lưu lại để nó tiếp tục sinh trưởng, bởi vậy thực tế chỉ có mười bảy, 18 cân. Ngay cả như vậy vẫn khiến Tôn Chí Tân phi thường cao hứng, ngày ngày ăn thịt, sớm đã ngán chết, rốt cục có thể thay đổi. Lại nhờ Jigelli nhét vào cạnh con rạch mấy dấu hiệu dễ nhận ra để tiện về sau lại đến lấy, Tôn Chí Tân lúc này mới kích động quay về lều rửa khoai sọ.

Qua giữa trưa, Naaru quả nhiên phái vài thợ săn đưa con mồi trở về. Hôm nay thu hoạch không tệ, mới quá trưa mà đã săn được hai con linh dương, một đầu trâu rừng, còn có một con voi nhỏ, cùng một con gù đó rất giống nai. Naaru biết ước thúc mọi người xuống tay đúng mực, con mồi hôm nay tất cả đều còn sống, tuy rằng bị thương không nhẹ, nhưng duy trì vài ngày cũng không khó. Tôn Chí Tân nhìn con voi nhỏ kia, nửa điểm tâm lý gánh nặng dùng nó làm con mồi đều không có. Đây đã không phải thời không cũ, đám săn trộm giết voi là để kiếm chắc món lãi kếch sù, thợ săn của bộ tộc săn nó lại là vì sinh tồn, hai ý nghĩa hoàn toàn khác nhau, một là vì tư lợi, một thì là để sống sót. Đồng thời các thợ săn săn thú cũng không dễ dàng, trong quá trình vây bắt cả thợ săn lẫn con mồi tùy thời đều có thể phát sinh cảnh chuyển hoá nhân vật, thợ săn rất có khả năng biến thành con mồi, con mồi cũng rất có khả năng biến thành thợ săn quay ngược lại đuổi giết. Thiên nhiên nguyên thủy luôn tàn khốc mà lại công bằng như vậy, không ai có thể dễ dàng đạt được bất luận thứ gì, bởi vậy vô luận có được cái gì cũng đều là sự ban ân của tự nhiên, ăn vào không thẹn với lương tâm.

Tôn Chí Tân đã bện xong sọt, còn cần cảm ơn nữ nhân khéo tay trong tộc. Ngày hôm qua phát hiện thứ này hữu dụng mấy người phụ nhân còn có tâm học tập, Tôn Chí Tân cũng không phải kẻ ích kỷ, thoải mái ngồi ở ngoài lều bện, không chút nào để ý người khác học tập. Tám cái sọt lớn nhưng thật ra năm cái là người khác bện.

Có thể nói, nhưng ở phương diện này thì nữ giới quả thật có thiên phú hơn người, học qua luyện gấp là đã có thể làm được ngang ngửa Tôn Chí Tân, xử lý chi tiết thậm chí còn có hơi hướng vượt qua. Tôn Chí Tân tìm sợi da thú buộc nó vào sọt, liền tạo thành dụng cụ thường hay dùng ở nông thôn kiếp trước.

Lúc Qigeli lại xem Tôn Chí Tân làm mẫu, nhin không được đại đại tán thưởng, cái này có thể giúp bọn họ tiết kiệm rất nhiều khí lực, vô cùng thuận tiện cho chuyển đi lần này.

Qigeli không yêu cầu Naaru phân người cho hẳn, mà là tự chọn bảy người trong tộc, trong đó còn có hai nữ nhân tráng kiện. Thêm hẳn chính là tám người, tạo thành đội ngũ đối ngẫu lần này. Bao gồm cả Qigeli, sáu nam nhân còn lại đều là thợ săn xuất ngũ, đi đứng còn linh hoạt. Hai nữ nhân, nhìn qua nửa điểm cũng không nhu nhược, mặt mang anh khí lại hơi lộ ra hung hãn, hiển nhiên là có năng lực tự bảo vệ mình.

Tôn Chí Tân đưa tám người vào lều của mình. Lúc này khoai sọ đã nấu xong, Tôn Chí liền bảo họ lại ăn.

Qigeli cự tuyệt, Tôn Chí Tân nghiêm mặt, nói: “Thứ ta phát hiện, có nên do ta xử lý ko ? cho dù là Naaru ở đây, hẳn cũng không thể phản đối, đúng không ? đặc biệt còn có hai phụ nữ, các người sáu người đàn ông càng phải ăn nó bảo vệ các nàng.”

Tám người đều do dự, sau đó gật đầu.

Tôn Chí Tân liền mỉm cười: “Đây không tính vi phạm tộc quy. Tuy rằng ta chưa ra ngoài doanh trại, nhưng ta biết nếu ra ngoài, bên ngoài cũng rất nguy hiểm, sơn đạo gập ghềnh còn phải phòng bị dã thú, sẽ làm người ta mệt nhọc, chỉ có ăn no bụng mới có thể mau chóng đi lại. Tiết kiệm thời gian, chính là tiết kiệm thức ăn. Nghe ta, buông bụng mà ăn !”

Tám người trong lòng cảm động, sao có thể không rõ hảo ý của Tôn Chí Tân ? lập tức cao hứng đến nghe Tôn Chí Tân giảng giải ăn khoai sọ như thế nào.

Khoai sọ sớm đã nấu chín, trừ bỏ cầm hai cái vụng trộm cho Buku ăn, còn lại tất cả đều ở đây, ngay chính hẳn cùng những người khác trong nhà Naaru cũng không lưu lại. Đây cũng là chỗ thông minh của Tôn Chí

Tân, tuy rằng toàn bộ người trong tộc thực chất phác, nhưng chuyện mình tặng đồ ăn có thể ko để người ta biết thì tốt nhất là ko cho biết, cho nên hắn mới không cho chút thịt nào, chỉ nấu khoai sọ.

Khoai sọ nấu sùng, chỉ hơi cho ít muối, khoai nấu ra vừa bở vừa mềm, ngửi ngửi còn có một cỗ mùi thơm nhẹ nhẹ, ăn vào miệng thì trong vị mịn màng có hơi hơi dính răng, nhấm nuốt càng cảm thấy gần bó sinh hương, hình thành một hương vị độc đáo. Xé bỏ vỏ khoai lại thấy bên trong thịt khoai trắng nõn trong suốt, nếu bẻ ra một khối còn có thể kéo ra chỉ bạc, nghĩ thôi đã thấy thập phần đáng yêu. Tám người đều vừa ăn đã thích món này, khen không dứt miệng.

Khoai sọ có hàm lượng tinh bột cao, ăn rất chắc dạ, mọi người ăn tận hứng mà không hết, còn dư một ít. Trong tám người, đám đàn ông còn đỡ, khẩu vị thiên về ăn thịt, đơn giản chỉ vì chưa từng nếm qua khoai sọ cảm thấy khẩu vị độc đáo mới ăn nhiều một ít. Nhưng hai nữ nhân bởi đặc trưng của nữ giới, rất thích vị thanh thanh tươi mát của khoai sọ, dù đã ăn không vào nữa nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm nồi khoai, như là chưa tận hứng.

Tôn Chí Tân là một người đàn ông chân chính, bản tính muốn chiều chuộng phụ nữ. Thấy hai người ánh mắt chăm chăm lưu luyến nhìn nồi khoai sọ, đơn giản đưa hết cho hai người, để họ mang theo trên đường ăn. Hai người vui mừng hồng rồi, trên mặt không dấu vẻ vui mừng nhìn Tôn Chí Tân, làm cho Tôn Chí Tân cảm thấy các nàng rất cuộc cũng lộ ra một điểm giống phụ nữ kiếp trước.

Tôn Chí Tân mới tìm ra khoai sọ liền hào phóng như vậy cho đi, chính mình lại không ăn đến. Qigeli trong lòng đối với Tôn Chí Tân hảo cảm mà áy náy, Tôn Chí Tân chỉ sáng sủa cười: “Ta có thể tìm được chỗ này, sẽ không thể tìm được chỗ khác sao? Chỉ cần trong rừng có, ta sẽ tìm được. Các ngươi yên tâm đi đi, thượng lộ bình an!”

Qigeli đem lòng tốt của Tôn Chí Tân ghi tạc trong lòng, cũng không nói nhiều, làm rõ ràng thúy liền dẫn người rời đi. Lần trao đổi này, Qigeli sau lưng mang gần hai trăm cân nấm, tất cả đều là sáng hôm nay vừa hái, cùng với con mồi Naaru đưa về, còn có một ít chế phẩm da thú có thể sử dụng để trao đổi.

Tôn Chí Tân tiễn tám người ra khỏi doanh trại, nhìn bóng dáng tám người biến mất ở trong rừng, mới quay lại tham gia cùng những người đang kiếm nấm. Hắn không phải cũng muốn đi tìm nấm, mà là tìm kiếm những thứ hữu dụng khác.

Nấm, khoai sọ, đều cho hắn thấy, sản lượng trong rừng thật là phong phú, nó không phải không có, mà là mọi người nơi này không biết vận dụng nó như thế nào. Mà chính mình phải làm, phải đi tìm, để đối phó qua mùa đông. Giờ khắc này, Tôn Chí Tân vô cùng hoài niệm cái pda pin mặt trời của mình. Máy GB nội dung lưu trong đó đều là những thứ bình thường mình cảm thấy thú vị tìm được ở trên mạng, lúc đi du lịch luôn để trong ba lô. Chỉ tiếc là đã mất không thể tìm lại được, nếu còn ở trong tay thì đã có thể giúp đỡ một gánh nặng lớn.

Tôn Chí Tân cũng không phải chuyên gia động thực vật học, phân biệt hóa thạch gì đó hắn còn biết một ít, đối với những vật thể sống ngược lại không quá rành, chỉ có thể lần theo trí nhớ tìm kiếm.

Bất quá việc tìm kiếm này không dễ như hắn tưởng tượng, những tiền bối xuyên không khác luôn có thể rất dễ dàng tìm được các loại tài liệu cường đại, hắn tìm tới tìm lui cả buổi chiều chỉ tìm được mấy thứ. Bất quá chỉ mấy thứ này đã có thể làm cho tôn chí mừng rỡ.

Thứ nhất là một loại quả dại, nó sinh trưởng ở một loại tên là hồ đào tử đại hình bụi cây thượng. Lúc đầu Tôn Chí Tân còn không dám kết luận, sau đó đánh bạo hái mấy trái xuống nếm mới dám xác nhận quả nhiên là nó. Ô liu dại hay còn gọi là quả nhót, bình thường ở cửu đến tháng 11 nở hoa, kết thành quả xong đến tháng năm năm sau mới chín. Nhưng ở nơi này, trước mắt đã là cuối mùa thu, nó vẫn treo đầu cành một chùm đỏ tươi kiêu diễm ướt át, tuy rằng không no đủ bằng quả chín tháng, ăn vào vẫn một vị chua ngọt mang theo cảm giác hơi hơi chất, thập phần mỹ vị.

Tôn Chí Tân xách sọt liễu ở đó hái hồi lâu, không định chia xẻ, thầm nghĩ để dành chính mình ăn. Hắn không phải là người tiên sử, không giống Naaru tình cảm sâu đậm hào phóng đến một cái chân gà cũng muốn lấy đến chia. Nói trắng ra là, Tôn Chí Tân giống như tuyệt đại đa số thể hệ 8x, nhân tính ích kỷ từ trong khung lộ ra ngoài. Thánh mẫu? Tôn Chí Tân trước đây đã đối với cái thứ này cười nhạt, hiện tại tình trạng sinh tồn của bản thân lại càng làm hắn thánh mẫu không nổi được.

Tiếp theo lại phát hiện ra Trúc, thực quý dị sinh trưởng trên một mảnh đất ẩm ướt. Vẫn là cái loại trúc nam cực lớn cùng một ít trúc nhỏ hơn mọc đan xen, tuy rằng không rộng nhưng cũng hình thành một mảnh rừng nhỏ. Cái này thực quý, theo đạo lý Trúc không nên sinh trưởng ở loại khí hậu này, tuy rằng nơi sinh trưởng quả thật thích hợp điều kiện sinh trưởng ưa ẩm ưa bóng của trúc, nhưng chân chính nhìn thấy vẫn là làm cho Tôn Chí Tân giật mình. Bởi vì hắn đã thấy không ít thực vật á nhiệt đới, cùng một ít thực vật nhiệt đới, theo lý luận mà nói trúc không nên có ở nơi này, nhưng nó lại quả thật xuất hiện. Nghĩ lại, khu vực nhiệt đới cũng có nhiều Trúc, mới thoải mái.

Có Trúc liền đại biểu cho có ống trúc, có trúc điệp trà, có măng, tác dụng của thứ này rất nhiều, quả thực không thể một lúc nói hết được. Đồng thời chung quanh nó càng có khả năng xen nhiều thứ tốt khác, tựa như trúc thạch hoa, bọ tre, y, tất cả đều là mỹ vị có thể ăn. Cứ thế phát hiện không ít tài nguyên, sao có thể không khiến cho Tôn Chí Tân mừng đến vô đầu bút tai? bất quá hắn không tính hiện tại liền vận dụng nó, chờ thời cơ đến rồi nói sau.

phát hiện Kế tiếp mới làm cho Tôn Chí Tân cảm thấy quý dị, hắn thấy được một loại nhái bén màu sắc sặc sỡ, lười biếng ghé vào trên lá cây, một bộ xa cách lạnh nhạt nhìn Tôn Chí Tân tìm cách tiếp cận mình. Tôn Chí Tân trừng mắt nhìn nó, chỉ cảm thấy trong lòng sợ hãi. Loại nhái bén này hắn tuy rằng không thể nhớ tên, nhưng nhận thức. Bởi vì trong sách nói có nói đến, trong TV động vật thế giới cũng nói đến, thứ này cơ thể nhỏ bé, màu sắc xanh đỏ lòe loẹt, trên da có một loại độc tố nguy hiểm. Nó có thể làm lỏng cơ bắp, làm cho động vật trúng độc khó thở, động vật nhỏ có thể chết trong chớp mắt, động vật lớn cũng chỉ cỡ một giờ là có thể thu phục, được xếp vào tập tranh ảnh tư liệu một trong ngàn loài sinh vật nguy hiểm nhất thế giới. Nó ở thời không trước sống trong rừng mưa nhiệt đới tận Nam Phi, ở nơi này lại bị Tôn Chí Tân nhìn thấy, đúng là thật sự quý dị.

Tôn Chí Tân buông tha nó, đi vòng qua nó đi về phía trước. Đi được một đoạn liền phát hiện thêm mấy con nữa, vẫn cứ lười biếng ỷ vào làn da mang độc mà bảo trì không biết sợ. Tôn Chí Tân liền nổi giận, hắn mới hai mươi một tuổi, vẫn còn tính tình phi dương khiêu thoát, nếu không sao có thể cùng Naaru ngày ngày trình diễn võ thuật đến là dững cảm như vậy? Lúc này liền cảm thấy ngay cả mấy con nhái cũng dám coi khinh mình, có độc cũng phải bắt về tra tấn!

Dùng nhánh cây làm thành cái lồng, giống như trẻ con bắt nham, sáu con nhốt vào. Xách lên nhìn vào mới thấy xanh xanh đỏ đỏ thật sự tiên diễm, đúng là nhìn rất đẹp. Có thể đưa cho Buku chơi, nhìn vào lồng xem, đừng đụng tới da nó là được.

Kế tiếp vốn không có phát hiện thứ tốt gì, thật nhiều thứ đều giống như biết mà không biết, khi nhìn thì có vô số ý niệm trong đầu, nhưng khi muốn bắt giữ rõ ràng một cái, lại phát hiện kỳ thật không lưu lại được cái gì hữu dụng.

cảm giác như thế rất là làm cho người ta bức mình, Tôn Chí Tân dẫn theo cái lồng chứa nhái bén đi loạn khắp nơi, nghe chung quanh không xa địa phương tiếng người cười vui, là thanh âm mọi người đang tìm nham, lại khó chịu. Người nguyên thủy tâm tư chất phác, mỗi một người vì sinh tồn đều thực chủ động làm đủ loại việc để tìm cách sống sót. rong suy nghĩ thuần khiết của bọn họ, người khác cũng là như vậy, cho nên không ai cảm thấy Tôn Chí Tân đang nhàn hạ, bọn họ thậm chí còn nghĩ Tôn Chí Tân hẳn là đang tìm kiếm những chủng loại nham mới.

Tôn Chí Tân quả thật là tìm kiếm, nhưng thứ muốn tìm thì rất nhiều, cụ thể cũng không nói lên được. bởi vì phương thức tìm kiếm thăm dò bình thường không có mục đích, thời gian kế tiếp hắn không thu hoạch được gì. Thẳng đến khi mọi người đều nên trở về, khi tín hiệu thu binh truyền đến Tôn Chí Tân đã đi được khá xa, vào một cái sườn nhỏ dưới chân núi.

Nơi đó, mọc đầy một mảnh hoặc là treo từng chuỗi hạt, hoặc là vẫn còn nở bung những bông hoa màu tím nho nhỏ.

Tôn Chí Tân vừa thấy liền nở nụ cười, rốt cục bỏ công lao cũng lấy lại được, còn là thu hoạch rất lớn!

20. Chương 20: Naaru Bị Thương

Cái loại thực vật này người tiền sử không biết, nhưng Tôn Chí Tân biết, đúng là thứ lừng lẫy đại danh, đến hiện đại vẫn còn sử dụng phổ biến: Cây đay !

Cây đay là loài cây ngăn ngày thân cỏ, thân và rễ chứa sợi đay. Nó không chỉ là nguyên liệu dùng để làm quần áo sớm nhất của loài người, đến hôm nay còn đang tiếp tục sử dụng, thứ này thông khí, thấm nước, không dễ dính bụi, phòng tĩnh điện, rất được những người thích tự nhiên thoải mái yêu thích, riêng phương thức vận dụng vào quần áo đồ dùng thường ngày đã xâm nhập đủ các mặt. Tìm được thứ như vậy, bảo Tôn Chí Tân sao có thể không vui sướng phát cuồng?

Phát hiện được đay, có nghĩa là từ nay về sau có thể mặc quần áo, quả thực là một phát hiện làm cho người ta kích động đến phát run!

biện pháp xử lý cao cấp Tôn Chí Tân không biết, nhưng phương pháp nguyên thủy đơn giản nhất hẳn là biết, vừa lúc vận dụng vào thời không lạc hậu trước mắt này.

Nhờ phúc của cái tính không có việc gì là lại thích đi đây đi đó khắp nơi của hần ban tặng, hai năm trước Tôn Chí Tân từng đi qua Vân Nam. Mà Vân Nam Bồ phụ nữ Lãng tộc hiện tại vẫn còn giữ lại loại công nghệ canh cấy dệt vải nguyên thủy nhất. Lúc ấy Tôn Chí Tân đúng là bởi vì tò mò, hướng đến phía cái loại tài nghệ cổ xưa mà lịch sử lâu đời này. Thử nghĩ, hẳn một cái sinh viên khoa lịch sử, lại bẩm sinh có tính thích chạy lung tung, nghe được có một thứ lịch sử lâu đời như thế, sao có thể không cảm thấy hứng thú? Cho nên hẳn không chỉ vui tươi hớn hở lên đường mà còn ở lại địa phương khảo tra một tuần, thậm chí còn tự tay dùng con quay cổ xưa nhất kéo ra một đồng sợi đay, rồi lại tự tay dùng khung cấy cổ xưa dệt vải từ sợi đay.

Đương nhiên, chỉ dệt được một tác Tôn Chí Tân đã thiếu điều vì cái tốc độ và hiệu suất thấp đến đáng sợ kia mà nổi điên, thanh niên chân chính có tính nhẫn nại không được bao nhiêu, Tôn Chí Tân lúc ấy cũng vừa mới qua hai mươi tuổi, cho nên dệt chưa đến một tác liền suy sụp từ bỏ. Hẳn vốn định tự tay dệt một cái khăn tặng cô bạn gái mới quen..... Vừa dệt ra không đến một tác, hẳn liền quyết đoán từ bỏ, còn không bằng đi vào cửa hàng mua một sản phẩm hoàn thiện.

tự tay thao tác qua thực tiễn nên Tôn Chí Tân không chỉ có biết se sợi, còn có thể canh cấy, lại vừa đúng loại công nghệ cổ xưa nhất, hết thấy thuần túy thủ công, công cụ đơn giản đến cực điểm, không cần đến thiết bị kỹ thuật cao cấp gì. Quả thực tựa như chơi mạt chược vậy: Nghe được bài sớm không bằng nghe được bài xỏ. Ta bên này vừa nghe được, người đã lập tức đánh phá bài ra. Hết thấy đều vừa đúng!

Tôn Chí Tân điên cuồng nhổ đay đem về làm mẫu, thần hồn điên đảo phiêu phiêu, suýt nữa quên cả lồng nhái. Hoàn hảo hẳn đi được mấy bước mới nhớ tới là có quà cho Buku , mới lại quay trở về lấy, dẫn một sự kiện khác.

Trở lại doanh địa hẳn đã đem cây đay ngâm vào trong nước, bởi vì cũng không có điều kiện khác, cho nên chỉ có thể dùng phương pháp này đi trừ tạp chất, từ đó chế ra sợi đay.

Đồng hành trở về mọi người nhìn hẳn ôm một bó cỏ dại như bảo bối, trên mặt sưng muốn chết, chỉ có đồng tử tối như mực thì sáng lóe lên như có châm hai cây đuốc bên trong, phun hào quang ra ngoài, làm cho ai nhìn đến cũng đều thấy mà lòng phát khí lạnh. May mà bọn họ không biết đến bệnh thần kinh, cũng không biết có cái từ này, đồng thời cũng không có bệnh viện thần kinh, nếu không tôn đồng học khẳng định lập tức sẽ bị mọi người trối lên đưa đến nơi nào đấy an dưỡng.

Như thế tâm không ở yên, lúc làm cơm chiều tự nhiên rút tiêu chuẩn, ánh mắt vẫn hướng về phía bờ sông đang ngâm đay, nước cạn cũng không để ý, thiếu chút nữa là cháy hết thức ăn. May mà cuối cùng cũng không cháy, bất quá hương vị khẳng định là không ra gì.

đang định đem tinh thần kiểm chế trở về bổ cứu, Đám thợ săn đã trở lại, còn nâng trở về một người bị thương, là Naaru.

Có 1 nữ nhân vẽ mặt kinh hoàng vọt vào lều, thất kinh gọi:“Zimmer ! duẩn..... Duẩn tử tâm, Lommar của người bị thương !”

Tôn Chí Tân tinh thần phiêu du ngàn dặm còn chưa thu hồi, mờ mịt hỏi: “Đuẩn tử tâm là cái gì ? Lommar của ai?” Lập tức nhanh chóng phản ứng lại, đuẩn tử tâm cũng không chính là chính mình sao, bị kêu chêch đi mới biến thành như vậy. Mà Lommar của mình, chính là Naaru !

nữ nhân kia lại nói: “Tộc trưởng bị thương, được người nâng trở về.”

Tôn Chí Tân kinh hãi, chạy ào ra ngoài lều. Trước không cần nói Naaru là phiếu cơm ba bữa trường kỳ của hắn, càng đừng nói mấy ngày nay ở chung, trong lòng nổi lên cảm giác khó nói. Ẩn ẩn đã muốn có chút muốn đem hắn đổi đãi như bằng hữu, thân nhân. Nghe nữ nhân kia nói như vậy vừa, chỉ cả kinh trong lòng thất linh bát lạc, chạy đi mới thấy chân đã mềm nhũn.

Rất nhanh chạy qua chỗ đám người, liền nhìn thấy một đám người vây quanh trung tâm doanh địa chật như nêm cối.

“Tránh ra !” Dưới tình thế cấp bách rống lên tiếng Trung. Không có ai nghe hiểu, ý tứ thì đoán được, đám người từ trong tách ra một thông lộ.

Tôn Chí Tân tay chân như nhũn ra đi qua, chỉ nhìn thấy Naaru nằm trên mặt đất, trên đùi phải thương đều là máu. Không chỉ có như vậy, trên thân, cánh tay, trên mặt cũng có vết máu. Bàn tay bởi vì đang bị miệng vết thương nên đầy máu! mặc dù không phải huyết nhục mơ hồ nhưng cũng là máu tươi lâm ly, thoạt nhìn càng khiến người ta bất an.

Tôn Chí Tân đi qua, run giọng kêu lên: “Naaru ?”

Naaru có chút suy yếu mở mắt ra, đáp trả ánh mắt thân thiết của Tôn Chí Tân, hô hấp hơi dừng lại, cười một cái an ủi: “Không sao cả, còn sống không chết.”

chỉ như vậy trong nháy mắt, Tôn Chí Tân không biết chính mình trong lòng dâng lên cảm xúc gì, vừa tức giận, vừa phát cuồng, muốn đem hắn hành hung một trận, lại muốn có được sức mạnh của thần tiên, một đạo phép có thể khiến hắn khỏe mạnh cường tráng đứng dậy.

vết thương của Trên đùi Naru phải bọc một miếng lá, mà trùng hợp chính là lá khoai sọ hôm nay phát hiện. Bên ngoài buộc nhánh cỏ, máu chảy ra rất nhiều, từng luồng máu không ngừng theo miếng lá xuất hiện, nhìn nhìn thấy ghê người.

Tôn Chí Tân cởi bỏ miếng lá, lập tức liền nhìn thấy miệng vết thương dữ tợn. Người bên cạnh đi theo hít vào một hơi, Đám thợ săn ấy náy bất an nhìn Naaru, lại nhìn về phía Tôn Chí Tân. Auge thúc thủ đứng ở một bên, sắc mặt cả kinh tái nhợt, hết thấy thân thiết nhìn cha, hận bị thương không phải là chính mình. Buku sớm đã lên tiếng khóc lớn, âm thanh vẫn kêu ba ba, lại bị gắt gao bắt lấy không cho tới gần.

Tôn Chí Tân dùng sức hít một hơi thật sâu, tự làm cho tâm tình bị chấn động bốc lên không ngớt trầm tĩnh xuống, trầm giọng hỏi: “Thầy thuốc đâu ? ân, y sư, y giả, vu y, trị liệu sư, đều được, trong tộc có sao ?”

Trí giả Esuikie tiến lại, trên mặt sớm không còn cái loại biểu tình thâm trầm, mà mang bối rối, lại kiên cường áp chế không muốn làm cho người ta nhận ra. Tộc trưởng bị thương, đối với toàn bộ tộc mà nói là sự kiện phi thường nghiêm trọng! toàn bộ tộc vô luận là ai bị thương, liền ý nghĩa toàn bộ tộc đều đã bị đả kích, tộc trưởng bị thương mang đến đả kích càng sâu. Esuikie thấy nhiều, từ tiểu thương biến thành đại thương, không trừng trị mà chết ví dụ nhiều đếm không xuể, miệng vết thương trên đùi Naru không chỉ ra nhiều máu, vô luận thấy thế nào cũng không tốt. Mà thời tiết cực nóng rất dễ dẫn phát sốt cao đột ngột..... Lúc đó thì cứu không nổi .

Esuikie cả kinh thanh âm đều trở nên khàn khàn: “Trong tộc không có vu y. Ta sẽ đi hái một ít dược thảo, chỉ sợ không kịp.”

“Đi hái ! lập tức phải đi hái !” Tôn Chí Tân trấn định nói, nghe xong Lời Esuikie biết không có bất luận viện trợ nào, hắn ngược lại trở nên càng thêm trấn định. Có người bình thường làm việc không dùng đầu óc, nhưng khi phát sinh đại sự ngược lại nhanh chóng trấn định, Tôn Chí Tân hiển nhiên chính là cái loại bư hãn này .

Esuikie la lên vài tiếng, khởi động thân thể lớn tuổi dẫn người đi hái thuốc, ngoại trừ hắn, người khác cũng không biết.

Gặp guy cơ, đầu óc Tôn Chí Tân xoay chuyển nhanh trước nay chưa từng có.

“Buku, đi lấy muối ta đã luyện đến. đem nồi rửa, càng sạch sẽ càng tốt, nấu một nồi nước sôi. Hiểu chưa ?”

Buku còn khóc lớn, Tôn Chí Tân lớn tiếng quát: “Khóc cái rắm ! nhanh đi !”

Buku sợ tới mức thu thanh, chỉ khống chế không ngừng nghẹn ngào. Lại nhìn sắc tàn nhẫn Tôn Chí Tân mặt chưa từng thấy, nhanh chóng vận hai chân chạy tới lều ẩn Tôn Chí Tân phân phó làm việc.

“Auge, người đi hái cái loại cỏ thường làm người bị thương bên bãi sông, lập tức đi !”

Auge chiến một chút, cúi đầu nhìn Naaru, mím môi hoả tốc nhằm phía bãi sông. Bọn bè hấn cũng không nghỉ, chạy theo hướng bãi sông.

Tôn Chí Tân ngẩng đầu nhìn nhìn sắc trời, bình tĩnh hỏi: “Hôm nay bị kiến càn quét thương là ai ?”

“Ta.....” Có một thiếu niên đầu tóc xám trắng đứng ra nói. vừa trả lời vừa theo bản năng vuốt ve chỗ tay bị cắn thủng lên.

“Còn nhớ rõ loại kiến này ở nơi nào chứ ?”

“Nhớ rõ.”

“Tốt lắm. Lugaoren thông minh, người mang theo hấn tìm chỗ đó, tróc chút con kiến trở về. Càng lớn càng tốt, càng nhiều càng tốt, nhất định không được giết chết .”

Thiếu niên nghe không hiểu được ý đồ của Tôn Chí Tân, nhưng hiện trường không khí áp nhân, chỉ gật gật đầu, kêu lên Lugaoren phải đi tìm.

21. Chương 21

Tôn Chí Tân mới quay lại đầu: “Ai lấy cho ta sợi dây da ? những người khác tránh ra điếm, đừng đứng mãi đây.”

Lúc này có người ba chân bốn cẳng đem dây da tới. Tôn Chí Tân tiếp nhận dùng nó buộc chặt vết thương trên đùi Naaru, làm chậm lưu lượng máu chảy ra, mới cẩn thận kiểm tra miệng vết thương.

Miệng vết thương rất lớn, chừng một thước, miệng vết thương không quá sâu, không thương tổn đến động mạch chủ và gân cốt, nhưng da thịt be bét máu, nhìn dữ tợn vô cùng. Tôn Chí Tân thấy rõ miệng vết thương, mới dám chân chính nhẹ nhàng thở ra. Miệng vết thương quả thật lớn, mà trong bất hạnh có may mắn là không thương đến điểm yếu hại, nâng trở về cũng nhanh, không tạo thành hậu quả không thể vãn hồi. Chỉ cần khống chế được máu chảy, đợi miệng vết thương ngưng kết, tẩy trừ miệng vết thương không để nó nhiễm trùng chuyển biến xấu, cũng sẽ không có nhiều vấn đề.

Mới lại ngẩng đầu kêu lên: “Đừng vây quanh ở nơi này , lưu vài người có sức , còn lại nên làm gì thì làm ! tản ra !”

Naaru nằm trên mặt đất, xem Tôn Chí Tân nhanh chóng ngăn chặn bối rối, mệnh lệnh đầu vào đầy tuyên bố, lại rất nhanh khống chế được khủng hoảng do mình bị thương mang đến, toàn bộ bản sự cứu tràn trề an cực kỳ chói mắt!

Trên đùi hấn đau nhức khó nhin, ánh mắt lại gắt gao nhìn Tôn Chí Tân, khoe miệng không thể khống chế nhếch lên. Đây là Zimmer của hấn ! một người vô cùng chói mắt , làm cho hấn không thể không ái mộ!

Tôn Chí Tân thấy tức giận đến ngạt thở, cả giận nói: “Người còn cười được ?”

Naaru há miệng thở dốc, muốn nói cái gì, lại không nói ra. Tôn Chí Tân đem lỗ tai tới gần Naaru, nghe được hấn nhỏ giọng nói: “Tiểu tân, người thật đẹp ! buổi tối.....”

Cầm thú ! đã như vậy , còn phát tình ? !

Tôn Chí Tân giận dữ, một quyền đánh vào Trên mặt Naaru, mặt vụn vụn ,“người thành thật cho lão tử !”

Trong chốc lát Buku trên mặt vết nước mắt còn chưa khô hẳn, cầm muối trong tay, bưng nôi chạy tới. Tôn Chí Tân tìm khối da lông, đem nó cẩn thận năng giặt qua, lại dùng muối hóa thành nước muối, tẩy trừ miệng vết thương cho Naaru.

Toàn bộ quá trình Naaru đau đến cả người run rẩy, lại cắn răng không rên một tiếng, chỉ lấy ánh mắt ôn nhu nhìn Tôn Chí Tân.

Quả thật là hán tử kiên cường! Tôn Chí Tân trong lòng khen ngợi, ngoài miệng cũng không nói ra, cũng không hé răng, yên lặng tẩy trừ miệng vết thương.

không lâu sau, nhóm thiếu niên đi trốn kiến đã trở lại, vài đứa bị cắn kêu oa oa. Tôn Chí Tân thế mới biết thiếu niên bị con kiến cắn buổi chiều kêu Bone.

Nhóm thiếu niên cũng kiên cường, không có biện pháp trốn kiến, làm cho chúng nó leo lên người mang về.

Tôn Chí Tân bẻ hai cành cây khô làm đũa, gấp kiến từ trên cái bình hình người là các thiếu niên xuống. Hắn vừa gấp được một con liền lập tức thả xuống miệng vết thương, kiến đụng thịt liền cắn, cắn rồi là siết chặt không chịu buông ra, Tôn Chí Tân lúc này mới chụp lấy mình nó giặt mạnh một cái, hai cái càng lớn liền đứt ngang rời khỏi phần thân nằm lại trên da Naaru, ghép hai bên da thịt bị vỡ lại với nhau. Đây là cách mà hắn đọc được trong mấy tác phẩm mạo hiểm, dùng càng kiến khâu miệng vết thương, lúc này không có kim cũng chẳng có chỉ, chỉ có thể dùng tạm như vậy.

Dùng kiến khâu miệng vết thương, lúc ấy Tôn Chí Tân cũng cảm thấy thực thần kỳ. Lúc này dưới tình thế cấp bách, điều kiện chữa bệnh lại vô cùng nghèo nàn, cũng chỉ có thể học làm như vậy, hiệu quả cũng không tệ lắm. Từng con từng con cắn xuống, miệng vết thương lớn như vậy dần dần được ghép lại, máu chảy ra cũng càng lúc càng ít, chỉ còn chậm rãi rỉ ra.

người vây xem càng nhìn càng thấy thần kỳ, tất đạt lập sát a tô đầu óc thật đầy kì tư quái tưởng, lại thật sự hữu dụng.

Tới lúc này, Thương thế của Naaru đã được dùng đủ biện pháp khổng chế. Trong lòng mọi người yên ổn không ít, mới có nhân tâm đi xem Tôn Chí Tân dùng kiến khâu lại miệng vết thương. Phàm đã thấy, không người nào không chặc chặc lấy làm kỳ, nghị luận sôi nổi. Cũng có người nhìn kỹ là loại kiến nào, muốn học bốn sự này. Sớm biết có biện pháp này, nói không chừng trước kia có thể cứu lại rất nhiều đồng bạn bị thương. Kỳ thật Tôn Chí Tân nào có nghĩ nhiều, loài kiến đều phải cẩn thận chọn. Hắn chọn kiến có đầu lớn, lớn chừng 3 4 cm, càng lớn đủ dùng. Mà buổi chiều thiếu niên kia bị một con cắn xong vết thương trên cổ tay cũng chỉ sưng đỏ, có vẻ giống như bị thương rách da thông thường, thuyết minh nó không có độc, lúc này bị bức nóng nảy mới lấy đến dùng.

Lại quá một lát, người đi hái thảo dược đã trở lại. Esuiké không nói hai lời phải đi giả thuốc, Auge chạy vội tới trước mặt Tôn Chí Tân, mặt đầy mồ hôi thở gấp nói:“Zimmer, là này sao ?” Hắn vẫn là lần đầu gọi Tôn Chí Tân, có thể thấy thật sự bị vết thương của Naaru dọa.

Chính là nó, tên khoa học tên là cứ cứ đằng, lại danh trư hại hại, thân có răng cưa thực dễ dàng cào cắt làn da, cực độ làm cho người ham dã ngoại chán ghét, kì thực lại là thứ tốt uống lợi tiểu, thoa ngoài da thanh nhiệt giải độc cũng có thể cầm máu.

Auge rất là thông minh, hái trở về cứ cứ đằng đã rửa sạch, bỏ cỏ dại xen lẫn trong, phàm là công tác có thể trước tiên chuẩn bị tốt hắn đều đã làm tốt. Tôn Chí Tân bắt một nhúm bỏ vào trong miệng nhai nát, sau đó phun vào trong lòng bàn tay bôi lên miệng vết thương đã được càng kiến ghép lại của Naaru. Lúc này hoạt động tự cầm máu của cơ thể Naaru cũng bắt đầu khởi hiệu, lại phối hợp với dược vật thoa ngoài, máu đã được ngừng.

“Tốt lắm.” Tôn Chí Tân chân chính nhẹ nhàng thở ra, nói:“Không còn nguy nữa , thỉnh giúp ta đem hắn nâng trở về lều.”

không cần hắn nói, đám thợ săn thật cẩn thận nâng Naaru lên, đem hắn bê vào trong lều da thú, lại ở thêm một lát mới rời đi.

Naaru vẫn nhìn Tôn Chí Tân, nhìn hấn bận rộn đến bận rộn đi cứu chữa mình, trong ánh mắt lại dày lên rất nhiều cảm xúc.

Tôn Chí Tân để Auge cùng Buku đi ăn cơm, bản thân thì ngồi xuống vắt óc suy nghĩ, cố nhớ lại xem còn có thảo dược nào có thể giảm nhiệt giảm đau lại sát trùng nữa hay không.

“Tiểu tân.” Naaru kêu.

“Phải ?”

“đến ngồi cạnh ta.”

Tôn Chí Tân kỳ thật không muốn đi qua, nhưng nhìn hấn vì mất máu mà sắc mặt trắng bệch, cuối cùng trong lòng không đành lòng ngồi xuống bên cạnh hấn.

Naaru vươn một bàn tay cầm lấy tay Tôn Chí Tân, Tay Tôn Chí Tân run lên muốn rút lại. Lại bị Naaru gắt gao bắt lấy, ngón tay mở ra cùng Tôn Chí Tân nắm ngón tay giao nhau, hai bàn tay hợp nắm cùng một chỗ, chính là cái loại mười ngón giao nhau vô cùng thân thiết ám muội. Tôn Chí Tân cảm giác được trong lòng bàn tay Naaru thực nóng, dán vào lòng bàn tay của mình tạo nên một loại cảm giác nói không nên lời. Ẩn ẩn nhớ lại một câu trước kia bạn gái từng nói qua: Nam giới lòng bàn tay nóng bỏng luôn thực nhiệt tình, cũng rất nặng tình. Sau đó nói Tôn Chí Tân lòng bàn tay rất nóng, làm cho hấn lúc đó cực kỳ phồng mũi một hồi. Hiện tại Tôn Chí Tân cảm thấy lòng bàn tay Naaru so với mình còn nóng hơn nhiều lắm, như là có một ngọn lửa đang cháy rừng rực. Chẳng lẽ nói, Naaru là người so với mình còn nhiệt tình trọng tình hơn nữa hay sao?

Trong lòng chính miên man suy nghĩ, chợt nghe Naaru nói: “Tiểu tân, vất vả người . Người làm tốt lắm.”

đổi lại là bình thường, lấy Tôn Chí Tân tính cách, nhất định sẽ mi phi sắc vũ kiều ngạo một phen, nếu sau mộng có cái đuôi, hi chắc chắn sẽ dựng lên điên cuồng lắc lư một trận. Hiện tại lại không có tâm tình này, chỉ là cau mày, trong đầu thực loạn, các loại ý niệm trong đầu hỗn loạn, dây dưa thành một nùi.

Naaru nhiều năm sẵn thú bị thương, sớm đã quen cảm giác đau xót. Đơn giản là nhấn nại, nhấn nại nữa, xem nhẹ đau đớn trên người, chờ đợi khá lên. Chính là nhìn Tôn Chí Tân nhíu chặt mi, rất muốn dùng đầu ngón tay đi xoa ấn cho phẳng một khối bị ép đẩy lên giữa mi tâm hấn

Hai người nắm chặt tay không thềm nhấc lại, không khí trong lúc nhất thời cực kì yên tĩnh.

Auge bình thường có vẻ lười nhác kiều căng, hiện tại thật không có. Sớm đã đem nhóc Buku đuổi tới một bên, chính mình lại đổ nước vào nồi nấu. Nước sôi hấn học Tôn Chí Tân thêm chút muối, lại không biết nên cho bao nhiêu, đem ánh mắt nhìn Tôn Chí Tân, chần chờ nói: “Zimmer.....”

“Lại đi.”

Auge đem nồi lại, Tôn Chí Tân xem lượng nước, đại khái ấn tỷ lệ hàm lượng muối 0.9% để nấu nước muối sinh lí, lúc đầu phải pha đậm đặc là để sát độc, hiện tại thì không cần nữa. Bất quá không có gì để ước lượng, Tôn Chí Tân chỉ có thể phồng chừng đại khái.

Không có vải, vẫn phải dùng da lông, chính là miếng lúc đầu kia, dùng nó chấm nước chậm rãi chà lau vết máu và bụi bẩn trên người Naaru. Auge nghiêm túc học, trong chốc lát cũng đến hỗ trợ.

Tôn Chí Tân chậm rãi chà, hoãn thanh hỏi: “Như thế nào thụ thương ?”

Naaru thân thể cứng đờ, nói: “Ta nhìn thấy con Jacka.”

Auge động tác khựng lại một chút, nâng mắt nhìn Tôn Chí Tân một cái, lại tiếp tục im lặng chà lau.

“Con Jacka thịt ngon lắm à ?”

“so với những loài khác cũng bình thường. Còn có chút khó ăn.”

“Nó rất nguy hiểm ?”

“Phải.”

Tôn Chí Tân đề cao thanh âm: “Vậy người còn đi khiêu chiến nó ? muốn chết có phải hay không ?”

ánh mắt Auge ngưng ở Trên người Naaru, trên mặt thấy được biểu tình bất mãn. Naaru cười gượng hai tiếng, cũng không giải thích.

Hai người động thủ, rất nhanh đã đem toàn thân Naaru lau sạch sẽ. Thừa dịp Auge ra ngoài thay nước, Naaru đem một cái nanh thú còn đầy máu đưa cho Tôn Chí Tân, nói:“Cho người.”

Tôn Chí Tân chỉ cúi đầu nhìn thoáng qua liền càng muốn nổi điên. Trên thực tế hắn cũng phát ra, tôn đồng học cũng không phải là người giỏi nhẫn nhịn. Nhất thời lớn tiếng rít gào:“Người còn giữ lại răng của hung thủ? Đầu bị nước vào? Bảo tồn chiến lợi phẩm cũng không phải bảo tồn như vậy!”

Naaru chỉ cười, thái độ kiên quyết muốn Tôn Chí Tân nhận lấy cái nanh. Tôn Chí Tân nhìn hắn mất máu tinh thần mỗi mệ, không đành lòng rống to hét lớn với hắn, hậm hực nhận lấy không kêu ca nữa, làm cho Naaru có thể an tâm ngủ một lát.

Một lát sau Naaru trầm trầm ngủ, Tôn Chí Tân xem xét nanh thú trong tay nửa ngày, nhắc chân đi tìm Auge.

Auger đang ở trong lều nhỏ của hắn và Buccoo mài giáo đá, thấy Tôn Chí Tân tiến vào liền nhướng mi, cúi đầu kêu một tiếng:“Zimmer.”

Trước kia hắn thủy chung không chịu mở miệng gọi người, thái độ giống như đem Tôn Chí Tân trở thành người tàng hình, hiện tại rốt cục chịu gọi hắn, chịu nhìn hắn, nhưng thật ra làm cho Tôn Chí Tân ngược lại có điểm kinh dị.

Tôn Chí Tân mở lòng bàn tay cho hắn nhìn thấy cái răng thú Jacka kia, hỏi:“Cái răng này đại biểu cái gì ?” Hắn không phải là đồ ngốc, con Jacka nghe là thấy rất khó đối phó, sự thật Naaru cũng vì thế bị thương không nhẹ. Vì săn thú lấy thực vật đối với thợ săn cơ trí mà nói, cái gì dễ xuống tay, cái gì khó xuống tay, trong lòng khẳng định rõ ràng hiểu được. Phải làm sao để săn thú càng an toàn hữu hiệu là bản năng mà mỗi thợ săn nhất định phải có, cùng một đạo lý giống như thợ săn thông minh lúc không có việc gì cũng sẽ không đi khiêu chiến với bầy sói vậy. Trừ phi khóa răng thú này có ý nghĩa không giống bình thường, nếu không Naaru sẽ không làm ra loại chuyện ngu xuẩn này, còn khiến cho bản thân bị thương. Tuy rằng Naaru trả lời ngôn ngữ không rõ, nhưng Tôn Chí Tân vẫn biết hàng này chính là cổ ý chọc đến con thú Jacka đó, hơn nữa còn là vì một khóa răng này.

Auge có chút ngạc nhiên bởi sự nhạy bén tỉ mỉ của Tôn Chí Tân, nghĩ nghĩ rồi nói:“Con Jacka hình thể trung, nhưng rất nhanh, sức lớn, tính tình giảo hoạt tàn nhẫn. Cho nên mỗi đàn trưởng thành trong tộc đều phải một mình giết một con Jacka làm như nghi thức trưởng thành. Nếu không thể thông qua, toàn tộc mọi người sẽ xem thường hắn, không bị thừa nhận hắn là dũng sĩ. Nếu thông qua, cũng đánh bại được nó để sinh tồn, thì đại biểu hắn sẽ có được đủ dũng khí và trí tuệ, bao gồm cả kỹ thuật và kỹ xảo, là dũng sĩ của bộ tộc, có thể tham dự hoạt động săn thú về sau.” Lại nhìn thoáng qua nanh thú Trong tay Tôn Chí Tân:“ Nó chính là căn cứ chính xác cho thấy dũng sĩ đã đánh bại được con Jacka. Bởi vì nó rất khó, lại đại biểu cho vinh dự và thân phận của dũng sĩ, bình thường đều dùng để làm thứ đính ước đưa cho bạn lứa.” Lắc lắc đầu, lại nói:“ Cũng không phải vợ hay jima trong mỗi một đôi vợ chồng đều có thể được đến răng thú mà đối phương đưa tặng. Cái trước đây của cha cũng không cho mẹ, mà là được thiên táng theo ông nội. Cái này là săn về để tặng cho người”

Tôn Chí Tân trong lòng kinh hoàng, theo bản năng nắm chặt nanh thú lòng bàn tay. Tuy rằng mơ hồ đã đoán được nó không đơn giản, nhưng vẫn không nghĩ tới ý nghĩa của nó đúng là bất phàm như thế!

Auge còn nói:“Ta phát hiện con Jacka xuất hiện, cha vẫn nhìn chằm chằm nó thì biết sẽ ra vấn đề. Quả nhiên hắn liền một mình một người xông lên Giết con Jacka phải một mình hoàn thành, ai cũng không thể hỗ trợ. Loại dã thú này cũng không phải thường xuyên xuất hiện, đụng được một con cũng phải dựa vào may mắn...”

Tôn Chí Tân trừng mắt nhìn nanh thú trong lòng bàn tay, tâm thần có chút hoảng hốt, như là có thể xuyên thấu qua nanh thú này thấy bộ dáng Naaru phát hiện con Jacka sau đó đón đầu xông lên. một khắc Kia, nam nhân thần kinh kia rốt cuộc trong lòng suy nghĩ cái gì ? chỉ là vì cái nanh thú này, rồi sau đó làm mình vui vẻ ?

Hắn bởi vì chuyện này bị thương không nói, vô luận thái độ hay biểu tình lúc đưa nanh thú cho mình đều bình thường. Nếu không phải chính mình sâu sắc nhận thấy được sự tình không giống tầm thường, chỉ sợ tùy tay nhận nanh thú xong xoay người liền ném. Đây có chỗ nào là thái độ muốn lấy lòng người ta?

Tôn Chí Tân tin tưởng chính mình không phải là mỹ nhân, lại càng không tin tưởng mới ở chung hai tháng là có thể mê hoặc Naaru vì mình đi liều mạng chiến đấu săn bắt cái nanh thú này.

Như vậy, lại là vì cái gì ? Tôn Chí Tân mê hoặc , kinh ngạc nhìn nanh thú trong tay, trong lòng ngũ vị tạp trần, không rõ cái gì tư vị. Chỉ cảm thấy chua chát , lại đau lòng , ần ần lại có một tia hơi ngọt ngào. Cái nam nhân khờ kia Thật sự là..... Tôn Chí Tân không biết nên hình dung hắn như thế nào.

Nếu chính mình cùng hắn thật là tình nhân, thu được nanh thú này phải kinh hỉ vô hạn. Nhưng là..... Chính mình ước chừng vĩnh viễn cũng vô pháp nhận thân phận trở thành tình nhân của Naaru. nanh thú này, liền trở thành sai lầm.

Tôn Chí Tân vẫn kinh ngạc ngẩn người, chỉ nghe Auge nói:“Nhận lấy đi. Mẹ ta đều không được cha đưa cho, người lại có được. Nó đến không dễ, lại có thú hồn cổ xưa phong ấn bên trong, có thể phù hộ người đeo. Người.....” Auge ở miệng, thần sắc rất là phức tạp, có chút không cam lòng, có chút phẫn nộ, lại có chút giải thoát, toàn bộ sắc mặt như là đang mâu thuẫn khi cảm giác được trần ai lạc định không có khả năng thay đổi nữa.

Một thứ quý giá phải dùng đại giới lớn đến như vậy đổi về, Tôn Chí Tân dám không thu sao ? không thu cũng phải hảo hảo quý trọng, tính tình Naaru, thứ đã cho đi tuyệt không chịu thu hồi lại. Chỉ là này phân tâm ý quá lớn, lại quá đột ngột bất thường, một cái nanh thú nắm ở trong tay nhưng lại rất nặng nề, như là ngàn cân vậy.

Tôn Chí Tân trong lúc nhất thời không biết nên nói gì, yên lặng rời khỏi lều. Phía sau lại truyền đến thanh âm mài giũa khô khốc, thanh âm lộ ra tâm tình của Auge, ừng tiếng mài vào tận đáy lòng Tôn Chí Tân, khó chịu cứ như có người đang dùng một cái giũa chậm rãi mài cạo từ dưới đáy lòng hắn vậy. Naaru cái tên ngu ngốc kia mạo hiểm thật lớn mà phiêu lưu, cả đời chỉ săn được hai cái răng thú kayak, một cái kính hiển cho phụ thân làm thánh vật chôn cùng, một cái khác thì cho mình, vợ của hắn lại từ đầu đến cuối chưa từng được hưởng thụ qua thù vinh đó, điều này sẽ làm Auger nghĩ như thế nào, lại sao có thể chịu nổi? Là con cái, hắn đều hy vọng mẹ của mình là người yêu nhất trong lòng cha, nhưng là...

Tôn Chí Tân đầu óc nóng lên, bỗng nhiên xông trở về, nói năng lộn xộn:“Ta..... Ta..... không thể đeo cái răng thú này. Ta đại khái cả đời..... Cũng không thể..... Ân, làm cái kia..... Ách, Zimmer của Naaru. Ai..... Cái kia, ta chính là muốn nói, khụ khụ — nanh thú này ta tạm giữ, cha người đang cao hứng, hắn có lẽ sẽ lấy lại, nhưng sẽ vì bị cự tuyệt mà giận dữ. Hắn bị thương, cảm xúc dao động kịch liệt đối thân thể không tốt. Ai nha ! ta nói hươu nói vượn cái gì vậy?” Tôn Chí Tân vì mình từ không diễn ý nổi giận, cả giận nói:“Tóm lại, ta hiện tại không muốn làm Zimmer cái quỷ gì của tên khốn khiếp Naaru, người cũng không vừa mất ta còn gì, không vừa mất thì đừng nhìn,, ai sợ ai ? nhưng người không thể không thừa nhận chúng ta trước mắt sinh hoạt cùng nhau, nghĩa là người một nhà. Người thích cũng được, không thích cũng thế, tóm lại ta sẽ cố gắng đối tốt với người ! mẹ người không kịp cho người, ta cho người ! từ giờ trở đi, ta chính là mẹ người ! ách, không đúng ! Ta cho người làm mẹ người! a liệt ? ta phi ! ai làm mẹ người ? tóm lại..... Ai nha, con bà nó, người coi như ta cái gì cũng chưa nói ! vừa rồi tất cả đều thú vị lắm !”

Tôn Chí Tân quả nhiên là nóng nảy chưa kịp suy nghĩ, không đầu không đuôi nói linh tinh với Auge. hoàn sau không biết vì sao mặt lại đỏ như mông khỉ. Giống như..... trong lúc sơ ý đã nói ra mấy lời thực khó lường phải không kia...Tôn Chí Tân bị cái miệng không quản được của mình dọa đến, xám xịt không dám nhìn sắc mặt của Auge, nhanh như chớp chạy trở về lều bên người Naaru..... Vẫn là nam nhân bị thương có vẻ dễ khi dễ..... con trai của Naaru không dễ đối phó a, cũng một loại cứng đầu hết như cha hắn. chuẩn thôi, đi ép buộc Naaru, vừa lúc báo thù cho cái mông đau, thừa dịp hắn bệnh, đòi mạng hắn !

thấy Tôn Chí Tân bộ dáng giống như gặp quỷ, Auge ngây người, miệng khó có thể tin há hốc, động tác mài giũa trong tay khựng lại giữa chừng. Người này là cái loại gì vậy, có thể nói ra những lời này ? Đột nhiên hồi tưởng lại bộ dạng tình thế cấp bách loạn phun của Tôn Chí Tân, hình như thật sự...rất đáng yêu, khó trách phụ thân mê hắn mê đến khăng khăng một mực.

“anh. Di ? anh cười cái gì ?” Buku tỉnh lại, mơ mơ màng màng trợn mắt nhìn anh trai.

Auge ngẩn ra, theo bản năng sờ sờ mặt: “Anh cười ?”

“Phải.” Buku thực khăng định gật đầu, lại nói: “Em đi xem ba ba.”

“Đừng đi .”

“hả ?”

“Bên kia có..... Zimmer rồi. Người yên tâm ngủ đi.”

“À, tốt.” Buku cuối cùng cũng đánh không lại cơn buồn ngủ, ngã trở về tiếp tục say giấc.

Auge tiếp tục mài giáo, mài rồi ngưng mài rồi ngưng, ánh mắt ngẫu nhiên nhìn về hướng lều của Naaru. Hồi lâu sau, hắn thở phào một hơi, như là buông được khối đá lớn đè nặng trong lòng đã thật lâu, thấp giọng gọi một tiếng: “Zimmer.”

Dứt lời, lại thở ra một hơi thật dài, như là dốc ra cho hết những tạp niệm đã chất chứa từ trước đến nay. Sau đó nhin không được lại cười một tiếng, gỏi giáo đá ra sau đầu, nhắm mắt yên ổn chìm vào giấc ngủ.

22. Chương 22: Hai Người Không Hòa Hòa Ở Chung...

Cả đêm Tôn Chí Tân ngủ không ngon, hồi tưởng lại lúc nói lảng nhảng với Auge hắn quả thực chỉ muốn về lều rồi đập đầu chết quách đi cho rồi. Nghĩ lại lại nghĩ tới cái nanh thú Narru đưa cho này, thật sự là củ khoai lang nóng phỏng tay. Ném cho người khác cũng không xong, cất lại không biết cất làm sao cho tốt, rồi lại nhớ đến ý nghĩa nó đại biểu mà Auge nói... Tôn Chí Tân vừa nghĩ đến cái này liền cảm thấy xoắn ruột. Tình yêu xuyên việt quá kinh tởm, Tôn Chí Tân hoàn toàn không tiếp thụ được. Chuyện này cũng giống như hắn là người chứ không phải heo vậy, dù chuyện rõ ràng đã xảy ra ngay trước mắt, nhưng muốn hắn tin người biến được thành heo hoặc là heo biến được thành người, khó khăn vẫn có chút lớn.....

Hắn lại lo lắng an nguy của Naaru, sợ hắn ban đêm phát sốt không ai chiếu cố, vẫn cố chống mắt không dám ngủ. Cứ mười lăm phút Tôn Chí Tân sẽ nhìn đồng hồ, dùng trán đo nhiệt độ cơ thể của Naaru, phán đoán Naaru có phát sốt hay không. bạn gái đầu tiên của Tôn Chí Tân từng làm vậy, nàng nói dùng trán đo nhiệt độ cơ thể so với dùng tay càng chuẩn xác.

Mỗi khi trán hai người đụng chạm, có thể cảm giác được cái trán no đủ của Naaru đem đến cho người ta xúc cảm kỳ quái, Tôn Chí Tân sẽ vô cớ đỏ mặt. Đỏ mặt thì hơi khoa trương, hắn không phải tiểu cô nương, cũng không đến nông nổi đó, trình độ ước chừng cũng chỉ là hơi hơi có chút nóng lên mà thôi. Nhưng cảm giác là lạ Trong lòng Tôn Chí Tân là thật, hơn nữa cứ cách mười lăm phút hắn sẽ bị kì quái như vậy một lần, trăm lần trăm trùng, còn chuẩn hơn cả đại di mục, tuyệt sẽ không bởi vì nhiều lần tiếp xúc mà trở nên thích ứng.

lúc 3h kên Naaru ngồi dậy uống canh thuốc của Esuiké, 6h lại ép hắn uống thêm một lần. 5h Tôn Chí Tân thiếu điều đã chống đỡ không nổi nữa, 6h uy Naaru uống thuốc xong, bởi vì đã nhin suốt một đêm, thật sự là chịu không nổi, Tôn Chí Tân liền ghé vào Bên người Naaru trầm trầm ngủ.

Naaru mở mắt tỉnh dậy thì thấy Tôn Chí Tân như vậy, ghé vào bên cạnh canh cho mình, đầu gục xuống quay về phía bên kia, mái tóc đen trước kia ngắn ngắn giờ đã dài hơn một ít, cũng sắp được hai tấc rồi.

Nhìn cái đầu đầy tóc đen kia, Trong lòng Naaru dâng lên tư vị ảm áp khôn kể, đúng là cảm thấy lần này bị thương rất tốt, nếu không cứ theo tính tình của người này tuyệt đối sẽ không chịu im lặng ghé vào bên cạnh mình giống như bây giờ.

Người nọ ngủ thật sự trầm, Naaru có thể nghe được tiếng hít thở kéo dài vững vàng. Hắn, canh bên mình cả đêm ?

Trong lòng Naaru ngừng đập một nhịp, sau đó lại tiếp tục nhảy lên, càng nhảy càng vui vẻ, rốt cuộc nhin không được nữa vươn tay ra ngoài quay đầu Tôn Chí Tân lại, để hắn hướng mặt về phía mình.

Tôn Chí Tân không kiên nhẫn phát tay, lại động miệng hai ba cái, tiếp tục ngủ. Chiều cổ bệnh nhân không phải là công tác thoải mái, hẳn thật sự là chịu không được.

Naaru cũng không muốn đánh thức hẳn, chỉ nường một tia nắng sớm cẩn thận ngắm Tôn Chí Tân. Trước đây hẳn không có thời gian, cũng không có cơ hội nhìn kỹ Tôn Chí Tân im lặng không phản kháng như vậy. Bởi vậy động tác của Tôn Chí Tân làm cho Naaru giật mình, buồn cười cảm thấy người này khi ngủ cũng giống như thú nhỏ không chịu an bình, ánh mắt không hề kiêng kị trên mặt Tôn Chí Tân quét tới quét lui.

Càng nhìn, càng cảm thấy người nọ bộ dạng thật không giống người thường. Tôn Chí Tân mặt gầy tuấn lãng, khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ bằng bàn tay mình, đường cong gương mặt tuấn mỹ, ngũ quan đặc biệt tinh xảo, mép tóc mái ở phía trước trán xếp thành một đỉnh nhọn nhỏ — Naaru không biết đỉnh nhọn đó còn có một cái tên thực khác biệt là mỹ nhân tiêm, chính là cảm thấy đặc biệt dễ nhìn. Hẳn mày dài mắt lớn, hình mày thon dài mà hơi xé, tràn đầy anh khí. Lông mi đậm, cũng đen mà bóng sáng giống như đầu tóc đang ngập đầy trong mắt mình của hẳn. Mũi thẳng môi hồng, môi cong uốn lượn, có vẻ no đủ mà mê người. Trải qua một đêm dày vò, trên mặt hẳn xuất hiện hai đôi mắt thâm đen, cứ như vậy có thể thấy được rất rõ ràng trên làn da màu tiểu mạch, làm cho khuôn mặt bình thường bừng bừng anh khí phấn chấn tuấn lãng dương quang lộ ra vài phần ốm yếu, làm cho người ta cảm thấy đau lòng, chỉ muốn ôm vào trong lòng mà hảo hảo thương yêu.

Kiểu ngũ quan mà Tôn Chí Tân có Naaru cho đến bây giờ cũng chưa từng nhìn thấy qua, chỉ cảm thấy không giống vẻ ôn nhu của nữ tử, so ra còn đẹp hơn rất nhiều. Tôn Chí Tân một chút cũng không ôn nhu, tương phản còn oai hùng anh phát một thân khí chất đàn ông khỏe mạnh dương quang. Trước kia Naaru còn chưa nhìn ra, hiện tại nhìn cẩn thận, liền cảm thấy Tôn Chí Tân nên là như thế này, mới là một Tôn Chí Tân không giống người thường. Naaru không biết làm sao miêu tả hẳn, chỉ là cảm thấy người nọ là người đẹp nhất mà mình từng nhìn thấy. Không chỉ có dễ nhìn, còn nhìn ra hứng thú, bởi vì trên cằm hẳn có một vòng râu mọc ra do thức đêm, so le không đều chìa ra dưới cằm, loạn như bị dũa thú gặm cắn, lại cứ làm cho người ta có cảm giác xù xù, chọc người quả muốn xông lên sờ soạng mấy lượt.

Người này, diện mạo vừa oai hùng vừa nhu hòa, mới nhìn sẽ không cảm thấy kinh diễm, nhưng sẽ càng ngày càng dễ nhìn, thẳng đến lúc không dời được tầm mắt đi nơi khác nữa, tựa như mình bây giờ vậy, đã hoàn toàn trầm mê..

Càng nhìn lâu, lại càng cảm thấy trái tim như bị nhu lạn, đổ đầy mật, dùng sức trộn lẫn, nấu thành canh nồng, ngọt nhuyễn mà nhu lạn; Hoặc như là rơi vào một vùng mật đường, bị hương vị ngọt ngào hấp dẫn kia hấp dẫn cả người không còn khí lực, không thể rút mình ra, không thể tránh thoát đi

đáy lòng Naaru hóa thành một mảnh, không thể khống chế sờ mái tóc ngắn đã dài hơn của Tôn Chí Tân, thở dài: “Tiểu tân, người là Zimmer của ta. Ta Naaru, là Lommar của người. Lommar và Zimmer, hợp đến cùng nhau sẽ không tách ra.”

Người tiền sử tâm tình phóng chùng cũng chỉ đến trình độ này, nhạt như dòng nước. Chỉ là vị đạo thể non hèn biến ẩn chứa bên trong một mảnh ngôn ngữ bình thần đó thật làm người ta kinh tâm động hồn! chỉ tiếc Tôn Chí Tân ngủ trầm, một chữ cũng không nghe được. Hẳn nếu tỉnh cũng tuyệt không chịu thành thành thật thật nghe mấy lời này. Thế gian việc đó là như vậy, vĩnh viễn mâu thuẫn không có khả năng làm cho người ta dễ dàng được như mong muốn.

Nói hết, Naaru không hé miệng thêm nữa, chỉ là sung sướng nhếch lên khóe miệng, hưởng thụ thời gian yên tĩnh gần nhau khó có này. Trong nắng sớm hẳn cứ mãi nhìn ngắm khuôn mặt của Tôn Chí Tân giống như thường tranh, thẳng đến Tôn Chí Tân tỉnh lại.

Tôn Chí Tân bị tiếng thợ săn hoạt động làm tỉnh. Naaru tuy rằng bị thương, sinh hoạt trong tộc vẫn phải tiếp tục, không có hẳn mọi người vẫn phải đi săn thú thu hoạch thức ăn. Chỉ là khuyết thiếu lãnh tụ đoàn đội là Naaru, tất nhiên hiệu suất sẽ giảm mạnh.

Tôn Chí Tân bị tiếng ồn ào của đám thợ săn đánh thức, đây đều là dã nam nhân, tự nhiên không dè dặt thối. Bọn họ tất cả đều âm âm tiến vào, quan tâm Thương thể của Naaru, lại phát hiện Naaru được Tôn Chí Tân chiều cổ rất khá, vết thương không xấu hơn,, khí sắc ngược lại tốt hơn rất nhiều, đã có thể ngồi dậy dần dò hôm nay săn thú cần chú ý cái gì.

Một đám thợ săn thấy Naaru khôi phục tốt hơn tưởng tượng, rất là hưng phấn. Một bên khen phương pháp trị liệu của Tôn Chí Tân, một bên nhiệt tình chúc Naaru mau khỏe, mới oanh oanh liệt liệt triển khai đội ngũ lên đường

Tôn Chí Tân thực sự rất buồn ngủ, não loạn ầm ĩ làm cho hắn không thể chịu nổi nữa mới mở mắt ra. Hắn vốn định mắt nhắm tai ngơ tiếp tục ngủ tới, cố tình lại không có công phu ngủ được như heo, chỉ đành khó khăn mở mắt ra.

vừa mở mắt, đột nhiên nhớ tới cái gì, nháy mắt chạy đến trước mặt Naaru. Mới đứng lên liền cảm thấy thắt lưng tê đau, dùng tư thái nằm úp sấp kia ngủ lâu, trên lưng giống khiêng một khối thiết bản, thắt lưng càng giống bị người đánh gãy, muốn ghép lại cũng không nổi.

“Ai nha nha nha.....” Tôn Chí Tân thất thanh kêu đau, dùng động tác Sadako leo ra khỏi miệng giếng uốn éo tại chỗ nửa ngày, lúc này mới lết như rùa bò sang, dùng trán dán lên trán Naaru.

Tốt lắm, nhiệt độ cơ thể vẫn bình thường như cũ. Đêm qua là kì nguy hiểm, sống quá kì nguy hiểm rồi cẩn thận dưỡng, loại thể chất dã thú như Naaru, nói không chừng thương thế sẽ dùng một tốc độ làm cho mình cũng phải cảm thấy không thể tưởng tượng được mà khép lại.

Naaru nhìn Tôn Chí Tân vận vẹo như rối gỗ, sớm đã nhận không được buồn cười. Zimmer của hắn chính là khả ái như vậy, trời sinh tính tình thẳng thắn mà khiêu thoát, vĩnh viễn vào lúc người ta không thể đoán trước, tại nơi người ta không thể đoán trước, làm ra việc người ta không thể đoán trước. Lại nghĩ đến Zimmer của mình là vì sao mới có thể trở nên cứng nhắc cả người như vậy, trong lòng liền dâng lên nồng đậm thỏa mãn và vui mừng, tiếng cười mới ra khỏi miệng liền bị đè ép trở về, tan thành một tiếng thở dài khó kìm lòng nổi.

Tôn Chí Tân là kẻ thiếu tâm nhân, làm sao dự đoán được nam tử oai hùng tục tằng hùng tráng như Naaru khi tình nùng cũng sẽ mềm mẫn như vậy. Hắn vì Naaru không phát sốt mà yên tâm xả hơi, chợt nghe Naaru dùng một loại khẩu khí vui mừng nói: “Tiểu tân, thật nhiệt tình.”

Tôn Chí Tân ngẩn ra, lại trong nháy mắt rút trán tránh đi, đầy mặt hắc tuyến không nhìn Naaru nữa. Nhiệt tình? nhiệt tình cái đầu người! gia là tới xem người chết hay chưa. Người nếu vạn nhất teo, cơm phiếu trường kỳ của gia cũng liền trôi theo dòng nước.

Naaru vì thế lại thở dài, quả nhiên là lúc ngủ khả ái hơn nhiều.....

Naaru không phải người nói nhiều, lại thông minh cảm giác được Tôn Chí Tân không có bao nhiêu dự định trò chuyện với mình, liền thành thật nằm ở nơi đó, chỉ là ánh mắt vẫn xoay chuyển đuổi theo Tôn Chí Tân.

Hắn thích nhìn Tôn Chí Tân, lại không hiểu, cũng không che dấu tâm tư ái mộ. Tôn Chí Tân lè lè chỉ cảm thấy xui xẻo lớn, ánh mắt kia làm hắn đứng ngồi không yên, cục hoa co rút đau đớn, chỉ thấy Tên cầm thú Naaru kia đang dùng ánh mắt tinh tế chặt chẽ đan một cái lưới, mà mình thì bị vây ngay ở chính giữa, chỉ chờ tinh anh thợ săn là Naaru đến thu lưới, sau đó bắt luôn.

Tôn Chí Tân buồn, buồn như một đám thái giám thượng thanh lâu, quả thực buồn muốn chết. Trong lòng rơi lệ đầy mặt, không cần a..... Đều là nam nhân, vốn là ‘Đồng căn’ sinh, ‘Tướng gian’ gấp gáp làm gì? gia, người buông tha ta đi. Còn có đại thần xuyên không cực kì vô trách nhiệm kia, cho ta lần tới xuyên đến hậu cung hoàng gia, nơi đó nhiều nữ nhân, tất cả đều còn là mỹ nữ. Đừng giống như hiện tại, cả ngày bị nam nhân muốn, lại còn cứ lấy ánh mắt như mèo trông bể cá vàng nhìn hắn.

Hắn cũng không nghĩ đến, xuyên đến nơi đó khẳng định kết quả là sẽ bị răng rắc xong đời

Vì thế một buổi sáng cứ như vậy trôi qua trong bầu không khí quỷ dị đó, Esuke đưa thuốc đến một lần. Tôn Chí Tân không biết hắn dùng loại thảo dược gì ngao chế, phỏng chừng có thành phần giảm đau, bởi vì Naaru uống xong mảy mềnh thả lỏng một chút, không hề vì phải chống cự đau đớn mà mặt nhăn thành một chỗ nữa..

Nói thực ra, Naaru bị thương hầu hạ rất dễ, không kêu không nháo, nửa tiếng rên rỉ đều nghe không được, lại càng không đề xuất bất luận yêu cầu vô lễ nào, quả thực là bệnh nhân ngoan nhất trên đời. Chiều cổ bệnh nhân như vậy sẽ tạo ra cảm giác thành tựu. Đương nhiên, nếu Naaru không dùng cái loại ánh mắt làm Tôn Chí Tân cảm thấy nóng rát sau lưng kia nhìn hắn, sự tình sẽ thực hoàn mỹ.....

Hắn cũng không thể đi không chế ánh mắt một người đứng không ? trừ phi đem ánh mắt Naaru làm như bóng đèn đập vỡ.

Loại hành hạ máu chảy đầm đìa này đến chết Tôn Chí Tân thật đúng là không có dũng khí đi làm, đành phải liều mạng xoay tâm tư đi suy nghĩ chuyện khác tóm lại muốn cố gắng xem nhẹ sự tồn tại của Naaru.

Nhưng là, làm gì đây ?

Cử tửng được cùng Đám thợ săn đi săn thú, chỉ tiếc ai cũng không cho hắn đi, ngại hắn thấp yếu, lại kính trọng thân phận của hắn. Hắn là tất đạt lap sát a tô , tất đạt lap sát a tô của trời cao!

Hái nấm ? đi không được, bên người còn có bệnh nhân, là nam nhân trên danh nghĩa của mình, mình là nam thê của hắn, tức trực bên lão công..... .

lựa nấm ? không cần, người trong tộc đã rất quen thuộc nhưng chủng loại đã gặp qua. Vạn nhất hái được chủng loại mới sẽ đem đến cho hắn phân loại, không cần mình đi theo. Không thể không nói người tiền sử so với chính mình tưởng tượng càng thêm thông minh, làm việc cũng rất có tinh thần đoàn đội, rất biết nghe lời.

Làm cơm trưa ? thời gian không đến a..... Không thể lãng phí cử thiếu niên trong tộc vất vả kiếm được. Toàn bộ bộ lạc không có ai rảnh rỗi, phàm là có thể động đều làm việc hết sức, giống đám thiếu niên, mỗi ngày sau khi đám thợ săn vào sáng sớm sẽ đi vào rừng nhặt củi. Trước kia vẫn đều như vậy, thẳng đến gần đây có thêm đại nghiệp hái nấm mới thoáng có biến động. Nhưng củi vẫn phải bớt thời gian đi lượm, củi đốt toàn bộ tộc sử dụng một bộ phận rất lớn là từ bọn họ cung cấp.

Cây đay ? còn đang ngân mà, dùng biện pháp nguyên thủy cần đến hai mươi ngày, hiện tại chúng nó vẫn ở dạng cây cỏ, không có cách nào biến thành sợi đay.

Thật đáng ghét ! làm gì đây ? Tôn Chí Tân vô cùng phiền não.

Naaru nhìn thấy Tôn Chí Tân ngồi ở lều cửa, vẻ mặt phiền muộn, chỉ có một đôi hắc tình châu linh động ở trong hốc mắt quay tròn đối tới đối lui, một lát cũng không chịu yên tĩnh, thực là dễ nhìn. Khóe miệng Naaru lại càng nhếch lên cao, Tôn Chí Tân phiền muộn, hắn lại một chút cũng không, hỉ nhìn hai tròng mắt kia thôi liền cảm thấy tràn ngập thú vị.

Xem, đây là điển hình vui sướng trên nỗi đau khổ của người khác.

Chỉ là hai tròng mắt kia thật sự là có chút quá linh động, Naaru nhìn lâu thế nhưng lại cảm thấy hoa mắt, nhin không được bật cười một tiếng.

Tôn Chí Tân quay đầu lườm hắn, tiếp tục suy nghĩ, tâm tư chuyển tới Trên người Naaru.

Nói thực ra, Naaru bị thương nằm ở trên tấm da gấu, Tôn Chí Tân cũng cảm thấy khó chịu thay hắn. Đây là một nam nhi cái đỉnh thiên lập địa, vốn hắn là nên nhiệt huyết hào hùng rong ruổi trong thiên địa vì sinh tồn, thế nhưng lại bởi vì bị thương mà đành phải chấp nhận nấp ở trong lều chịu thiệt. Nếu hắn không bị thương thì tốt rồi, có thể cùng đám thợ săn cùng nhau giao tranh với thú hoang, phát ra ý thức chiến đấu vĩ đại đã tính của nam nhân, mà không phải nhàm chán nằm nơi đó cùng mình mắt to trừng mắt nhỏ.

Nhưng là, nơi này khoa học kỹ thuật lạc hậu, vũ khí của bọn họ vẫn là đồ đá, thậm chí đơn sơ đến dùng mộc côn, cành cây cùng Dã thú chiến đấu, làm cho Tôn Chí Tân ảm ức thay bọn họ. Càng không xong là phòng hộ, một đám tất cả đều lỏa thể ra trận, móng vuốt trâu, răng sắc, không tránh đi bị nắm đến hoặc là cắn được, có thể dùng thuốc cứu không ? nếu vũ khí của bọn họ có thể tăng lên một ít, lại có đồ phòng hộ, cả Naaru, hay đám thợ săn AP và DP đều mạnh lên hẳn một cấp, nói không chừng Naaru lần này cũng sẽ không bị thương để rồi bệnh oải oải nằm ở nơi đó làm người khác nhìn là thấy bất khoái.

phiền toái, nhái bện bị bắt trong lồng sắt ở một bên oa oa kêu, nghe càng phiền.

“Câm miệng !” Mắt trừng mấy vật nhỏ màu sắc sỡ kia, đột nhiên ngẩn ra, trong đầu tựa như vừa nghĩ đến điều gì.

23. Chương 23: Ổng Thối Tên

Kỳ thật Trước đây Tôn Chí Tân không phải không nghĩ đến biện pháp cải thiện vũ khí hiện có trong bộ tộc, ý niệm chế làm vũ khí mới thường thường xoay quanh ở trong não. nhưng do chịu hạn chế của điều kiện kỹ thuật, những gì mình có thể nghĩ đến toàn bộ không dùng được. nói giỡn, biện pháp chế đao đao thương thương trong đầu Tôn Chí Tân, tất cả đều cần kim loại cùng khả năng rèn tạo ra.

Hiện tại còn chưa xuất hiện bất luận chế phẩm kim loại nào, thậm chí đồ nung cũng cực vi quý hiếm, ý tưởng này một chút tác dụng đều không có. Cả đám người tiền sử dùng vũ khí tất cả đều lấy nguyên liệu ngay tại chỗ, không phải đá thì là gỗ, hoặc là tổ hợp cả hai thứ. Không thấy Auge ngày ngày mài giáo đá sao ? cái gọi là giáo đá, chính là ở đầu gỗ buộc chặt một hòn đá có mũi nhọn mà thôi. Ngày ngày mài nó, là vì làm cho hòn đá trở nên càng thêm sắc bén, phải biết rằng chiến đấu sẽ mài mòn nó, cần không ngừng bảo dưỡng.

khi Nhảm chán cũng từng hỏi qua phương pháp săn thú của bộ lạc Qigeli và những thợ săn có kinh nghiệm săn thú phong phú khác. Trước mắt phương pháp săn thú tổng hợp lại có một câu: Ẩn núp, tìm tòi, phát hiện mục tiêu, nhất hống mà lên, đánh thắng được liền đánh, đánh không lại bỏ chạy, lúc đánh phải thật nhanh, lúc chạy lại càng phải nhanh.....

Nói trắng ra là không khác gì kéo bè kéo lũ đánh nhau, phát hiện mục tiêu về thì nhất hống mà loạn đánh một trận, tình thế khả quan liền thừa dịp người bệnh muốn mạng người, tình thế không đúng thì chân như bôi mỡ nhanh chóng chuồn đi. Mượn vũ khí làm ví dụ thì so với túm tụm đánh nhau cũng cách dùng có khác mà kết quả vẫn vậy. Tác dụng của tảng đá không phải không khác gạch bao nhiêu sao? Đều là vác lên ném mạnh vào mục tiêu, chẳng qua hiệu quả không thần khí đáng sợ bằng gạch mà thôi. Nếu nghiêm khắc so sánh, phương thức đi săn trước mắt còn không bằng kéo bè kéo lũ đánh nhau. Mượn một thần khí khác có hiệu quả cũng kinh từng như gạch – bột vôi – mà nói, lúc kéo bè kéo lũ đánh nhau thì dùng được, thế nhưng đi săn thì một chút cũng chẳng được tích sự gì. Cái loại chiêu số hạ cấp như bột vôi đối với dã thú là vô dụng, chúng nó sẽ không ngu ngốc như con người, chờ người lại gần ném vào trong mắt.

Nói cách khác, chân chính có thể phát huy ra uy lực là công kích cự ly gần, công kích tầm xa hiệu quả chỉ có dọa sợ. Giống như hòn đá có thể dùng làm vũ khí ném mạnh từ xa, nhưng đối với Dã thú mà nói, cùng lắm chỉ cảm thấy đau. Nói cách khác, tức là lực công kích không đủ, phòng ngự của đối phương rất cao, chân chính có thể phát huy tính sát thương rất nhỏ. Tỷ như Auge, giáo đá của hắn nếu vận dụng chính xác, cũng quả thật có thể làm như lao ném mạnh. Nhưng vũ khí đồ đá dù sắc bén, so với vũ khí kim loại lợi hại cũng kém rất nhiều, cho nên lao đá không chỉ có khó có thể đâm xuyên qua tấm da dày dặn của dã thú, mà dù có xuyên qua được uy lực đã giảm rất nhiều.

Lúc ấy Qigeli nói thế này: kỹ xảo phóng lao không phải mọi người không biết, mà là lực sát thương của nó thật sự quá nhỏ, không thể hữu hiệu sát thương Dã thú. Không chỉ có như vậy, ném mạnh giáo đá còn có thể sinh ra một hiệu quả khôi hài làm cho người ta đau đầu. Trước giả thiết có thể lao trúng con mồi, lại trong phạm vi hữu hiệu mà xuyên qua lớp da. Kết quả, bởi vì không thể hữu hiệu sát thương, không chỉ Dã thú bị kinh động chạy trốn, còn có thể quay đầu trở về, lao kia cũng bị mang theomất luôn. Phải biết rằng ở thời đại này, làm ra một thanh giáo đá phi thường không dễ dàng, Đám thợ săn đều yêu nó yêu như trân bảo, ai cũng không nỡ để dã thú cướp chạy mất. Liền xem bộ dạng của Auge, ngày ngày mài giáo đá, yêu quý như chính lão bà..... Cho nên, phóng lao không phải không biết mà là không thể dùng.

Tôn Chí Tân cũng không phải không nghĩ tới chế cung, hẳn chính là một thanh niên nhiệt huyết đầy hiếu động và hiếu kỳ, sao có thể không đi nghiên cứu loại vũ khí cổ đại tầm xa một người dùng như cung tên. Hắn làm thì biết làm, chính là trong điều kiện hiện tại làm không được, chế cung cần có nguyên liệu và công nghệ, công cụ lấy tình huống trước mắt mà nói căn bản là không có. Trừ phi làm cho trẻ con chơi, vũ khí chân chính thật sự làm không được. Nếu cung và tên có thể làm ra, đó sẽ là vũ khí đã kích tầm xa cực hữu lực! Chỉ tiếc tức phụ có khéo mấy cũng khó mà không bột gột nên hồ, không có nguyên liệu, vẫn là không được.

Nhưng ngay lúc trừng mắt nhìn đám nhái bén huyền nào trong lòng sắt, trong đầu liên xúc động, đột nhiên nhớ tới một loại vũ khí tầm xa dễ làm, lực sát thương hữu hạn, nhưng có thể thông qua cái khác thủ đoạn tăng lên uy lực, hơn nữa cho tới bây giờ tại Phi Châu rộng lớn vẫn còn sử dụng !

Mấy kênh tự nhiên hoang dã trên TV thường có thể nhìn thấy hình ảnh như vậy: một người da đen thân thể chỉ bọc túi da bảo vệ hạ thân không khác đám Naaru là mấy, trên người bôi vẽ màu sắc sặc sỡ, cầm trong tay một vật có dạng hình ống. Một đầu để ngoài miệng, một đầu khác hướng về con mồi. Thợ săn dùng sức phun một phát, sau một tiếng phun khí ngắn gọn, một mũi tên ngắn sắc bén như tia chớp bắn nhanh ra ngoài, một con chim hoặc là con mồi nhỏ khác liền từ trên cây ngã xuống, trên người cầm mũi tên ngắn đoạt mệnh kia, giây dựa vài cái rồi không nhúc nhích được nữa. Cảnh tượng đó chính là uy lực của ống thổi tên cổ xưa nhất.

Ống thổi tên chế tạo đơn giản, nguyên liệu sẵn có. Tên lại dễ làm. Đem tên cắt vào ống thổi tên dùng sức thổi ra, khoảng cách có thể đạt bốn mươi thước. Rèn luyện rồi độ chuẩn xác sẽ rất cao, xa xa vượt qua ném lao cần vận dụng tính toán quán tính và đường vòng cung để sinh ra lực thương tổn.

Còn có một điểm trọng yếu, bởi vì nguyên liệu làm tên có thể tìm ngay tại chỗ tạo ra đơn giản, sẽ không lo lắng vấn đề vì lực sát thương nhỏ cầm ở trên người Dã thú bị lấy đi mất. Nó có thể dễ dàng tùy lúc chế tạo ra.

Mà quan trọng là nhái bén, loại độc tố có thể làm cho cơ bắp nhũn ra dẫn đến tử vong trên da nó sẽ biến mất rất nhanh, chưa biến mất hẳn cũng sẽ bị hệ tiêu hoá trung hoà hết. Bởi vậy con mồi bị giết do dùng độc của nó vẫn có thể yên tâm ăn, như thế cũng giải quyết được luôn vấn đề lực sát thương không đủ.

Nói cách khác lợi dụng ống thổi tên có thể tạo thành công kích tầm xa hữu hiệu, trong phạm vi bốn mươi thước con mồi loại nhỏ nhất định giết chết ! con mồi cỡ trung có thể ống thổi tên trước, nếu nó trốn liền truy; nếu nó xông lên thì dùng dịch tiến ta lui, dịch lui ta tiến nguyên tắc cùng nó chơi, đợi nó độc phát. Đồng thời có thể tiếp tục dùng ống thổi tên công kích, thời gian kéo dài, nó tất nhiên nhân hít thở không thông chết không thể nghi ngờ ! về phần thú lớn , ống thổi tên cũng khẳng định có thể tạo được tác dụng tương tự, ít nhất có thể giảm bớt sức chiến đấu của nó. Còn không được nữa, vậy thì dùng biện pháp cũ..... Trốn đi !

24. Chương 24

Đồng thời bởi vì ống thổi tên nhỏ nhắn dễ thao tác, nó còn có thêm những cách sử dụng khác. thiếu niên Trong tộc không cần phải đi đối mặt Dã thú hung ác, ở trong rừng cây sử dụng nó, cũng có thể săn bắt thú nhỏ như chim chóc, thỏ hoang gì đó. vừa lượn cúi vừa dùng ống thổi, vừa thu thập đồ lại có lạc thú thêm vào, Con mồi nhỏ cũng là thịt, còn có chút mỹ vị đương nhiên là có thể cải thiện áp lực thức ăn ở một trình độ nhất định. Tiếp tục mở rộng thêm một bước, chẳng lẽ phụ nữ lại không thể dùng nó để phòng thân hoặc là săn thú sao?

Ống thổi tên, quả thực là thích hợp tình trạng trước mắt!

Nghĩ đến đây, Tôn Chí Tân đã ngồi không được nữa, giương giọng kêu to người hầu nhỏ chuyên chúc của mình, Buku.

“Buku !” Kích động như sấm mùa xuân, thanh âm to gấp ba lần ngày thường, Naaru cũng bị hấn dọa sợ.

“Đến đây !” Tiểu hắc khuyển nhanh chóng xuất hiện từ bên kia sông, băng qua sông chạy vội tới Trước mặt Tôn Chí Tân, trên mặt biểu tình có chút kinh hoảng: “Cha làm sao vậy ? ta đã nói không đi hái nấm, nhưng Lugaoren nói tộc trưởng khôi phục rất khá, ta đi không có việc gì, ta mới đi . Zimmer, ba ba không có việc gì đi ?”

Đứa trẻ hiểu chuyện . Tôn Chí Tân vỗ vỗ đầu của nó, nói: “Hắn không có việc gì.”

Đương nhiên không có việc gì, vẫn dùng ánh mắt quấy nhiễu tình dục mình cơ mà..... Làm sao mà có việc được ?

“Nga. Vậy là tốt rồi.” Buku nhẹ nhàng thở ra, lại hỏi: “Zimmer, tìm ta chuyện gì ?”

“Lần trước ta nói loài trúc kia mọc ở đâu còn nhớ rõ không?”

Buku gật đầu: “Nhớ rõ, ta vừa rồi còn cùng Lugaoren, còn có Bone ở đó tìm nấm. Hì hì, ta nhớ người nói đốt trúc chơi rất hay. Bone còn tìm được trùng trúc, ta nhớ rõ người đã nói có thể ăn, Lugaoren đào một đồng, dùng lá gói hết lại.”

“Tốt lắm, đem trùng trúc mang về, buổi tối ta làm đồ ăn vặt cho các người ăn. Nấm không cần hái, các người ba người cùng đi giúp ta chặt trúc về đây. Lớn nhỏ đều cần, càng lớn càng tốt, nhỏ nhất là thế này” Tôn Chí Tân vươn tay chỉ, ý bảo to bằng bấp tay: “Đi nhanh về nhanh, ta chờ dùng.”

Buku ứng thanh, xoay đầu nhìn Naaru, thấy hắn quả nhiên thanh tỉnh mỉm cười nhìn mình, thần sắc so với ngày hôm qua tốt hơn nhiều, mới buông tâm, lại giống như chú chó nhỏ bay qua sông mà đi.

Naaru nhìn xem kỳ quái, hỏi Tôn Chí Tân: “Tiểu tân, người muốn làm gì ? Trúc lại là cái gì vậy ?”

Tôn Chí Tân rất là đắc ý, hắc hắc cười hai tiếng, muốn nói, đến bên miệng lại đổi thành : “Không nói cho người !” Trong giọng nói mang chút hương vị thân cận chính mình cũng chưa cảm giác được.

Naaru nhưng thật ra cảm giác được, chỉ là cười, dung túng nhìn hắn.

Bị hắn dùng loại này ánh mắt nhìn, Tôn Chí Tân lại thấy có chút xấu hổ. Cũng may cũng không xấu hổ bao lâu, ba thiếu niên liền chạy vội trở về, Bone cùng Lugaoren hai người ôm một cây trúc lớn, Buku hì trong tay giờ lên loại trúc có kích cỡ mà Tôn Chí Tân tính dùng để làm ống thổi tên.

Ba thiếu niên chạy tới thả trúc xuống, Lugaoren học Buku cũng gọi Tôn Chí Tân là Zimmer, nói: “Zimmer, cái này dùng như thế nào ? nó không thể ăn, cũng không thể làm vũ khí giống như mộc côn , đập một cái là vỡ.”

Tôn Chí Tân mỉm cười lắc đầu, không muốn sửa lại lời của Lugaoren. Phải biết rằng trong lịch sử trung quốc cổ đại, cận đại dùng trúc làm vũ khí không ít, cái thứ kia một đầu tước nhọn dùng để chọc người thật sự sắc bén, thậm chí từng có trận pháp chuyên vì nó mà diễn luyện ra. Còn nếu vì quá dài mà bị người dùng đao chém gãy một khúc, phần còn lại vẫn có thể tiếp tục đâm chọc, quả là thứ làm người ta sợ hãi, từng có rất nhiều giặc Oa ngã gục dưới mũi nhọn của trúc. Bất quá, hắn hôm nay muốn làm cũng không phải thứ này.

Lấy loại Buku cầm về dùng đá mài lấy một đoạn mình cảm thấy thích hợp, khoảng 80 cm. Lại tìm que củi khô cứng, chọc chọc trong ống trúc để thông các đốt. Chẳng qua cũng không dễ, cần dùng sức đoán, bình, mau, tập trung, bộc phát. Tôn Chí Tân thử mấy lần, dùng sức nhỏ thông không được đốt, dùng sức lớn lại đem trúc đánh vỡ, là một bước cần có cả lực lượng và kỹ xảo..

Naaru nhìn một hồi đã hiểu được Tôn Chí Tân muốn làm gì, hắn lại không muốn trước mặt người ngoài kêu nhũ danh tiểu tân của Tôn Chí Tân, nhân tiện nói: “Zimmer. Lấy đến ta thử xem.”

Tôn Chí Tân nghiêng đầu nhìn Naaru trong chốc lát, một lần nữa bẻ một ống trúc và cành khô đưa qua.

Naaru một tay cầm ống trúc, một tay cầm que gỗ, ánh mắt nhắm một lát tích lũy khí lực, rồi sau đó mở choàng mắt ra, thấp giọng quát một tiếng, tay phải nhanh như chớp đâm thẳng về phía trước Tốc độ trên tay nhanh đến nỗi nhìn chỉ thấy một ảnh mờ hồ. Đoản, bình, mau, tập trung, công kích trong chớp mắt, Naaru đều không cần chỉ dùng khí lực lớn mà thôi, đối với vận dụng sức lực đã đạt tới một trình độ tinh diệu. Chỉ nghe ba ba vài tiếng, đốt trúc cuối cùng cũng thông, mà ống trúc hoàn hảo không tổn hao gì !

Lại gần ! Tôn Chí Tân nhìn xem hoa mắt thần mê, một khắc vừa rồi, quay chung quanh Naaru nhưng là cao thủ khí công ? soái ! thật là con mẹ nó đỉnh cao ! quả nhiên là dũng sĩ có thể một mình săn hạ con Jacka, trải qua khảo nghiệm sinh tử, nhân lực, lực lượng, tốc độ, kỹ xảo cùng một đóa hoa nhà ẩm như mình khác biệt quá lớn, khó trách luôn đánh không lại rồi bị áp, chênh lệch a..... Chênh lệch a.....

Tôn Chí Tân hậm hực , lại xám xịt tiếp nhận ống trúc đã thông, một viên tâm linh còn nhỏ mà thuần khiết chịu đủ đả kích.

ánh mắt sùng bái của bạn lữ có thể làm cho một người nam nhân cảm giác được tự hào, Naaru nhìn Tôn Chí Tân bội phục mà ngạc nhiên ánh mắt, trong lòng đại thị vui vẻ, ngực đều phồng lên. Lại nhìn Tôn Chí Tân chịu đả kích, ủ rũ lỗ tai đều rũ xuống, không khỏi thấy buồn cười, lúc này nghe rằng mừng rỡ. Tiểu tân, Lommar của người vẫn là vô cùng lợi hại , đúng không ?

Hắn cười toét hết miệng hết như một đứa bé to xác, môi trên vén về phía trước, Tôn Chí Tân mới càng thêm ngạc nhiên phát hiện miệng Naaru cư nhiên còn có hai chiếc răng khểnh, thật sự khả ái.

Trong lòng run lên, nhin không được dưới đáy lòng oán giận, đã là nam nhân, còn có răng khểnh, thật sự là chọc người..... Rõ ràng là đã nam nhân thô lỗ, mọc cái loại răng khểnh đáng yêu như thế làm gì ? không biết hẳn thích nhất đại hình khuyến khoa động vật, thứ hai là răng khểnh sao ? thật là.....

25. Chương 25

Ổng trúc được Naaru đả thông, Tôn Chí Tân nhận lấy tiếp tục dùng que trọc thông đến khi trên vách sạch sẽ không còn gì bám vào, lộ ra mặt trong bóng loáng. Tiếp đó lại cẩn thận tiếp tục xử lý phần đốt, loại trừ sạch sẽ chướng ngại ngăn cách trong ống trúc, không đến mức sinh ra ma sát bất lợi cho tên lúc trượt phun ra ngoài.

Toàn bộ quá trình bởi vì không thuận thực mà sợ kiểm củi ba năm thiêu một giờ, mất rất nhiều thời gian. Dùng đến hai tiếng để làm.

Không kịp tiến thêm một bước xử lý tinh xảo, tỷ như đem ống trúc hong khô rồi hơ lửa. Loại bỏ hơi nước khiến ống trúc càng thêm kiên cố khó hỏng, hơ lửa có thể định hình lại ống trúc, khiến nó thêm trơn thẳng, để cao độ chuẩn xác. Những công đoạn đó có thể để sau này làm, hiện tại làm một cái đơn giản để thí nghiệm.

quá trình xử lý ống trúc có vẻ rườm rà, không nhìn ra là đang làm cái gì, trọc ra nắn vô như đang chơi đùa cái ống trúc kia. Bone cùng Lugaoren hai thiếu niên cũng không bình tĩnh ngồi xem, sớm đã chạy sang bờ sông bên kia tiếp tục đi hái nấm, bắt trúc trùng. Chỉ có Buku ở lại nơi đó, ngồi dựa vào Naaru, ánh mắt rất hứng thú nhìn Tôn Chí Tân tạo ra thứ gì đó mình chưa thấy qua.

Naaru vuốt đầu thẳng bé, thấp giọng nói:“Buku, nhìn cẩn thận chút, thứ Zimmer làm ra đều không tầm thường.” từng ấy thời gian, Tôn Chí Tân đã khiến hắn đại khai nhãn giới, những thứ mới mẻ và kĩ xảo ùn ùn trở ra từ tay hắn, làm cho Naaru cảm thấy vô cùng may mắn mình khi ấy nhanh chóng quyết định xuống tay trước cướp Tôn Chí Tân về. Có đôi khi hắn nhin không được muốn hỏi Tôn Chí Tân những thứ mới lạ kinh người đến tột cùng từ nơi nào học được, nghĩ đến người này chính là tất đạt lap sát a tô, lại cảm thấy đương nhiên.

Buku dạ ran, càng nghiêm túc nhìn xem. Một lát sau mới hỏi:“Zimmer, Trúc là từng đốt từng đốt , cái loại thô to này có thể dùng đựng nước được không?”

Tôn Chí Tân dừng việc trên tay lại, dùng ánh mắt tán thưởng nhìn Buku. Thật sự là một đứa trẻ thông minh! biết căn cứ những thứ nhìn thấy trước mắt mà mở ra liên tưởng.

Lập tức hướng dẫn từng bước nói:“Trong ống trúc đúng là rỗng, có thể dùng để đựng nước. Hơn nữa loại lớn chừng này...” gơ ống trúc làm mẫu. “một đốt khá là lớn có thể đựng được rất nhiều. Hơn nữa, trúc không có độc, dùng để đựng nước còn đem lại mùi vị thơm ngát của trúc, khiến nước ngọt hơn. Buku, người nghĩ tới cái gì sao ?”

Buku được Tôn Chí Tân dùng ánh mắt tán thưởng nhìn thoáng qua, trong lòng nảy sinh lo lắng, lại không biết ý tưởng của mình có đúng hay không, vẫn là có điểm chần chờ, theo bản năng cắn ngón tay, nói:“Ta nghĩ bộ dáng của nó dùng đựng nước sẽ không dễ bị đổ ra, không biết có trữ nước được không, để cho các dũng sĩ trong lúc săn thú có thể đem nước theo ở bên ngoài cũng uống được?”

“Đương nhiên có thể.” Tôn Chí Tân nói, lại hỏi:“Nhưng một đốt, trên không có nắp đậy, lúc các dũng sĩ chạy vẫn sẽ dễ dàng bị sánh ra. Buku còn có thể nghĩ đến biện pháp tốt nào khác không ?”

Buku bắt đầu nghiêm túc nghĩ biện pháp, Naaru mỉm cười xoa đầu nó, thực hưởng thụ loại cảm giác gia đình hòa thuận này.

Tôn Chí Tân cũng không tiếp tục hỏi Buku, bắt đầu trẻ nam trúc, thử dùng công cụ đơn giản trong tay tạo ra ống thổi tên.

Buku khổ nghĩ một trận, đột nhiên vui mừng reo lên: “Ta nghĩ ra rồi ! có thể khi trật hai đầu ống trúc giữ lại hai đốt. Sau đó đục một cái lỗ trên đó, lúc lấy nước thì dùng cái lỗ đó, khi uống cũng dùng nó luôn. Đổ đầy nước rồi dùng lá hoặc thứ khác bịt lại, không phải là sẽ không chảy ra sao? Cho dù là chạy hay vật lộn cũng không sợ!

Tôn Chí Tân cao hứng nở nụ cười, khen: “Để ta nghĩ xem..... Ngô, hình như là rất khả thi. Buku thật thông minh ! về sau các dũng sĩ săn thú có thể dùng nó đựng nước mang theo uống, giải quyết một chuyện rất lớn! chúng ta gọi nó là ống trúc nước có được hay không?” Tôn Chí Tân cố ý tặng nó một cái tên rất khó nghe.

“Không tốt, không dễ nghe lắm.”

“Kia..... Buku cảm thấy tên nào thì hay? Thứ người nghĩ ra, người tự mình đặt tên đi.”

Buku lại bắt đầu vắt óc nghĩ, sau đó thử thăm dò nói: “Kêu bình trúc được không? Trước kia chúng ta có một cái bình gốm, đáng tiếc bị ta đánh vỡ . bộ tộc biết làm đồ gốm đã rất lâu không đi qua chỗ chúng ta, muốn đổi cũng không được. Ta nghĩ nó làm từ trúc, lại dùng như cái bình có thể đựng nước, cho nên gọi là bình trúc.”

Tôn Chí Tân cố gắng giả bộ kinh hỉ, đáng tiếc không quá thành công, khuôn mặt tuần tú bởi vậy vắn vẹo, dẫn tới Naaru buồn cười một mạch, lớn tiếng ho khan che dấu bản thân sớm đã khám phá tiểu kỹ xảo của Tôn Chí Tân. Tôn Chí Tân bởi vậy biết được mình cũng không phải là diễn viên xuất sắc gì, tức giận trừng mắt nhìn về mặt của Naaru, vẫn là vẻ mặt đáng sợ vắn vẹo ‘Kinh hỉ’ nhìn Buku: “Oa ! Buku thật thông minh ! bình trúc tên này rất êm tai, cũng rất hình tượng, vậy cứ kêu thế đi!”

Trẻ con, thiếu niên đều thích được người khen, lại cảm thấy bản thân nghĩ ra thứ tốt, Buku vò đầu bứt tai vui mừng nửa ngày, càng thấy trúc là thứ rất tốt, chần chờ nói: “Nhưng là như vậy, một cây trúc làm bình trúc sẽ phí mất một nửa. Thật đáng tiếc..... Ta thấy một mảnh trúc kia cũng không nhiều.”

“Sẽ không lãng phí.” Tôn Chí Tân đưa tay ra, trong tay là một mũi tên dạng sơ khai, miệng nói: “Vừa lúc có thể trẻ ra làm cái này. Mặt khác mỗi đầu trúc cắt đôi ra một chút, rất ít lãng phí.”

“Có ích lợi gì ?” Buku cực kì tò mò.

Tôn chí tân cười nói: “Người nghĩ xem, bình trúc đựng nước thì được rồi, nhưng cầm thế nào? Cũng không thể để thợ săn cầm trên tay đi săn chứ? bọn họ còn phải cầm vũ khí mà. Vừa muốn cầm vũ khí, vừa muốn cầm bình trúc sẽ ảnh hưởng đến lúc săn thú.” Chĩa chĩa một đầu trúc: “Nếu, ở trong này –” Lại chỉ đầu kia: “Còn có nơi này chọc hai cái lỗ, dùng da thừng buộc vào, không phải có thể đeo lên người sao? như thế, nó sẽ không ảnh hưởng đến hành động.”

“Di ? thật sao !” Buku mừng rỡ, ý tưởng làm đồ đựng nước của mình qua hai người bàn bạc càng lúc càng thực dụng.

“Zimmer thật lợi hại !” Buku sùng bái nhìn Tôn Chí Tân, hai mắt lấp lánh sao nhỏ.

Tôn Chí Tân cười: “Ta làm sao lợi hại ? đều là người nghĩ ra, ta bắt quá nghĩ đến mấy thứ không trọng yếu mà thôi. Tên nó cũng do người đặt, ta đâu có nghĩ ra cái tên hay như vậy được-”

Thiếu niên, cấp cho hắn niềm tin, nghiêm túc tán dương hắn, cho hắn động lực, bọn họ mới có thể bồi dưỡng ra hứng thú thúc đẩy tự động não học hỏi. Bất luận nhà phát minh đều là bắt đầu từ trụ cột, từ lao động đạt được trí tuệ, Buku chưa chắc đã không phải là một mầm tốt, chuyện này với việc có phải là người tiền sử hay không hoàn toàn không có liên quan.

Buku quả nhiên được khen rất cao hứng, vẻ mặt đặc ý nhìn về phía Naaru. Naaru chỉ là cười mà không nói, ôn nhu vuốt ve đầu hắn.

Tôn chí tân vô cùng thân thiết nhìn 2 cha con, đáy lòng cũng mềm ra , đối với Buku cười mắng: “Ở đây làm cái gì ? chính mình động thủ thử xem, biến ý tưởng thành hiện thực, làm một cái bình trúc tặng cho anh trai người đựng nước, hắn nhận được một món quà hữu dụng như vậy nhất định sẽ rất cao hứng. Cái khác không nói, Auge khi săn thú khát nước mỗi lần vừa uống nước sẽ nghĩ đến người, trong lòng khẳng định sẽ

vì em trai của mình thông minh lợi hại mà tự hào. hơn nữa, những dũng sĩ khác cũng không có cái này, chỉ có anh trai người mới có người nghĩ ra được biện pháp làm ống đựng nước trước.”

Buku càng thêm cao hứng, hưng phấn xát lại bề nhào vào Bên người Tôn Chí Tân, dựa theo ý tưởng của mình bắt đầu thử làm ống trúc. Tôn Chí Tân nhìn hắn được khơi lên tính tích cực, cũng không xen vào việc của nó nữa, mặc nó tự mình phát huy sự sáng tạo. Còn bản thân thì tiếp tục tước cây tên đã có sơ hình trong tay.

Tước tên thật ra không khó, trúc không khô không cứng như trúc khô, dùng dao đá chẻ ra hình dạng đại khái rồi tìm một khối đá thô giữa thêm là được.

Rất nhanh , Trong tay Tôn Chí Tân liền xuất hiện hơn mười cây tên.

Tên đã có , còn thiếu đuôi tên, nó là bộ phận quan trọng dùng để sinh ra động lực đồng thời bảo trì định hướng bay trong không trung, không thể qua loa được.

Nhớ lại mình trước kia thường làm ống thổi tên chơi, bao đựng tên là dùng hợp kim nhôm để làm, tên dùng đũa trúc tước thành, đuôi tên là dùng giấy bìa cứng cuộn thành hình nón gắn tên đuôi tên làm bộ phận sản sinh động lực.

Đi đâu mới tìm được giấy bìa cứng đây? Gi ấy làm gì đã có..... Đau đầu. Vì chuyện này mà tạo ra giấy ? quả thực chẳng khác nào thiên mã hành không không có tác dụng.

Lại nghĩ đến trúc, có rồi, dùng vỏ măng ! Hiệu quả nó mang đến so với giấy bìa cứng là hoàn toàn giống nhau!

“Buku a..... đi giúp Zimmer đi tìm vài thứ có được hay không ?” Tôn Chí Tân bắt đầu kiểu một tay cầm đường một tay cầm quả nói chuyện với Buku. Bất đồng là hiện tại cả hai thứ hắn đều không có, mà Buku thẳng bẻ con này lại vwf nghe lời vừa cần lao, khiến cho Tôn Chí Tân nói thế này cũng thấy áy náy .

Naaru tức giận liếc nhìn Tôn Chí Tân một cái, dùng ánh mắt cười nhạo hành động vô lương của hắn. Tôn Chí Tân liền càng thêm vô lại trừng mắt khiêu khích với Naaru, làm Naaru đỏ khóc đỏ cười. Zimmer nhà hắn, quả nhiên không phải thứ hàng tốt gì.....

Buku mới lấy ống trúc ra, đang cầm một cây gậy gỗ sắc nhọn ra sức muốn chọc thành lỗ ở một đầu, liền bị Tôn Chí Tân phái đi tìm vỏ măng. Tiểu hắc khuyến lưu luyện không rời nhìn ống trúc còn nguyên của mình, quả thực dùng đến tốc độ bay tới bay lui chạy về, đầu đầy mồ hôi tiếp tục nghiệp lớn của bản thân. Tiểu quỷ đầu đã hoàn toàn say mê chuyện làm bình trúc này. Ước chừng là do thói quen, lúc hắn trở về còn tùy tay kiếm một bó củi khô to trở về, Tôn Chí Tân nhìn mà nhin không được cười 1 trận dữ dội.

Kế tiếp chính là làm đuôi tên, kết quả thu được giống như Tôn Chí Tân tưởng tượng, phi thường làm cho người ta vừa lòng !

Cuối cùng cũng có được một cái ống thổi tên hoàn chỉnh, tên có mười bảy mũi. Bởi vì thử làm lần đầu tiên, tuy chỉ là thử nghiệm, nhưng vì kiểm tra hiệu quả, Tôn Chí Tân vẫn làm thực cẩn thận. oàn bộ ống thổi thẳng tắp nhỏ dài, vị trí các đốt được xử lý lại càng thêm chu đáo, sờ dọc theo toàn bộ thành ống ngay cả gờ đốt cũng không quá dễ dàng cảm giác được. Đầu mũi tên sắc nhọn, toàn bộ đầu mũi tên dài chừng 1.5 li, dùng hòn đá tinh tế mài thành hình mũi nhọn. chế làm như vậy tên sẽ dễ biến hình hoặc gãy, sử dụng hai lần là có thể hỏng, nhưng sự lợi hại của nó không thể bỏ qua.

Naaru nhìn từ đầu đến cuối, vẫn làm ra đến lại có cái gì dùng không hiểu được Zimmer của mình rốt cuộc muốn làm cái gì, dùng làm gì.

Làm ra thứ tốt, tự nhiên là muốn khoe khoang , tính hư vinh ai cũng có này Tôn Chí Tân lại là người có tính tình khiêu thoát, lúc này cũng quên mất Naaru cùng mình không hợp, chạy vội tới trước mặt hắn, rất là đắc ý nói:“Cho người xem thứ tốt!”

Naaru:“?”

Đã thấy Tôn Chí Tân đem một mũi tên mặt lấp lấp vào ống trúc, đưa lên bên miệng, đầu ra nhắm vào trúc ở dưới đất, lấy lại bình tĩnh ra sức thổi.

Phốc một tiếng nhỏ, từ ống thổi bắn ra như tia chớp, trực tiếp găm vào nam trúc!

Tôn Chí Tân cách hơn mười thước, có thể làm cho mũi tên mới chế găm vào, uy lực đã không thể xem nhẹ.

Mắt Naaru lập tức thẳng tắp, thất thanh nói: “Này..... Này !”

Buku cũng ngậy người, ngạc nhiên ngẩng đầu trừng mắt nhìn Tôn Chí Tân, lại trừng trát nhìn mũi tên trên nam trúc, thét chói tai: “Zimmer ! đó là cái gì ? thật là lợi hại !”

“Trước không nói cho người.” Tôn Chí Tân xấu tính lên mặt, cực độ hưởng thụ ánh mắt khiếp sợ chấn động khó có thể tin của hai người. Ta là dân xuyên, chính là ngư bì như vậy !

Là một thợ săn vĩ đại, thấy Tôn Chí Tân làm mẫu một lần, Naaru sao không nghĩ tác dụng và ý nghĩa của thứ mới tạo ra ngày hôm nay. ướm sự kích động hân hoan nhưng còn định đứng dậy khỏi tấm da thú, kêu lên: “Lấy đến ta xem xem.”

“Đừng lộn xộn, trên đùi còn có thương !” Dùng sức ấn hân trở lại da thú, Tôn Chí Tân cười dài đem ống thổi đưa cho hân, lại nhét thêm cây tên, nói: “Thử xem.”

Naaru hưng phấn đến nỗi tay run run, tiếp nhận ống thổi, học động tác của Tôn Chí Tân nhét mũi tên vào bên trong. Sau đó dùng sức thổi vào mục tiêu mình đã chọn.

Lại phốc một tiếng nhỏ, lập tức có tên bắn ra ! tên bắn vào không khí chỉ có thể mơ hồ thấy một đạo ảo ảnh, tốc độ nhanh đến nỗi hoàn toàn không thể quan sát rõ ràng. tên đã nhân Naaru này, lượng hô hấp vượt chỉ tiêu, kết quả mà hân thao tác trừ bỏ chính xác ra, tốc độ cũng như lực đạo đều tốt hơn lúc Tôn Chí Tân sử dụng đến mấy lần.

Không thể không nói Naaru thật sự có tố chất vĩ đại, chỉ xem liền đem hành động của Tôn Chí Tân học được giống hệt, mà lượng hô hấp của hân lớn, lực đẩy tên liền càng đầy đủ. mũi tên kia bắn nhanh ra ngoài, bắn trong không khí trong hơn hai mươi thước mới phác một tiếng đâm phập vào tấm da thú bên kia lều, lực của hân thậm chí còn làm cho nó xuyên thấu qua da thú trực tiếp bắn ra. Hân vốn định nhắm vào cọc gỗ, kết quả lần đầu thử dùng không thuần thục, lệch hướng bắn trúng da thú. Bất quá như vậy đã khiến Naaru mừng rỡ, lại liên tưởng đến thứ ở trong tay khi dùng để săn thú.

Thử một lần liền không dùng được, cầm tên thổi liên tục, thẳng đến đem mười sáu mũi tên còn lại toàn bộ thổi ra hết.

Thổi hết, vì phổi hoạt động kịch liệt mà há to mồm thở phì phò, không thể tự kiềm chế lộ ra ánh mắt vừa mừng vừa sợ nhìn ống thổi trong tay, hỏi: “vũ khí Này gọi là gì ?” Hân đã kéo nó về đến phạm trù vũ khí. Lại nói: “Thật lợi hại ! bất quá lực sát thương hình như còn không đủ. Xa nhất có thể bắn tới đâu ?”

Ống thổi tên nếu làm tốt, trong điều kiện không có gió lý tưởng, khoảng cách có thể xa đến hơn tám mươi thước, khoảng cách công kích hữu hiệu vào khoảng năm mươi thước. Minh dùng công nghệ nguyên thủy đương nhiên không tốt như vậy, nhưng có thể thông qua tinh chế lần hai mà tăng lên, Tôn Chí Tân ước lượng một chút, trong vòng ba mươi thước uy lực hân là suy giảm không bao nhiêu..

Dùng đơn vị thước này hình dung khoảng cách Naaru khẳng định nghe không hiểu, tôn chí tân tổ dẹt một chút ngôn ngữ, nói: “Ta gọi nó là ống thổi tên.”

Naaru nhìn thứ trong tay, tên hân còn nghe không hiểu, thổi thì có thể lập tức lý giải, cảm thấy thực hình tượng, một chút liền nhớ kỹ.

Tôn Chí Tân lại nói: “Về phần có thể bắn rất xa, ân..... từ chỗ người đến bên kia lều, lại quay trở về hoàn toàn không có vấn đề. Luyện quen rồi, độ chính xác của nó sẽ thực chuẩn.”

“Tốt, tốt ! lợi hại !” Buku hoan hô kêu to, ống trúc cũng mặc kệ không tiếp tục đục lỗ nữa, tiểu hắc khuyến lao đi thu thập tên Naaru thổi ra. Nó nghĩ thứ này thật sự quý giá, nhất định phải kiểm trở về.

Naaru yêu thích không buông tay cẩn thận quan sát ống thổi tên trong tay, nói: “Thật tốt. Khéo léo, rất dễ mang theo, sử dụng lại đơn giản thuận tiện. Là thứ vũ khí tốt! tiểu tân, người làm sao nghĩ ra nó ?”

Tôn Chí Tân nhe răng cười đến đắc ý: “Không nói cho người !”

Càng ngày càng đặc ý , mình có phải quá sùng hấn hay không? Naaru hơi có chút chán nản, trong lòng nhưng thật ra nửa điểm cũng không để ý, sùng nịch đối với Tôn Chí Tân cười, lại nói:“Hình như lực sát thương có chút không đủ, đối phó con mỗi nhỏ hần là dùng rất tốt, lớn chút nữa lại không được .”

“Phải không ?” Tôn Chí Tân nhíu mày, nói:“đây chỉ là sơ chế, là bán thành phẩm. thành phẩm lần thứ hai tinh chế uy lực sẽ tiến thêm một bước. Về phần phương diện lực sát thương –” Tôn Chí Tân chỉ hướng nhái bén:“Loại nhái bén này đem quay trên lửa, trên da nó sẽ chảy ra một loại niêm dịch. Dem loại niêm dịch này bôi lên trên tên, con mỗi vừa vừa lập tức chết! Còn thú cỡ lớn sao, uy lực khẳng định không đủ, nhưng cũng không phải hoàn toàn vô dụng.”

Naaru nhìn đám nhái bén, lại nhìn chỗ tên, cực kì mừng rỡ. Hần tinh thông kĩ xảo săn bắn dã ngoại, đã bắt đầu cân nhắc những phương pháp có thể tưởng tượng để vận dụng thú vũ khí mới trong tay vào thực chiến. Mọi người đều biết, lấy phương thức săn thú nguyên lai mà nói, con mỗi cỡ trung sẽ dễ săn bắt, con mỗi loại nhỏ và lớn ngược lại lại không dễ dàng săn bắt. Con mỗi cỡ lớn là bởi vì nguy hiểm và rất khó sát thương, đa số là tránh lui mà không phải nghĩ biện pháp săn bắt. Con mỗi loại nhỏ lại bởi vì thể hình nhỏ tốc độ mau, trời sanh tính nhạy bén, bình thường không đợi thợ săn tiếp cận đến khoảng cách gần đã cảnh giác phát hiện nguy hiểm, ỷ vào cơ thể nhỏ bé, tốc độ nhanh nhẹn lập tức sẽ đào tẩu, kết quả là không thu hoạch được gì. Cho nên so với con mỗi cỡ lớn, con mỗi loại nhỏ thu hoạch ngược lại càng ít. Có thứ này rồi, với đặc tính kín đáo im lặng của nó, từ xa là đã có thể săn được con mỗi loại nhỏ, về sau thành phần con mỗi có thể săn được nhất định sẽ xuất hiện những thay đổi làm cho người ta vui mừng. Đồng thời thực hiển nhiên , theo như Tôn Chí Tân nói, con mỗi cỡ trung săn bắt được sẽ càng trở nên đơn giản rất nhiều, đồng thời gặp được khi Con mỗi cỡ lớn cũng sẽ nhờ nó giảm bớt nguy hiểm, thật sự là một thứ khó lường.

“Tiểu tân !” Naaru khẩu khí nhiệt liệt vô cùng:“Làm thêm đi, buổi tối làm cho các dũng sĩ trong tộc xem ! Mọi người về sau sẽ có thêm một thứ vũ khí dùng phi thường tốt!”

“Phải.” Tôn Chí Tân cũng không nhiều lời, tiếp tục chế làm cái thứ hai, dự định cố gắng trước giờ cơm chiều khi đám thợ săn trở về làm được ba cái làm mẫu.

Mà Buku sớm đã tâm thần không yên, một bên làm ống trúc, một bên lấy ánh mắt nhìn về hướng Tôn Chí Tân, miệng cầu xin:“Zimmer, Zimmer tốt của ta, làm một cây cho ta đi ! không, hai căn, ần, tam căn ! ba ba một cây, anh trai một cây, ta một cây.”

Tôn Chí Tân nghiêng mắt đầu hần:“Ta đâu ?”

Buku nhanh nhẩu nói:“Kia..... Tứ căn ? người trước lấy !”

“Ngồi yên bên đó đi, trước làm cho xong quà tặng cho anh trai của người đi đã. Cái khác ta đều có an bài.”

Buku quyết miệng, vẫn không ngừng làm ống trúc, nhưng ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Tôn Chí Tân bên này, ý đồ xem hiểu được ống thổi tên làm như thế nào. Về phần Naaru, lại không chịu ngồi yên , cầm ống thổi cùng tên kiểm trở về Buku, tiếp tục đem từng mũi từng mũi thổi. Lúc này đây hần đã không hề mang theo tâm tình thí nghiệm thứ mới, mà là nghiêm túc đứng đắn đem nó trở thành vũ khí săn thú mà luyện tập.

26. Chương 26: Naaru Khiển Trách

Đội Tôn Chí Tân miễn cưỡng làm tốt ống thổi tên thứ hai, đang cố gắng ở làm cái thứ ba, đám thợ săn ra ngoài săn thú đã trở lại.

Tôn Chí Tân ló đầu ra bên ngoài nhìn thoáng qua, liền thấy Đám thợ săn ủ rũ tinh thần có vẻ thật không tốt. Lại nhìn con mỗi thu hoạch, so với ngày hôm qua đến thiếu ít nhất gần một phần ba. Nhìn con mỗi thu hoạch, Tôn Chí Tân theo bản năng quay đầu liếc nhìn Naaru một cái, có chút ngạc nhiên ở thời đại nguyên thủy ảnh hưởng của việc không có lãnh tụ đoàn đội lại lớn đến mức độ này. nghĩ tiếp thấy cũng đúng, ở thời không mà sức sản xuất và kỹ thuật cực độ lạc hậu này, lực lượng cá nhân phi thường nhỏ bé, bằng vào điều kiện trước mắt đối kháng với thiên nhiên khắc nghiệt, tất nhiên phải lấy phương thức đoàn đội hợp tác đem lực lượng của mọi người xoắn gộp lại cùng nhau. Bởi vậy một lãnh tụ vĩ đại sẽ trở thành linh hồn của toàn bộ đoàn đội, quyết định sĩ khí và sức chiến đấu của cả tập thể ở một mức độ rất lớn. Nói

cách khác, đối với các thợ săn, có Naaru và không có Naaru, thành tích săn bắt đương nhiên sẽ xuất hiện khác biệt rất lớn.

Bởi vì Naaru bị thương hành động không tiện, nhiệm vụ phân phối liền rơi xuống nhân vật thứ hai doanh địa ,Esuike. niên đại này không có tàng tư, lòng người thực chất phác thuần hậu, Esuike công đạo phân phối thức ăn, không người nào có nửa điểm bất mãn. Chỉ là hôm nay không khí phân phối phi thường nặng nề, sắc mặt một đám thợ săn rất khó coi, mất đi tiếng huyền não xôn xao hưng trí như bình thường, im lặng chờ Esuike phân phối thịt để ăn.

So ra thu hoạch của những người ở lại trong doanh địa ngược lại càng thêm phong phú. Nắm bởi vì ngày hôm qua ngắt lấy làm cho thu hoạch hôm nay có điều giảm xuống, nhưng hiển nhiên vẫn không ít, phỏng chừng có năm sáu trăm cân. Còn có quả nhót Tôn Chí Tân phát hiện ra, cũng có mấy chục cân, có thể phân phối tức làm thực vật, lại có đồ ăn vật để ăn.

Nhìn xem thu hoạch không do săn bắt phong phú như , đám thợ săn trên mặt đều hiện ra thần sắc xấu hổ. Auge đứng trong nhóm thợ săn, gắt gao mím môi, thần sắc trên mặt là vừa hổ thẹn vừa cực không hài lòng khi tự cảm thấy được năng lực của mình còn thấp kém.

Là con trai tộc trưởng, tuy rằng cũng không chắc sẽ là tộc trưởng được chọn tiếp theo — tộc trưởng bộ tộc không phải thừa kế, mà là dùng loại biện pháp tuyển cử dân chủ rất công đạo để cử người có năng lực xuất chúng, phẩm cách vĩ đại đảm đương. Nhưng chính do vì là con trai tộc trưởng, nhiều năm ở bên người tộc trưởng, chứng kiến và suy nghĩ đều cùng thành viên bình thường của bộ tộc bất đồng. Có một phụ thân vĩ đại như vậy, đương nhiên phải luôn lấy phụ thân làm tiêu chuẩn, mọi chuyện đều lấy chuẩn tắc của tộc trưởng để yêu cầu chính mình. Nhưng hôm nay, không có tộc trưởng, mình cũng không thể làm một lãnh tụ vĩ đại dẫn dắt mọi người đi săn bắn, điều này làm cho Auge thấy được chính mình cùng cha, cũng chính là cùng chân chính tộc trưởng so sánh, khoảng chênh lệch năng lực giữa hai người, cũng vì bản thân năng lực không đủ mà uể oải.

Ở trong đám thợ săn thấy Auge, Tôn Chí Tân theo bản năng liền đem lực chú ý dừng lại ở trên người hắn, bởi vì đối với Tôn Chí Tân mà nói, Auge đã là người nhà, không thể không lưu ý hắn được. Đã thấy Auge sắc mặt ban đầu thật sự khó coi, buông hai tay dọc thân siết thật chặt nắm tay, trên mặt cố gắng bày ra ra thần sắc kiên nghị, Tôn Chí Tân liền theo bản năng gật gật đầu, thực thưởng thức ý chí chiến đấu không chịu thua của hắn.

Ừ, đứa con trai lớn của mình không tệ, có vài phần thần thái của cha!

Di ? hàn..... Ta x ! ta có thể sinh ra con trai lớn như vậy ? đột nhiên kinh ngạc không hiểu chính mình suy nghĩ cái gì, Tôn Chí Tân đổ mồ hôi lạnh nổi da gà rớt đầy đất. Lúc này vận vẹo biểu tình rút đầu về, không thêm nhìn Auge thêm cái nào nữa.

Toàn bộ công tác phân phối hoàn thành trong một không khí nặng nề, ngay cả thu hoạch pha phong của người trong doanh địa đều không thể hữu hiệu cải thiện loại bầu không khí này. Đám thợ săn có vẻ không vui dẫn theo người nhà lĩnh thức ăn trở về làm cơm chiều, Auge cũng lĩnh phân lượng của nhà mình trở lại lều

Vừa thấy Auge tiến vào, Buku hứng thú nhào thẳng đến, kêu lên:“Anh trai, đã trở lại !”

Auge cúi đầu ân một tiếng, nâng lên ánh mắt có chút bất an liếc nhìn Naaru một cái.

Cùng Auge đối mắt là ánh mắt nghiêm túc mà mang theo khiển trách của Naaru. Thực hiển nhiên, Naaru cũng dùng những tiêu chuẩn của tộc trưởng đời tiếp theo để nghiêm khắc yêu cầu con trai lớn của mình.

ánh mắt Auge co rút lại, trên mặt khó kìm lòng nổi lộ ra biểu tình xấu hổ. yêu cầu của cha đối với hắn hắn không có làm được, tự nhiên là không thể đối mặt với trách cứ của Naaru.

Tôn Chí Tân còn tưởng rằng sau khi Naaru thấy Auge tự thẹn sẽ bỏ qua, nói mấy lời an ủi cổ vũ, nào biết ánh mắt Naaru trở nên càng nghiêm khắc, ánh mắt như tên, sắc bén nhìn con trai lớn của mình, dùng ánh mắt im lặng rắn dạy hắn, mãnh liệt biểu đạt sự không hài lòng của mình. Lập tức ánh mắt hơi rời đi, không hề nhìn Auge, hơi lắc đầu, miệng phát ra một tiếng than nhẹ thất vọng.

Trong lòng Tôn Chí Tân căng thẳng, biết hành động này mang đến đả kích có bao nhiêu kinh người. Hắn biết, mỗi một người con đều không có lúc nào là không hy vọng được cha mẹ khẳng định, sự thừa nhận của cha mẹ cũng chính là động lực để bọn họ làm hết thảy mọi chuyện, sự thất vọng của cha mẹ lại càng mang đến đả kích vô tận khôn cùng.

Quay đầu nhìn Auge, quả nhiên nhìn thấy sắc mặt hắn nháy mắt chuyển thành màu tro, một cổ vô lực suy sút vây bọc lấy hắn, làm cho hắn cả người thoát nhìn nhỏ đi một vòng, thân thể đứng yên trầm mặc không nói. Trong phút chốc, Tôn Chí Tân vì Auge cảm thấy vô tận đau lòng, thậm chí nhịn không được lấy ánh mắt hàm chứa tức giận trừng Naaru. Làm sao ? cũng không phải phạm vào sai lầm lớn gì, mà lại dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy trừng phạt con trai mình. Phải biết rằng, im lặng khiến trách so với đả kích thân thể càng thêm đả thương người, đặc biệt Auge đứa trẻ kiêu ngạo lại cố gắng này.

Toàn bộ quá trình cha con hai thậm chí không nói một câu, toàn bộ kết quả rắn dạy hoàn thành. Cha im lặng quả trách, con trai xấu hổ tự thẹn, trong lòng tràn đầy không khí làm cho người ta cực kỳ không thoải mái. Buku sớm đã cả kinh khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên trắng bệch, hành động hưng phấn bình thường đem mình làm đưa cho Auge vừa sinh ra liền bị bóp chết, bất an theo bản năng thối lui đến bên cạnh Tôn Chí Tân, ôm chặt lấy một chân Tôn Chí Tân.

Tôn Chí Tân trấn an vuốt ve đầu Buku vài cái. Buku ngẩng đầu, nhìn nhìn Tôn Chí Tân, lại nhìn xem Auge cùng Naaru, thấp thanh nói:“Zimmer.....”

Tôn Chí Tân lắc đầu, hắn vốn định khuyên giải hai câu, nghĩ đến chính mình cũng không phải là bố dượng chân chính của Auge, giống như không có lập trường để nói. Lại nghĩ đến Naaru có phương thức dạy con của chính hắn, hoàn toàn không tới phiên mình lắm miệng, liền thôi.

sắc mặt Auge đã khó coi đến cực điểm, toàn bộ cao lớn thân thể đều rút lại , ánh mắt nhìn sang bên, chính là không dám nhìn tới ánh mắt của. Hắn sợ lại một lần nữa thấy sự thất vọng của hắn đối với mình. Mà Naaru lại ngẩng đầu, giống như không thấy Auge, cũng trầm mặc chỉ nhìn lều da thú.

Tôn Chí Tân im lặng thở dài, càng thấy đầu. Đôi cha con này, đều là kẻ chấp ngạo, lý niệm bất đồng tự tôn tự lập của mình, rất khó khuyên giải .

Một lát sau, Auge nắm chặt giáo đá trong tay, trên mu bàn tay nổi đầy gân xanh, không nói được một lời ly khai lều của Naaru đi về lều của mình và Buku.

“Này, còn cơm chiều ! Au.....”

“Đừng gọi hắn.” Naaru thần nhiên nói:“Hắn không có tư cách ăn bữa cơm này.”

Trong lòng Tôn Chí Tân giật giật, thật sự tức giận :“Người mẹ nó đánh rắm cái gì ? cái gì mà không tư cách ăn bữa cơm này ? hắn không cố gắng săn thú chắc? hắn còn chưa cố gắng đi làm việc mình nên làm chắc? hắn vất vả cố gắng cả ngày, không có công lao cũng có khổ lao, dựa vào cái gì không nên an tâm ăn một bữa cơm tối ấm áp ? một người không có khả năng một ngày đã lớn lên, người phải cho hắn thời gian ! ta thấy được, Auge là đứa trẻ vĩ đại! mẹ nó mất ta còn chưa có mù đâu ! đứa trẻ như vậy nếu đưa đến chỗ ta trước đây, sẽ vĩ đại biết bao nhiêu!” Khẩu khí vừa chuyển, chua ngoa trào phúng nói:“Nga, người nhưng thật ra có tư cách . Ân ? người ở đây ngủ cả ngày, chuyện gì cũng chưa làm, một con mèo cũng không có, người không cho con trai mình ăn cơm chiều, người nhưng thật ra có thể an tâm nuốt trôi đi. Ta thật sự là bội phục, bội phục !”

Naaru quay đầu nhìn về phía Tôn Chí Tân, trên mặt là sự giận dữ nghiêm nghị mà áp lực Tôn Chí Tân chưa từng thấy:“Thời gian sẽ không chờ đợi cuộc bộ của con người, mùa đông lại càng sẽ không bởi vì con người thông thả trưởng thành mà trì hoãn. Không chịu lớn lên đối mặt sinh hoạt khắc nghiệt, kết cục đều là tử vong. Thấy hắn chết đi, hay là thấy hắn cường đại lên, người nói ta nên tuyển người nào ? hắn là con ta, nên học bộ dáng của ta lãnh đạo tộc nhân. Việc này sẽ không bởi vì hắn có phải con trai tộc trưởng hay không mà xảy ra thay đổi. Những đứa trẻ lớn lên giống hắn, có ai không vì trở thành tộc trưởng mà cố gắng ? tộc trưởng, là vinh dự, lại là trách nhiệm ! vinh dự của ta hắn không chiếm được, trách nhiệm của hắn ta không thể vì hắn hỗ trợ. Hắn bất hạnh sinh ra ở nhà tộc trưởng, liền càng phải có giác ngộ này, hắn sẽ so với con cái của thành viên bộ tộc bình thường sinh hoạt càng thêm gian nan ! làm việc không tốt nên có trừng phạt, bữa cơm tối này hắn chính là không tư cách ăn !”

Tôn Chí Tân lại bị Naaru nói một phen há mồm bể lưỡi, hắn vốn tưởng rằng Naaru bị chọc giận sẽ nói cái gì con ta, không tới phiên người tới quản giáo nhúng tay linh tinh gì đó, kết quả không nghĩ tới nghe được cái này. Muốn phản bác, lại không biết lấy gì để phản bác, liền kinh ngạc há miệng, nhìn Naaru ngẩn người.

Naaru nhìn bộ dạng ngốc của Tôn Chí Tân, tức giận trong bụng vừa bị ngôn ngữ chua ngoa của hắn kích ra đều tiêu xuống, nói:“Tiểu tân, ta đối với hắn nghiêm khắc một chút, là muốn làm cho hắn trở nên càng cường đại hơn. Muốn sống không dễ dàng, phải không ngừng lớn mạnh lên mới được.”

Tôn Chí Tân còn chưa hết một bụng tức, nói:“chẳng liên quan tới ta ? cũng không phải con ta. Bất quá, người không thể nói cường đại có thể cường đại, người hắn là đối với hắn kiên nhẫn nhiều hơn, cho hắn thời gian để trưởng thành.”

Thực hiển nhiên Naaru chỉ nghe vào hai câu đầu, nhất thời chán nản:“Sao lại không phải con trai người? người là Zimmer của ta ! hắn là con ta chính là con trai người!”

Gia, ta năm nay mới hai mươi ba tuổi, sinh không ra con trai lớn như vậy có được hay không..... không nói cũng không kia công năng..... Ta là nhân sĩ thanh thuần sinh trưởng dưới lá cờ đỏ của tổ quốc, không có cách nào so sánh với đám từ nhỏ đã phát tình như các người được

“Người ở cảm rằm cái gì ?”

Tôn Chí Tân lớn tiếng đáp:“Không có ! ta đi làm cơm chiều.”

Không bao lâu sau cơm chiều đã dậy mùi, tay nghề tốt của Tôn Chí Tân lại một lần nữa bày ra. Cơm chiều như trước là món nắm thập cẩm, Tôn Chí Tân vừa ăn vừa thừa dịp Naaru không chú ý giấu một chút vào trong cái chén đá bên cạnh, tính đợi lát nữa đưa cho Auge ăn. Naaru bởi vì bị thương, hôm nay không có ngồi vây quanh lại đây, một mình ở trên tấm da gấu ăn, không quá dễ dàng phát hiện động tác nho nhỏ của Tôn Chí Tân. Quá một hồi Buku phát hiện ra, tiểu quỷ thông minh nghĩ một chút đã hiểu được Tôn Chí Tân đang làm gì, bất động thanh sắc đi động thân thể che đi ánh mắt Naaru, cực có ăn ý yểm trợ Tôn Chí Tân.

Tôn Chí Tân lặng lẽ dựng ngón tay cái với Buku, tiểu quỷ, rất tốt ! ta quyết định về sau càng thêm thương người !

27. Chương 27: Con Trai Cha Dượng...

Ăn cơm tối xong Tôn Chí Tân lấy cốc đi rửa nồi, Buku lấy cốc cùng Zimmer đi rửa nồi , hai người lén lút đi ra khỏi lều.

Buku rất tự giác mang theo nồi đi ra bờ sông, miệng nói:“Zimmer, ta đi rửa nồi. Người đi đưa đồ ăn cho anh trai , ta rửa xong rồi cứ tới đây.”

Tôn Chí Tân bưng bát đá đi đến chỗ Auge , tiểu tử kia hôm nay ngay cả giáo đá cũng không mài, ủ rũ nằm trên mặt đất, ánh mắt kinh ngạc nhìn vào đỉnh lều, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Thấy Tôn Chí Tân tiến vào, Auge ngẩn ra. Tôn Chí Tân vội vàng dựng thẳng ngón tay:“Hư !”

Lập tức nghe thấy được mùi đồ ăn, lại thấy đồ ăn trong tay Tôn Chí Tân, Auge bỗng nhiên dựng người dậy, xoay người đưa lưng về phía Tôn Chí Tân.

Dưới vảy da thú lộ ra cái móng tròn tròn của Auge, Tôn Chí Tân nhìn thấy đau mắt một trận. Hắc, móng của tiểu tử này, chặt chẽ rắn chắc ,dễ nhìn giống của cha hắn!

X ! suy nghĩ gì đây ? Tôn Chí Tân tự vấn một trận, nhỏ giọng nói:“Auge, đến ăn đi.” Không thể không nhỏ tiếng, lều của Naaru cách cũng không xa, lớn tiếng sẽ bị nghe được.

“Không ăn !” Auge rầu rĩ nói.

Hắc ! đứa trẻ chết tiệt này ! tính tình thật không được tự nhiên ! còn đối với cha hắn nữa.

“Ngoan, đến ăn.” Tôn Chí Tân nhỏ giọng dỗ:“Ta cùng Buku bí mật giữ cho người đó -”

“Không ăn !”

“Đến ăn thôi ! chút nữa bị lạnh mỡ sẽ đóng lại, đến lúc đó sẽ khó ăn.”

“Không ăn ! cha nói qua, ta không có tư cách ăn.” Auge rầu rĩ nói.

Tôn Chí Tân vươn tay đem thân thể Auge kéo lại, người nọ thân mình chuyển lại, mặt vẫn như cũ chuyển hướng sang bên.

Di ? cảm xúc thật tốt ! làn da tràn đầy sự co giãn của tuổi trẻ, dưới da đều là những khối cơ bắp, só với cha hẳn một thân da thô sờ rất thoải mái. Theo bản năng dùng sức sờ soạng thêm mấy cái, Tôn Chí Tân đồng học ăn bớt một chút cũng không có tự giác.

Sờ đến là thư thái Tôn Chí Tân mới buông bát, dựa lưng vào Auge, nói:“Vì cái gì không tư cách ăn ?”

Auge ông thanh ông khí nói:“Ta lúc săn thú không có làm tốt, đương nhiên không tư cách ăn. Cha.....” Khẽ cắn môi, lại nói:“Đối với ta rất thất vọng, ta không đạt tới yêu cầu của hẳn.”

Thật không được tự nhiên ! bất quá không được tự nhiên như vậy chính là xuất phát từ tự vẫn không hài lòng, làm cho Tôn Chí Tân vừa bội phục vừa vui mừng. Đương nhiên một phần đối thì cũng có, Tôn Chí Tân thật đúng là không tin Auge thanh niên trẻ tuổi sẽ không nổi tính tình. Ai nha, thời kì nổi loạn, thật hạnh phúc..... Chính mình đã trải qua, thật sự là tuổi thanh xuân qua đi liền không trở lại nữa.

Nghĩ nghĩ, Tôn Chí Tân nói:“Naaru là tấm gương học tập của người?”

“Phải.”

Tôn Chí Tân kéo dài thanh âm:“hình như..... tấm gương này cũng không ra sao a.”

Auge bỗng nhiên quay đầu, bản năng bảo hộ cha mình:“Người nói vậy !”

“Không phải sao ? một tấm gương tốt nên làm gương tốt, dùng hành động của mình làm điển hình, để cho người khác học theo hẳn mỗi tiếng nói cử động trở thành càn người vĩ đại. Mà không phải người khác làm việc không phù hợp với chuẩn tắc của mình liền đi trách cứ người khác.” Tôn Chí Tân cố ý thâm thiên hoá nhật trộm đổi lý niệm, Naaru là cha của Auge, tự nhiên là có chức trách giáo dục con trai, hình tượng của hẳn đối với Auge mà nói không chỉ có một cái gọi là tấm gương như vậy.

Bất quá Auge sao có thể so với sự giáo hoạt mà xã hội hiện đại mang đến, lúc này đã bị lệch phương hướng, thấp giọng nói:“Không phải như vậy. Là ta tự mình không làm tốt, làm cho hẳn thất vọng.”

Biết chịu tự phê bình đều là người vĩ đại, Tôn Chí Tân luôn luôn cố chấp cho rằng như vậy. Lập tức vỗ vỗ tấm lưng trần của Auge, vừa an ủi cũng vừa thuận tay ăn bớt. Không có cách nào, tiểu tử này vượt thật sự rất thoải mái..... Giống như một con bulldog vậy, bóng loáng trơn mịn, lại còn chắc nịch !

“Naaru thất vọng về người, người rất thương tâm ?”

Auge nắm chặt bàn tay, không lên tiếng.

Tiểu tử này là một người tâm cao khí ngạo, không phải sao, toàn để tâm vào chuyện vụn vặt. Tôn Chí Tân cười cười, nói:“Vì cái gì không đổi góc độ suy nghĩ? hẳn vì thất vọng về người? bởi vì hẳn đối với người có rất nhiều hy vọng, mà người lại không đạt tới tiêu chuẩn của hẳn, hẳn mới thất vọng. Nếu hẳn không thích người, đối với người không ôm hi vọng, làm sao lại thất vọng ?”

Auge thấp giọng nói:“Người không hiểu.”

Tôn Chí Tân lắc đầu:“Người nhầm rồi. Ta biết, còn hiểu so với người tưởng tượng nhiều hơn nhiều.” Cười cười, lại nói:“Ta không phải từ đá sinh ra, ta cũng có cha. Mà cha ta lại không tốt như người cha Naaru của người. Hẳn luôn chỉ lo lý tưởng không thực tế của mình, muốn giàu có, muốn cường đại, muốn trở nên bất đồng, muốn trở nên nổi bật đạt được tôn trọng của người khác, muốn tất cả mọi người phải để mắt đến hẳn. Mà không phải giống như Naaru, làm đến nơi đến chốn vì gia đình, vì tộc nhân bận rộn. Cha ta hẳn không phải một người chịu chuyện chuyên cần làm việc, làm gì cũng chỉ tính bớt sức lực đi đường tắt. Con người sống một đời, vô luận việc lớn hay việc nhỏ, nào có đường tắt thật sự mà đi? Cuối cùng kết quả chỉ có thể là đi vào lối rẽ, hơn nữa càng đi càng xa, rốt cuộc không thể quay đầu.”

Auge nghe có chút nhập thần, hỏi: “Thật sao ? hắn cuối cùng làm sao ?”

một củ lạc liên của công an đem hắn đưa trở về với đất chứ sao, cũng không biết hiện tại có phải một lần nữa đầu thai hay không, hoặc là giống như mình xuyên qua đến nơi nào không biết . Tôn Chí Tân bĩu môi, tránh nặng tìm nhẹ nói: “Thì cứ thế thôi. Chuyện gì cũng có nhân quả, gieo hạt tốt thì có quả tốt, gieo hạt xấu thì phải nhận quả xấu. Mọi việc đều công bằng, mở đầu thế nào thì sẽ có kết cục tương ứng.”

“Vậy còn người ?”

Tôn Chí Tân xuất thần tua lại hồi ức, nói: “Ta ? ta đương nhiên là vẫn đuổi theo sau lưng hắn. Cố gắng, cố gắng, lại cố gắng, hy vọng ánh mắt cha sẽ nhìn lại đây, đặt trên người ta. Ta vẫn mơ có một ngày hắn sẽ quay đầu lại nhìn ta, bỗng nhiên phát hiện con trai mình thực cố gắng ở làm một đứa con ngoan.”

Auge có chút khản trương: “Kết quả ?”

“Kết quả, hắn vẫn không chịu liếc mắt xem ta một cái, ý tưởng không thực tế chiếm cứ toàn bộ lực chú ý của hắn, không có thời gian quay đầu lại nhìn ta.”

Auge giật mình nhìn Tôn Chí Tân, muốn an ủi, lại không biết làm như thế nào, chỉ có thể trừng mắt nhìn hắn.

Tôn Chí Tân phục hồi lại tinh thần, ngượng ngùng gãi gãi đầu, nói: “Hải, không cần dùng loại ánh mắt này nhìn ta, sự vật đều có mặt xấu mặt tốt. Giống như ta, bởi vì thái độ cha của với ta, ta mới đạt được rất nhiều ưu việt. Ta không giống đứa trẻ khác ý lại cha và mẹ, ta trở nên độc lập, học xử lý hết thấy sự tình của bản thân. Ta sinh hoạt rất tốt, mọi sự vạn vật luôn như vậy, một cửa sổ đóng vào sẽ mở ra một cánh cửa khác.”

Cuối cùng Auge một câu nghe cũng không hiểu, Tôn Chí Tân chỉ đành dùng để ngôn ngữ bộ lạc để miêu tả. Câu nói kia đối một người tiền sử mà nói, không chỉ có lạ lẫm, còn một chút quá văn nghệ, quá triết học.

Thấy Auge vẻ mặt biểu tình liên tục thay đổi, không có khinh mạn kiêu ngạo như bình thường, còn có chút khả ái. Tôn Chí Tân liền nở nụ cười, lại nói: “Cha của người cùng cha ta không giống nhau, ánh mắt hắn vẫn đều dừng lại trên người người, đây là sự chú ý mà ta chưa từng có được, cho nên người hạnh phúc hơn so với ta, đừng có phúc mà không biết hưởng. yêu cầu nghiêm khắc, đại biểu cho kỳ vọng rất cao. Ta muốn nói là, cha người tốt hơn cha ta, nên biết quý trọng. Hắn đối với người thất vọng ? phải, hắn đối với người thất vọng. Mà thất vọng là bởi vì có hy vọng, cho nên người phải hiểu được một chuyện, đó là cha người rất yêu người, đối với người ôm hy vọng rất lớn. Hắn hy vọng vọng tử Thành Long..... Ân, chính là đối với người rất chú ý, muốn nhìn thấy người thành công vượt qua cả hắn.”

“Ta vượt qua hắn?” Auge cười nhạo: “Cha rất cường đại , ta không thể so với hắn”

“Chỉ là hiện tại !” Tôn Chí Tân rất khẳng định nói: “Tương lai người tất nhiên sẽ vượt qua hắn.”

Auge kim lòng không đậu trong mắt sáng lên: “Vì sao ?”

“vì người còn rất trẻ; Bởi vì người rất cố gắng; Bởi vì tính cách không chịu chịu thua của người; Bởi vì người là một đứa con có hiếu; Còn bởi vì người có một người cha tốt , hắn là tấm gương ưu tú nhất! người tất nhiên sẽ học theo con đường của hắn tiếp tục đi tới, chung quy sẽ có một ngày vượt qua hắn ! đi trên con đường của chính mình, sáng tạo vinh quang chỉ thuộc về mình!”

một khắc kia, Ánh mắt Tôn Chí Tân rất sáng, sáng như bảo thạch thôi xán nhất! Auge nhìn xem hoa mắt thần mê, lại ở trong mắt hắn thấy được thần thái tràn ngập tin tưởng và chờ mong với mình, làm cho Auge nhịp tim không thể khống chế không ngừng bay lên. Trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy toàn thân máu chảy cuồn cuộn, không thể kiềm nén thấp giọng hỏi: “Ta có thể ?”

Tôn Chí Tân dùng ánh mắt ta xem trọng người nghiêm túc nhìn hắn, thực khẳng định nói: “Có thể ! nhưng càng phải cố gắng, càng phải chăm chỉ, đồng thời càng phải khiêm tốn, càng phải chịu được suy sụp cũng như dấn kích. Tóm lại một câu, thì là: Tuyệt không chịu thua !”

“Phải, ta sẽ như vậy !” Auge thề.

“Ta sẽ dõi theo ngươi !” Tôn Chí Tân cũng nói. Lập tức dùng khữu tay đỉnh đỉnh sau lưng Auge: “Ta nói, có nên vì thành công phía trước chúc mừng một chút trước?”

“Phải ?”

“Có thức ăn ngon đây, trước dùng tạm nó để chúc mừng, vì thành công về sau.”

“Không ăn !”

“Ngươi đứa trẻ chết tiệt này! sao lại không được tự nhiên như vậy ?”

khẩu khí này, Auge nghe được cực kỳ muốn cười, dả kích mà sự thất vọng của Naaru mang đến rất cực bị Tôn Chí Tân bị xua tan không ít.

Tôn Chí Tân dùng nhéo một cái trên làn da trơn mịn của Auge mặt một bả, nói: “Ngươi tên khốn khiếp này dám can đảm không nghe lời ? ăn ! lão tử cùng Buku tân tân khổ khổ mới dẫu được một chén như vậy, miễn bàn có bao nhiêu khổ cực ! cha ngươi kia cùng Cái ánh mắt hệt như dã thú của cha ngươi thật đúng là sắc bén, muốn làm chút động tác nhỏ quả không dễ dàng. Ngươi không ăn chính là không cho ta mặt mũi, lão tử hôm nay cho dù là tọng cũng phải bắt ngươi nuốt vào!”

“Cha sẽ biết .” Auge vẫn qua không được một cửa kia của chính mình, cảm thấy biểu hiện hôm nay không tốt, hẳn là nên trừng phạt.

“Mặc kệ tên đầu trâu kia. Ngươi lặng lẽ ăn, ai biết ? hơn nữa, không ăn ngày mai như thế nào có sức ? không có sức sẽ không có cách nào săn thú tốt . Không săn thú tốt sẽ không thể trưởng thành. Không trưởng thành sẽ không thể trở thành dũng sĩ vĩ đại vượt qua cha ngươi. Không trở thành dũng sĩ vĩ đại sẽ khiến cho cha ngươi thất vọng. Hiểu không ?”

Không rõ..... Auge đã sắp bị một tràng xoắn xuýt liên tiếp như nhiều khẩu lệnh kia của Tôn Chí Tân làm cho đầu óc choáng váng, trong lòng hiểu được Zimmer này không giống mẹ của mình, rất khó ứng phó cũng rất khó đối phó, không ăn một chén kia, chỉ sợ cả đêm cũng không được yên tĩnh.

Thở dài, nói: “Ta ăn.”

“Ngoan ~” Tôn Chí Tân mỉm cười.

Auge đảo mắt xem thường, thành thật bưng đồ lên bắt đầu ăn.

“Ta nói, ngươi khi ăn có thể nhỏ giọng một chút hay không? cha ngươi ở ngay bên kia, cẩn thận bị nghe thấy.” Quả thực chịu không nổi, thô lỗ cũng phải có hạn chứ, hực sự cần phải ăn cái gì cũng nhất định phải như heo tạp thể kia à? trước kia chỉ cảm thấy thô lỗ, nhưng là một nam nhân hào phóng, không phải không thể chịu được. Hiện tại thì bởi vì là ban đêm yên tĩnh, động tĩnh phóng đại gấp mười lần lên xong hiệu quả đúng là quá mức kinh tởm.

Không để ý, Auge tiếp tục ăn như heo. Không thể không nói, đồ ăn Zimmer làm khi bụng đói ăn vào càng ngon.....

“Tiểu tân ?” Naaru ở trong lều đợi Tôn Chí Tân mãi không trở lại, theo bản năng gọi một tiếng.

Không có đáp lại, nhưng thật ra có mùi thức ăn quen thuộc theo gió đêm từ lều của Auge và Buku truyền đến.

toàn bộ doanh địa , có thể đem thức ăn làm ra loại hương vị này chỉ có Tôn Chí Tân. Naaru hít mũi, không biết làm thế nào cười khổ lắc đầu, trong lòng biết rõ ràng người này đi đâu.

Hắn thực sự cho là mình không phát hiện mấy động tác nhỏ của hắn sao? còn có Buku, nghĩ rằng cái thân thể nhỏ xíu kia thật sự có thể che chắn tầm mắt của mình? Minh chẳng qua là mở một mắt nhắm một mắt mà thôi.

Hắn quả thật không thể không dung túng Tôn Chí Tân, muốn sủng hắn che chở hắn, hắn muốn làm gì đều tùy hắn. Mặt khác Auge đói bụng hắn thật có thể không đau lòng ? mình là cha hắn, đứa trẻ kia và hắn có không thể cắt đứt liên hệ cốt nhục, đương nhiên đau lòng. Chỉ là đau lòng cũng không thể lộ ra, càng không thể không giữ lời, hắn phải ở trước mặt Auge làm một người cha nghiêm khắc. Đây là vì tốt cho hắn,

tin tưởng một ngày nào đó hắn có thể hiểu được nỗi khổ của mình. Nhưng là..... Nếu là Tôn Chí Tân vụng trộm cho hắn ăn , tính chất liền hoàn toàn không giống . Không liên quan đến mình, đúng không ?

Auge, người thật may mắn có một Zimmer và em trai tốt, khắp nơi đều giữ gìn bảo vệ người.. Naaru nhìn bầu trời đêm ngoài lều im lặng nhếch miệng mỉm cười.

28. Chương 28: Sống Về Đêm

Đến lúc Tôn Chí Tân hoàn toàn chịu không nổi kiểu ăn tạp như heo của Auge — hình tượng kia thật sự rất đáng sợ, heo cũng không được đến thế, quả thực là với hết cả miệng vào trong bát lật loạn một mạch. Nếu Auge là do hắn sinh , hắn đã lập tức ấn đầu hắn vào bồn cầu chìm chết. Còn có động tĩnh kia, mấy đầu heo cộng lại cũng không đấu được với hắn, gọi là hào khí ngất trời cũng không ngoa. Lại nghe thêm một trận, Tôn Chí Tân đã hoàn toàn phát điên, toàn bộ thể xác và tinh thần đều gấp ghé bên bờ bạo tẩu, mười ngón không ngừng duỗi thẳng gấp khúc làm ra dáng cửu âm bạch cốt trảo đang định dùng thủ đoạn bạo lực sửa đúng một chút lễ nghi ăn uống của hắn, Buku đã rửa nồi xong tiến vào lều.

Tôn Chí Tân nhẹ nhàng thở ra, Auge cũng tránh được một lần nguy cơ trên đầu mọc ra năm lỗ ngón tay. Tôn Chí Tân chưa từng giống như bây giờ cảm kích Buku đến phân tán lực chú ý của mình, không đến mức vì tưởng ăn của Auge mà ra tay hành hung. Tôn Chí Tân mang theo vẻ mặt cảm động hỏi Buku:“Cha người ngủ chưa?”

“Ngủ. Ta vừa đi xem.”

“Hắn không có việc gì chứ?”

“Không có việc gì, ngủ thật sự an ổn.”

Tôn Chí Tân nhẹ lọng. Trên đùi Naru có thương tích, lại rất thính ngủ, mình mà đi qua khẳng định sẽ đánh thức hắn. Hắn thật vất vả mới ngủ được, không bằng để cho hắn ngủ nhiều thêm chốc lát. Cúi đầu nhìn đồng hồ, mới qua tám giờ một chút, chưa đến giờ ngủ của mình, để Naaru ngủ thêm một lát, muộn chút nữa rồi về.

Tôn Chí Tân nghĩ, trong lúc vô tình thấy được trong tay Buku mang theo thứ gì đó:“Di ? Người sao vẫn còn mang theo nôi?”

Buku cúi đầu nhìn tay, :“Ách..... Đúng vậy. Ta vừa rồi căng thẳng quá, liền quên buồng nó luôn.....”

Tôn Chí Tân nhìn Auge, hai người đồng thời bị Buku làm cho chịu không nổi..

Buku mặt đỏ tai hồng đem nôi buồng, nói:“Zimmer, lúc người sang đó thì mang về đi.”

Tôn Chí Tân lên tiếng, đột nhiên nhớ tới thành quả ban ngày của Buku, liền cười nói:“Buku, còn không nhanh lấy quà làm cho anh trai của người ra?”

“A, đúng rồi ! bị cha dọa, ta suýt nữa đã quên.” Buku lật tung trong lều một hồi, tìm cái bình trúc kia đưa cho Auge, khuôn mặt nhỏ nhắn tươi cười:“anh trai. Tặng cho người.”

Tôn Chí Tân nói:“Buku cố gắng làm rất thật lâu, là thứ tốt !”

Auge nhận lấy lật trái lật phải xem xét, hắn không có được linh tính tại phương diện này như Buku, nhìn nửa ngày vẫn không hiểu được là cái gì. Liền hỏi:“Là cái gì ?”

Tôn Chí Tân chịu không nổi trợn trắng mắt. Hàng này sản thú đúng là hảo thủ, nhưng phương diện khác thì thật sự là hết hi vọng.

Buku không để ý, rất thân thiết đi đến bên người Auge làm mẫu:“Anh trai, đó là một bình trúc. Người xem, đẩy nút ở nơi này ra, nhấn nó vào trong sông là có thể đựng nước. Lấy nước xong thì bịt nút lại, dùng da thừng này là có thể đeo lên trên lưng. Người về sau ra ngoài sản thú trên lưng đeo nó, chỉ cần khát nước

tùy thời có thể mở nút uống nước giải khát. Có phải rất hữu dụng hay không? ta đã lấy đầy nước sông , người nếm thử xem, Zimmer nói dùng nó đựng nước sẽ có một cỗ mùi trúc, uống ngon hơn bình thường.”

trên mặt Auge lộ ra tươi cười, lật xem bình trúc trong tay, càng xem càng thích, không chỉ vì là món quà, còn bởi vì tâm ý của em trai Buku, lúc này mở nút ra đưa đến bên miệng uống một ngụm.

“Thế nào ?” Buku vội vàng hỏi.

“Phải, quả thật có một cỗ hương vị, rất thơm, àm cho nước trở nên rất dễ uống. Hơn nữa mang theo cũng thực thuận tiện, về sau lúc săn thú có thể tùy thời đều uống được nước.. Cám ơn người, Buku, anh trai rất thích !”

“Thật sự ?” Buku mừng rỡ.

Auge mặt mày loăn loăn nhìn Buku, nói:“Thật. Người có rảnh thì làm thêm cho dừng sĩ trong tộc mỗi người một cái.”

“Được !” Buku đáp ứng.

“Đến, người cũng uống một ngụm thử xem.”

Buku nhận bình trúc uống một ngụm, vừa mừng vừa sợ nói:“Ai nha, thật sự có mùi trúc.”

“Người chưa thử à ?” Auge ngạc nhiên nói.

Buku cười ngây ngô:“Chưa kịp, muốn làm tốt tặng cho người.”

Auge nhin không được nở nụ cười, ôm Buku cầm bình trúc đưa đến miệng nó rót vào. Hai anh em nhất thời cười thành một đoàn.

Tôn Chí Tân nhìn hai anh em, trong lòng có cảm giác ấm áp, trong phút chốc lại cảm thấy chỉ nhìn bọn họ đã là hạnh phúc.

Náo loạn một trận, Buku đột nhiên nhớ tới cái gì, nhỏ giọng kêu lên:“Anh trai, Zimmer làm được một thứ còn lợi hại hơn!”

“Nga ?” Auge tà mắt nhìn Tôn Chí Tân, vẻ mặt biểu lộ hoài nghi. Tôn Chí Tân liền rối rắm , đưa trẻ chết tiệt, vừa rồi còn đòi sống đòi chết, hiện tại ăn uống no đủ rong lòng không khó chịu nữa liền lập tức nhếch đuôi lên mặt, tính tình gì mà.....

Buku tâm tư đơn thuần, nửa điểm không cảm giác được mạch nước ngầm mãnh liệt giữa Tôn Chí Tân và Auge, kêu lên:“Zimmer, đem ống thổi tên cho hắn xem đi !”

Tôn Chí Tân cũng không thềm so đo với cái tên không được tự nhiên đang trong thời kỳ trưởng thành như Auger, về doanh địa xem Naaru một chút, thấy hắn nghỉ ngơi an ổn thỏa đáng làm cho người ta yên tâm, càng không có bất luận tình huống chuyển biến xấu nào, mới đem hai ống thổi tên hôm nay làm lấy ra quay lại chỗ Auge

“Ta đến thổi !” Buku mê thứ ống thổi này đã thật lâu, lúc này không có Naaru, tính tình nghịch ngợm ưa gây sự liền lộ ra, từ trong tay Tôn Chí Tân đoạt lấy một bộ ống thổi.

Buku đã thấy Tôn Chí Tân và cha làm nhiều lần, rất là thuần thục đem tên nhét vào ống thổi, chọn một mục tiêu rồi thổi.

Buku uổi còn quá nhỏ, tên cũng không chịu nổi tình chừa cho đứa nhỏ này chút mặt mũi nào, được thổi ra chỉ bay gần mười mét liền rơi xuống, cái gì cũng không bắn trúng. Buku có chút ử rử, lập tức lại vui vẻ đứng lên, vui tươi hơn hử chạ qua kiểm tên về.

Chỉ là như vậy, đã khiến Auge giật mình mở to mắt, nhanh chóng nghĩ tới tác dụng chân chính của ống thổi tên. Không thể không chế kích động đứng lên, Auge dùng khẩu khí giống cha hắn lúc ấy như đực vội vàng nói:“Lấy đến ta thử xem !”

Tôn Chí Tân đưa một bộ còn lại trong tay cho hắn, lại nói tường tận cách dùng.

Auge vội vàng đem tên nhét vào, nhắm chuẩn một đỉnh lều khác cách đó cũng phải hơn hai mươi mét dùng lực thổi một cái.

Một tiếng phụt nhỏ vang lên, trong bóng đêm mũi tên kia nửa điểm bóng dáng cũng không thấy, im lặng vô tức liền bắn ra ngoài, phập một tiếng găm trúng mục tiêu của Auger, trực tiếp cắm luôn trên nó.

“Ai ? !” Bên kia lều truyền đến một tiếng quát khê, một bóng người chạy ra

Auge bị uy lực của ống thổi tên làm kinh người, lấy lại bình tĩnh mới nói: “Shade, là ta. Không có việc gì, ta ở đây thử nghiệm một chút .”

Người được gọi là Shade xem xét lều của mình, từ trên đó rút mũi tên xuống, huỳnh huých chạy tới

“Đây là cái gì..... Di ? tất đạt a sát..... Dẫn tử tâm, người ở đây à ?”

Tôn Chí Tân gật gật đầu, vì bản thân một lần nữa bị biến thành măng do người khác phát âm sai tên mà rối rắm không thôi.

Ngẩng đầu đánh giá người vừa tới, là một thanh niên cùng tuổi với Auge, cũng thuộc nhóm thợ săn. Bộ dạng Shade so với Auge hơi gầy yếu, hai ánh mắt rất nhỏ, giống lưỡi dao cắt ra vậy. Giờ phút này hắn đang đầy mặt ngạc nhiên nhìn ống tên trong tay Auge, tò mò hỏi: “Đây là cái gì ?”

Auge đem ống thổi tên làm mẫu một lần, nói: “ống thổi tên, vũ khí Zimmer làm ra.” Auge miễn cảm giống Naaru, chỉ dùng qua một lần liền chính xác quy nó về phạm vi vũ khí.

“Dùng như thế nào ?” Shade cảm thấy hứng thú. Nam nhân luôn đối với vũ khí cảm thấy hứng thú, nhất là thanh thiếu niên, biểu hiện của Shade là rất bình thường.

Auge lại làm mẫu một lần, lần bắn này xuất hiện sai lầm, bắn thủng lều da thú của nhà Shade.

Shade cả kinh trợn mắt há hốc mồm, hít vào một hơi, thất thanh nói: “Lợi hại !”

Auge quay qua nhìn Tôn Chí Tân, hai mắt tóe lửa: “Có phải làm cho chúng ta dùng khi săn thú phải không?”

Đứa trẻ chết tiệt, ngay cả Zimmer cũng không chịu kêu một tiếng..... Tuy rằng không biết Zimmer nghĩa là gì, nhưng hẳn là rất lợi hại đi ? Tôn Chí Tân bất đắc dĩ gật đầu, ập lại những lời về uy lực cùng mục tiêu ứng dụng của nó đã nói với Naaru thêm một lần.

Shade hưng phấn , không khỏi phân trần đoạt lấy trong tay Buku một bộ, cũng thử một lần theo chỉ đạo của Tôn Chí Tân.

tên lại một lần nữa bay vút ra ngoài, không hề ngoài ý muốn càng làm Shade chấn kinh. Xem người khác làm vĩnh viễn không sâu sắc bằng tự mình thử làm, tính nhẹ nhàng dễ mang, tính thao tác đơn giản, tính sát thương hoàn toàn không tương xứng với hình thể của ống thổi tên, làm cho đôi mắt nhỏ của Shade cũng bị trừng lên thành lớn hơn rất nhiều.

Auge hưng phấn liếm môi: “Có thể nghĩ biện pháp thí nghiệm một chút uy lực của nó hay không?”

Tôn Chí Tân nhú mày: “ Chưa qua tinh chế lần hai, chỉ xem như bán thành phẩm, không thử ra được uy lực chân chính.”

Shade òn đang bị tính năng nổi trội xuất sắc mà thứ này biểu hiện ra chấn đến vẻ mặt chết lặng, tiếp miệng theo bản năng nói: “Bán thành phẩm đã lợi hại như vậy, vì sao không đi thử xem ?”

“Đã qua nửa đêm” Tôn Chí Tân đột nhiên ngậm miệng, tròn mắt quay tròn loạn chuyển một lúc trên mặt lộ ra biểu tình cực kỳ không an phận, gơ ngón tay lên chỉ chỉ cánh rừng bên kia sông: “Nếu không, thử một chút ? coi như luyện tập thực chiến.”

“Âu ~” Buku mới hưng phấn nhường một tiếng đã bị Tôn Chí Tân bịt miệng: “Câm miệng ! Để cha người nghe thấy là chết cả lũ!”

Shade lúc này cũng đã khôi phục về từ trong khiếp sợ, nắm chặt ống thổi tên không chịu trả lại cho Buku, thấp giọng nói: “Ta nhớ rõ trong rừng đối diện có dạ ly, thịt rất ngon. Ta óm đã muốn giết một con ăn, nhưng vẫn luôn săn không được. Hiện tại, hắc hắc !” Thì ra vị này cũng là một tên không an phận.

Auge không nói hai lời đứng dậy, Shade theo sát chui ra khỏi lều. Tôn Chí Tân cùng Buku bị bỏ qua không nhìn đến .

Bĩu môi, Tôn Chí Tân lôi kéo Buku đuổi theo, nói:“Hai người các ngươi chờ đã. Ít người đi sợ không an toàn, kêu thêm vài người.” Auge đang định phản đối, Tôn Chí Tân lại nói:“ hông kinh động cái vị tộc trưởng cha ngươi kia là được. An toàn quan trọng nhất, nếu không được, ai cũng không được đi!”

Auge cùng Shade đều là thợ săn, biết Dã thú lợi hại. Hai người lại càng không phải người không biết nặng nhẹ, lúc này tự phân công nhau đi kêu những thợ săn giao hảo tốt với mình cùng nhau hành động. Buku cũng không cam tâm, đi gọi thượng bạn bè của mình Lugaoren và Bone. ể đội đi săn đêm tính cả Tôn Chí Tân gồm chín người , Auge, Shade, mỗi người gọi một người bạn cùng với cha của một người trong số đó, lại thêm ba thiếu niên nhóm Buku.

Chín người cùng nhau hành động, tự nhiên động tĩnh sẽ không ít, có người còn ở cùng cha mẹ, cứ như thế dẫn đến sự chú ý của cả một nửa doanh địa.

29. Chương 29

Những người khác vốn định ngăn cản, lại thấy trong nhóm có Tôn Chí Tân, còn có một Thợ săn trưởng thành, càng biết địa phụ cận doanh thú lớn đã bị săn hết, chỉ cho là một đám người trẻ tuổi có tâm tình vui chơi làm âm ỉ, liền cũng không cản trở nữa.

Chín người theo ánh trăng vùng trộm vượt sông, trong đó thợ săn trưởng thành duy nhất trong nhóm có cái tên rất kỳ quái, chỉ một âm tiết, tên là Khang, dù sao Tôn Chí Tân nghe vào trong tai chính là phát âm như thế. con trai Khang kêu Litong, là bạn tốt của Shade. Litong lại gọi một người bạn của mình, so với Auge và Shade lớn tuổi hơn một chút, Robert.

Đoàn người qua sông, nhanh chóng xâm nhập vào rừng cây. Lúc này trên trời có sáu mặt trăng, ánh sáng chúng phát ra so với ban đêm trên địa cầu sáng ngời hơn một chút. đường bên ngoài bìa rừng nhìn rất rõ ràng, đi vào trong rừng lại trở nên u ám.

Tôn Chí Tân nắm lấy Buku, cao một cước ải một cước tiêu sái lộ. chân bước cao bước thấp đi đường, thấy một hàng năm thợ săn lấy Khang dẫn đầu căn bản không có phiền não nhìn đêm không rõ như mình. Mắt bọn họ trong đêm nhẹ tắn ra một loại tia sáng nhàn nhạt yếu ớt, nhìn qua có chút dọa người.

Trong lòng Tôn Chí Tân nhảy dựng, chẳng lẽ thời không này thợ săn đều rèn luyện ra năng lực nhìn trong bóng đêm hay sao?

“Auge, ngươi nhìn được không ?”

“Có thể.” Auge nói:“Nhỏ giọng chút.”

Tôn Chí Tân nghẹn, mụ nội nó chứ, quả thực là hoàn cảnh thúc đẩy phương hướng tiến hóa của nhân loại, loại năng lực này bản thân hẳn chính là không có được..... Trong lòng hăm mộ , đối với người tiền sử lại đánh giá cao vài phần. Đồng thời lại hiểu kì, thời không hoàn toàn không giống địa cầu mà mình xuyên qua này sẽ thúc đẩy con người nơi đây tiến hóa ra những dạng năng lực mới mẻ gì nữa?

Trong rừng mặc dù không phải vươn tay không thấy năm ngón, ánh sáng rất mỏng manh. Tôn Chí Tân cố gắng mở to hai mắt, cũng phải sau một hồi thích ứng mới có thể miễn cưỡng nhìn thấy Khang đang dùng một loại động tác kỳ quái dẫn đầu.

Hắn khom lưng gập gối, cả người thấp đi hơn một nửa, thân thể nghiêng nghiêng tận lực giảm bớt tiếng vang khi ma sát với các nhánh cây bụi cỏ, dùng một loại trạng thái tiềm hành giống như con cua đi ngang bước về phía trước. bốn thợ săn trẻ tuổi Còn lại cũng vậy, hai gối chìa ra ngoài thành hình chữ bát, sử dụng một loại động tác hơi hơi giống chân vòng kiềng yên tĩnh im lặng hành tẩu. So với bọn họ, động tĩnh Tôn

Chí Tân phát ra, còn có động tĩnh của ba tiểu quỷ thực đúng là nhức lỗ tai. Trong rừng cây yên tĩnh, bắt luận thanh âm nào nghe lên cũng đều như bị phóng đại thêm rất nhiều lần.

Tôn Chí Tân dừng một chút, để ba thiếu niên ở lại bên cạnh rừng cây, còn mình thì học theo động tác của các thợ săn phía trước kín đáo đi tiếp. Khi động tác thân thể đã giống đám thợ săn, Tôn Chí Tân mới cảm giác được sự cường đại của họ, bọn họ thông qua vô số lần thực tiễn tổng kết ra động tác di chuyển phi thường hữu hiệu, không những có thể hạ thấp tỷ lệ bị phát hiện trên diện rộng mà còn có thể đề cao rất nhiều tốc độ đi không tiếng động khi dùng loại động tác này qua lại trong một hoàn cảnh phức tạp.

Cường ! tuyệt không thể xem thường trí tuệ của họ. Tôn Chí Tân trong lòng dâng lên loại cảm giác này.

Khang quay đầu không thấy Tôn Chí Tân, đang định quay đầu đi đóng, đã thấy Tôn Chí Tân dùng động tác thợ săn chạy tới. Hắn mới đầu còn lạ, nhưng rất nhanh dần dần trở nên thuần thục, trừ bỏ vì có chút thấy không rõ hoàn cảnh xung quanh mà có vẻ đi thực cẩn thận ra, toàn bộ động tác và bản lĩnh ẩn nấp hơi thở đã giống một thợ săn chân chính. Khang lắp bắp kinh hãi, có chút ngạc nhiên vì năng lực học tập cường đại của Tôn Chí Tân. Hắn vẫn nghĩ ‘người da trắng’ ‘mềm yếu’ này là dựa vào diện mạo bất đồng và khí chất đạt được ưu ái của Naaru, hiện tại xem ra hiển nhiên không phải, tất đạt lap sát a tô mới không phải cái loại người mà hắn khinh thường đó, trên người hắn cũng có một lực lượng làm cho người ta phải khâm phục. Cường giả thích cường giả, càng thường thức cường giả, khi nhìn Tôn Chí Tân ánh mắt Khang đã trở nên khác trước rất nhiều.

Tôn Chí Tân im lặng dò đường đi qua, không đủ khả năng nhìn trong đêm, hắn chỉ có thể dùng xúc cảm dưới chân cùng với cảm giác của thân thể để phán đoán, nương một chút ánh trăng ít đến đáng thương rơi rớt xuyên qua tán lá mà đi.

Auge cùng mấy thợ săn đồng dạng lấy ánh mắt ngạc nhiên nhìn Tôn Chí Tân, Biểu hiện của Tôn Chí Tân không thể nghi ngờ là vĩ đại ngoài ý liệu của bọn họ.

Khang liếc nhìn Tôn Chí Tân một cái, ánh sáng nhạt từ đồng tử lóe ra , cũng không nói gì, phát tay một cái làm động tác đuổi theo , lập tức lấy tốc độ càng nhanh hơn hướng chỗ sâu trong rừng cây mà đi.

Muốn đuổi kịp bọn họ có chút khó khăn, nhưng Tôn Chí Tân chính là kẻ có tính cách không chịu thua, chỉ cúi đầu không rên một tiếng đuổi theo mọi người không để tụt lại phía sau, tất cả những kinh nghiệm dã ngoại học được trong sinh hoạt ở thời hiện đại trước đây đều bị ép phải phát huy lên một trình độ vượt mức bình thường mới có thể miễn cưỡng đuổi kịp đoàn thợ săn phía trước.

Đột nhiên, phía trước Khang đột nhiên dừng lại, giơ một nắm tay lên bên đầu làm một động tác. Người theo sau cũng lập tức dừng lại, Tôn Chí Tân hơi lảo đảo một chút mới không ngã vào Litong.

một bước sai nhỏ bé làm cho Tôn Chí Tân ảo não, khuôn mặt tuần tú ở trong bóng tối túng quần đỏ bừng. Hắn lại không biết mấy người phía trước, bao gồm đứa trẻ không được tự nhiên Auge đều nhìn hắn với cặp mắt khác xưa. Ở đây đều là thợ săn lành nghề, ai đều có thể nhận ra Tôn Chí Tân là tay mơ vừa luyện lần đầu, nhưng hắn từ đầu tới đuôi đều có thể đuổi kịp, im lặng không sảy ra sai lầm lớn kinh động đến sinh vật trong rừng, những người ở đây lúc mới học thể nhưng còn làm không được đâu. Tất đạt lap sát a tô tuyệt đối có tiềm lực trở thành một thợ săn vĩ đại! Khang hiện tại trong lòng một mảnh lửa nóng, rất là bất mãn Naaru quá độ bảo hộ. Hắn thấy rất rõ ràng, Tôn Chí Tân trên người có tố chất cường giả vĩ đại, Zimmer của hắn nếu gia nhập đội ngũ thợ săn, chỉ cần rèn luyện một đoạn thời gian, khẳng định có thể trở thành ngôi sao sáng trong đội! chỉ tiếc..... Nếu thật sự để Tôn Chí Tân gia nhập đội ngũ thợ săn, người đầu tiên nhảy ra liều mạng phản đối khẳng định sẽ là tộc trưởng đại nhân nhà mình.

Khang khe khẽ thở dài, vì Tôn Chí Tân tiếc hận. Rõ ràng là cường giả, cố tình gặp phải tên đầu trâu Naaru.

Nghe được Khang ở thở dài, Tôn Chí Tân càng thêm xấu hổ, còn tưởng rằng mình phạm vào một sai lầm rất lớn. Lập tức cảm miệng không phát ra nửa điểm thanh âm, sợ phá hủy tình thế ẩn nấp của tiểu đội săn đêm.

Tôn Chí Tân nghĩ rằng nửa điểm thanh âm cũng không thể phát ra, kết quả bên tai lại nghe thấy Liken dùng một giọng cực nhẹ gọi: “Cha?”

Litong là gọi Khang, Khang giơ lên một tay kia chỉ chỉ ngọn cây phía trước. Tôn Chí Tân hí mắt cố gắng

tăng thị lực của mình dùng sức nhìn xem, chỉ thấy ngọn cây cách hai mươi mấy thước, có một con chim đang đậu, chỉ có thể nhìn thấy đường viền quanh thân nó nhờ ánh trắng hắt qua vế lại.

“Là cò đầu bạc.” Auge nhẹ giọng nói. Lập tức cùng Shade giơ lên ống thối tên trong tay nhắm bắn. Khang ánh mắt liền ngưng, vội vàng lưu tâm theo dõi.

lúc xuất phát con trai Litong nói với hắn muốn cùng Shade đi thử nghiệm vũ khí mới, khang lúc ấy cũng không có lưu ý. Nguyên nhân rất đơn giản, vũ khí mới là xuất hiện liền xuất hiện sao ? chỉ cho là một đám thanh thiếu niên trẻ tuổi hiếu động hông chịu an phận suy nghĩ lung tung thiên mã hành không tưởng tượng ra được mà thôi. Trong lòng muốn con trai an toàn, cảm thấy có một thợ săn trưởng thành đồng hành mới đi theo. Khang lúc đầu còn có chút buồn bực, cảm thấy mình không biết là tật xấu nào phát tác mới có thể không nghĩ ngợi cho tốt mà lại cùng một đám nhóc con lông tóc còn chưa dài này đi ra hồ nháo. Cũng may Biểu hiện của Tôn Chí Tân rất tốt làm cho người ta cực độ vừa lòng, như là phát hiện một cái tân thợ săn hảo mẫu, như là phát hiện được một mẫu thợ săn rất tốt, mới làm cho Khang cao hứng lên.

Một đường an tĩnh, phát hiện đám thanh niên thiếu niên không giống như đang hồ nháo, mà là thật giống như dự mưu cái gì, khang cũng trở nên có chút nghiêm túc. Lúc này thấy Auge và Shade hành động kỳ quái giờ một thứ mình chưa từng thấy qua trong tay lên nhắm ngay con cò đầu bạc trên ngọn cây, Khang theo bản năng bắt đầu nghiêm túc quan sát.

Tôn Chí Tân bước lên một bước vồ vồ Auge, hạ giọng nói: “Ta đến. Thứ này các người không có thuần thực như ta, ta tới làm mẫu cho các người bắn chết con mồi như thế nào.”

Khang rong lòng kinh ngạc, cái ống kỳ quái này là tất đạt a sát lập tô làm ra ?

Đã thấy Tôn Chí Tân lấy ống thối tên trong tay Auge, cũng không lập tức bắn tên, mà là vươn ngón cái ở giữa chừng, làm cho mắt, ngón tay, cò đầu bạc ba vật hình thành đường thẳng tham chiếu, hiện lên dấu ba điểm một đường, xác nhận khoảng cách, góc độ, còn có đường bắn. Sau đó đổi ngón tay thành ống thối, lại một lần nữa tiến hành xác nhận theo các bước như vậy, quyết đoán mà nhanh chóng thối khí kích phát mũi tên.

Lần này Tôn Chí Tân chuẩn bị cũng đủ đầy đủ, dòng khí từ phổi thông qua miệng phun ra ngoài ngay một tiếng phốc cũng không phát ra, mà toàn bộ dòng khí cùng một lúc tràn vào ống thối nhỏ hẹp, làm cho ống kích chấn cộng hưởng, phát ra một tiếng vang thanh âm không lớn, nhưng bén nhọn khiếp người.

Tiếng vang qua đi, cò đầu bạc ở trên ngọn cây nghiêng một cái, sau đó liền thẳng tắp ngã xuống mặt đất. Chết ngay tắp lự! Nó ngay cả một tiếng kêu cũng chưa thể phát ra đã bị trực tiếp bắn chết!

Trận đầu thắng lợi, một phát thành công !

Auge và Shade hai người sớm đã nhiều lần thấy uy lực của ống thối tên, lúc này vẫn bị cả kinh về mặt mừng như điên. Litong và Robert sớm đã ngây người, khó có thể tin tưởng mắt cò đầu bạc cứ thế mất mạng. Mà khang, tuy rằng không rên một tiếng, trong mắt sớm đã thần quang đại thịnh, một đôi đồng tử có thể nhìn ban đêm đột nhiên tỏa sáng trong bóng tối, giống như hai cái đèn pin nhỏ đang phát ra tia tử ngoại vậy!

30. Chương 30

Tôn Chí Tân đặc ý, từ lực lượng đến phun khí toàn bộ quá trình tích dày mà phát mỏng, một lần làm mẫu bắn giết thành công rõ ràng lưu loát vừa rồi giúp hắn bù lại rất nhiều cảm giác ghen khuất khi những phương diện khác lạc hậu hơn xa mấy thợ săn này. tính liếc mắt nhìn Auge thị uy một cái, Tôn Chí Tân đồng học bắt đầu nâng cằm lên mặt, đặc ý dào dạt đem ống thối trả lại trong tay Auge. Auge đương nhiên là không thèm nhìn về mặt rầm thối của Zimmer, tiếp tục nghiêm mặt hồ hững nhận lấy ống thối tên.

Litong và Robert nhất thời nóng nảy, miệng không phát ra nửa điểm thanh âm, hai tay lại đồng thời vươn đến đoạt ống thối trong tay Auge và Shade.

động tác của Khang nhanh hơn, hoặc một tiếng liền đoạt ống thối trong tay Shade, lấy đến trước mắt tinh tế quan sát. Hắn thật sự chấn kinh rồi, hoàn toàn không ngờ hành động nhất thời quật khởi đi theo lại giúp mình thấy được một thứ kinh người như vậy.

thợ săn lớn tuổi chính là bá đạo, khang hoàn toàn không để ý tới ánh mắt bất mãn của Shade, nói hai ba câu hỏi Tôn Chí Tân cách dùng ống thổi tên, lập tức thí nghiệm. Hắn giơ ống thổi chung quanh tìm kiếm mục tiêu, bóng dáng tiềm hành du động giữa cây rừng, rất nhanh đã lượn mình ra ngoài xa hơn mười mét.

Tôn Chí Tân chấn động, tốc độ của Khang khi hoàn toàn triển khai hành động là hắn ra roi thúc ngựa cũng không thể theo kịp. Đặc ý mới dâng lên lập tức đã bị đá kích, cái đuôi lại cụp xuống.

Phốc !

Cách đó không xa truyền đến một tiếng vang nhỏ, khẳng định là Khang đang thử bắn.

Trong chốc lát vang lên tiếng thứ hai, vẫn là ở chỗ đó.

Mấy người chạy tới, đã thấy khang giơ ống thổi, vẻ mặt hưng phấn đang định làm thử lần thứ ba. Tuy rằng liên tục hai lần không trúng, lại làm cho hắn phát hiện một ưu việt khác của ống thổi tên, đó là sẽ không kinh động mục tiêu khiến chúng chạy trốn. Phải biết rằng con mồi loại nhỏ tuyệt đại đa số đều thông minh vô cùng nhạy bén, một phát không trúng kết quả chính là nhanh chóng thoát được vô tung vô ảnh, ống thổi tên sẽ cải biến loại tình huống này.

Đang định thổi, Tôn Chí Tân giữ chặt hắn, hướng hắn khoa tay múa chân kỹ xảo một đường ba điểm. Tôn Chí Tân lại giơ lên ngón cái, một tay chỉ hướng mục tiêu, lại chỉ hướng chính mình, lại lắc lắc ngón cái đang dựng thẳng.

tinh anh thợ săn quả thật lợi hại, khoa tay múa chân đến lần thứ năm khi khang đã hiểu được ý đồ của Tôn Chí Tân, cũng học hắn nheo mắt lại dùng ngón cái xác định hướng bắn. Tôn Chí Tân nghĩ nghĩ, từ dưới đất bốc lên một khối đất ướt ấn lên đầu bắn của ống thổi tên làm đầu ruồi tạm thời.

Khang lập tức hiểu được tác dụng của thứ mới được thêm vào, lập tức dùng nó để nhắm, lại bắn.

kỹ xảo của hắn không đủ, ống thổi tên không phát ra tiếng vang sắc nhọn khiếp người như Tôn Chí Tân, vẫn là phù một tiếng, con cò đầu bạc thứ hai bị mất mạng rơi xuống !

Khang thổi đến lần thứ ba cuối cùng cũng thành công, hưng phấn đến hai mắt càng sáng, cái loại cảm giác bắn tên sang khoái này làm cho hắn lúc buông ống thổi tên xuống máu vẫn còn cao tốc lưu động. Hắn nhếch môi im lặng cười to, hướng Tôn Chí Tân dựng thẳng ngón cái, ý tứ là: Dùng tốt !

thợ săn tinh anh Khang sợ phở..... Ách, không phải trà xanh, khang đại thúc đi. Khang đại thúc thử bắn đã ghiền..... Trên thực tế hoàn toàn hoàn toàn chưa đã, toàn thân vẫn mãnh liệt xúc động muốn cầm ống thổi tên phun loạn xung quanh, ngừng lại làm hắn rất khó chịu, thống khổ cứ như đang sưng lại bị người nhảy vào cắt ngang vậy. Nhưng là một gã thợ săn tinh anh, hắn muốn tiến thêm một bước quan sát ống thổi tên, tỷ như tính thao tác, tính dễ thuận tay vân vân. Liền nhện đau đem ống thổi tên trả lại cho Shade, muốn biết đám thợ săn trẻ tuổi vận dụng nó có thể biểu hiện ra cái dạng gì. Không phải hắn xoi mói, mà là làm một gã thợ săn, có đồ tốt sẽ theo bản năng khảo sát tính năng toàn diện của nó, để có thể nắm chắc được trong lòng.

Kế tiếp liền lộn xộn , Tôn Chí Tân chỉ làm ra hai ống thổi tên, ở đây có bốn thanh niên, tất cả đều nóng lòng muốn biểu hiện chính mình, càng muốn thử dùng ống thổi tên thứ vũ khí mới ra lò này. Đến lúc này ai còn quản người là con trai tộc trưởng, hoặc là hảo hữu? lặn hết một bên đi, đoạt ống thổi tên tới tay nói sau.

Bốn người thanh niên là ở chỗ này đoạt đến cướp đi, nếu không phải ngại kinh động con mồi, chỉ sợ liền ra tay.

đồ mình làm được được người tranh giành, trái tim nông cạn hư vinh của Tôn Chí Tân cực độ thỏa mãn. Lại thấy bốn thanh niên tranh nhau túi bụi, Tôn Chí Tân thở dài đi ra chủ trì công đạo, đem số tên còn lại chia làm 4 phần, giao cho bốn người. Hắn tổng cộng làm năm mươi bảy mũi tên, trừ đi số đã dùng hoặc vừa bị lãng phí, còn có bốn mươi một. Bốn người mỗi người mười mũi, Auger thôi, chúng ta là người một nhà, cho nên được nhiều thêm một.

Auge rất hiếm có được một mũi tên, lấy ánh mắt hoàng đế nhìn thần tử nhìn xuống Tôn Chí Tân liếc một cái — hắn thân cao cũng quả thật so với Tôn Chí Tân cao, giống như Tôn Chí Tân bản hắn là cứ như vậy

triều cống dâng lên đến bình thường. Cái này lại đem Tôn Chí Tân chọc giận, thiếu chút nữa không nhịn xuống sẽ đương trường bạo tẩu béo tẩu Auge này không được tự nhiên đưa trẻ. Thật sự là..... Một chút cũng không khả ái ! vẫn là tiểu hắc khuyến hảo, nghe lời lại nhu thuận, còn biết đi thu hồi tên, giống như này vài cái lụi bại hóa, quang biết bắn, bắn, bắn ! tức chết người !

không có Tôn Chí Tân tay mơ mới luyện đi đêm làm gánh nặng, bốn thợ săn trẻ nhanh chóng tiến vào rừng cây tối mù, chỉ có khang ở lại cùng Tôn Chí Tân. Gi ống Qigeli, khang đại thúc cảm giác Tôn Chí Tân không giống người thường, sâu sắc phát hiện tầm quan trọng của hắn, do đó theo bản năng có ý thức muốn bảo vệ hắn. Tôn Chí Tân đồng học mắt thấy lại lần nữa trở thành sinh vật cấp quốc bảo.

Chẳng qua khang lại không giống với Qigeli, Qigeli chỉ là an tĩnh bảo vệ hắn. Khang yêu cầu rất cao, mang theo Tôn Chí Tân đi vào một chỗ đất trống tràn đầy ánh trăng, chậm rãi triển khai thân hình làm mẫu kỹ xảo săn đêm Tôn Chí Tân. Tôn Chí Tân khiêm tốn hiếu học, lại thực tâm kính nể thợ săn cường đại này, hết sức chăm chú nghiêm túc nhìn, phát huy toàn bộ năng lực học tập, giống bọt biển hấp thụ kỹ xảo sinh tồn ở thời không xa lạ. Như thế khiến cho Khang sợ phò vừa lòng đến cực điểm, trong chốc lát quý Tôn Chí Tân như con, hạ quyết tâm có cơ hội nhất định phải khiến tham gia săn thú Tôn Chí Tân, chứng minh tộc trưởng đã xem nhẹ Zimmer của hắn, đây là một vị thợ săn phi thường vĩ đại.

Ước chừng qua một giờ, bốn thợ săn trẻ tuổi mới bắn xong, về mặt hưng phấn chạy ra từ trong rừng, trong tay nhiều ít đều mang theo con mồi. Lúc này không cần áp chế động tĩnh, Litong giành trước lớn tiếng khoe thành tích:“Ba ba, ta săn được dạ ly !”

“Ta cũng săn được !” Shade cũng hưng phấn kêu to:“Ha ha, ta là lần đầu săn được thứ giao hoạt này.”

Kỳ thật trong bốn người Auge thu hoạch nhiều nhất, hắn thu được ba con cò đầu bạc, một con gì đó trông giống giống sóc nhưng hình thể lớn hơn. Mười một mũi tên trung bốn, khoảng gần 40% trúng mục tiêu, rất là kinh người. Nhưng hắn không săn được dạ ly, liền trưng ra bộ mặt thối hoặc, vẻ mặt táo bón. Còn lại Robert có ba con mồi, Shade hai, Litong hai, nhưng hai người này đều săn được dạ ly rất khó săn.

Khang rời khỏi trạng thái đi ngang đứng thẳng thân thể, lại kinh hãi vì sự dễ dàng cũng như lợi hại của ống thổi tên, nói:“Trở về !”

Năm người rời khỏi rừng cây, Buku ba đứa trẻ con sớm đã đợi nóng ruột, lại bị muỗi đốt toàn thân. Gặp năm người đi ra, vội vàng kêu:“Thế nào, thế nào ? săn được cái gì ?”

Lập tức nhìn thấy năm người đều có thu hoạch, nhất thời lớn tiếng hoan hô, cao hứng như chính mình cũng săn được con mồi.

Chín người trở lại doanh địa , nghênh đón là ánh mắt kinh dị không tin của người trong doanh.

“Cấp ! bọn tiểu tử kia thật sự săn mồi trở về !”

“Mấy tiểu tử cũng đòi săn đêm ? là công lao của khang đi.”

“Nói vậy, trong tay khang trống không. Bất quá tất đạt a sát lap tô trong tay có con mồi, hắn cũng có thể săn thú ?”

“Hắn hẳn là sẽ không quá kém đi, ta ngày ngày buổi tối có nghe được hắn và tộc trưởng ở trong lều đánh nhau.....”

Tôn Chí Tân lập tức đen mặt, bởi vì hắn không thể không nghĩ đến màn đánh nhau mà không phải đánh nhau tiếp theo sau đó, từ đó nhớ lại vận mệnh liên tục bị đè thật đáng buồn của mình. Bên tai nghe được mọi người nghị luận:

“Đó là cò đầu bạc ? săn được cả phi điều?”

“Di, còn có dạ ly !”

“A ? thật sự ? loài kia cũng không dễ săn.”

Có người thông minh hơn đã hỏi:“Hắc ! Shade, các người săn được như thế nào? trong tay đó là cái gì ? vũ khí ?”

Shade đắc ý , bắt đầu vung ống thối trong tay.

“dùng cái này săn được ?” Có người không chịu tin.

Shade không được nể mặt, muốn chứng minh. Đáng tiếc tên lại bắn hết, liền lấy ánh mắt xin giúp đỡ nhìn về phía Tôn Chí Tân.

Khang phát tay bảo mọi người không cần xem, một phen nắm chặt Tôn Chí Tân, nói:“Đi, theo ta đi gặp tộc trưởng !”

Khang sư phó thân cao gần hai thước, Tôn Chí Tân bị hắn bắt lấy liền cùng tróc tiểu kê dường như, thân không khỏi đã bị hắn kéo đi. Oa nha, hắn không muốn đi gặp Naar bị hắn bắt lấy cứ như chụp con gà con, chưa kịp chống cự đã bị kéo đi. Oa nha, hắn không muốn đi gặp Naaru a..... Người nọ không cho hắn lấy thân mạo hiểm, nếu như bị hắn biết còn dám xúi giục người ra ngoài săn tối càng nguy hiểm hơn, hắn mà nổi điên lên, mong mình chẳng phải là lại chịu tai ương? Hắn hiện tại không có phương tiện, không thể đảm bảo hắn sẽ không chờ sau tính sổ a.

Ta cũng săn được !” Shade cũng hưng phấn kêu to:“Ha ha, ta là lần đầu săn được thứ giảo hoạt này.”

Kỳ thật trong bốn người Auge thu hoạch nhiều nhất, hắn thu được ba con cò đầu bạc, một con gì đó trông giống giống sóc nhưng hình thể lớn hơn. Mười một mũi tên trung bốn, khoảng gần 40% trúng mục tiêu, rất là kinh người. Nhưng hắn không săn được dạ ly, liền trưng ra bộ mặt thối hoặc, vẻ mặt táo bón. Còn lại Robert có ba con mỗi, Shade hai, Litong hai, nhưng hai người này đều săn được dạ ly rất khó săn.

Khang rời khỏi trạng thái đi ngang đứng thẳng thân thể, lại kinh hãi vì sự dễ dùng cũng như lợi hại của ống thối tên, nói:“Trở về !”

Năm người rời khỏi rừng cây, Buku ba đứa trẻ con sớm đã đợi nóng ruột, lại bị muỗi đốt toàn thân. Gặp năm người đi ra, vội vàng kêu:“Thế nào, thế nào ? săn được cái gì ?”

Lập tức nhìn thấy năm người đều có thu hoạch, nhất thời lớn tiếng hoan hô, cao hứng như chính mình cũng săn được con mồi.

Chín người trở lại doanh địa , nghênh đón là ánh mắt kinh dị không tin của người trong doanh.

“Cáp ! bọn tiểu tử kia thật sự săn mồi trở về !”

“Mấy tiểu tử cũng đòi săn đêm ? là công lao của Khang đi.”

“Nói vậy, trong tay Khang trống không. Bất quá tất đạt a sát lập tô trong tay có con mồi, hắn cũng có thể săn thú ?”

“Hắn hắn là sẽ không quá kém đi, ta ngày ngày buổi tối có nghe được hắn và tộc trưởng ở trong lều đánh nhau.....”

Tôn Chí Tân lập tức đen mặt, bởi vì hắn không thể không nghĩ đến màn đánh nhau mà không phải đánh nhau tiếp theo sau đó, từ đó nhớ lại vận mệnh liên tục bị đè thật đáng buồn của mình. Bên tai nghe được mọi người nghị luận:

“Đó là cò đầu bạc ? săn được cả phi điều?”

“Đi, còn có dạ ly !”

“A ? thật sự ? loài kia cũng không dễ săn.”

Có người thông minh hơn đã hỏi:“Hắc ! Shade, các người săn được như thế nào? trong tay đó là cái gì ? vũ khí ?”

Shade đắc ý , bắt đầu vung ống thối trong tay.

“dùng cái này săn được ?” Có người không chịu tin.

Shade không được nể mặt, muốn chứng minh. Đáng tiếc tên lại bắn hết, liền lấy ánh mắt xin giúp đỡ nhìn về phía Tôn Chí Tân.

Khang phát tay bảo mọi người không cần xem, một phen nắm chặt Tôn Chí Tân, nói: “Đi, theo ta đi gặp tộc trưởng !”

Khang sư phó thân cao gần hai thước, Tôn Chí Tân bị hắn bắt lấy liền cùng tróc tiểu kê dường như, thân không khỏi đã bị hắn kéo đi. Oa nha, hắn không muốn đi gặp Naaru bị hắn bắt lấy cứ như chụp con gà con, chưa kịp chống cự đã bị kéo đi. Oa nha, hắn không muốn đi gặp Naaru a..... Người nọ không cho hắn lấy thân mạo hiểm, nếu như bị hắn biết còn dám xúi giục người ra ngoài săn tới càng nguy hiểm hơn, hắn mà nổi điên lên, mong mình chẳng phải là lại chịu tai ương? Hắn hiện tại không có phương tiện, không thể đảm bảo hắn sẽ không chờ sau tính sổ a.

Tôn Chí Tân theo bản năng che miệng, quái kêu: “Ta không đi !”

toàn bộ trong bộ tộc gì cũng thiếu, chỉ không thiếu vũ phu, Tôn Chí Tân bị Khang cậy mạnh kéo, hai chân trên mặt đất tạo ra hai đường sâu hoắm, vẫn không thể kháng cự bị kéo dài tới trong lều Naaru.

“Ai nha, Khang sư phó, Naaru đang ngủ..... Ách..... Naaru, người tỉnh !” Tôn Chí Tân , đón nhận Naaru tựa tiểu phi tiểu lại mang theo ánh mắt không biết làm thế nào cùng trách cứ.

“Chơi rất cao hứng đi ?” Naaru nói, đôi mắt màu nâu đậm chuyển động, xẹt đường nhìn qua vết thương rất nhỏ do bị lá cây sắc bén cắt ra trên mặt Tôn Chí Tân, không thể không chế đau lòng nhủ thầm.

“Hắc hắc, hắc hắc !” Tôn Chí Tân cười gượng, ý đồ trốn được Khang sau lưng ngoạn tiềm hành lừa dối quá quan.

Naaru lại nói: “Ta bị thương, lại không có ai để ý. Một đám đều mặc kệ ta chết sống thế nào.”

Tôn Chí Tân nhất thời nổi lên áy náy, bèn chạy đến bên người Naaru, nuốt nước miếng cười: “Ai nói ? nói nhảm ! ta x mẹ hắn ! Đây là đi tìm đồ cho người ăn bổ thân thể, làm cho vết thương mau mau tốt lên ! Buku !”

Tiểu hắc khuyến lủi lại đây, không dám nhìn tới cha, chỉ nhìn Tôn Chí Tân: “Zimmer ?”

“Đi, đem nôi đến, gia phải làm đại tiệc, khao mừng sĩ sản thú đêm nay!”

Naaru mím môi, có chút muốn cười lại nhịn xuống, trong khoảng thời gian ở chung này, hắn đã thực hiểu biết tính tình sáng lạn dương quang của Tôn Chí Tân, lên mặt đến sắp vô pháp vô thiên rồi, không thể lại cổ vũ cái loại tà khí oai phong này của hắn nữa. Bất quá trên mặt Tôn Chí Tân chợt lóe qua áy náy làm cho hắn trong lòng rất là cao hứng, có lẽ người nọ còn tự mình chưa biết, hắn đã không bỏ mình xuống được. Ân, nếu trên gương mặt nộn nộn của hắn không có vết thương kia thì mình sẽ càng thêm vừa lòng. Đã nói không cho hắn mạo hiểm, kết quả vẫn ở trong rừng cây bị cào thương mặt, thực làm cho người ta đau lòng. Naaru càng thêm kiên định quyết tâm tuyệt không cho Tôn Chí Tân ra ngoài săn thú.

Khang đang chuẩn bị thương lượng với Naaru về ống thổi tên và để Tôn Chí Tân tham gia săn thú, vừa thấy sắc mặt Naaru liền biết Tôn Chí Tân nhất định sẽ không được cho phép tham gia. tộc trưởng của mình Khang còn có thể không biết ? là một tên đầu trâu ! ít nhất hiện tại nói không thông hắn. Khang liền tính trở về lều, về sau tìm cơ hội nói chuyện này, hắn cũng không tin Naaru thật có thể đem một người vĩ đại vĩnh viễn dấu đi.

Tôn Chí Tân vội vàng giữ chặt hắn: “Khang sư phó, chớ đi, lưu lại ném thử tay nghề của ta.”

Khang nghe Tôn Chí Tân kỳ dị gọi mình, cũng không để ý. Nói thực ra, hắn đã nghe Auge nhắc tới rất nhiều lần Zimmer của hắn làm đồ ăn đặc biệt ngon, miệng thực thêm ăn, lúc này hào phóng ngồi xuống.

Auge còn đang vì chuyện bữa chiều trong lòng có chút không được tự nhiên, quay về phía Naaru thì lễ một cái rồi định đi. Naaru thở dài, kêu lên: “Auge, Zimmer của người làm món mới, người tới ném thử.”

Auge trong lòng vui vẻ, lập tức nhếch miệng nở nụ cười.

Tôn Chí Tân bĩu môi, dưới đáy lòng khinh bỉ Auge. gia khuyến can mãi người nửa ngày người cũng không chịu cười một chút, lão tử người nói chuyện với người người liền cười đến cao răng đều lộ ra, thật sự là, rất không đáng yêu !

Một lát sau Buku mang nồi đá trở về, nhìn trộm thấy cha hình như không tức giận, liền đánh bạo kêu Lugaoren mấy thiếu niên cũng ngồi xuống.

lều tộc trưởng quả thật lớn, nhưng cũng không quá to, lúc này mười người ngồi , đương nhiên không đủ, một nửa ngồi ở ngoài.

Buku đã ở thuần thực nhóm lửa, Tôn Chí Tân cầm muối mình luyện chế, lại lấy chút nắm đi đến bờ sông, đem cò đầu bạc sẵn được lấy đến bờ sông làm lông, bỏ nội tạng, nhét nắm vào trong bụng, sau đó sát muối sau đó trộn hỗn hợp bùn muối, cuối cùng đem loại bùn muối này xát lên, chỉ một tầng mỏng chờ bùn khô là có thể lột sạch một cách tiện nhất.

Cách làm như thế là để nấu một món rất đơn giản tên là gà hấp muối, so với món gà ăn mỳ có cách làm tương tự cũng phải dùng bùn bọc lấy rồi đem nướng lại có khác nhau rất lớn. Gà ăn mỳ bùn phải dày, gà hấp muối bùn phải mỏng; gà ăn mỳ dùng bùn, gà hấp muối dùng bùn trộn muối; gà ăn mỳ là nhờ nướng mà chín, chứ không phải để ở cạnh lửa như gà hấp muối; gà ăn mỳ phải có rất nhiều loại gia vị, mượn đó trừ đi mùi tanh trong chất thịt, mà gà hấp muối lại nhằm ăn cái chất tươi, thơm, nộn của bản thân thịt gà, cũng giữ lại khẩu vị mang hương nặng hơn. Tổng thể mà nói gà ăn mỳ phì nộn, gà hấp muối mặn mà, cách làm có chỗ tương tự, hương vị khác biệt lại rất lớn.

Tổng cộng có tám con cò đầu bạc, toàn bộ đều dùng bùn muối trét lên, ném vào cạnh lửa chờ nhiệt hấp chín. Cò đầu bạc kích thước cỡ khoảng bằng hai con bồ câu, Tôn Chí Tân ở thời không trước chưa từng gặp qua loài chim này, thấy trên đỉnh đầu nó có một nhúm lông vũ màu trắng, trong lòng phỏng chừng hẳn là vì thế mới có tên như vậy. Lại thấy nó sau khi vặt lông cơ thể căng chùng có độ, mỡ nhìn qua có vẻ nhiều, dùng cách hấp muối nấu hẳn sẽ rất ngon. Còn hai con dạ ly thì Tôn Chí Tân không đụng đến, chúng nó cũng không thích hợp làm luôn lúc này.

Lại rửa sạch một ít nhót, tính dùng một phần làm canh nước quả ngọt, một phần để làm đồ ăn vặt chiêu đãi khách khứa.

31. Chương 31: Cường Hôn ?...

Vừa rửa nhót xong, đột nhiên nhìn thấy Bone cầm một cái ống trúc chạy tới, nói:“Zimmer, chúng ta hôm nay bắt rất nhiều trùng trúc, người nói có thể ăn, ăn như thế nào?”

Tôn Chí Tân thò đầu nhìn ống trúc vui vẻ.

ống trúc trong tay Bone đựng đầy trùng trúc mập mạp, giống nhộng giống toàn thân vạm vạc, liếc nhìn một cái chỉ thấy một đồng lúc nhúc ngo ngoáy ghê tởm. Nhưng Tôn Chí Tân biết, ngoạn ý này nhìn giống giới bọ làm cho người ta không thích, trên thực tế là mỹ vị, thơm ngon không nói, còn đặc biệt dinh dưỡng, giàu anbumin, axit amin, axit béo, khoáng chất, vitamin, thật sự là thứ tốt, rất thích hợp dùng để nạp.

Tôn Chí Tân không phải nữ nhân, hẳn là nam tử phi thường dương cương oai hùng, không sợ côn trùng mập ú dài dài mềm nhũn bò bò trườn trườn, ăn vào miệng một chút bóng ma tâm lý cũng không có. Trước kia lúc đi Nghiêm Trữ du lịch hẳn đã từng nếm qua, giá còn đặc biệt đắt, lúc ấy thậm chí ăn chưa được đã miệng. Hơn nữa thứ được ăn ở Nghiêm Trữ là hàng người ta nuôi, nhìn giống như phát dục bất lương, nào được như một đồng trong ống trúc của Bone này, hoàn toàn thiên nhiên không ô nhiễm, từng con từng con tất cả đều là màu trắng ngà, cực kỳ mập mạp.

Về tiền sử dã nhân ở đây, sợ là càng không có bóng ma tâm lý ăn loại côn trùng ngoại hình đáng sợ này. Lần trước Buku và Lugaoren gặm đầu nai thì Tôn Chí Tân đã lòi hồng rồi, cảm thấy cho dù là chính mình cũng không thể làm được như vậy. Cho nên suy ra, bọn họ có thể ăn trùng trúc. Không thấy Bone vui vẻ ra mặt kiểm trùng trúc, lại vui vẻ chạy tới hỏi Tôn Chí Tân làm ăn ?

Thứ tốt a ! Trong lòng Tôn Chí Tân cao hứng hồng rồi, bện rộn đun nước sôi, đổ nhộng trúc vào trụng cho chết hết, rồi đổ nước rửa sạch.

Sau đó hẳn rót mỡ vào trong nồi, đây là mỡ động vật hẳn gần đây chế ra, nghĩ thường thường có thể chiên xào hoặc là phi cái gì cải thiện khẩu vị, lúc này vừa lúc lấy đến phi trùng trúc.

Trùng trúc vừa cho vào, nhất thời nổ độp độp. Từng con béo mập trắng nõn bị mỡ đẩy quay cuồng cả nôi.

Thủ pháp chiên mỡ này chưa ai từng thấy qua, mọi người đều cảm thấy có hứng thú vây quanh Tôn Chí Tân đứng nhìn. Chóp mũi Khang thổi qua mùi thơm nồng đậm, nhin không được trên mặt động dung, Zimmer nhà Naaru quả nhiên giống Auge nói, có một tay phương thức chế biến thức ăn thực đặc biệt. Cái thứ kia nhìn qua chỉ là sâu, bị hấn làm như vậy một cái đúng là thơm đến thần kỳ, lường trước hương vị hấn sẽ rất ngon.

Ước chừng khoảng ba phút, toàn bộ trùng trúc đều đã bị nổ thành màu vàng óng hơi ngả nâu. Suy xét đến độ đón nhận, Tôn Chí Tân chiên hơi quá lửa một chút, khẩu vị càng gần với thơm giòn hơi xém, sau đó chất dầu còn dư ra. Trùng trúc hàm lượng mỡ cao, chiên xong cũng không tiêu hao dầu, ngược lại còn ra nhiều thêm. Lại rắc thêm muối, dùng sức xóc nôi cho muối thấm đều, xong bắc xuống bếp, chỉ đơn giản như vậy thôi.

“Đến, thử xem.” Tôn Chí Tân chia chia trùng trúc chiên trong bát, cảm thấy đây là món ăn mình làm tối nhất từ khi đến nơi này. Bởi vì công đoạn chỉ có phi lên, gia vị cũng chỉ cần muối và hoa tiêu, không có tiêu thì muối thôi cũng được rồi. Nhờ có cách chế biến đơn giản cùng sự tươi ngon nguyên vị mới giúp cho chuyện trở nên dễ làm như vậy.

trùng trúc chiên lên không hề mềm nhũn, mà là hiện lên từng khối thịt màu vàng kim, không còn dư tợn mà chỉ làm cho người ta nổi cảm giác thèm ăn.

Mọi người sớm đã mùi hương trong quá trình phi dẫn tới nước miếng bay tứ tung, vừa nghe nói có thể ăn, lập tức xông lên tranh mua. Dã nhân mà, ném hết lễ nghi ăn uống đi, ở nơi này mới không có mấy chuyện đó. Tôn Chí Tân thấy sỏi nhiều thịt thiếu, vội vàng lấy chén đá cướp một ít để lại cho Naaru.

“A yêu ! thật thơm !” Litong ăn miếng đầy sinh hương, chỉ cảm thấy vừa thơm vừa giòn, hơi mang theo một cổ hương vị xem xém, còn có vị mặn đậm đà, ăn vào miệng đúng là hồi vị vô cùng.

“Ngô, ngô !” Buku miệng rõ ràng không rảnh, còn muốn khoe: “Ta nói rồi đi, Zimmer nhà ta làm đồ ăn ngon nhất !”

bằng hữu của Auge vừa ăn một bên cảm thán: “Auge, Zimmer của ngươi thật sự là rất giỏi a.....”

Auge nâng nâng ngực, liếc nhìn Tôn Chí Tân một cái, tiếp tục vui đầu khổ ăn, trên mặt khó lắm mới không chế lộ ra bộ dáng kiêu ngạo.

Khang thì tại vô đầu đại tán: “Ăn quá ngon ! Naaru, khó trách ngươi muốn đem hấn giấu đi, đổi là ta cũng thế ! tay nghề này, ta còn chưa thấy ai có.”

cái đuôi của Tôn Chí Tân rất nhanh ngoe nguẩy hướng lên trời, bắt chắp mình ăn, cầm chén chạy đến trước mặt Naaru, dùng đũa trúc tự chế gấp mấy con trùng trúc đưa đến bên miệng Naaru, nói: “Há mồm, ta uy ngươi.”

đồng tử trong mắt Naaru co rút lại, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm trùng trúc cách miệng mình càng ngày càng gần, trên mặt hơi lộ ra biểu tình kinh cụ chán ghét, lập tức lại ố găng điều khiển tự khống chế, cười đến bộ mặt vụn vụn, dùng khẩu khí ôn hòa nhất mà Tôn Chí Tân từng nghe ân cần nói: “Ta không ăn. Ngươi vất vả làm ra, ngươi ăn đi.”

Auge giương mắt liếc nhìn Naaru một cái, rồi chôn mặt vào trong bát càng thấp hơn, đã nhin không được muốn phì cười.

Tôn Chí Tân hồn nhiên không nhìn ra, lại đem trùng trúc chiên để sát vào Naaru thêm vài phần, nhúu mày nói: “Cho ngươi ăn thì ăn đi! đẩy qua đẩy lại làm gì ? Ngươi không thấy đám sỏi đối bên kia cướp lợi hại thế nào sao, được một chút như vậy chực người chia nhau, lát nữa ngươi có muốn ăn cũng ăn không được!”

Nhìn trùng trúc ngay tại bên miệng, Naaru rốt cuộc không thể che dấu biểu tình chán ghét của mình, không khống chế được liền quay đầu sang bên nôi khan. Ác ! quá ghê tởm, hấn luôn chịu không được cái loại sâu mềm nhũn lét lét bò bò này, vừa nhìn toàn bộ dạ dày đều ứa ra nước chua, da gà toàn thân muốn tạo phản.

Tôn Chí Tân ngẩn ngơ, trong lòng nhất thời liền hiểu được, uồn cười đến hở hết cả răng phụt cười thành tiếng “A ? không phải đâu, Naaru ngươi sợ thứ này ?”

“Ai..... Ai sợ ?”

“Không sợ là tốt rồi. Ta còn thật lo lắng người sợ ăn không được thứ ngon này.” Tôn Chí Tân lại để sát vào chút, trùng trùng chiên kề đến miệng Naaru. Naaru Đáng thương không tiện bỏ trốn, mà trốn cũng trốn không thoát, ghê tởm ngậm chặt miệng quay phắt đầu đi.

“Đến thôi, đến thôi ~ đến, a ~ há mồm, gia uy người.” Tôn Chí Tân biến thân thành ác bá đùa giỡn nam tử đang hoảng.

Tử huyết đã bị điểm trúng, Naaru cũng mặc kệ , phát tay kêu lên:“Lấy ra! ta không ăn cái này. Ác, ta muốn nôn !”

Tôn Chí Tân một bụng ý xấu dí nhộng càng thêm gần, tế mi lộng nhãn nói: “Sợ cái gì? Chỉ là một loại sâu mà thôi.”

“Đừng..... ghê tởm sâu !”

Tôn Chí Tân chỉ cảm thấy nghẹn khuất bị đè suốt thời gian qua đang được tận hưởng giải tỏa, càng giả nhân giả nghĩa hống Naaru:“Ăn đi, ăn đi, thử một cái, thật sự vừa thơm vừa ngon. Xem những con sâu này, mồm mồm biết bao !”

Naaru nhìn Tôn Chí Tân khuôn mặt càn rỡ tươi cười, sao có thể không rõ chủ ý ác độc của hắn? Đây là đang cố ý ghê tởm hắn. Hắn nhìn hết nổi cái bộ dáng bừa bãi đó của Tôn Chí Tân, quả đúng là nổi giận từ trong lòng, giận nhiều thành to gan, một ngụm cắn xuống mớ nhộng làm cho mình ghê tởm không thôi đó, ra sức nhai hai cái, còn chưa nếm ra hương vị liền một phen ôm lấy cổ Tôn Chí Tân, dùng miệng mình bịt luôn cái miệng đáng giận cứ mãi lải nhải kia của hắn, phun hết thứ trong miệng qua.

Bị miệng Naaru áp chế, Tôn Chí Tân ngây người, chỉ cảm thấy môi Naaru không giống nữ tử, nóng bỏng mà nhiệt tình, cũng không mềm mại mà là trong vững vàng mang theo một cỗ hơi thở giống đực cường thế, hung tợn ép ngoài miệng mình lật trở dè dặt. Lập tức môi bị đầu lưỡi Naaru chọc mở, cái đầu lưỡi ướt át trắng mịn kia liền vươn vào, mớm hết trùng trong miệng hắn qua miệng mình. trong lúc vô tình, đầu lưỡi Naaru đụng phải Tôn Chí Tân , hai người đồng thời cứng đờ, Tôn Chí Tân oàn thân đều tê dại cho không ra phản ứng nào, mắt trừng còn lớn hơn mắt trâu. Naaru lại nếm được ngon ngọt, nhanh chóng phản ứng, đầu lưỡi dày rộng nam tính không dừng lại chút nào quay qua, tìm kiếm đầu lưỡi Tôn Chí Tân dây dưa.

Thẳng đến đầu lưỡi Naaru xoát qua từng góc miệng Tôn Chí Tân, kích thích đến đuôi xương sống của hắn tê dại như có một luồng điện chạy qua, Tôn Chí Tân mới ý thức được một vấn đề rất không xong: Mình bị cường hôn, đối phương là một gã đàn ông, lại còn ngay trước mặt rất nhiều người.....

Tôn Chí Tân đại quẫn, lại không thể công khai trước mặt nhiều người như vậy diễn võ, càng sợ sử dụng bạo lực sẽ làm tổn thương thêm Naaru đang bị thương, gấp đến độ ngô ngô gọi bậy, ra sức đẩy bờ ngực của hắn.

Naaru vẫn là lần đầu thưởng thức tư vị hôn môi, làm sao đồng ý buông ra? chỉ cảm thấy trong đầu hỗn loạn thành một mảnh, miệng giống như bạch tuộc hút lấy miệng Tôn Chí Tân, chụt chụt thành tiếng. Trùng trùng có vị thế nào hắn không cảm nhận được, nhưng thật ra lại nếm được miệng của Tôn Chí Tân ngon ngọt vô cùng, làm cho hắn muốn ngừng mà không được.

Đột nhiên, trong lều có thể nghe được cả tiếng kim rơi, chỉ có thể nghe thấy tiếng chụt chụt đáng sợ do bạch tuộc quai thúc thúc ra sức hút vào.

Tôn Chí Tân chỉ cảm thấy miệng mình bị đầu lưỡi thô lỗ của Naaru toàn thân đều dâng lên một cỗ khoái cảm làm cho người ta bất an. Dưới tình thế cấp bách loạn đay Naaru, lại sờ được đầu ngực nổi lên trên ngực hắn, tim xóc một cái, nhắm ngay cái thứ hình hạt kia ra sức nhéo mạnh.

“Ôi !” Naaru kêu một tiếng, rốt cục buông miệng Tôn Chí Tân ra.

miệng Tôn Chí Tân được tự do, nhanh chóng mở mồm to hít vào mấy hơi. Không biết thế gian có cách nói thiên tài hôn môi hay không, kỹ thuật hôn mà hắn vốn tự cảm thấy cũng không tệ lắm lúc đối mặt với Naaru một chút tác dụng cũng không có, bị cường hôn đến gần như hít thở không thông.

Nhìn lướt qua Naaru, thấy ánh mắt hắn sâu thẳm, bao hàm nồng đậm tình dục, vảy da thú bên hông đã kiêu ngạo cao cao dựng lên. Lại nhìn những người khác, toàn bộ đều vẻ mặt khiếp sợ há mồm trợn mắt.

Khang sư phụ miệng há hốc, nước miếng cũng đã theo khoe miệng rộng chảy tràn ra bên mép.

Tuy rằng trong lòng có một vạn ý niệm trong đầu kêu gào muốn chạy trốn, Tôn Chí Tân cuối cùng vẫn không chạy, cũng không lấy dao chém Naaru, mà là trấn định nhoe miệng cười: “cò đầu bạc hấp muối đã chín, ai muốn ăn ?” nhân sĩ xuyên qua cường hãn Tôn Chí Tân, nhất định phải đỡ được hết.

Khang sư phó ngẩn ngơ, sụp một tiếng cổ sức hút nước miếng trở về, xoay người cất tiếng cười to. Auge đem mặt chôn trong bát, sớm đã cười đến rút cơ.

Tôn Chí Tân ổn độn trong gió, mặc kệ bộ mặt vụn vẹo, cố gắng chống đỡ: “Ai muốn ăn ? ăn ?”

cò đầu bạc hấp muối tỏa ra hương thơm độc hữu, ngay cả lớp bùn phủ khắp thân nó cũng chặn không được mùi này. Tôn Chí Tân đem cò đầu bạc hấp muối đã làm tốt ở trong lửa lấy ra, nhẹ nhàng lăn lộn đập đập trên mặt đất, bỏ lớp vỏ bùn ở mặt ngoài đi, lộ ra thịt cò dầm mỡ bên trong.

tính cách người tiền sử không khách sáo như người hiện đại, mọi người cười Tôn Chí Tân và Naaru một trận xong liền đem lực chú ý chuyển lên thức ăn, lúc này nhìn một đám vỏ bùn bị cắt, lộ ra thịt chim trắng nõn như tuyết bên trong, toàn bộ lộ ra ánh mắt như Thao Thiết lúc trước.

Cò đầu bạc trong thân nó đã có chất thịt non mịn ngon lành, hàm lượng mỡ cũng có vẻ cao, đem bọc bùn trộn muối ném đến cạnh lửa hấp chín, mỡ sẽ chống lớp vỏ lên, nhẹ nhàng lăn lộn vỏ vỏ một chút là có thể hoàn toàn lột xác, lớp bùn đã bị hơi nóng làm khô rất dễ dàng lột xuống. động tác của Tôn Chí Tân cực nhanh xé mở chúng thành từng khối nhỏ, lúc này mới đưa cho mọi người ăn.

động tác của Tôn Chí Tân rất thuần thực, tràn ngập sống động tự nhiên. Mỹ thực vốn là loại hưởng thụ lớn trong đời người, Tôn Chí Tân không chỉ thích ăn, còn thích tự tay chế biến thức ăn, đặc biệt khi tâm tình tốt. Vô luận ăn hay là chuẩn bị mỹ thực, cuối cùng lúc làm xong nhìn đến thành quả sắc hương hình vị vẹn toàn, lại ăn một ngụm, liền cảm thấy có thể điều tiết tâm tình. Hơn nữa thức ăn mình làm ra được người thích, cảm giác thành tựu trong lòng lại làm cho người ta phi thường khoái trá.

Tôn Chí Tân nhiều năm một mình sinh hoạt, tự chiêu cổ bản thân, bản thân lại có trụ cột chế biến thức ăn. Sau lại bởi vì thủ nghệ tốt được người khen qua vài lần, đồng thời cũng thích ăn ngon, liền bồi dưỡng ra loại ham thích này, bởi vậy lúc dã ngoại du lịch ngẫu nhiên thấy được món ăn thôn quê nào cũng đều là hần động thủ. Sau này nơi đi qua càng ngày càng nhiều, đến đâu cũng thích xem người ta làm những món ngon của địa phương, chậm rãi học làm được rất nhiều thứ. Biết làm càng nhiều, cơ hội thể hiện cho người khác xem cũng càng nhiều, được tán dương đương nhiên cũng càng nhiều, cuối cùng Tôn Chí Tân còn chủ động đi xem sách dạy nấu ăn học làm món mới, làm cho nó trở thành một thú vui trong cuộc sống.

Giống hiện tại, Bản thân Tôn Chí Tân cảm thấy rất bình thường, người khác lại lấy ánh mắt kinh dị vẫn nhìn hần. Hơn nữa ánh mắt Naaru quả thực tập trung nhìn Tôn Chí Tân, vẫn dùng ánh mắt bao hàm dục vọng nhìn hần, như là muốn đem Tôn Chí Tân chọc thủng một lỗ, làm cho Tôn Chí Tân mang lạt ở bối đường như khó chịu. chi cực là cái loại này làm cho Tôn Chí Tân khó chịu như bị chọc thẳng vào lưng.

32. Chương 32: Mãn Doanh Địa Phốc Phốc Thí Vang Mấy Ngày Liền...

tư vị cò đầu bạc hấp muối quả nhiên là ngon vô cùng, một là món ăn thôn quê bản thân nó đã có hương vị nồng đậm, thứ hai là phương pháp hấp muối mặn mà hồi vị đậm đà, đoàn người ăn cực kỳ tận hưởng, chỉ than tên để thổi quá ít, không thể bán nhiều mấy con mang về.

Mấy đứa trẻ con ăn đầy tay đầy miệng tất cả đều đầy mỡ, Buku thích nhất ăn cánh, Auge liền lấy cánh cho hần cắn, tiểu hắc khuyến mừng rỡ cười mị mắt, vẫn ngồi trên đùi anh trai.

Khang há to miệng nhai nuốt chưa từng ngừng lại, cũng phải, người tiền sử trước mỹ thực vốn không có cái gọi là khách khí. Hần vừa ăn miệng còn thở dài, nói: “Naaru, ta thật lo lắng, ở đây hưởng qua loại hương vị này rồi, thức ăn vợ ta làm ta sợ là ăn không vô.....”

Những người còn lại đều có âu lo tương tự gặt đầu. Thật sự là ăn quá ngon, hoàn toàn không tưởng được thức ăn cũng có thể chế ra loại mỹ vị này.

Tôn Chí Tân cố gắng xem nhẹ ánh mắt Naaru, nói:“Có sao đâu ? ai muốn học tới hỏi ta, ta sẽ dạy cho.”

“Được !” Khang dùng sức vỗ đùi một cái:“Ta ngày mai liền bảo vợ ta đến học theo người.”

Tôn Chí Tân gặt đầu, đem nửa con cò đầu bạc xé nhỏ, đưa tới trước mặt Naaru. dục vọng trong mắt Naaru rốt cục phai nhạt một chút, ôn nhu đạo qua một vòng trên người Tôn Chí Tân, cầm lấy bắt đầu ăn. Thường thức một miếng liền gặt đầu, khen:“Thật sự rất thơm !”

Khang nhân tiện nói:“Quả thật thơm ngon. Điều này làm cho ta lại nghĩ đến một vấn đề.”

Naaru nói:“Ta biết người muốn nói cái gì, ứng dụng ống thổi tên vào săn thú.”

Khang gặt đầu:“Ta đã nhìn thấy uy lực của nó, khẳng định có rất nhiều lợi ích cho đối chúng ta. Ít nhất nhìn thấy con mồi loại nhỏ không hề giống như trước trở mắt nhìn chúng nó chạy mất, mà có khả năng săn bắt. Naaru, ta muốn.....”

Auge nhanh chóng tiếp miệng:“làm ra nhiều ống thổi tên, mỗi người một cái !”

“đúng !” Khang nói.

Naaru giương mắt nhìn Tôn Chí Tân, đem quyền quyết định giao cho hắn.

mục đích Tôn Chí Tân làm ống thổi tên lúc trước là vì đề cao hiệu suất săn thú, lúc này không chút nào ướm át bản thủ nói:“Ta hướng dẫn mọi người cách làm.”

Sảng khoái ! khang hướng Tôn Chí Tân dựng ngón cái, lại nói:“Trời đông giá rét càng ngày càng gần, càng sớm động thủ, mùa đông lại càng có thể giảm bớt tổn thất về người. Ta nghĩ hiện tại làm luôn!”

Naaru và Tôn Chí Tân đều cảm thấy việc này không nên chậm trễ, Naaru nói:“Ta bị thương không tiện, người thay ta hành sử quyền lực tộc trưởng.”

Khang lập tức như ác lang nắm một khối thịt ức của cò đầu bạc lên ngậm lấy đi ra khỏi lều, lập tức liền nghe thấy hắn ở bên ngoài động dặc lớn tiếng hô quát, yêu cầu mọi người trong doanh địa trong đêm đi thu thập trúc về học làm ống thổi tên.

trong quá khứ của bộ tộc, chuyện toàn doanh hành động ban đêm như thế này vẫn là lần đầu. lời nói của tộc trưởng đối với toàn bộ bộ tộc mà nói có ý nghĩa chỉ huy tối cao, cho dù là khang tạm thời quản lý nhiệm vụ của Naaru cũng thế. Rất nhanh , toàn bộ doanh địa liền hoạt động, đuốc được điểm lên, mọi người kết đội qua sông mà đi, thu thập ống trúc.

những người còn lại trong lều ăn hết thức ăn rồi đi theo. Tôn Chí Tân cũng muốn đi hỗ trợ, lại bị Naaru gọi lại:“Tiểu tân, trúc nhất trở về đều nhờ người hướng dẫn, người nghỉ ngơi một chút trước, khẳng định sẽ bận rộn đến quá nửa đêm.”

Tôn Chí Tân nghĩ nghĩ, nghe lời ngồi trở lại

qua một đêm ăn liên hoan đêm, Tôn Chí Tân tiến thêm một bước hiểu thêm về nguyên tắc phân phối của bộ tộc Naaru. Mọi người cùng săn bắt con mồi, cùng ngắt hái thu hoạch, do tộc trưởng chủ trì phân phối. Mà tự mình đạt được chủ nhân có quyền tự phân phối, đây là nguyên tắc thứ cấp mà mọi người đều chấp nhận. Giống ống thổi tên là mình làm, Bone kiếm được trùng trúc, sẽ không thuộc về phạm vi phân phối trong cộng đồng. nguyên tắc như thế phân phối so với biện pháp vô luận thứ gì cũng lấy ra chia đều mà mình tưởng lúc đầu nhân tính hóa hơn rất nhiều. Tôn Chí Tân nhớ rõ trước kia đọc được một đoạn giới thiệu, trong thế chiến thứ hai nước Mỹ đổ bộ vào một đảo nhỏ ở Thái Bình Dương, đưa tặng tù trưởng bản địa một chiếc ga trải giường, kết quả tộc trưởng cầm về xé thành mảnh nhỏ, chia cho mỗi người một mảnh..... Cũng may bộ tộc của Naaru không ngu ngốc như vậy, theo một ý nghĩa nhất định mà nói, tư hữu là động lực xúc tiến con người, cũng là một phương diện cho thấy xã hội tiến bộ. Cái gì cũng dùng chung làm sao được? Lão bà cũng lấy ra phân phối chia đều, mọi người thay phiên ngủ cùng? Nói giỡn có phải không.....

Đang ở nơi đó miên man suy nghĩ, chính mình cũng cảm thấy buồn cười, chợt nghe Naaru nói:“Tiểu tân, lại đây.”

Tôn Chí Tân xem xét Naaru, yên tâm phát hiện trong mắt hắc không có dục vọng phát tình, mới đi qua chỗ hắc.

Naaru từ bên người lấy ra một cái bát đá, bên trong chứa đầy thịt cò đầu bạc. Mọi người thấy hắc không tiện, lúc ăn đều cúi qua cho Naaru, không ngờ hắc vẫn cất lại nguyên cả chén đầy như vậy.

Tôn Chí Tân không hiểu nhìn về phía Naaru, Naaru nói: “Người bận rộn cả đêm, cái gì cũng chưa ăn. Đến, đây là ta giữ cho người.”

Nhìn bát cò đầu bạc kia, Tôn Chí Tân trong lòng nháy mắt liền ảm áp. cảm giác được người quan tâm che chở ai mà không thích? lúc này chỉ cảm thấy trong lòng giống như uống mật, ánh mắt nhìn Naaru cũng nhu hòa.

“Đến ăn, ngốc làm gì? chốc nữa Buku trở về thể nào cũng lại đòi. Đêm nay hắc ăn nhiều nhất.”

Tôn Chí Tân cười hai tiếng, tự cầm lấy một khối ăn, lại nhét một khối vào miệng Naaru. Naaru ăn thịt chim, mỉm cười nhìn Tôn Chí Tân, thấy người nọ im lặng ngồi ăn trước mặt mình, không làm gì khác, nhưng cứ như vậy ở cùng mình khiến cho hắc cảm giác được một loại hạnh phúc thần nhiên.

“Tiểu tân.”

“hả?”

“..... Không có gì, ăn đi.”

Tôn Chí Tân cắn thịt, nghiêng đầu nhìn Naaru. trong mắt người nọ được ánh lửa chiếu sáng tất cả đều là hình ảnh của mình, Tôn Chí Tân không hiểu sao đột nhiên hô hấp rối loạn một nhịp. Hai người không nói chuyện, đã có một cỗ không khí độc đáo vây lại, làm cho hai người càng thêm không muốn nói gì, chỉ muốn cứ như vậy an tĩnh ngồi bên nhau. một khắc này trong não Tôn Chí Tân cái gì cũng không nghĩ, chỉ cảm thấy hai người cứ lẳng lẳng ngồi cùng nhau như vậy cảm giác cũng không tệ.

Cũng không yên tĩnh được bao lâu, mọi người đi hái cành trúc đã trở lại. Rừng trúc cách cũng không xa, Trúc sinh trưởng cũng không quá nhiều, thu thập chúng sẽ không mất bao nhiêu thời gian.

“Ta đi dạy bọn họ làm ống thổi tên.” Tôn Chí Tân nhảy dựng lên, cổ ma chú thần nhiên kia bị đánh vỡ.

Naaru thở dài, nói: “Đi đi. Cẩn thận đừng làm thương chính mình.”

“được.” Trong lòng Tôn Chí Tân lại hơi ảm áp, theo bản năng vỗ nhẹ một chút trên mu bàn tay của Naaru, rồi mới đi ra ngoài.

Naaru nhìn mu bàn tay được Tôn Chí Tân vỗ lên kia, khóe miệng tươi cười, tự mình cầm chỗ thịt cò đầu bạc còn lại từ từ ăn. Ngộ, tiểu tân nhà mình thật sự có bản lĩnh, làm đồ ăn thật ngon!

Khi Tôn Chí Tân đi vào trung tâm doanh địa, đã thấy ống trúc buộc chặt được xếp thành đồng, lớn nhỏ đều có. Bọn Buku có kinh nghiệm hái trúc làm ống thổi tên, lần này là ba đứa nó chỉ đạo mọi người hái trúc về, chất lượng và phẩm chất đều phù hợp yêu cầu.

Tôn Chí Tân nhớ tới cái gì, trong lòng nhảy dựng, chạy nhanh tìm Khang sư phó, vội vàng hỏi: “Các người sẽ không đem tất về chứ? có lưu lại chút nào không?”

Khang cười nói: “Làm sao có thể, lấy hết về sau làm sao bây giờ? Đương nhiên có để lại, gốc nhỏ, còn có phẩm chất không thích hợp đều chưa động đến.”

Tôn Chí Tân nhẹ nhàng thở ra, chỉ sợ bọn họ chỉ thấy ích lợi trước mắt lấy hết về phá hỏng mảnh rừng trúc nhỏ kia, thế thì rất phiền toái. Nghĩ lại lại thấy, người tiền sử hết thấy đều dựa vào thiên nhiên, khẳng định hiểu được phép tắc sinh tồn, sẽ không làm loại chuyện ngu ngốc như tát ao bắt cá. mình thật ra đã coi thường bọn họ, xem bọn họ như người hiện đại vì ích lợi mà có thể liều lĩnh chọn dùng thủ đoạn tự sát mổ gà lấy trứng.

Khang lại nói: “Kỳ thật ta trước kia săn thú cũng gặp qua loại này, chỉ là không biết tác dụng của nó, vốn không lưu ý, hiện tại cũng không nhớ ở nơi nào thấy qua. Về sau gặp được nhất định nhớ kỹ.”

Tôn Chí Tân cười đáp ứng, cất bước đi lên chỉ đạo mọi người làm ống thổi tên như thế nào.

làm ông thổi tên kỳ thật không khó, khó là ở chỗ nghĩ ra được ý tưởng mới mẻ của vị vĩ nhân trước kia đã sáng tạo ra thứ này. Chính cái gọi là tư tưởng đi một bước nhỏ là tiến hóa được một bước lớn, cải cách tư tưởng là tiến hóa rảo bước tiến lên một chặng dài, khó khăn của người trước hơn vô số lần của người sau. Tôn Chí Tân đứng trên vai người khổng lồ khoe ra thứ mới mẻ, nhưng không có nghĩa là nó khó làm, khó đã ở chỗ nghĩ ra nó, không phải ở bản thân việc làm ra nó. Tựa như Buku đưa trẻ thông minh này, xem qua hai lần là làm được, chỉ là khí lực quá nhỏ làm không tốt lắm mà thôi.

Tôn Chí Tân cầm lấy trúc làm mẫu, mọi người từng bước một học theo. Buku và Auge đều bồi ở Bên người Tôn Chí Tân làm trợ thủ, bởi vậy ông thổi tên thứ ba xuất hiện so với ban đầu nhanh hơn rất nhiều. Hai tiếng thời gian đã hoàn thành.

Cái ống mới này tự nhiên là bị khang vô liêm sỉ đoạt mất. địa vị của Tôn Chí Tân trong bộ tộc phi thường đặc biệt, tất cả mọi người đồng ý thứ hắn làm ra thuộc sở hữu của hắn, cho nên ông thổi tên thứ ba không thuộc phạm vi phân phối trong cộng đồng. Nhưng da mặt khang không mỏng chút nào, là cái loại tính tình như da trâu lại không câu nệ tiểu tiết, rõ ràng là một tên tự kết thân, hắn chỉ cần thích người là sẽ nhiệt tình dính lấy, cảm thấy ta đối tốt với người, người cũng nên tốt với ta. Vì thế ông thổi tên thứ ba đã bị hắn cướp đi, Buku ủy khuất muốn khóc. Zimmer của hắn đã nói , là làm cho hắn .

“Buku ngoan, Zimmer lại làm tiếp.”

Tôn Chí Tân tiếp tục động thủ, lần này làm được càng thuần thực, chỉ tốn một giờ là xong. Auge ngứa ngáy trong lòng, nhưng nhìn em trai, vẫn là chịu đựng dục vọng bản thân, để Buku cầm ống thổi tên đi chơi thử. Về phần hai cái đầu tiên, cũng không thuộc phạm vi phân phối, một cái trong tay Shade, một cái trong tay con trai khang Litong, hai người đoạt được liền không buông tay, có thể thấy là cha nào con nấy, tất cả đều là cá mè một lứa !

Tôn Chí Tân nhìn thoáng qua đứa trẻ không được tự nhiên này, biết hắn không chịu mở miệng cầu mình, mà mình lại chịu không nổi ánh mắt giống cún con của hắn, đành phải nhận mệnh động thủ.

Đợi làm xong một bộ này, bị Auge lấy đi thí nghiệm — đứa trẻ chết tiệt ngay cả cảm ơn cũng không nói một tiếng, tức chết người !

Tôn Chí Tân nhìn nhìn đồng hồ, đã là ba giờ sáng. Giật mình trừng lớn mắt, nhìn doanh địa vẫn đang một mảnh tiếng người ồn ào, cả kinh dựng tóc. Trước đây giờ này toàn doanh địa chỉ có một động tĩnh duy nhất là tiếng ngáy ngủ, nào giống hôm nay, mọi người như chuột ra khỏi hang, người người trên mặt lộ ra thần sắc hưng phấn, giống như đang tiến hành hoạt động ăn mừng nào đó vậy.

Không phải chứ..... Mình có phải đã đánh vỡ quy tắc bình thường gì đó hay không? đây đến tột cùng là tốt hay xấu ? Một dòng khí nhỏ mà cánh bướm xuyên qua là mình đã vỗ lên, cuối cùng sẽ dẫn phát ra dạng lốc xoáy gì?

Tôn Chí Tân có chút bất an .

Nhưng bất an của hắn rất nhanh liền biến mất, thấy rất nhiều người cao hứng phấn chấn đều cầm ống thổi mới làm được ở mọi nơi thí nghiệm, hoặc là luyện tập. Chợt nghe toàn doanh địa một mảnh những tiếng phốc phốc, giống như hơn trăm người đồng loạt đánh rầm, tạo thành một bản hòa âm quỷ dị, nghe làm cho người ta dục – tiên – dục – tử, mao cốt tung nhiên!

Ngẫu nhiên lại nghe thấy một người bắt được yếu lĩnh phun khí chuẩn xác, ông thổi tên phát ra một tiếng cộng hưởng vang dội khiếp người, giống như giữa một mảnh xì hơi nho nhỏ nhẹ nhàng đột nhiên thả ra một cái rầm thật vang, hiệu quả cực kỳ chấn kinh.

Tôn Chí Tân bị lôi đến mặt mày xanh mét, không ngừng vội vàng chạy về lều của mình. Chỉ là từng hồi tiếng xì hơi hoặc thấp hoặc cao kia vẫn như cái bóng đuổi theo mà đến, làm cho hắn cả đêm cũng không được ngủ an bình.

33. Chương 33: Sống Về Đêm

Đến lúc Tôn Chí Tân hoàn toàn chịu không nổi kiểu ăn tạp như heo của Auge — hình tượng kia thật sự rất đáng sợ, heo cũng không được đến thế, quả thực là với hết cả miệng vào trong bát lật loạn một mạch. Nếu Auge là do hấn sinh, hấn đã lập tức ấn đầu hấn vào bồn cầu dìm chết.

Còn có động tĩnh kia, mấy đầu heo cộng lại cũng không đấu được với hấn, gọi là hào khí ngất trời cũng không ngoa. Lại nghe thêm một trận, Tôn Chí Tân đã hoàn toàn phát điên, toàn bộ thể xác và tinh thần đều ngấp nghé bên bờ bạo tẩu, mười ngón không ngừng duỗi thẳng gấp khúc làm ra dáng cửu âm bạch cốt trào dâng định dùng thủ đoạn bạo lực sửa đúng một chút lễ nghi ăn uống của hấn, Buku đã rửa nôi xong tiến vào lều.

Tôn Chí Tân nhẹ nhàng thở ra, Auge cũng tránh được một lần nguy cơ trên đầu mọc ra năm lỗ ngón tay. Tôn Chí Tân chưa từng giống như bây giờ cảm kích Buku đến phân tán lực chú ý của mình, không đến mức vì tướng ăn của Auge mà ra tay hành hung. Tôn Chí Tân mang theo vẻ mặt cảm động hỏi Buku: “Cha người ngủ chưa?”

“Ngủ. Ta vừa đi xem.”

“Hấn không có việc gì chứ?”

“Không có việc gì, ngủ thật sự an ổn.”

Tôn Chí Tân nhẹ lòng. Trên đồi Naru có thương tích, lại rất thính ngủ, mình mà đi qua khẳng định sẽ đánh thức hấn. Hấn thật vất vả mới ngủ được, không bằng để cho hấn ngủ nhiều thêm chút lát. Cúi đầu nhìn đồng hồ, mới qua tám giờ một chút, chưa đến giờ ngủ của mình, để Naaru ngủ thêm một lát, muộn chút nữa rồi về.

Tôn Chí Tân nghĩ, trong lúc vô tình thấy được trong tay Buku mang theo thứ gì đó: “Di ? Người sao vẫn còn mang theo nôi?”

Buku cúi đầu nhìn tay, : “Ách..... Đúng vậy. Ta vừa rồi căng thẳng quá, liền quên buồng nó luôn.....”

Tôn Chí Tân nhìn Auge, hai người đồng thời bị Buku làm cho chịu không nổi..

Buku mặt đỏ tai hồng đem nôi buồng, nói: “Zimmer, lúc người sang đó thì mang về đi.”

Tôn Chí Tân lên tiếng, đột nhiên nhớ tới thành quả ban ngày của Buku, liền cười nói: “Buku, còn không nhanh lấy quà làm cho anh trai của người ra?”

“A, đúng rồi ! bị cha dọa, ta suýt nữa đã quên.” Buku lật tung trong lều một hồi, tìm cái bình trúc kia đưa cho Auge, khuôn mặt nhỏ nhắn tươi cười: “anh trai. Tặng cho người.”

Tôn Chí Tân nói: “Buku cố gắng làm rất thật lâu, là thứ tốt !”

Auge nhận lấy lật trái lật phải xem xét, hấn không có được linh tính tại phương diện này như Buku, nhìn nửa ngày vẫn không hiểu được là cái gì. Liền hỏi: “Là cái gì ?”

Tôn Chí Tân chịu không nổi trợn trắng mắt. Hàng này sẵn thú đúng là hảo thủ, nhưng phương diện khác thì thật sự là hết hi vọng.

Buku không để ý, rất thân thiết đi đến bên người Auge làm mẫu: “Anh trai, đó là một bình trúc. Người xem, đẩy nút ở nơi này ra, nhấn nó vào trong sông là có thể đựng nước. Lấy nước xong thì bịt nút lại, dùng da thừng này là có thể đeo lên trên lưng. Người về sau ra ngoài sẵn thú trên lưng đeo nó, chỉ cần khát nước tùy thời có thể mở nút uống nước giải khát. Có phải rất hữu dụng hay không? ta đã lấy đầy nước sông, người ném thử xem, Zimmer nói dùng nó đựng nước sẽ có một cổ mùi trúc, uống ngon hơn bình thường.”

trên mặt Auge lộ ra tươi cười, lật xem bình trúc trong tay, càng xem càng thích, không chỉ vì là món quà, còn bởi vì tâm ý của em trai Buku, lúc này mở nút ra đưa đến bên miệng uống một ngụm.

“Thế nào ?” Buku vội vàng hỏi.

“Phải, quả thật có một cổ hương vị, rất thơm, àm cho nước trở nên rất dễ uống. Hơn nữa mang theo cũng thực thuận tiện, về sau lúc sẵn thú có thể tùy thời đều uống được nước.. Cảm ơn người, Buku, anh trai rất thích !”

“Thật sự ?” Buku mừng rỡ.

Auge mặt mày loay loay nhìn Buku, nói:“Thật. Người có rảnh thì làm thêm cho dững sĩ trong tộc mỗi người một cái.”

“Được !” Buku đáp ứng.

“Đến, người cũng uống một ngụm thử xem.”

Buku nhận bình trúc uống một ngụm, vừa mừng vừa sợ nói:“Ai nha, thật sự có mùi trúc.”

“Người chưa thử à ?” Auge ngạc nhiên nói.

Buku cười ngây ngô:“Chưa kịp, muốn làm tốt tặng cho người.”

Auge nhin không được nở nụ cười, ôm Buku cầm bình trúc đưa đến miệng nó rót vào. Hai anh em nhất thời cười thành một đoàn.

Tôn Chí Tân nhìn hai anh em, trong lòng có cảm giác ấm áp, trong phút chốc lại cảm thấy chỉ nhìn bọn họ đã là hạnh phúc.

Náo loạn một trận, Buku đột nhiên nhớ tới cái gì, nhỏ giọng kêu lên:“Anh trai, Zimmer làm được một thứ còn lợi hại hơn!”

“Nga ?” Auge tà mắt nhìn Tôn Chí Tân, vẻ mặt biểu lộ hoài nghi. Tôn Chí Tân liền rối rắm , đưa trẻ chết tiệt, vừa rồi còn đòi sống đòi chết, hiện tại ăn uống no đủ rong lòng không khó chịu nữa liền lập tức nhếch đuôi lên mặt, tính tình gì mà.....

Buku tâm tư đơn thuần, nửa điểm không cảm giác được mạch nước ngầm mãnh liệt giữa Tôn Chí Tân và Auge, kêu lên:“Zimmer, đem ống thổi tên cho hắn xem đi !”

Tôn Chí Tân cũng không thềm so đo với cái tên không được tự nhiên đang trong thời kỳ trưởng thành như Auger, về doanh địa xem Naaru một chút, thấy hắn nghỉ ngơi an ổn thỏa đáng làm cho người ta yên tâm, càng không có bất luận tình huống chuyển biến xấu nào, mới đem hai ống thổi tên hôm nay làm lấy ra quay lại chỗ Auge

“Ta đến thổi !” Buku mê thứ ống thổi này đã thật lâu, lúc này không có Naaru, tính tình nghịch ngợm ưa gây sự liền lộ ra, từ trong tay Tôn Chí Tân đoạt lấy một bộ ống thổi.

Buku đã thấy Tôn Chí Tân và cha làm nhiều lần, rất là thuần thực đem tên nhét vào ống thổi, chọn một mục tiêu rồi thổi.

Buku uổng còn quá nhỏ, tên cũng không chịu nổi tình chừa cho đứa nhỏ này chút mặt mũi nào, được thổi ra chỉ bay gần mười mét liền rơi xuống, cái gì cũng không bắn trúng. Buku có chút ủ rũ, lập tức lại vui vẻ đứng lên, vui tươi hơn hử chạy qua kiểm tên về.

Chỉ là như vậy, đã khiến Auge giật mình mở to mắt, nhanh chóng nghĩ tới tác dụng chân chính của ống thổi tên. Không thể không chế kích động đứng lên, Auge dùng khẩu khí giống cha hắn lúc ấy như đực vọi vàng nói:“Lấy đến ta thử xem !”

Tôn Chí Tân đưa một bộ còn lại trong tay cho hắn, lại nói tường tận cách dùng.

Auge vọi vàng đem tên nhét vào, nhắm chuẩn một đỉnh lều khác cách đó cũng phải hơn hai mươi mét dùng lực thổi một cái.

Một tiếng phụt nhỏ vang lên, trong bóng đêm mũi tên kia nửa điểm bóng dáng cũng không thấy, im lặng vô tức liền bắn ra ngoài, phập một tiếng găm trúng mục tiêu của Auger, trực tiếp cắm luôn trên nó.

“Ai ? !” Bên kia lều truyền đến một tiếng quát khê, một bóng người chạy ra

Auge bị uy lực của ống thổi tên làm kinh người, lấy lại bình tĩnh mới nói: “Shade, là ta. Không có việc gì, ta ở đây thử nghiệm một chút.”

Người được gọi là Shade xem xét lều của mình, từ trên đó rút mũi tên xuống, huỳnh huých chạy tới

“Đây là cái gì..... Di ? tất đạt a sát..... Duẩn tử tâm, người ở đây à ?”

Tôn Chí Tân gật gật đầu, vì bản thân một lần nữa bị biến thành măng do người khác phát âm sai tên mà rối rắm không thôi.

Ngẩng đầu đánh giá người vừa tới, là một thanh niên cùng tuổi với Auge, cũng thuộc nhóm thợ săn. Bộ dạng Shade so với Auge hơi gầy yếu, hai ánh mắt rất nhỏ, giống lưỡi dao cắt ra vậy. Giờ phút này hắn đang đầy mặt ngạc nhiên nhìn ống tên trong tay Auge, tò mò hỏi: “Đây là cái gì ?”

Auge đem ống thổi tên làm mẫu một lần, nói: “ống thổi tên, vũ khí Zimmer làm ra.” Auge miễn cảm giống Naaru, chỉ dùng qua một lần liền chính xác quy nó về phạm vi vũ khí.

“Dùng như thế nào ?” Shade cảm thấy hứng thú. Nam nhân luôn đối với vũ khí cảm thấy hứng thú, nhất là thanh thiếu niên, biểu hiện của Shade là rất bình thường.

Auge lại làm mẫu một lần, lần bắn này xuất hiện sai lầm, bắn thủng lều da thú của nhà Shade.

Shade cả kinh trợn mắt há hốc mồm, hít vào một hơi, thất thanh nói: “Lợi hại !”

Auge quay qua nhìn Tôn Chí Tân, hai mắt tóe lửa: “Có phải làm cho chúng ta dùng khi săn thú phải không?”

Đứa trẻ chết tiệt, ngay cả Zimmer cũng không chịu kêu một tiếng..... Tuy rằng không biết Zimmer nghĩa là gì, nhưng hẳn là rất lợi hại đi ? Tôn Chí Tân bắt đầu gật đầu, ập lại những lời về uy lực cùng mục tiêu ứng dụng của nó đã nói với Naaru thêm một lần.

Shade hưng phấn, không khỏi phân trần đoạt lấy trong tay Buku một bộ, cũng thử một lần theo chỉ đạo của Tôn Chí Tân.

tên lại một lần nữa bay vút ra ngoài, không hề ngoài ý muốn càng làm Shade chấn kinh. Xem người khác làm vĩnh viễn không sâu sắc bằng tự mình thử làm, tính nhẹ nhàng dễ mang, tính thao tác đơn giản, tính sát thương hoàn toàn không tương xứng với hình thể của ống thổi tên, làm cho đôi mắt nhỏ của Shade cũng bị trừng lên thành lớn hơn rất nhiều.

34. Chương 34

Auge hưng phấn liếm môi: “Có thể nghĩ biện pháp thí nghiệm một chút uy lực của nó hay không?”

Tôn Chí Tân nhíu mày: “Chưa qua tình chế lần hai, chỉ xem như bán thành phẩm, không thử ra được uy lực chân chính.”

Shade òn đang bị tính năng nổi trội xuất sắc mà thứ này biểu hiện ra chấn đến vẻ mặt chết lặng, tiếp miệng theo bản năng nói: “Bán thành phẩm đã lợi hại như vậy, vì sao không đi thử xem ?”

“Đã qua nửa đêm” Tôn Chí Tân đột nhiên ngậm miệng, tròng mắt quay tròn loạn chuyển một lúc trên mặt lộ ra biểu tình cực kì không an phận, gờ ngón tay lên chỉ chỉ cánh rừng bên kia sông: “Nếu không, thử một chút ? coi như luyện tập thực chiến.”

“Ấu ~” Buku mới hưng phấn nường một tiếng đã bị Tôn Chí Tân bịt miệng: “Câm miệng ! Để cha người nghe thấy là chết cả lũ!”

Shade lúc này cũng đã khôi phục về từ trong khiếp sợ, nắm chặt ống thổi tên không chịu trả lại cho Buku, thấp giọng nói: “Ta nhớ rõ trong rừng đối diện có dạ ly, thịt rất ngon. Ta óm đã muốn giết một con ăn, nhưng vẫn luôn sẵn không được. Hiện tại, hắc hắc !” Thì ra vị này cũng là một tên không an phận.

Auge không nói hai lời đứng dậy, Shade theo sát chui ra khỏi lều. Tôn Chí Tân cùng Buku bị bỏ qua không nhìn đến.

Bữa hôm, Tôn Chí Tân lôi kéo Buku đuổi theo, nói: “Hai người các người chờ đã. Ít người đi sợ không an toàn, kêu thêm vài người.” Auge đang định phản đối, Tôn Chí Tân lại nói: “hông kinh động cái vị tộc trưởng cha người kia là được. An toàn quan trọng nhất, nếu không được, ai cũng không được đi!”

Auge cùng Shade đều là thợ săn, biết dã thú lợi hại. Hai người lại càng không phải người không biết nặng nhẹ, lúc này tự phân công nhau đi kêu những thợ săn giao hảo tốt với mình cùng nhau hành động. Buku cũng không cam tâm, đi gọi thượng bạn bè của mình Lugaoren và Bone. Ểu đội đi săn đêm tính cả Tôn Chí Tân gồm chín người, Auge, Shade, mỗi người gọi một người bạn cùng với cha của một người trong số đó, lại thêm ba thiếu niên nhóm Buku.

Chín người cùng nhau hành động, tự nhiên động tĩnh sẽ không ít, có người còn ở cùng cha mẹ, cứ như thế dẫn đến sự chú ý của cả một nửa doanh địa.

Những người khác vốn định ngăn cản, lại thấy trong nhóm có Tôn Chí Tân, còn có một Thợ săn trưởng thành, càng biết địa phụ cận doanh thú lớn đã bị săn hết, chỉ cho là một đám người trẻ tuổi có tâm tình vui chơi làm âm ỉ, liền cũng không cản trở nữa.

Chín người theo ánh trăng vụng trộm vượt sông, trong đó thợ săn trưởng thành duy nhất trong nhóm có cái tên rất kỳ quái, chỉ một âm tiết, tên là Khang, dù sao Tôn Chí Tân nghe vào trong tai chính là phát âm như thế. con trai Khang kêu Litong, là bạn tốt của Shade. Litong lại gọi một người bạn của mình, so với Auge và Shade lớn tuổi hơn một chút, Robert.

Đoàn người qua sông, nhanh chóng xâm nhập vào rừng cây. Lúc này trên trời có sáu mặt trăng, ánh sáng chúng phát ra so với ban đêm trên địa cầu sáng ngời hơn một chút. đường bên ngoài bìa rừng nhìn rất rõ ràng, đi vào trong rừng lại trở nên u ám.

Tôn Chí Tân nắm lấy Buku, cao một cước ải một cước tiêu sái lộ. chân bước cao bước thấp đi đường, thấy một hàng năm thợ săn lấy Khang dẫn đầu căn bản không có phiền não nhìn đêm không rõ như mình. Mắt bọn họ trong đêm nhẹ nhàng tản ra một loại tia sáng nhàn nhạt yếu ớt, nhìn qua có chút dọa người.

Trong lòng Tôn Chí Tân nhảy dựng, chẳng lẽ thời không này thợ săn đều rèn luyện ra năng lực nhìn trong bóng đêm hay sao?

“Auge, người nhìn được không?”

“Có thể.” Auge nói: “Nhỏ giọng chút.”

Tôn Chí Tân ghen, mục nội nó chứ, quả thực là hoàn cảnh thúc đẩy phương hướng tiến hóa của nhân loại, loại năng lực này bản thân hẳn chính là không có được..... Trong lòng hâm mộ, đối với người tiền sử lại đánh giá cao vài phần. Đồng thời lại hiếu kì, thời không hoàn toàn không giống địa cầu mà mình xuyên qua này sẽ thúc đẩy con người nơi đây tiến hóa ra những dạng năng lực mới mẻ gì nữa?

Trong rừng mặc dù không phải vươn tay không thấy năm ngón, ánh sáng rất mỏng manh. Tôn Chí Tân cố gắng mở to hai mắt, cũng phải sau một hồi thích ứng mới có thể miễn cưỡng nhìn thấy Khang đang dùng một loại động tác kỳ quái dẫn đầu.

Hắn khom lưng gập gối, cả người thấp đi hơn một nửa, thân thể nghiêng nghiêng tận lực giảm bớt tiếng vang khi ma sát với các nhánh cây bụi cỏ, dùng một loại trạng thái tiềm hành giống như con cua đi ngang bước về phía trước. bốn thợ săn trẻ tuổi Còn lại cũng vậy, hai gối chĩa ra ngoài thành hình chữ bát, sử dụng một loại động tác hơi hơi giống chân vòng kiềng yên tĩnh im lặng hành tẩu. So với bọn họ, động tĩnh Tôn Chí Tân phát ra, còn có động tĩnh của ba tiểu quỷ thực đúng là nhức lỗ tai. Trong rừng cây yên tĩnh, bất luận thanh âm nào nghe lên cũng đều như bị phóng đại thêm rất nhiều lần.

Tôn Chí Tân dừng một chút, để ba thiếu niên ở lại bên cạnh rừng cây, còn mình thì học theo động tác của các thợ săn phía trước kín đáo đi tiếp. Khi động tác thân thể đã giống đám thợ săn, Tôn Chí Tân mới cảm giác được sự cường đại của họ, bọn họ thông qua vô số lần thực tiễn tổng kết ra động tác di chuyển phi thường hữu hiệu, không những có thể hạ thấp tỷ lệ bị phát hiện trên diện rộng mà còn có thể đề cao rất nhiều tốc độ đi không tiếng động khi dùng loại động tác này qua lại trong một hoàn cảnh phức tạp.

Cường ! tuyệt không thể xem thường trí tuệ của họ. Tôn Chí Tân trong lòng dâng lên loại cảm giác này. Khang quay đầu không thấy Tôn Chí Tân, đang định quay đầu đi đóng, đã thấy Tôn Chí Tân dùng động tác thợ săn chạy tới. Hắn mới đầu còn lạ, nhưng rất nhanh dần dần trở nên thuần thục, trừ bỏ vì có chút thấy không rõ hoàn cảnh xung quanh mà có vẻ đi thực cẩn thận ra, toàn bộ động tác và bản lĩnh ẩn nấp hơi thở đã giống một thợ săn chân chính. Khang lắp bắp kinh hãi, có chút ngạc nhiên vì năng lực học tập cường đại của Tôn Chí Tân. Hắn vẫn nghĩ ‘người da trắng’ ‘mềm yếu’ này là dựa vào diện mạo bất đồng và khí chất đạt được ưu ái của Naaru, hiện tại xem ra hiển nhiên không phải, tất đạt lap sát a tô mới không phải cái loại người mà hắn khinh thường đó, trên người hắn cũng có một lực lượng làm cho người ta phải khâm phục. Cường giả thích cường giả, càng thưởng thức cường giả, khi nhìn Tôn Chí Tân ánh mắt khang đã trở nên khác trước rất nhiều.

Tôn Chí Tân im lặng dò đường đi qua, không đủ khả năng nhìn trong đêm, hắn chỉ có thể dùng xúc cảm dưới chân cùng với cảm giác của thân thể để phán đoán, nường một chút ánh trăng ít đến đáng thương rơi rớt xuyên qua tán lá mà đi.

Auge cùng mấy thợ săn đồng dạng lấy ánh mắt ngạc nhiên nhìn Tôn Chí Tân, Biểu hiện của Tôn Chí Tân không thể nghĩ ngờ là vĩ đại ngoài ý liệu của bọn họ.

Khang liếc nhìn Tôn Chí Tân một cái, ánh sáng nhạt từ đồng tử lóe ra , cũng không nói gì, phất tay một cái làm động tác đuổi theo , lập tức lấy tốc độ càng nhanh hơn hướng chỗ sâu trong rừng cây mà đi.

Muốn đuổi kịp bọn họ có chút khó khăn, nhưng Tôn Chí Tân chính là kẻ có tính cách không chịu thua, chỉ cúi đầu không rên một tiếng đuổi theo mọi người không để tụt lại phía sau, tất cả những kinh nghiệm dã ngoại học được trong sinh hoạt ở thời hiện đại trước đây đều bị ép phải phát huy lên một trình độ vượt mức bình thường mới có thể miễn cưỡng đuổi kịp đoàn thợ săn phía trước.

Đột nhiên, phía trước khang đột nhiên dừng lại, giơ một nắm tay lên bên đầu làm một động tác. Người theo sau cũng lập tức dừng lại, Tôn Chí Tân hơi lảo đảo một chút mới không ngã vào Litong.

một bước sai nhỏ bé làm cho Tôn Chí Tân ảo não, khuôn mặt tuần tú ở trong bóng tối tưng quẩn đỏ bừng. Hắn lại không biết mấy người phía trước, bao gồm đứa trẻ không được tự nhiên Auge đều nhìn hắn với cặp mắt khác xưa. Ở đây đều là thợ săn lành nghề, ai đều có thể nhận ra Tôn Chí Tân là tay mơ vừa luyện lần đầu, nhưng hắn từ đầu tới đuôi đều có thể đuổi kịp, im lặng không sảy ra sai lầm lớn kinh động đến sinh vật trong rừng, những người ở đây lúc mới học thể nhưng còn làm không được đâu. Tất đạt lap sát a tô tuyệt đối có tiềm lực trở thành một thợ săn vĩ đại! khang hiện tại trong lòng một mảnh lửa nóng, rất là bất mãn Naaru quá độ bảo hộ. Hắn thấy rất rõ ràng, Tôn Chí Tân trên người có tố chất cường giả vĩ đại, Zimmer của hắn nếu gia nhập đội ngũ thợ săn, chỉ cần rèn luyện một đoạn thời gian, khẳng định có thể trở thành ngôi sao sáng trong đội! chỉ tiếc..... Nếu thật sự để Tôn Chí Tân gia nhập đội ngũ thợ săn, người đầu tiên nhảy ra liều mạng phản đối khẳng định sẽ là tộc trưởng đại nhân nhà mình.

Khang khe khẽ thở dài, vì Tôn Chí Tân tiếc hận. Rõ ràng là cường giả, cố tình gặp phải tên đầu trâu Naaru.

Nghe được khang ở thở dài, Tôn Chí Tân càng thêm xấu hổ, còn tưởng rằng mình phạm vào một sai lầm rất lớn. Lập tức cảm miệng không phát ra nửa điểm thanh âm, sợ phá hủy tình thế ẩn nấp của tiểu đội săn đêm.

Tôn Chí Tân nghĩ rằng nửa điểm thanh âm cũng không thể phát ra, kết quả bên tai lại nghe thấy Liken dùng một giọng cực nhẹ gọi: “Cha?”

Litong là gọi khang, khang giơ lên một tay kia chỉ chỉ ngọn cây phía trước. Tôn Chí Tân hí hửng cố gắng tăng thị lực của mình dùng sức nhìn xem, chỉ thấy ngọn cây cách hai mươi mấy thước, có một con chim đang đậu, chỉ có thể nhìn thấy đường viền quanh thân nó nhờ ánh trăng hắt qua vẽ lại.

“Là cò đầu bạc.” Auge nhẹ giọng nói. Lập tức cùng Shade giơ lên ống thổi tên trong tay nhắm bắn. Khang ánh mắt liền ngưng, vội vàng lưu tâm theo dõi.

lúc xuất phát con trai Litong nói với hắn muốn cùng Shade đi thử nghiệm vũ khí mới, khang lúc ấy cũng không có lưu ý. Nguyên nhân rất đơn giản, vũ khí mới là xuất hiện liền xuất hiện sao ? chỉ cho là một đám thanh thiếu niên trẻ tuổi hiếu động hông chịu an phận suy nghĩ lung tung thiên mã hành không tưởng tượng ra được mà thôi. Trong lòng muốn con trai an toàn, cảm thấy có một thợ săn trưởng thành đồng hành mới

đi theo. Khang lúc đầu còn có chút buồn bực, cảm thấy mình không biết là tật xấu nào phát tác mới có thể không nghỉ ngơi cho tốt mà lại cùng một đám nhóc con lông tóc còn chưa dài này đi ra hồ nháo. Cũng may Biểu hiện của Tôn Chí Tân rất tốt làm cho người ta cực độ vừa lòng, như là phát hiện một cái tân thợ săn hảo mẫu, như là phát hiện được một mẫu thợ săn rất tốt, mới làm cho Khang cao hứng lên.

Một đường an tĩnh, phát hiện đám thanh niên thiếu niên không giống như đang hồ nháo, mà là thật giống như dự mưu cái gì, khang cũng trở nên có chút nghiêm túc. Lúc này thấy Auge và Shade hành động kỳ quái giờ một thứ mình chưa từng thấy qua trong tay lên nhắm ngay con cò đầu bạc trên ngọn cây, Khang theo bản năng bắt đầu nghiêm túc quan sát.

Tôn Chí Tân bước lên một bước vỗ vỗ Auge, hạ giọng nói: “Ta đến. Thứ này các người không có thuần thực như ta, ta tới làm mẫu cho các người bắn chết con mồi như thế nào.”

Khang rong lòng kinh ngạc, cái ống kỳ quái này là tất đạt a sát lạp tô làm ra ?

Đã thấy Tôn Chí Tân lấy ống thổi tên trong tay Auge, cũng không lập tức bắn tên, mà là vươn ngón cái ở giữa chừng, làm cho mắt, ngón tay, cò đầu bạc ba vật hình thành đường thẳng tham chiếu, hiện lên dấu ba điểm một đường, xác nhận khoảng cách, góc độ, còn có đường bắn. Sau đó đổi ngón tay thành ống thổi, lại một lần nữa tiến hành xác nhận theo các bước như vậy, quyết đoán mà nhanh chóng thổi khí kích phát mũi tên.

Lần này Tôn Chí Tân chuẩn bị cũng đủ đầy đủ, dòng khí từ phổi thông qua miệng phun ra ngoài ngay một tiếng phốc cũng không phát ra, mà toàn bộ dòng khí cùng một lúc tràn vào ống thổi nhỏ hẹp, làm cho ống kích chấn cộng hưởng, phát ra một tiếng vang thanh âm không lớn, nhưng bén nhọn khiếp người.

Tiếng vang qua đi, cò đầu bạc ở trên ngọn cây nghiêng một cái, sau đó liền thẳng tắp ngã xuống mặt đất. Chết ngay tắp lự! Nó ngay cả một tiếng kêu cũng chưa thể phát ra đã bị trực tiếp bắn chết!

Trận đầu thắng lợi, một phát thành công !

Auge và Shade hai người sớm đã nhiều lần thấy uy lực của ống thổi tên, lúc này vẫn bị cả kinh vẻ mặt mừng như điên. Litong và Robert sớm đã ngây người, khó có thể tin tưởng mắt cò đầu bạc cứ thế mất mạng. Mà khang, tuy rằng không rên một tiếng, trong mắt sớm đã thần quang đại thịnh, một đôi đồng tử có thể nhìn ban đêm đột nhiên tỏa sáng trong bóng tối, giống như hai cái đèn pin nhỏ đang phát ra tia tử ngoại vậy!

Tôn Chí Tân đặc ý, từ lực lượng đến phun khí toàn bộ quá trình tích dày mà phát mỏng, một lần làm mẫu bắn giết thành công rõ ràng lưu loát vừa rồi giúp hắn bù lại rất nhiều cảm giác nghẹn khuất khi những phương diện khác lạc hậu hơn xa mấy thợ săn này. tính liếc mắt nhìn Auge thị uy một cái, Tôn Chí Tân đồng học bắt đầu nâng cằm lên mặt, đặc ý dào dạt đem ống thổi trả lại trong tay Auge. Auge đương nhiên là không thèm nhìn về mặt rầm thối của Zimmer, tiếp tục nghiêm mặt chờ hứng nhận lấy ống thổi tên.

Litong và Robert nhất thời nóng nảy, miệng không phát ra nửa điểm thanh âm, hai tay lại đồng thời vươn đến đoạt ống thổi trong tay Auge và Shade.

động tác của Khang nhanh hơn, hoặc một tiếng liền đoạt ống thổi trong tay Shade, lấy đến trước mắt tinh tế quan sát. Hắn thật sự chấn kinh rồi, hoàn toàn không ngờ hành động nhất thời quật khởi đi theo lại giúp mình thấy được một thứ kinh người như vậy.

thợ săn lớn tuổi chính là bá đạo, khang hoàn toàn không để ý tới ánh mắt bất mãn của Shade, nói hai ba câu hỏi Tôn Chí Tân cách dùng ống thổi tên, lập tức thí nghiệm. Hắn giờ ống thổi chung quanh tìm kiếm mục tiêu, bóng dáng tiềm hành du động giữa cây rừng, rất nhanh đã lượn mình ra ngoài xa hơn mười mét.

Tôn Chí Tân chấn động, tốc độ của Khang khi hoàn toàn triển khai hành động là hắn ra roi thúc ngựa cũng không thể theo kịp. Đặc ý mới dâng lên lập tức đã bị đá kích, cái đuôi lại cụp xuống.

Phốc !

Cách đó không xa truyền đến một tiếng vang nhỏ, khẳng định là Khang đang thử bắn.

Trong chốc lát vang lên tiếng thứ hai, vẫn là ở chỗ đó.

Mấy người chạy tới, đã thấy Khang giờ ống thổi, vẻ mặt hưng phấn đang định làm thử lần thứ ba. Tuy rằng liên tục hai lần không trúng, lại làm cho hắn phát hiện một ưu việt khác của ống thổi tên, đó là sẽ không kinh động mục tiêu khiến chúng chạy trốn. Phải biết rằng con mồi loại nhỏ tuyệt đại đa số đều thông minh vô cùng nhạy bén, một phát không trúng kết quả chính là nhanh chóng thoát được vô tung vô ảnh, ống thổi tên sẽ cải biến loại tình huống này.

Đang định thổi, Tôn Chí Tân giữ chặt hân, hướng hân khoa tay múa chân kỹ xảo một đường ba điểm. Tôn Chí Tân lại giờ lên ngón cái, một tay chỉ hướng mục tiêu, lại chỉ hướng chính mình, lại lắc lắc ngón cái đang dựng thẳng.

tinh anh thợ săn quả thật lợi hại, khoa tay múa chân đến lần thứ năm khi Khang đã hiểu được ý đồ của Tôn Chí Tân, cũng học hắn nheo mắt lại dùng ngón cái xác định hướng bắn. Tôn Chí Tân nghĩ nghĩ, từ dưới đất bốc lên một khối đất ướm ấn lên đầu bắn của ống thổi tên làm đầu ruồi tạm thời.

Khang lập tức hiểu được tác dụng của thứ mới được thêm vào, lập tức dùng nó để nhắm, lại bắn.

kỹ xảo của hắn không đủ, ống thổi tên không phát ra tiếng vang sắc nhọn khiến người như Tôn Chí Tân, vẫn là phù một tiếng, con cò đầu bạc thứ hai bị mất mạng rơi xuống !

Khang thổi đến lần thứ ba cuối cùng cũng thành công, hưng phấn đến hai mắt càng sáng, cái loại cảm giác bắn tên sáng khoái này làm cho hắn lúc buông ống thổi tên xuống máu vẫn còn cao tốc lưu động. Hắn nhếch môi im lặng cười to, hướng Tôn Chí Tân dựng thẳng ngón cái, ý tứ là: Dùng tốt !

thợ săn tinh anh Khang sợ phở..... Ách, không phải trà xanh, Khang đại thúc đi. Khang đại thúc thử bắn đã ghiền..... Trên thực tế hoàn toàn hoàn toàn chưa đã, toàn thân vẫn mãnh liệt xúc động muốn cầm ống thổi tên phun loạn xung quanh, ngừng lại làm hắn rất khó chịu, thống khổ cứ như đang vướng lại bị người nhảy vào cắt ngang vậy. Nhưng là một gã thợ săn tinh anh, hắn muốn tiến thêm một bước quan sát ống thổi tên, tỷ như tính thao tác, tính dễ thuận tay vân vân. Liền nhện đau đem ống thổi tên trả lại cho Shade, muốn biết đám thợ săn trẻ tuổi vận dụng nó có thể biểu hiện ra cái dạng gì. Không phải hắn xoi mói, mà là làm một gã thợ săn, có đồ tốt sẽ theo bản năng khảo sát tính năng toàn diện của nó, để có thể nắm chắc được trong lòng.

Kế tiếp liền lộn xộn , Tôn Chí Tân chỉ làm ra hai ống thổi tên, ở đây có bốn thanh niên, tất cả đều nóng lòng muốn biểu hiện chính mình, càng muốn thử dùng ống thổi tên thứ vũ khí mới ra lò này. Đến lúc này ai còn quản người là con trai tộc trưởng, hoặc là hảo hữu? lặn hết một bên đi, đoạt ống thổi tên tới tay nói sau.

Bốn người thanh niên là ở chỗ này đoạt đến cướp đi, nếu không phải ngại kinh động con mồi, chỉ sợ liền ra tay.

đồ mình làm được được người tranh giành, trái tim nông cạn hư vinh của Tôn Chí Tân cực độ thỏa mãn. Lại thấy bốn thanh niên tranh nhau túi bụi, Tôn Chí Tân thở dài đi ra chủ trì công đạo, đem số tên còn lại chia làm 4 phần, giao cho bốn người. Hắn tổng cộng làm năm mươi bảy mũi tên, trừ đi số đã dùng hoặc vừa bị lãng phí, còn có bốn mươi mốt. Bốn người mỗi người mười mũi, Auger thôi, chúng ta là người một nhà, cho nên được nhiều thêm một.

Auge rất hiếm có được một mũi tên, lấy ánh mắt hoàng đế nhìn thần tử nhìn xuống Tôn Chí Tân liếc một cái — hắn thân cao cũng quả thật so với Tôn Chí Tân cao, giống như Tôn Chí Tân bản hắn là cứ như vậy triều cống dâng lên đến bình thường. Cái này lại đem Tôn Chí Tân chọc giận, thiếu chút nữa không nhịn xuống sẽ đương trường bạo tẩu béo tẩu Auge này không được tự nhiên đưa trẻ. Thật sự là..... Một chút cũng không khả ái ! vẫn là tiểu hắc khuyến hảo, nghe lời lại nhu thuận, còn biết đi thu hồi tên, giống như này vài cái lụi bại hóa, quang biết bắn, bắn, bắn ! tức chết người !

không có Tôn Chí Tân tay mơ mới luyện đi đêm làm gánh nặng, bốn thợ săn trẻ nhanh chóng tiến vào rừng cây tối mù, chỉ có Khang ở lại cùng Tôn Chí Tân. Gi ống Qigeli, Khang đại thúc cảm giác Tôn Chí Tân không giống người thường, sâu sắc phát hiện tầm quan trọng của hắn, do đó theo bản năng có ý thức muốn bảo vệ hắn. Tôn Chí Tân đồng học mắt thấy lại lần nữa trở thành sinh vật cấp quốc bảo.

Chẳng qua Khang lại không giống với Qigeli, Qigeli chỉ là an tĩnh bảo vệ hắn. Khang yêu cầu rất cao, mang theo Tôn Chí Tân đi vào một chỗ đất trống tràn đầy ánh trắng, chậm rãi triển khai thân hình làm mẫu kỹ

xảo sẵn đêm Tôn Chí Tân. Tôn Chí Tân khiêm tốn hiếu học, lại thực tâm kính nể thợ săn cường đại này, hết sức chăm chú nghiêm túc nhìn, phát huy toàn bộ năng lực học tập, giống bọt biển hấp thụ kỹ xảo sinh tồn ở thời không xa lạ. Như thế khiến cho Khang sư phó vừa lòng đến cực điểm, trong chốc lát quý Tôn Chí Tân như con, hạ quyết tâm có cơ hội nhất định phải khiến tham gia săn thú Tôn Chí Tân, chứng minh tộc trưởng đã xem nhẹ Zimmer của hắn, đây là một vị thợ săn phi thường vĩ đại.

Ước chừng qua một giờ, bốn thợ săn trẻ tuổi mới bắt xong, về mặt hưng phấn chạy ra từ trong rừng, trong tay nhiều ít đều mang theo con mồi. Lúc này không cần áp chế động tĩnh, Litong giành trước lớn tiếng khoe thành tích: “Ba ba, ta săn được dạ ly !”

“Ta cũng săn được !” Shade cũng hưng phấn kêu to: “Ha ha, ta là lần đầu săn được thứ giảo hoạt này.”

Kỳ thật trong bốn người Auge thu hoạch nhiều nhất, hắn thu được ba con cò đầu bạc, một con gì đó trông giống giống sóc nhưng hình thể lớn hơn. Mười một mũi tên trung bốn, khoảng gần 40% trúng mục tiêu, rất là kinh người. Nhưng hắn không săn được dạ ly, liền trưng ra bộ mặt thối hoặc, về mặt táo bón. Còn lại Robert có ba con mồi, Shade hai, Litong hai, nhưng hai người này đều săn được dạ ly rất khó săn.

Khang rời khỏi trạng thái đi ngang đứng thẳng thân thể, lại kinh hãi vì sự dễ dàng cũng như lợi hại của ông thối tên, nói: “Trở về !”

Năm người rời khỏi rừng cây, Buku ba đứa trẻ con sớm đã đợi nóng ruột, lại bị muỗi đốt toàn thân. Gặp năm người đi ra, vội vàng kêu: “Thế nào, thế nào ? săn được cái gì ?”

Lập tức nhìn thấy năm người đều có thu hoạch, nhất thời lớn tiếng hoan hô, cao hứng như chính mình cũng săn được con mồi.

Chín người trở lại doanh địa , nghênh đón là ánh mắt kinh dị không tin của người trong doanh.

“Cấp ! bọn tiểu tử kia thật sự săn mồi trở về !”

“Mấy tiểu tử cũng đòi săn đêm ? là công lao của Khang đi.”

“Nói vậy, trong tay Khang trống không. Bất quá tất đạt a sát lập tô trong tay có con mồi, hắn cũng có thể săn thú ?”

“Hắn hẳn là sẽ không quá kém đi, ta ngày ngày buổi tối có nghe được hắn và tộc trưởng ở trong lều đánh nhau.....”

Tôn Chí Tân lập tức đen mặt, bởi vì hắn không thể không nghĩ đến màn đánh nhau mà không phải đánh nhau tiếp theo sau đó, từ đó nhớ lại vận mệnh liên tục bị đè thật đáng buồn của mình. Bên tai nghe được mọi người nghị luận:

“Đó là cò đầu bạc ? săn được cả phi điều?”

“Di, còn có dạ ly !”

“A ? thật sự ? loài kia cũng không dễ săn.”

Có người thông minh hơn đã hỏi: “Hắc ! Shade, các người săn được như thế nào? trong tay đó là cái gì ? vũ khí ?”

Shade đắc ý , bắt đầu vung ống thối trong tay.

“dùng cái này săn được ?” Có người không chịu tin.

Shade không được nể mặt, muốn chứng minh. Đáng tiếc tên lại bắn hết, liền lấy ánh mắt xin giúp đỡ nhìn về phía Tôn Chí Tân.

Khang phát tay bảo mọi người không cần xem, một phen nắm chặt Tôn Chí Tân, nói: “Đi, theo ta đi gặp tộc trưởng !”

Khang sư phó thân cao gần hai thước, Tôn Chí Tân bị hắn bắt lấy liền cùng tróc tiểu kê dường như, thân không khỏi đã bị hắn kéo đi. Oa nha, hắn không muốn đi gặp Naar bị hắn bắt lấy cứ như chụp con gà con, chưa kịp chống cự đã bị kéo đi. Oa nha, hắn không muốn đi gặp Naaru a..... Người nọ không cho hắn lấy

thân mạo hiểm, nếu như bị hấn biết còn dám xúi giục người ra ngoài săn tới càng nguy hiểm hơn, hấn mà nổi điên lên, mong mình chẳng phải là lại chịu tai ương? hấn hiện tại không có phương tiện, không thể đảm bảo hấn sẽ không chờ sau tính sổ a.

Tôn Chí Tân theo bản năng che miệng, quát kêu:“Ta không đi !”

toàn bộ trong bộ tộc gì cũng thiếu, chỉ không thiếu vũ phu, Tôn Chí Tân bị khang cạy mạnh kéo, hai chân trên mặt đất tạo ra hai đường sâu hoắm, vẫn không thể kháng cự bị kéo dài tới trong lều Naaru.

“Ai nha, Khang sư phó, Naaru đang ngủ..... Ách..... Naaru, người tỉnh !” Tôn Chí Tân , đón nhận Naaru tựa tiểu phi tiểu lại mang theo ánh mắt không biết làm thế nào cùng trách cứ.

“Chơi rất cao hứng đi ?” Naaru nói, đôi mắt màu nâu đậm chuyển động, xẹt đường nhìn qua vết thương rất nhỏ do bị lá cây sắc bén cắt ra trên mặt Tôn Chí Tân, không thể không chế đau lòng nhủ mày.

“Hắc hắc, hắc hắc !” Tôn Chí Tân cười gượng, ý đồ trốn được khang sau lưng ngoạn tiềm hành lừa dối quá quan.

Naaru lại nói:“Ta bị thương, lại không có ai để ý. Một đám đều mặc kệ ta chết sống thế nào.”

Tôn Chí Tân nhất thời nổi lên áy náy, bèn chạy đến bên người Naaru, nuốt nước miếng cười:“Ai nói ? nói nhầm ! ta x mẹ hấn ! Đây là đi tìm đồ cho người ăn bổ thân thể, làm cho vết thương mau mau tốt lên ! Buku !”

Tiểu hắc khuyến lủi lại đây, không dám nhìn tới cha, chỉ nhìn Tôn Chí Tân:“Zimmer ?”

“Đi, đem nồi đến, gia phải làm đại tiệc, khao mừng sĩ săn thú đêm nay!”

Naaru mím môi, có chút muốn cười lại nhịn xuống, trong khoảng thời gian ở chung này, hấn đã thực hiểu biết tính tình sáng lạn dương quang của Tôn Chí Tân, lên mặt đến sắp vô pháp vô thiên rồi, không thể lại cổ vũ cái loại tà khí oai phong này của hấn nữa. Bất quá trên mặt Tôn Chí Tân chợt lóe qua áy náy làm cho hấn trong lòng rất là cao hứng, có lẽ người nọ còn tự mình chưa biết, hấn đã không bỏ mình xuống được. Ân, nếu trên gương mặt nộn nộn của hấn không có vết thương kia thì mình sẽ càng thêm vừa lòng. Đã nói không cho hấn mạo hiểm, kết quả vẫn ở trong rừng cây bị cào thương mặt, thực làm cho người ta đau lòng. Naaru càng thêm kiên định quyết tâm tuyệt không cho Tôn Chí Tân ra ngoài săn thú.

Khang đang chuẩn bị thương lượng với Naaru về ống thổi tên và để Tôn Chí Tân tham gia săn thú, vừa thấy sắc mặt Naaru liền biết Tôn Chí Tân nhất định sẽ không được cho phép tham gia. tộc trưởng của mình khang còn có thể không biết ? là một tên đầu trâu ! ít nhất hiện tại nói không thông hấn. Khang liền tính trở về lều, về sau tìm cơ hội nói chuyện này, hấn cũng không tin Naaru thật có thể đem một người vĩ đại vĩnh viễn dấu đi.

Tôn Chí Tân vội vàng giữ chặt hấn:“Khang sư phó, chờ đi, lưu lại ném thử tay nghề của ta.”

Khang nghe Tôn Chí Tân kỳ dị gọi mình, cũng không để ý. Nói thực ra, hấn đã nghe Auge nhắc tới rất nhiều lần Zimmer của hấn làm đồ ăn đặc biệt ngon, miệng thực thêm ăn, lúc này hào phóng ngồi xuống.

Auge còn đang vì chuyện bữa chiều trong lòng có chút không được tự nhiên, quay về phía Naaru thì lễ một cái rồi định đi. Naaru thở dài, kêu lên:“Auge, Zimmer của người làm món mới, người tới ném thử.”

Auge trong lòng vui vẻ, lập tức nhếch miệng nở nụ cười.

Tôn Chí Tân bĩu môi, dưới đáy lòng khinh bỉ Auge. gia khuyên can mãi người nửa ngày người cũng không chịu cười một chút, lão tử người nói chuyện với người người liền cười đến cao răng đều lộ ra, thật sự là, rất không đáng yêu !

Một lát sau Buku mang nồi đá trở về, nhìn trộm thấy cha hình như không tức giận, liền đánh bạo kêu Lugaoren mấy thiếu niên cũng ngồi xuống.

lều tộc trưởng quả thật lớn, nhưng cũng không quá to, lúc này mười người ngồi , đương nhiên không đủ, một nửa ngồi ở ngoài.

Buku đã ở thuyền thực nhóm lửa, Tôn Chí Tân cầm muối mình luyện chế, lại lấy chút nắm đi đến bờ sông, đem cò đầu bạc sẵn được lấy đến bờ sông làm lông, bỏ nội tạng, nhét nắm vào trong bụng, sau đó sát muối sau đó trộn hỗn hợp bùn muối, cuối cùng đem loại bùn muối này xát lên, chỉ một tầng mỏng chờ bùn khô là có thể lột sạch một cách tiện nhất.

Cách làm như thế là để nấu một món rất đơn giản tên là gà hấp muối, so với món gà ăn mày có cách làm tương tự cũng phải dùng bùn bọc lấy rồi đem nướng lại có khác nhau rất lớn. Gà ăn mày bùn phải dày, gà hấp muối bùn phải mỏng; gà ăn mày dùng bùn, gà hấp muối dùng bùn trộn muối; gà ăn mày là nhờ nướng mà chín, chứ không phải để ở cạnh lửa như gà hấp muối; gà ăn mày phải có rất nhiều loại gia vị, mượn đó trừ đi mùi tanh trong chất thịt, mà gà hấp muối lại nhằm ăn cái chất tươi, thơm, nộn của bản thân thịt gà, cũng giữ lại khẩu vị mang hương nặng hơn. Tổng thể mà nói gà ăn mày phì nộn, gà hấp muối mặn mà, cách làm có chỗ tương tự, hương vị khác biệt lại rất lớn.

Tổng cộng có tám con cò đầu bạc, toàn bộ đều dùng bùn muối trét lên, ném vào cạnh lửa chờ nhiệt hấp chín. Cò đầu bạc kích thước cỡ khoảng bằng hai con bồ câu, Tôn Chí Tân ở thời không trước chưa từng gặp qua loài chim này, thấy trên đỉnh đầu nó có một nhúm lông vũ màu trắng, trong lòng phỏng chừng hẳn là vì thế mới có tên như vậy. Lại thấy nó sau khi vặt lông cơ thể căng chùng có độ, mỡ nhìn qua có vẻ nhiều, dùng cách hấp muối nấu hẳn sẽ rất ngon. Còn hai con dạ ly thì Tôn Chí Tân không đụng đến, chúng nó cũng không thích hợp làm luôn lúc này.

Lại rửa sạch một ít nhót, tính dùng một phần làm canh nước quả ngọt, một phần để làm đồ ăn vặt chiêu đãi khách khứa.

35. Chương 35

Những ngày dưỡng thương của Naaru cứ như vậy trôi qua trong bầu không khí ấm áp bình thản, Tôn Chí Tân và hắn luôn cố định mỗi buổi chiều đều ngồi trên khối đá lớn kia câu cá, cùng nhau hoan hô thu hoạch, cùng nhau mừng mấy con cá giảo hoạt. Naaru cảm thấy đây đúng là những ngày sung sướng nhất trong cuộc đời hắn, không có trọng trách của tộc trưởng, mỗi ngày đều có thu hoạch, có thể ăn thịt cá ngon, càng có thể không kiêng nể gì cất tiếng cười to, hưởng thụ ánh mặt trời, bãi sông, gió nhẹ, còn có Tôn Chí Tân ở bên, nhân sinh như thế, coi như không cầu gì hơn nữa.

Dưỡng thương mấy ngày nay, Naaru quá thật sự rất sung sướng, bởi vì có vũ khí mới ông thổi tên, đặc biệt tinh chế lần thứ hai bồi độc, thu hoạch sản thú thắng tấp tểng lên, mỗi ngày phân phối thức ăn luôn dư ra, nghĩa là thu hoạch vượt qua mức tiêu hao, có lợi cũng có thể giữ lại, làm cho người ta thực sự cao hứng. Vì thế hắn mới nán lại một hai ngày không đi lãnh đạo đám thợ săn săn thú.

Trí giả Esuiké luôn đứng ở lều của mình mỉm cười nhìn hai người vui đùa âm ỉ, hắn kỳ thật rất muốn đi nhắc nhở Naaru trách nhiệm của tộc trưởng. Những thấy Naaru cười đến vô câu vô thức như vậy, trong lòng liền luôn không đành lòng, tự lừa gạt an ủi nghĩ thương thế của hắn chưa tốt, thương thế của hắn chưa tốt, để cho hắn thoải mái vài ngày, sau đó chờ miệng vết thương của hắn hoàn toàn lành lại sẽ một lần nữa tiếp tục đứng lên chỉ huy bộ tộc. Đứa nhỏ này là hắn nhìn lớn lên, cực kỳ biết rõ lưng đeo trọng trách tộc trưởng có bao nhiêu mệt nhọc. May mắn, ông trời phái xuống tất đạt lập sát a tô, cho hắn một đoạn thời gian khoái hoạt tốt đẹp. Nếu có thể, hắn sẽ chúc hai người cứ thế sinh hoạt, vĩnh viễn cũng không thay đổi. Nhưng..... Esuiké thở dài, mùa đông sắp đến, ai còn cười được ?

Kỳ thật miệng vết thương của Naaru bốn ngày trước đã được Tôn Chí Tân cắt chỉ, Naaru thể chất hơn người, qua bốn ngày miệng vết thương sớm đã khôi phục thất thất bát bát, ngược xuôi hoàn toàn không là vấn đề. Nhưng không biết là tâm tình gì quỷ phá, Tôn Chí Tân lại giấu diếm tin tức này. nói thật, hắn thật sự thích này tám ngày này, như vậy khoái hoạt, như vậy thoải mái, nửa điểm cũng làm cho người ta không muốn lưu luyến thời không hiện đại. Trong tám ngày, hắn đã bước đầu nhận thức Naaru là một nam tử vĩ đại cỡ nào, hắn mặt ngoài thô lỗ nội tâm ôn nhu, làm cho Tôn Chí Tân đau đầu phát hiện chính mình hình như thật sự đối với hắn có một chút động tâm. động tâm với một gã nam tử..... Tôn Chí Tân có chút bị dọa, lại có chút cảm thấy đương nhiên, mâu thuẫn lại chần chờ, luôn kim lòng không đậu cho phép Naaru tới gần, lại luôn hết hồn cự tuyệt hắn ở ngoài cánh cửa trong lòng.

Có một bài hát như thế? yêu người, cũng không phải là một chuyện thực dễ dàng. Huống chi đối phương với mình có cấu tạo sinh lý giống nhau, vô luận thế nào cũng cảm thấy thực kinh tởm. Đặc biệt là về chuyện đó, mỗi lần đều như trình diễn Hoa Sơn luận ‘kiếm’, kiếm đến sùng đi làm cho Tôn Chí Tân càng .

Lúc này Tôn Chí Tân còn chưa nhìn ra, kỳ thật hẳn đối với Naaru đã có hảo cảm bất thường, chỉ là còn muốn tiến thêm một bước..... đối với một người có tâm tính triệt triệt để để là thẳng nam như Tôn Chí Tân, vẫn có chút khó khăn.

36. Chương 36

Ngày liền như vậy trôi qua, hoạt động câu cá dần dần lan rộng trong doanh địa . Nói đùa, tộc trưởng làm gương tốt mỗi ngày ngồi ở trên tảng đá cùng Zimmer của mình chơi đến hô to gọi nhỏ, người khác sao có thể không noi theo ? một là có cá để thu hoạch — bà vợ miệng rộng lưỡi dài nhà Khang sớm đã nói cho người trong toàn doanh địa biết, cá là thứ tốt, ăn rất ngon, trước kia không cách nào nuốt xuống là do vấn đề về cách chế biến. Ừ, tỷ như nạng, hiện tại sẽ làm cá, cùng Zimmer nhà tộc trưởng học , hẳn tay nghề đệ nhất, nạng chính là Đệ nhị ! thứ hai hoạt động câu cá này quả thật tràn ngập sức quyến rũ hấp dẫn người ta, thử qua mấy lần sẽ rất khó không mê, xem, Naaru không phải là ví dụ tốt nhất à? Hẳn hiện tại đã xuất phát trên con đường tiến đến cấp bậc người ham mê câu cá phát cuồng, mỗi ngày hăng hái còn hơn Tôn Chí Tân. Mặt khác tài nghệ của hẳn cũng đã vượt qua Tôn Chí Tân, dĩ nhiên chính là khác với người thường, về nhân lực, tốc độ, phản ứng, độ nhanh nhẹn đều vượt trên Tôn Chí Tân một ít. Đây là ấn điển mà thiên nhiên trong quá trình tiến hóa đã ban thưởng cho những đã nhân tiền sử như Naaru, Tôn Chí Tân có muốn cũng không học được, chỉ có thể uất ức nuốt nước mắt.

Bởi vì câu cá không cần bỏ nhiều sức lực, bãi sông cách doanh địa lại gần, lão nhân trong tộc đều học giống Naaru câu cá, một đám thực vui vẻ, cũng thực thỏa mãn, đối với người đã mang đến một hoạt động mà người già cũng có thể tham gia là Tôn Chí Tân tràn ngập yêu quý và ưa thích. Tôn Chí Tân bởi vậy nên nhân khí rất cao, rất có hương vị bạn của người già.

Ngày thứ tám, Naaru câu lên một con cá rồi buông xuống cần câu, nhìn nước sông bắt đầu trầm mặc. Tôn Chí Tân nhìn bên mặt Naaru, một lát liền hiểu được giây dựa trong lòng hẳn, không biết sao lại hơi đau lòng.

“Naaru.....”

Naaru hít một hơi thật sâu, chưa xót cười nói:“Ta thủy chung là tộc trưởng.”

Tôn Chí Tân nhe răng cười, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng hẳn:“ tộc trưởng Vĩ đại mà dũng cảm!”

Naaru buồn nói:“Ta không muốn làm tộc trưởng, ta muốn giống như vậy ngày ngày có thể cùng người cùng nhau câu cá. Xem mặt trời mọc, nhìn người cùng ta chờ mặt trời lặn.”

Lời nói hàm chứa tình ý làm cho Tôn Chí Tân có chút rung động, có những lúc hẳn chính là còn lý trí hơn cả Naaru, nhân tiện nói:“Nhưng không được. Chưa ăn thì ngày mai mặt trời mọc lên cũng nhìn không thấy! Còn có hơn một trăm người đang chờ người dẫn dắt. Mùa đông đã đến ngay trước mắt, để có thể sinh tồn, người làm tộc trưởng là người sẽ phải làm càng nhiều chuyện, vì tộc đàn, cũng vì chính mình. Nhiệm vụ nặng nhất luôn sẽ rơi xuống những người có năng lực nhất, là vinh dự, cũng là trách nhiệm. Naaru, ta cũng dựa vào người mà.”

Naaru bỗng nhiên xoay người, một phen ôm chặt Tôn Chí Tân. Tôn Chí Tân cả người cứng đờ, thở dài không đẩy hẳn ra, đưa tay ôm Naaru, nhẹ nhàng vỗ vỗ.

“để ta ôm một lát.” Naaru bả đầu chôn ở đầu vai Tôn Chí Tân buồn nói.

Mỗi người đều sẽ có lúc yếu ớt, giống Naaru, chỉ biết đem yếu ớt của hẳn biểu hiện trước mặt mình. Hiểu được điểm ấy, Tôn Chí Tân có chút kinh hãi, có chút thụ sủng nhược kinh, lại dâng lên khôn kể đau lòng.

nam nhân Này, vì quá mức vĩ đại, cho nên hai vai mới gánh vác trách nhiệm nặng nề, vĩnh viễn không thể thư thái trải qua những ngày tháng của bản thân.

“Phải.” Tôn Chí Tân nhẹ giọng nói: “Ta ở phía sau người, vô luận chuyện gì, cùng nhau chống đỡ. Ta không phải kẻ yếu, nhưng ta hy vọng người so với ta càng phải kiên cường. Trong lòng ta Naaru, dũng cảm mà không sợ, là nam nhân đỉnh thiên lập địa!”

“Ta có tốt như vậy sao ?” Naaru ông thanh ông khí nói.

“So với ta nghĩ còn hoàn hảo hơn.” Tôn Chí Tân thực khẳng định.

“Vậy người vì sao không chịu chấp nhận ta ?”

Tôn Chí Tân nhất thời liền . Gia, ta với người đều là nam nhân có được hay không..... Ta cũng không phải gay, gánh nặng tâm lý đè chết người.

“Ách, này..... Ai nha, ta nhìn thấy có cá nhảy ra khỏi mặt nước !” Tôn Chí Tân bắt đầu nói loạn.

“Tiểu tân.”

“hử ?”

“Buổi tối cho ta làm, mấy ngày rồi , người đều lấy miệng vết thương làm cớ, ta rất khó chịu.”

Tôn Chí Tân lông tơ dựng thẳng, có chút hoài nghi Naaru có phải giả yếu ớt dụ dỗ mình hay không. Không phải sao có thể nhanh như vậy liền nghĩ đến chuyện đó ?

Quả nhiên là cầm thú a cầm thú !

“Không được !” Tôn Chí Tân vẫn không tiếp thụ được nam nam tính sự.

“Tiểu tân.....” Naaru kéo dài thanh âm, đại hình khuyến khích giống nhau ở trên người Tôn Chí Tân cọ đến cọ đi, Tôn Chí Tân hoảng sợ phát hiện trong váy da của hắn thứ kia quả nhiên bưng bưng phần chắn đứng lên, đứng vững cọ sát bụng dưới của mình như đòi mạng. Dưới váy da của hắn được nó mở rộng, chớp mắt đã vượt qua hà giới Sở Hán, vươn vào trong váy da thú của mình quấy rối. Cảm giác này thật sự quái dị, làm cho người ta tâm hoảng ý loạn, lại nhiều thêm chút ngọt ngào như mật mà trước kia không có, Tôn Chí Tân sợ đến chỉ muốn xách dao chém người.

37. Chương 37: Tối Cửa Đòi Nợ Nam Nhân...

“Naaru !” Tôn Chí Tân quái kêu.

“Ồ !” Naaru ngẩng đầu, Tôn Chí Tân liền thấy hắn cười tủm tỉm , ý đồ ghé miệng cắn mình.

“Đem thứ kia của người..... Xuất ra đi ! còn có rất nhiều người ở bờ sông câu cá !”

“Ai thích xem thì cứ xem.” Dã nam nhân không thèm quan tâm.

Tôn Chí Tân không thể nhịn được, rống giận: “Trời ạ! người không biết xấu hổ, nhưng ta biết !”

Naaru thấy Tôn Chí Tân tức giận, thu liễm một ít, lập tức mặt lại dán lên nét cười nịnh bợ: “Có phải không có ai khác là có thể hay không? Chúng ta về lều!”

Hắn..... Đây có phải ban ngày tuyên dâm trong truyền thuyết?

Tôn Chí Tân bị Naaru bắt được lỗ hổng trong lời nói, quần đến chỉ muốn tìm cái hố chôn sống chính mình. Đang lúc then quá hóa giận tính ra tay hành hung, chợt nghe trong doanh địa có người kinh hãi kêu lên: “Qigeli ! các người đã trở lại ? !”

sau đó vang lên tiếng Qigeli trả lời trầm ồm hữu lực: “Đã trở lại.”

Naaru cùng Tôn Chí Tân dừng lại động tác, hai người liếc nhìn nhau một cái, Naaru liền tựa vào trên người Tôn Chí Tân thu liễm dục vọng, rất nhanh trở lại làm tộc trưởng Naaru bình tĩnh trầm ổn. Tôn Chí Tân thầm khen một tiếng, quả nhiên là nam nhân vĩ đại!

Đợi Naaru tỉnh táo lại, Tôn Chí Tân kéo hần một phen, nói: “Đi qua nhìn xem.”

Hai người sánh vai đi, đi vào trung tâm doanh địa thấy nhóm người Qigeli quả nhiên đã trở về. thợ săn cụt tay biểu tình vẫn như vậy kiên nghị quả cảm, thân thể bởi vì tám ngày mệt nhọc mà trở nên đen gầy một vòng, hai ánh mắt thần lại hữu thần, mang theo vui sướng vì hoàn thành nhiệm vụ, một lần nữa khôi phục niềm tin vào bản thân.

Mỗi một lần thấy hần, Tôn Chí Tân đều bị khí tràng của hần thuyết phục, đồng thời cũng sẽ nhin không được tiếc hận bên tay đã mất đi kia.

“Qigeli !” Tôn Chí Tân không chút nào che dấu vui mừng của mình khi thấy hần

“Tôn Chí Tân, ta đã thành công trở lại.” Qigeli ánh mắt thản nhiên , lại vẫn giấu không được sự vui sướng khi gặp lại Tôn Chí Tân.

“Phải ! ta đã thấy . Hoan nghênh trở về, đừng sĩ diện cảm!” Tôn Chí Tân kim lòng không đậu mở ra song chường.

Qigeli giật mình, đột nhiên nhếch miệng lộ ra một nụ cười lớn, đi lên tiến đến ôm thật mạnh Tôn Chí Tân. Chưa thấy qua động tác hoan nghênh vô cùng nhiệt tình, nhưng Qigeli một chút liền đã hiểu.

Hai người vỗ lưng nhau bồi bồi, cùng nhau cười ha ha. Naaru nhìn xem có chút ghen tị, mặt kéo thật dài, lại cố gắng chịu đựng không chạy đến tách hai người ra.

Lại nhìn những người khác, vẻ mặt cũng là phong trần mệt mỏi, hai nữ nhân vì thể lực chống đỡ hết nỗi đã ngồi dưới đất thuận khí. Trong lòng Tôn Chí Tân lại cảm kích, lại đau lòng, bản năng vội vàng nói: “Nhanh đi Lều của Naaru ngồi một lát, ta nấu canh chua, chua chua ngọt ngọt rất tốt, đều ăn uống nghỉ ngơi một lát. ghe kinh lịch thú vị của các người. Mọi người trong tộc đều cảm kích các người, đã vất vả rồi!”

Lại thúc Naaru, muốn hần cũng nói gì đó. Naaru cười nói: “ ta muốn nói người nói cả rồi. Nói còn tốt hơn ta.”

bảy người Còn lại cười rộ đứng lên, vì loại nghênh đón nhiệt liệt này mà trong lòng ấm áp. Zimmer của tộc trưởng quả nhiên là người không tệ, khó trách mọi người đều thích hần.

Tôn Chí Tân buông Qigeli ra, nói: “Mang về bao nhiêu muối.”

Qigeli cười lộ cả răng: “Đầy hết các sọt !”

“Nhiều như vậy ?” Tôn Chí Tân mừng rỡ, quả thực là vui mừng ngoài mong đợi, trong tộc mang đi đổi bao nhiêu đồ hần cũng biết, nửa điểm cũng không lường trước là sẽ đổi về được nhiều như vậy.

“Người xem.” Qigeli vươn tay chỉ. Tôn Chí Tân mới phát hiện mình thấy tám người trở về mà cao hứng, quên đi xem muối đổi về. thần thái này của hần ở trong mắt Qigeli, ại nhin không được ánh mắt một trận ấm áp, trong phút chốc đột nhiên có cảm giác kẻ sĩ sẵn sàng chết vì người tri kỷ.

“Oa !” Tôn Chí Tân nhin không được thốt ra một câu hiện đại, đã thấy tám sọt muối không nhỏ, tuy rằng đen đen nhìn không đẹp lắm, nhưng quả thật là muối biển thô hàng thật giá thật, thậm chí nó còn phát ra mùi biển tươi mới.

“Qigeli, lợi hại !” Nhất thời xúc động, lại muốn đi ôm hần. Naaru càng ghen tức, sắc mặt bất duyệt giữ chặt Tôn Chí Tân. ý tứ Gì? Zimmer của mình không thích ôm mình, thấy nam nhân khác lại gần, coi hần như chết rồi?

Qigeli buồn cười nhìn thoáng qua vẻ mặt ghen tuông của tộc trưởng, sắc mặt nhất cáng, nói tiếp: “Ta còn dẫn theo những người khác trở về.”

Naaru ngẩn ra: “Cái gì ?”

“Là người của tộc gió biển, có chuyện trọng yếu cùng chúng ta thương lượng. Tộc trưởng, trước để bọn họ tiến doanh địa đi. Bọn họ chỉ mười người, rất an toàn. Hơn nữa bọn họ đã hứa, không có địch ý với chúng ta.”

Tôn Chí Tân quay đầu nhìn Naaru, hẳn biết người tiền sử trọng tín, nhưng hẳn trong khung có gian hoạt giả dối của người hiện đại, tâm phòng bị nồng đậm, vẫn không tin tưởng lắm.

nghĩ rằng phải nhắc nhở Naaru một câu, tâm hại người có thể không có, nhưng tâm phòng người nhất định phải có, đã thấy Naaru cúi đầu tự hỏi, không đành lòng ở trước mặt người ngoài làm hấn mất mặt mũi, liền câm miệng không nói.

Naaru trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng nói:“Ồ xa tới đều là khách, trước đem người mời vào.”

Qigeli lên tiếng, xoay người đi mời người. nhân Có hại nhân này tâm không thể có, phòng nhân chi tâm không thể bên phát ở vô,

Một lát sau, một hàng mười người chậm rãi đi vào doanh , cầm đầu đúng là người giống hải tặc Tôn Chí Tân từng nhìn thấy kia.

“Naaru tộc trưởng, lại gặp mặt .”

“xin chào, Tiger tộc trưởng.”

Hai nam nhân đến gần nhau, không ôm, không bắt tay, đều là trịnh trọng đánh giá đối phương, khi cách nhau một thước mới dừng lại. Tôn Chí Tân mị hí mắt, rõ ràng phát hiện vị Tiger tộc trưởng này cùng Naaru đồng dạng cao lớn, đồng dạng vĩ đại kiệt xuất, cả người một chút đều tản ra một hơi thở lãnh tụ người khác không có.

38. Chương 38: Duy Kinh Hải Tặc Dạng Nam Nhân...

Liền thấy trong nhóm người này tất cả đều là đàn ông cao lớn tráng niên, trừ bỏ vị tộc trưởng đi đầu ra, còn lại toàn bộ trần trụi hệt như trẻ con mới sinh. Tôn Chí Tân nghĩ bọn họ khi xuất phát khẳng định là có mang theo vũ khí, hiện tại tất nhiên là không cho phép mang vào mà đặt ở ngoài doanh địa, cho nên mới ở trần hoàn toàn như vậy. Lỏa nam a, lại thấy lỏa nam, như không mất tiền hoành tráng đứng trước mặt người, một chút cũng không quần bách khi xích thân lộ thể, một đám thật sự thần nhiên, lại hùng tráng kiện mỹ, thứ tượng trưng nam tính không hề cổ kỳ vung đến lác đi. Nếu có hủ nữ ở đây, chỉ sợ sẽ lập tức che mặt thét chói tai, lại từ kẽ ngón tay hở thật rộng lén nhìn xem. Nhưng Tôn Chí Tân không phải hủ nữ, sau khi đã nhìn quen mọi người ở thời hiện đại đều ra vẻ đạo mạo nhét mình trong quần áo, hiện tại thực đối trá thích ứng không được với loại thần nhiên này, ánh mắt mất tự nhiên quay loạn nơi nơi, chính là không dám nhìn một đoạn ở giữa thân đối phương kia.

Trong mười người, hải tặc nam nhân thật sự quá bắt mắt, làm cho Tôn Chí Tân muốn không chú ý đến hẳn cũng khó. Chín nam nhân ở trần ở giữa chỉ có một người duy nhất mặc váy da thú , giống như hạc trong bầy gà, thấp phần dễ thấy.

Hắn cao ngang Naaru, diện mạo mắt ưng mũi cao, vầng trán rộng lớn cùng với cái cằm vuông vức chính trực dương cương. Hai mắt ẩn trong hốc mắt rất sâu, ánh mắt lợi hại lại mang theo một loại bản năng chiếm đoạt của giống đực. Con người của hắn hiện lên màu xám nhạt, nhìn qua có chút lãnh khốc vô tình, hoặc như ánh mặt trời chiếu không vào được, tản ra vị đạo lạnh lẽo như băng. Toàn thân cũng giống Naaru thon dài kiện mỹ, trải khắp những cuộn cơ tràn ngập sức sống, không phồng lên khoa trương mà là vừa đúng, cũng là một thân thể kết hợp hoàn mỹ giữa lực lượng và nhanh nhẹn. Hắn so với Naaru trắng hơn một ít, làn da không thô ráp như Naaru mà có vẻ co dãn lại căng chặt, làm cho người ta liên tưởng đến da lông bóng loáng của loài báo săn. Lại nhìn tay cùng chân hắn, bàn tay to rộng mười ngón thon dài, chân lớn mà trầm ổn, là một người nội liễm mà khí chất cường đại.

Đứng đối diện Naaru, người này một chút cũng không rơi vào thế hạ phong, cơ ngực bằng phẳng, cơ bụng đều đều từng hình khối, lúc đến bụng thì thu thành đường cong lưu sướng, cơ bắp chỗ bụng phẳng mà rắn chắc, phía dưới váy da, thứ đặc thù nam tính gồ lên cao cao. Vô luận nhìn thế nào, cũng là một người đàn ông anh hùng vĩ đại hơi thở giống được tản ra bốn phía.

Tôn Chí Tân không thể không chế đem hẳn so với Naaru, Naaru tính cách trầm ổn, người này mang theo tính xâm lược lợi hại; Naaru hào sảng, giống một đoàn liệt hỏa, người này nội liễm ngạo nghễ, giống băng bọc hỏa diễm; đồng tử trong mắt Naaru ôn hòa mà đa tình, người này lãnh khốc mà lý trí; Naaru càng cứng cỏi dũng cảm, người này càng hung mãnh nhạy bén; Naaru giống như Lang Vương của bầy sói, người này càng giống báo săn tao nhã trong núi rừng. Đúng, tao nhã, Tôn Chí Tân tìm nửa ngày rốt cuộc đặt từ này lên hẳn. Tuy rằng dùng tao nhã để hình dung một người tiền sử có chút buồn cười, nhưng trên người hẳn chính là có loại hương vị này, như một công tử quý tộc không gặp thời, bởi vì hoàn cảnh mà không thể không trở thành hải tặc.

Tóm lại, người này tuyệt đối không phải nhân vật dễ đối phó, Tôn Chí Tân hạ định nghĩa như vậy cho hẳn.

Tôn Chí Tân nhìn hẳn, hẳn nhìn Tôn Chí Tân, thấy Tôn Chí Tân dùng ánh mắt không sợ hãi kẻ mạnh cùng mình đối diện, ánh mắt bằng phẳng mà trực tiếp, đồng tử sáng tỏ như bầu trời xanh lại lộ ra vài phần tò mò, một đôi con ngươi xinh đẹp tối như mực làm cho người ta kinh dị. Người nọ như không đoán trước được thoáng giật mình, lập tức nhìn Tôn Chí Tân lộ ra một nụ cười như hắc báo: “Ta tên là Tiger. Người có phải là đệ thân bị Naaru cướp đi của ta không?”

Một câu xuất khẩu, sắc mặt mọi người đại biến, đồng tử Naaru như lang lập tức rút lại, hẳn cùng với Tiger bắt đầu có hương vị giường cung bật kiếm.

Quả nhiên sắc bén mà gan lớn, tay không vũ khí đối mặt Naaru lại dám phát ra bản tính chiếm đoạt của mình.

Tôn Chí Tân nửa điểm cũng không bị hơi thở xâm lược lợi hại của hẳn đánh lui, bình tĩnh tự nhiên mỉm cười: “Đệ thân của ai cũng không phải, ta chính là ta, Tôn Chí Tân.”

Tự tin, tiêu sái, bình tĩnh, cùng với hơi thở tinh anh mà giáo dục hiện đại dạy nên, chính là phong thái Tôn Chí Tân phát ra hiện tại. ánh mắt Tiger đột nhiên sáng ngời, nhìn chằm chằm Tôn Chí Tân như báo săn khóa chặt con mồi. Naaru sắc mặt trầm xuống, buồn bực liếc nhìn Tôn Chí Tân một cái.

Là người còn sợ người nhìn ? Tôn Chí Tân sáng sủa cười: “Hoan nghênh người đến, tộc trưởng Tiger của bộ tộc gió biển, hy vọng người đến đây thoải mái như ở nhà.” Dừng dừng, trên mặt mang theo ý có lỗi, phong độ phiến phiến khẽ gật đầu với hai người đàn ông đang trừng nhau như gà chọi bên kia, mỉm cười nói: “Hai vị tộc trưởng có chuyện trọng yếu muốn thương lượng, chúng ta sẽ không quấy rầy.”

Tiger sắc mặt giật giật, Tôn Chí Tân gật đầu khí độ ngàn vạn, hơn nữa câu hoan nghênh kia của hẳn nhìn như vô tình, trong câu nhấn mạnh nhà và thoải mái, nghe như là một loại cảnh cáo. Người này thật không đơn giản, quả không uống mình đến lần này, ánh mắt của Tiger càng thêm lóe sáng.

Xoay người giữ chặt Qigeli, Tôn Chí Tân lại lộ ra nụ cười nhiệt thành không giống giải quyết việc chung: “Qigeli, không phải chuyện của chúng ta. Đi, đi ném thử tay nghề của ta.”

Qigeli to gan lớn mật, nghe vậy cũng cười, không nói một lời tùy Tôn Chí Tân đưa mình rời đi.

Naaru cùng Tiger bị lưu lại phòng bị trừng mắt nhìn nhau, hơi thở ngụy trang hòa bình hữu hảo khi còn Tôn Chí Tân không sót lại chút gì.

trùng mắt nhìn một lát, Tiger đánh vỡ trầm mặc trước, nói: “Naaru, người từ xa đến là khách, người dùng thái độ như vậy chiêu đãi?”

Naaru triển lộ ra sắc bén chưa từng thấy trước mặt Tôn Chí Tân: “Còn phải xem người dùng thái độ gì. Nếu người thực sự muốn làm khách, ta sẽ coi người như khách. Nếu người không hành xử như khách, ta cũng không sợ vũ khí của mình và tộc nhân nhiễm máu tươi!”

Tiger mở tay ra: “Ta cái gì cũng không đem theo.”

Naaru hừ một tiếng, nói: “Đến chỗ trí giả trao đổi.”

Tiger từ chối cho ý kiến cười cười, đi theo Naaru. chín tộc nhân đi theo phía sau, đến ngoài lều của Esuike theo quy củ canh giữ ở bên ngoài nghỉ ngơi, một người cũng không tiến vào. Đây là quy củ của bộ tộc nguyên thủy, lều trí giả không có việc không phải ai cũng có thể tùy tiện vào

trong lều Naaru, Tôn Chí Tân cùng những tộc nhân đi trao đổi muối trò chuyện với nhau thật vui. Hai nữ nhân có một người kêu Shiren mồm miệng đặc biệt lanh lợi, vui vẻ tỉ mỉ kể lại.

“.....Lúc sắp đến bộ tộc Gió Biển đột nhiên xuất hiện một con heo rừng nhon, ta rất sợ hãi. Nếu không phải Jigeli che miệng, ta đã kêu lên rồi..”

Tôn Chí Tân cười ha ha nói:“Vậy người sao không kêu ?”

Quen Tôn Chí Tân một lần, đều biết người này nửa điểm cái giá cũng không, Shiren liền cười nói:“Nhờ có Qigeli. May mắn động tác của hắn mau, bằng không đã xảy ra đại sự.”

Tôn Chí Tân nhìn về phía Qigeli, Qigeli liền tiếp lời ngắn gọn giải thích:“Lợn rừng nhon chưa bao giờ đi một mình, đều là một con thủ lĩnh dẫn theo một đàn, ít thì bảy tám con, nhiều có thể đến tận ba mươi mấy, rất khó xử lý. Nói như vậy, chỉ cần đánh một con, cả đàn phải đánh với cả đàn còn lại. Chúng nó tuy rằng thịt ngon, nhưng da dày, rất khó sát thương. Đồng thời tính tình chúng nó dữ dằn, một con bị công kích thì cả đàn xông lên, sức phòng ngự cường đại hơn nửa lực công kích không thấp, đối đầu với chúng luôn sẽ thiệt thòi lớn.”

Shiren lại nói:“May mắn có Qigeli và những thợ săn khác, một đường qua lại hữu kinh vô hiểm.”

“Rất lợi hại !” Tôn Chí Tân cười tủm tỉm nhìn về phía Qigeli.

Đối với Tôn Chí Tân khen ngợi không chút nào che giấu, Qigeli chỉ như không có việc gì cười cười, đưa ra một thứ cho Tôn Chí Tân xem:“Người có biết thứ này hay không ?”

Tôn Chí Tân vừa thấy, nhất thời vừa mừng vừa sợ:“Đây là gừng ! người làm sao tìm được ?”

Lật xem thứ trong tay, chỉ thấy là một khối rễ cây lớn bằng nửa bàn tay, liếc mắt nhìn qua thịt chất đầy đặn, hình bẹ, hiện lên màu vàng gừng, còn mang theo hương thơm cay nồng độc hữu tuyệt đối không thể nhận sai, còn không phải là một củ gừng già sao!

Qigeli nhẹ nhàng thở ra, hơi mím môi, nói:“Trước kia thấy bộ tộc khác dùng nó làm thuốc, lần này ra ngoài thấy — gần chỗ cắm trại của chúng ta liền thuận tay đào chút. Ta thấy người biết nhiều thứ kì quái , liền lấy về

Tôn Chí Tân cầm củ gừng cười đến không khép miệng. Gừng, làm thuốc chữa bệnh phòng bệnh , trị ngoại cảm phong hàn, mũi không thông khí, chảy nước mũi, đau đầu phát sốt hoặc bị lạnh sau khi đi mưa, đau bụng cũng chữa được, còn có thể trị liệu viêm dạ dày mãn tính, chóng mặt buồn nôn, còn có thể trị ho khan cho trẻ em; mặt khác với các bệnh phong hàn đau xương đau khớp cũng có hiệu quả không sai, gần đây còn được dùng để trị liệu mấy tật xấu như tóc rụng tóc thưa, nói ngắn gọn, thật sự là một thứ tốt tác dụng rất nhiều. Mà Tôn Chí Tân thấy gừng kinh hỉ vô hạn, còn là thấy được tác dụng làm gia vị của nó. Thứ này có thể khử tanh ướp thơm, hết thấy những thứ nặng mùi chỉ cần có nó, hương vị sẽ thay đổi càng thêm ngon miệng. Cho dù là nấu canh, xào hai lát ném vào, canh cũng sẽ trở nên càng thơm.

Trong lòng mừng rỡ, cuống cuống chụp lưng Qigeli:“Làm sao tìm được ? đây chính là thứ rất tốt !”

“cách doanh địa chúng ta có chút xa, ước chừng có hai ba ngày đường, bắt quá ta có đánh ký hiệu ở đó, cũng đào một ít trở về. Người chừng nào thì muốn ?”

“Hiện tại !”

Qigeli cười cười, ra ngoài trong chốc lát lại trở về, ôm đến một đồng gừng.

một đồng kia ước chừng có gần mười cân, phần lớn đều còn cành lá. Mà gừng là loài thực vật dễ sống, có cành có lá lại càng dễ. Tôn Chí Tân vui quá đổi, bất chấp đang nói chuyện với mọi người, đem gừng Qigeli lấy đến để lại một ít ở trong lều, vội vội vàng vàng chạy đi, đem phần lớn đến khu rừng đối diện bên sông nhỏ trồng xuống. Lúc này muốn thu hoạch gừng non là không có khả năng , nhưng chúng nó trồng xuống là có thể tiếp tục sinh trưởng, đồng thời cam đoan sẽ không hỏng mất, có thể liên tục thu thập gừng già. Trong

lòng Tôn Chí Tân đã nghĩ, có rảnh sẽ đến chỗ Qigeli đánh dấu kia một chuyến, đem toàn bộ gừng nơi đó mang hết về. Thứ này vô luận làm thuốc hay gia vị, đều là thứ tốt !

Qigeli nhìn Tôn Chí Tân một đầu mồ hôi chạy tới chạy đi, nhin không được nhếch khóe miệng cười. hành động kia, chính là đối với mình khăng định. Lúc ấy thầm nghĩ thứ này có lẽ có tác dụng, liền không để ý thành viên đổi muối khác phản đối, đào 1 chút trở về. Bởi vì tất đạt a sát lập tô lai lịch bất phạm, có lẽ thứ này đến trong tay hần có thể phát huy công năng thần kỳ. Hiện tại xem, quả nhiên là như thế, chỉ nhìn thái độ coi như bảo bối của hần thì biết đó là thứ vô cùng tốt.

“Thực sự tốt như vậy ?” Shiren hỏi.

Có người tiếp lời nói:“Nhìn phản ứng của Tôn Chí Tân là biết. May mà Qigeli đào trở về. Vẫn là lão thợ săn của chúng ta ánh mắt lợi hại ! ha ha, ta lúc ấy cũng phản đối. May mà hần không có nghe lời của ta.”

Qigeli liền lại mỉm cười, nói trong lòng không có cảm giác thành tựu, đó là giả .

Qua một lúc Tôn Chí Tân trông gừng trở về, đối với Qigeli sáng sủa cười to:“Nếu một ngày bộ tộc du mục trao đổi cùng chúng ta, ta có thể nói cho người, thứ người lấy trở về này một khối có thể đổi một con dê !”

Lần này, ngay cả Qigeli cũng ngạc nhiên, nửa điểm cũng nghĩ đến thứ mình mang về lại có lợi hại như vậy. Kết quả là mọi người đều hưng phấn, đều tưởng tượng tương lai một ngày dùng một khối gừng đi đổi một con dê

Sau khi hưng phấn mọi người lại tiếp tục nói chuyện, Qigeli còn nói khoai sọ, đoàn người phát hiện không ít, vừa đi vừa đào lấy, dùng nó nướng chín ăn, giải quyết vấn đề rất lớn. Shiren còn phát hiện dùng khoai sọ và thịt nấu với nhau, nấu canh vừa nóng lại vừa thơm, thực dễ dàng làm cho người ta ăn no, thật sự là thứ tốt. Bất quá khi cùng bộ tộc gió biển nhân trở về, đoàn người lại một khối khoai sọ đều không đào, hoàn toàn dựa vào săn bắt con mồi để no bụng, không muốn để cho đối phương biết tác dụng của khoai sọ.

Tôn Chí Tân nghe đến đó lại nhin không được mà cười, ai nói người nguyên thủy ngu ngơ, những việc cần gian hoạt như bảo trì ưu thế, thứ tốt phải giấu riêng bọn họ đều biết. Cái gọi là khăng khái nhiệt tình hào phóng là chỉ đối với tộc nhân của mình mới hào phóng, đối đãi với người ngoại tộc cũng thực gian trá phòng bị.

Đang định hỏi Qigeli nguyên nhân bộ tộc gió biển theo trở về, thỉnh linh nghe có người ở lều kêu lên:“Tôn Chí Tân, trí giả mời người tới chỗ hần.”

Tôn Chí Tân giật mình, cùng Qigeli liếc nhau, đều thấy được khó hiểu trong mắt đối phương.

Hai tộc trưởng thương lượng, kêu Tôn Chí Tân đi làm cái gì ?

Qigeli trấn an liếc nhìn Tôn Chí Tân một cái, nói:“Không phải sợ, ta sẽ bảo hộ người.”

Tôn Chí Tân gật gật đầu, hần không lo lắng cái này, mình cũng không kẻ trói gà không chặt. Luận đấu trí, người tiền sử sao có thể so với được với hần đã lăn lộn trong lòng người ở xã hội hiện đại? Còn nói đến đấu thể lực, nếu thật sự phải dùng hết tâm tư lấy mạng đổi mạng, ngay cả Naaru cũng không thể so sánh với hần. Bởi vì Naaru chỉ quen vật lộn cùng dã thú đối lấy thức ăn, còn Tôn Chí Tân làm người hiện đại thì càng thành thạo đánh nhau chết sống với con người, bởi vì ở thời đại mà hần sống, kẻ địch cường đại nhất của con người lại chính là chủng quần của mình.

Lập tức hướng Qigeli gật gật đầu, nói:“Yên tâm, ta đi nhìn xem.”

39. Chương 39: Bốn Nam Nhân Nhất Đài Hí

Lúc đi vào trong lều của Esuike, quả nhiên thấy ba người đều đã ở đó. ấy bếp giữa lều làm trung tâm, ba người ngồi thành hình tam giác vây quanh. Esuike ngồi ở trước nồi, Naaru và Tiger phân biệt ngồi hai bên hần, một trái một phải ngồi đối xứng qua bếp ở giữa.

khi vào lều Tôn Chí Tân nhìn chung quanh một vòng, ngồi xuống đối diện Esuike, cùng Esuike trước sau ngồi đối xứng qua bếp. Hần ngồi xuống, tình thế liền trở nên có chút vi diệu, trở thành thế cục bốn bên đối diện nhau.

lông mi Tiger nhú nhú, bất động thanh sắc liếc nhìn Tôn Chí Tân một cái, trong mắt hứng thú phát ra càng nồng hậu.

Lúc trước khi ba người ngồi xuống thương lượng, Naaru trước sau như một không nói quá nhiều, mà cơ hồ luôn luôn là trí giả Esuike nói này nói kia, giống vị trí giả Luomende trong tộc mình nói nhiều thấy ghét. Nói suông nửa ngày, một câu cũng không nói vào trọng điểm, nhưng làm cho Tiger không thể không thật cẩn thận lựa chọn từ ngữ trả lời, bởi vì vị trí giả này khó đối phó giống vị trí giả trong tộc mình kia, nhìn như không chút để ý đang nói chuyện phiếm, kỳ thật đều đang nói bóng nói gió dò hỏi tình huống tộc mình. Trí giả, quả nhiên đều là những người thực đáng ghét

Thăng đến Trí giả Esuike phái người đi mời Tôn Chí Tân, Tiger mới càng thêm lưu ý. Từ khi nào thì tộc trưởng cùng trí giả tiến hành thương nghị cũng cần mời những người khác ? đặc biệt là Tôn Chí Tân, vô luận là đệ thân hay là tộc viên, theo lý thuyết trường hợp như vậy hẳn cũng không nên tham dự. Bởi vì quan hệ đệ thân là vì nữ nhân quá ít mà không thể không xuất hiện, địa vị này luôn luôn không cao, hành động này của Esuike có điểm đặc biệt. Như thế liên càng vững chắc hình tượng của Tôn Chí Tân trong tưởng tượng của Tiger, người này quả nhiên không đơn giản!

Sau khi Tôn Chí Tân tiến vào, lại không phải đến ngồi bên Naaru, mà là tự hành ngồi xuống đối diện Esuike. Chứng tỏ vô luận hẳn có tâm hay vô tâm, người này sẽ không thuận người khác mà sinh tồn, ít nhất hẳn không có tâm thái dựa vào người khác mà sinh tồn. Động tác hẳn đi đến ngồi xuống quá tùy ý, tùy ý tựa như đương nhiên. Phải có bao nhiêu tự tin, bao nhiêu bản sự mới có thể như không có việc gì an vị ngay trước mặt hai tộc trưởng cùng một trí giả như vậy ? Tiger trong lòng suy nghĩ, chân chính đối với Tôn Chí Tân sinh ra hứng thú.

Mà Naaru thấy Tôn Chí Tân ngồi đối diện Esuike, mà không phải bên cạnh mình, trên mặt dấu đi tức giận, nhưng giận dữ và ghen tuông trong ánh mắt lại phát thăng tấp về phía Tôn Chí Tân. Lúc mình bị thương người này vẫn luôn theo bên người, tìm mọi cách làm cho mình vui vẻ, vết thương vừa tốt liền ném mình sang một bên, thật sự là không đáng yêu!

Tôn Chí Tân ngồi xuống, liền cảm giác được ánh mắt Tiger và Naaru đều tập trung trên người mình.

Naaru tức giận, xem nhẹ ! không biết vì sao, Tôn Chí Tân hiện tại chính là trong lòng không chút sợ hãi, Naaru có tức giận với hắn mấy đi nữa cũng sẽ chẳng làm gì, hắn chính là một con hổ giấy, không cần sợ. Hơn nữa, muốn hắn giống một tiểu nam nhân ngồi bên người hắn — chỉ là nói nhảm mà thôi ! trừ phi trời sụp, không thì hắn tuyệt đối làm không ra việc dọa người như vậy. mình là đại nam nhân, thể diện và cốt khí của nam nhân hẳn không bỏ xuống được

Về phần Tiger, Tôn Chí Tân cũng không sợ hắn. Tộc trưởng thì sao ? Naaru chẳng phải cũng là tộc trưởng ? mặc kệ hắn. Không nói đến Tiger còn là tộc trưởng tộc khác, quan hệ tám cây gậy với không tới, để ý cái dẫn nhà người! nói thực ra, lần đầu tiên nhìn thấy hắn khi hắn toàn thân phát ra hương vị xâm lược khiến cho Tôn Chí Tân không vui. Nam nhân thường thường chính là như vậy, khi gặp mặt đánh giá một phen, khi nhận thấy đối phương mạnh hơn mình, vậy rất khó sinh ra hảo cảm, đặc biệt đối với người có tính xâm lược như vậy.

Đột nhiên thấy ánh mắt Tiger lưu động đánh giá trên người mình dừng ở chiếc đồng hồ casio trên cổ tay xem hồi lâu, như đang nghiên cứu đó là thứ gì, tinh quang trong mắt sáng quắc mang theo ý tứ tràn đầy miệt mài theo đuổi. sau đó ánh mắt tiếp tục du tẩu, cuối cùng dừng trên người mình một chút cũng không dao động, Tôn Chí Tân ngạc nhiên, theo bản năng theo ánh mắt hắn hướng giữa hai chân mình nhìn lại.

Úc,tmd !

Nguyên lai là mình lộ sạch sẽ!

Kia vấy da quá ngứa, chỉ có thể che khuất bên hông, bên trong lại không có quần lót. Huống chi bộ dạng vật kia của Tôn Chí Tân cũng thuộc loại mãnh nam thô trưởng, ngồi xuống không cần thận, phần đầu thứ hình trụ liền trực tiếp rũ xuống đất..... Hậu quả đương nhiên là lộ ra ngoài vấy da, mời người xem thoải mái.

Tôn Chí Tân vừa quần lại vừa giận, lập tức thầm nghĩ hô to một tiếng:“Nhìn, có người ngoài hành tinh!” phân tán lực chú ý của mọi người

Trên thực tế hẳn cái gì cũng không kêu, động tác thông thả mà không dẫn chú ý của hai người còn lại thu hai chân quỳ lên, cho cái thứ kia lùi về giấu kín, cuối cùng bảo trì tư thế ngồi đoan trang hiền lành của phụ nữ Nhật Bản — tức là hai chân kẹp chặt, thân thể bày thành tư thế quỳ, mông ngồi lên trên bắp chân cùng bàn chân của mình, hai tay xếp lại đặt lên đùi — đương nhiên là để đè lại vấy da lộ liễu. Sau đó ưỡn ngực, hóp bụng, trên mặt lộ ra biểu tình thần thánh không thể xâm phạm giống như Quan Thế Âm Bồ Tát.

Tiger ngạc nhiên, sau đó trong mắt tản ra tiểu ý khó nhận, ánh mắt nhìn chằm chằm Tôn Chí Tân lại nhiều thêm hương vị trêu chọc. Người này quá thú vị, người như vậy, phản ứng như vậy, động tác như vậy, cùng với tư thế ngồi, hẳn là lần đầu nhìn thấy.

Tôn Chí Tân không thể xem nhẹ tiểu ý trong mắt Tiger, càng xấu hổ túng quẫn, theo bản năng cúi đầu tránh đi ánh mắt hắn, trên mặt không thể khống chế đỏ mặt nổi giận. Lập tức lại cảm thấy không cam lòng, chính mình một đại nam nhân, còn có thể chỉ mặt một gã đàn ông khác hô to phi lễ hay sao? Liền ngẩng đầu, tức giận trừng Tiger một cái.

Hắn lại không biết mình vốn khác với người ở thời không này nhân, tinh ranh hơn, tuấn tú hơn, một đôi mắt mặc ngọc hắc bạch phân minh tựa tinh không như vậy mực mà thành. giờ lè mắt trừng sang, trên má nhiễm sắc đỏ, đúng là vô cùng phong tình !

Tiger trong phút chốc ngây người, trong mắt dưới nháy lập tức nhiễm một tầng dục vọng, tìm ngừng một nhịp, rồi sau đó nhảy lên càng nhanh hơn. trong khoảnh khắc hắn liền hiểu được vì sao khi nói đến Tôn Chí Tân Trên mặt Naaru sẽ toát ra thần sắc kỳ quái đó. Nếu đổi lại là bên người mình có người như Tôn Chí Tân, hắn cũng sẽ dẫu đi không cho ai thấy. tỷ như hiện tại, người nọ bày ra tư thế ngồi kia, Tiger mới giật mình thấy cần cổ dài nhỏ thanh tú đến thần kỳ, còn rất trắng trẻo, tóc tơ sau cổ cuốn khúc hơi hơi rung động trong vàng sáng ấm áp còn sót lại của ánh tịch dương, quét vào lòng người ngứa ngáy. Cảnh này khiến cho Tiger muốn nhảy dựng lên, một bàn tay che lấy sau cổ Tôn Chí Tân, không cho bất luận kẻ nào nhìn thấy một tầng tơ mịn rung động làm người ta mềm yếu đến phát run kia nữa.

Biến hóa thần sắc của Tiger trong chớp mắt đó Tôn Chí Tân thấy được. Trước kia hắn chưa bao giờ chú ý tới chuyện này, nhưng là..... Từ khi cùng Naaru dây dưa không rõ, hắn đã bắt đầu đối với phương diện này có nhận thức, tuyệt đối sẽ không xem nhầm dục vọng trong mắt Tiger. Trong lòng không khỏi phát ra một tiếng rên rỉ, không phải a, mình từ khi nào được nam nhân ưu ái như vậy? dễ dàng biến thành trái bánh thơm. chẳng lẽ thời không này bởi vì nữ nhân quá ít, giống đực không chỗ phát tiết, nam nhân cứng rắn như mình cũng có thể dễ dàng phát tình ? thật sự là cầu huyết !

Trong lòng bị phần thổ dài, ấn tượng đối với Tiger ngồi bên trái càng thêm không tốt, càng cảm thấy người này mười phần muốn gây sự.

Đương nhiên, chỉ có thể nghĩ như vậy trong lòng, cũng không thể phát tác tính tình, chỉ cố gắng xem nhẹ hơi thở tràn đầy ý tứ chiếm đoạt càng ngày càng nặng của Tiger, hướng về Esuiké mỉm cười: “Trí giả bảo ta đến có chuyện gì ?”

Lúc này Naaru có tri độn cũng phát hiện ánh mắt càng ngày càng cảm thấy hứng thú với Tôn Chí Tân của Tiger, trong lòng tức giận, trầm giọng nói: “Đương nhiên là tìm người thương lượng chuyện trọng yếu. Hắc ! Tiger ! hẳn là Zimmer của ta !”

“Nga ?” Tiger nhướn mày, khuôn mặt tuấn tú càng thêm vẻ tà khí: “Dựa vào cái gì nói hẳn là Zimmer của ngươi, mà không phải Zimmer của ta ? ta nhớ rõ chúng ta lần trước quyết đấu cũng không có hoàn thành đã bị gián đoạn. Mà chuyện giữa ta và người dừng lại giữa chừng là vì sự có mặt của hắn, hắn đe chết người chúng ta còn đang dùng quyết đấu để chia nhau, hắn nên bồi thường. Cho nên, hẳn hẳn là cũng là Zimmer của ta.”

Naaru không phản bác, trên mặt một mảnh xanh mét. Tôn Chí Tân sáng suốt cảm miệng, không rên một tiếng, trong lòng cũng là rối rắm đến cực điểm. Thật là, lúc trước vì sao rút chuẩn như vậy? cơ hội nhỏ hơn trúng xổ số còn bị mình ngã trúng. Chị béo kia chết từ tế không chết lại vì làm đệm thịt cho mình mà chết, quả nhiên là một mạng đền một mạng, chết còn tốt hơn sống, mình không chỉ phải trả nợ không nói, bây giờ còn phải lấy thân phận một người nam nhân bị hai nam nhân tranh đoạt.....

Tiger lại quay đầu nhìn về phía Esuiké, nói: “Cơ trí trí giả, ta tin tưởng người công chính. Người tới phân

xử, Tôn Chí Tân là Zimmer của hắn, hay là Zimmer của ta ? nếu không, chúng ta tái quyết đấu một lần, phân thắng bại ?”

Esuikie đại thị xấu hổ, hắn có thể nói giúp Naaru, nhưng không thể không phân rõ phải trái, bởi vì hắn là trí giả, ở bộ tộc đảm đương thân phận trọng tài. Trong tranh chấp giữa hai tộc trưởng hắn phải làm tuyệt đối công chính, nếu không sẽ dẫn tới đổ máu giữa hai bộ tộc. Tiền sử nam nhân không thiếu nhất là cái gì ? chính là đảm lược và tâm huyết, một lời không đúng xông lên người chết ta sống chỉ là cơm bữa. Nếu là thành viên khác của bộ tộc tranh chấp kiểu này còn dễ xử, nhưng trước mắt là hai tộc trưởng, một lời không đúng, dẫn đến chính là hai bộ tộc xung đột, Esuikie không thể không suy xét.

Cốt tủy chuyện này Tiger lại là có lí . Lúc trước hắn ra chủ ý để Naaru mạnh mẽ ép Tôn Chí Tân trở thành đệ thân, chính là sợ chuyện này. Nhưng hắn phòng được bộ tộc khác, chính là phòng không được Tiger. Còn một lòng chờ đợi Tiger sẽ quên đi chuyện này, nhưng hắn cuối cùng vẫn tìm tới cửa. Mới đầu hắn nghĩ Tiger chỉ là vì mặt mũi nam nhân, t thuần túy là muốn đòi về vật sở hữu của mình — cái này còn dễ nói, cùng lắm thì dùng con mồi bồi thường cho hắn là được. Nhưng hiện tại nhìn hắn đối với Tôn Chí Tân càng ngày càng cảm thấy hứng thú, Esuikie liền đau đầu phát hiện chuyện này không dễ dàng như vậy. Nếu Tiger thật sự muốn dùng lý lẽ để tranh đoạt, giữ được Tôn Chí Tân ở lại bộ tộc thật đúng là rất khó khăn.

Quả nhiên, Naaru hàm hậu đã mở miệng nói:“Muốn bao nhiêu con mồi, người nói, ta đáp ứng người ! muốn quyết đấu, người chọn thời gian, ta nguyện phụng bồi !”

Nghe xong lời này, Tôn Chí Tân và Esuikie đều nhin không được ở trong lòng thở dài. Một người hàm hậu trung thực a, sao lại vô tâm kể như vậy ? người thốt ra lời này, Không phải là chứng thực địa vị và tầm quan trọng của Tôn Chí Tân? sao có thể không khiến người khác mơ ước ?

Nghĩ lại Tôn Chí Tân lại có chút nổi giận, nói quyết đấu liền quyết đấu, xem ta là người chết sao?nnd người thắng còn dễ nói, thua ta phải đổi thành bị người khác đè? Tức giận dâng lên vượt qua lo lắng và bất an về Naaru khi nghe thấy phải quyết đấu, còn cả một tia không tha đã trở nên càng lúc càng nặng trong lòng hắn kia..

Hiện tại đầu óc Tôn Chí Tân đang nhanh chóng vận chuyển, vắt hết óc suy nghĩ giải quyết khốn cảnh này như thế nào.

Không đợi hắn nghĩ ra được, chợt nghe Esuikie bình tĩnh nói:“Quyết đấu là việc của hai người các người, vốn ta không có quyền hỏi đến. Nhưng là một trí giả, ta phải nhắc nhở các người một sự kiện: mùa đông sắp đến, vô luận khi quyết đấu các người ai thắng, ai thua nhất định đều mất đi tộc trưởng của mình. bản lĩnh các người tương xứng, cho dù là thắng, cũng sẽ thắng thảm. sinh tồn của Bộ tộc mới là trọng yếu nhất, tổn thất một vị tộc trưởng, lưu lại một vị tộc trưởng không thể đảm đương trọng trách, mùa đông sắp đến sẽ sinh ra hậu quả gì, ta nghĩ không cần nhiều lời. Cho nên, việc này vô luận tương lai thế nào, hiện tại phải kéo dài đến sau mùa đông hẵng nói. Hai vị có ý kiến sao ?”

Trong lòng Tôn Chí Tân nhảy dựng, lập tức dâng lên một loại kinh hãi vì Naaru tạm thời được an toàn. không nhìn Esuikie nhưng trong lòng lại đối với ông lão này lần đầu tiên dâng lên vô tận bội phục. quả nhiên gừng càng già càng cay ! hắn nói một phen, nói trắng ra chính là một chữ kéo, còn kéo đầy quang minh chính đại, ai cũng không phản đối được! Lão nhân về mặt âm lãnh này đội danh hiệu trí giả, quả nhiên là có bản lĩnh!

Nghe xong Lời Esuikie, Tôn Chí Tân hiện tại đã biết, chuyện quyết đấu cũng không phải là chuyện tốt gì. Thua sẽ phải trả giá bằng sinh mệnh. Mà như lời của Esuikie, hai người bản sự ngang nhau, thắng cũng là thắng thảm. Nói vậy, nếu có thể thôi thì thôi đi, tốt nhất kéo dài tới vô cùng vô tận

Lập tức giương mắt liếc nhìn Naaru một cái, trong ánh mắt đã nói thực rõ ràng: Người dám nhắc lại chuyện quyết đấu, ta thì cho người biết mặt!

Lại đảo mắt liếc nhìn Tiger một cái, trong ánh mắt cũng biểu đạt thật sự rõ ràng: Đầu người bị nước vào à? người thua sẽ làm cho bộ tộc của mình thiếu đi một tộc trưởng. Người nếu thắng , hai người bản lĩnh không khác biệt, nghĩ ông đây sẽ sống với một kẻ tàn phế? người là lợn à!

Một trái một phải, phân biệt trừng hai người hai bên mỗi bên một cái, nửa điểm cũng không cảm giác được biểu hiện của mình hiện tại hết như một lão bà dữ dằn vô pháp vô thiên.....

40. Chương 40: Liên Thủ Qua Mùa Đông

Bởi vì trong lòng quan tâm Tôn Chí Tân, Naaru không thể không khuất phục sự hung hãn của hắn. Tiger đương nhiên cũng không ngạc nhiên, biết việc trước mắt này đối với mình không có chỗ gì hay, liền nhẹ giọng cười cười: “Nguyện nghe theo trí giả phân phó, về sau nói sau. Bất quá.....”

Naaru không kiên nhẫn tiếp lời: “Nói chuyện rõ ràng chút !”

Tiger mỉa mai, rất là nghiêm mặt nói: “Nếu không thể quyết Tôn Chí Tân là của ai, như vậy để Tôn Chí Tân ở trong lều tộc trưởng Naaru không đúng lắm nhỉ? mùa đông không ngắn, thời gian dài như vậy trôi qua, người khác ngày ngày thấy hai người bọn họ cùng một chỗ, chỉ sợ cũng sẽ nhận định Tôn Chí Tân là đệ thân của Naaru tộc trưởng. Đến lúc đó ta làm sao bây giờ ? ai nói chuyện thay ta? hơn nữa, Naaru tộc trưởng là người rất có sức quyến rũ nhân, để bọn họ ngày ngày sinh hoạt cùng nhau như vậy, nói không chừng Tôn Chí Tân cũng thực sự nhận định là đệ thân của hắn. Đến lúc đó ta lại làm sao bây giờ ?”

nói ‘Thành thật’ Một phen, thần sắc bốn nam nhân đều tự nhiên không giống nhau. Nghe cách nói như giảng ngang một đôn như vậy, Naaru tức giận đến sắc mặt xanh mét, Orekor nét mặt già nua cứng đờ, Tiger vẻ mặt đứng đắn, Tôn Chí Tân thì mặt mày hớn hờ. Bốn người, cư nhiên cũng có thể diễn được một vở tuồng.

Lại nghe Tiger tiếp tục nói: “ Sự tình đương nhiên phải công bằng. Tôn Chí Tân không nên tiếp tục ở trong lều của tộc trưởng Naaru, đương nhiên ta cũng không yêu cầu hắn ở cùng ta, mà là an bài cho hắn một nơi ở khác. Trước khi quyết đấu, ta muốn mời trí giả Orekor xử lý công chính, ta và tộc trưởng Naaru có thể cạnh tranh lòng hắn một cách công bằng. Nếu hắn muốn ở với ai, người còn lại sẽ tự động nhận thua, cũng không cần quyết đấu nữa, được không?”

Nói vừa xong, mặt Naaru xanh mét tựa như bị đông nghẹn, hắn đảo mắt nhìn sang Tôn Chí Tân, ánh mắt vừa hết một con chó nhỏ bị vứt bỏ, vừa giống một cô dâu mới bị khinh bỉ, đầy mắt đều là hương vị ai oán cầu xin.

Esuke thì thở dài trong lòng, một phen toan tính ban đầu bị Tiger phủi sạch sẽ. Hắn tính toán giống như Tiger nói, để Tôn Chí Tân ngày ngày ở cùng Naaru, lâu dần, an vị luôn chuyện hắn là đệ thân của Naaru. Mặt khác trong mắt hắn, Naaru đối với Tôn Chí Tân ngoan ngoãn phục tùng, hắn mọi cách lấy lòng Tôn Chí Tân, lại lấy sức quyến rũ của Naaru, tương lai tất nhiên có thể lưu lại trái tim của Tôn Chí Tân. Nhưng hiện tại, một phen tính toán đã bị Tiger lật ngửa, đáng giận nhất là hắn còn chiếm lí lẽ, làm cho mình có muốn giúp cũng không lời nào để nói.

Làm sao bảo trụ ưu thế của bộ tộc mình và Naaru? Esuke vẻ mặt bình tĩnh, trong lòng lại nhanh chóng chuyển động. Dưới sự chế ước của nguyên tắc công bằng, hắn muốn công khai giúp đỡ Naaru đã là không có khả năng. Nhưng như thế không có nghĩa là hắn không thể đùa giỡn một ít thủ đoạn, ít nhất không thể để cho Tiger chiếm được ưu việt ở chỗ Tôn Chí Tân, tỷ như: hạn chế. Lão bại hoại trên mặt không động thanh sắc, trong lòng lại đã có chút ý mừng.

Tôn Chí Tân cao hứng hổng rồi, rốt cục có chút yêu quý Tiger. Hắn giúp mình một việc lớn, nếu hắn có thể sử dụng lời nói chèn ép khiến cho Naaru không thể không thả mình ra ở riêng, thì mộng mình chẳng phải là được an toàn? oa ha ha ! bất quá nghĩ lại nghĩ đến tính tình của Naaru, hắn nếu nửa đêm chạy tới cầu hoan..... Cũng không phải không có khả năng. Lại trình diễn võ đấu hoặc là kêu to phi lễ ? thế thì cũng quá mất mặt. Nghĩ đến đây sắc mặt Tôn Chí Tân lại đen.

Lập tức trông mắt nhanh như chớp một trận loạn chuyển, trong lòng bắt đầu có chủ ý xấu: Tỷ như lôi kéo Tiger, để hắn giám thị Naaru, bảo đảm mộng mình an toàn.

Đang nghĩ tới việc này, thỉnh thoảng nghe Esuke nói: “Người nói cũng có lí. Không bằng như vậy đi, lại dựng thêm một lều bên cạnh lều của Naaru, để cho Tôn Chí Tân ở gần hắn, cũng tiện bảo hộ.”

Tiger lập tức nói: “Tốt lắm, lều của ta liền dựng tiếp bên cạnh.”

Naaru ánh mắt nhất thời phun hỏa: “Ta khi nào thì cho phép người có thể ở lại doanh địa của ta? !”

về mặt Tiger lại đứng đắn , nói:“Đây là chuyện ta muốn nói kế tiếp. Từ hôm nay tiến hành săn bắn cho mùa đông, bộ lạc Thợ Săn của người và bộ lạc Gió Biển của ta sẽ liên thủ tiến hành.”

“Không cần !” Naaru không chút nghĩ ngợi cự tuyệt.

Tôn Chí Tân lập tức vỗ vỗ mu bàn tay Naaru, nói:“Nghe hẩn nói.”

Naaru một bụng tức nhất thời được trấn an, cười đến lộ ra cái răng khểnh của hẩn lấy lòng Tôn Chí Tân, về mặt ngây ngô. Tôn Chí Tân đảo cặp mắt trắng dã, chuyển hướng Tiger:“Tiger tộc trưởng, mời nói ý tưởng của người.”

Tiger nhìn chăm chăm tay Tôn Chí Tân đặt trên mu bàn tay Naaru, không thể không thừa nhận chính mình bắt đầu có chút ghen tị. Thanh Thanh cổ họng, Tiger nói:“Ta nghĩ không cần ta nói, tình huống hai bộ tộc mọi người đều rõ ràng. Chỉ là lực lượng 1 bên, đều rất khó vượt qua trời đông giá rét năm nay. Đặc biệt mùa đông mấy năm nay càng ngày càng rét lạnh, thời gian cũng trở nên càng dài, cả mùa đông rất khó kiếm được thức ăn. Nếu hai bên hợp tác, lấy kỹ xảo săn thú của các người dạy cho chúng ta, hai bên phối hợp đương nhiên có thể kiếm được càng nhiều thức ăn. Chúng ta có thể điều động sáu mươi bảy người đàn ông trưởng thành khỏe mạnh trở thành thợ săn.”

Người của bộ tộc gió biển nhiều hơn bên này là sự thật, bởi vậy bọn họ có thể xuất ra nam tử trưởng thành cũng nhiều hơn. Càng nhiều nhân thủ lại thêm kỹ xảo săn thú thuần thực của Naaru bên này, quả thật có thể giảm bớt khốn cảnh của cả hai, là thế cục hai bên đều thắng. Tôn Chí Tân cúi đầu tự hỏi, chợt nghe Naaru nói:“Chúng ta dạy các người săn thú, chúng ta có chỗ tốt gì ?”

Dạy xong đồ đệ sư phụ chết đói, chuyện này không thể không suy xét. Tuy rằng Tôn Chí Tân có biện pháp làm cho cả bộ tộc về sau sống tốt, này không thuộc phạm vi lo lắng của hẩn. Nhưng ý tưởng của Naaru là xuất phát từ quan điểm của bộ tộc mình, cũng nên hỏi kĩ. Dạy người ta kỹ xảo, có nghĩa là sẽ xuất hiện càng nhiều thợ săn, đồng thời sẽ gia tăng cạnh tranh trong việc săn thú, hẩn liền ngẩng đầu chờ xem Tiger sẽ nói thế nào.

Tiger nghiêm mặt nói:“Ta lấy danh nghĩa bộ tộc ra thề, phàm là không phải chuẩn bị cho mùa đông, bộ tộc Gió Biển sẽ không tham dự săn thú, vẫn bắt cá mà sống.”

Lời thề có chút nặng, làm cho Tôn Chí Tân nhin không được cao thấp đánh giá Tiger, rất khó tưởng tượng nam nhân này không có dã tâm như vậy.

Người tiền sử trọng lời thề, Naaru có chút tin, Esuiké lại giống Tôn Chí Tân không quá tin, nhìn Tiger, hy vọng hẩn cấp ra giải thích hợp lý.

Tiger cẩn thận nghĩ nghĩ, nhân tiện nói:“ bộ tộc của ta dựa vào biển sinh hoạt, thu hoạch bình thường dùng để thỏa mãn cả bộ tộc, tuy rằng có chút túng thiếu, bất quá không sai biệt lắm cũng đã đủ. Mặt khác chúng ta sản xuất muối, trao đổi cùng bộ tộc khác giúp cho bộ tộc Gió Biển có thể sinh tồn còn dễ dàng hơn cả bộ tộc Thợ Săn của các người. Nhưng sinh hoạt của chúng ta có một vấn đề thực trí mạng, nếu đến mùa đông đường ven biển bị đóng băng, thức ăn của chúng ta liền hoàn toàn bị cắt đứt. Trước kia còn được, nhưng vài năm gần đây thời tiết mùa đông càng ngày càng rét lạnh, phạm vi đóng băng bờ biển dần dần mở rộng, cho nên chúng ta mới phải tìm kiếm hỗ trợ. Mà mùa đông qua đi, bộ tộc gió biển trở lại cách sống ban đầu, chúng ta tiếp tục bắt cá mà sống, dùng muối trao đổi hàng hóa, sẽ không săn thú cùng các người cạnh tranh. Cho nên hợp tác cho mùa đông hoàn toàn có thể làm.”

Lúc này Naaru đã tin, lại nói:“Hai bộ tộc hợp tác, kỹ xảo săn thú cũng không phải một ngày hai ngày là có thể đề cao, cho dù bên người có nhiều người, cũng không thấy được có thể cung cấp càng nhiều giúp đỡ, chúng ta có chỗ tốt gì?”

Tiger nói:“Bộ tộc gió biển sản xuất cá, muối, vô điều kiện cung cấp, toàn bộ vật tư hai bên dùng chung. Mặt khác chúng ta phát hiện một cái sơn động, đủ để chứa mấy trăm người. Nếu người đồng ý hai bộ tộc liên thủ vượt qua trời đông giá rét, liền mời các người cùng vào ở trong sơn động đó”

điều kiện Cuối cùng này, làm cho ba người bao gồm cả Tôn Chí Tân đều lộ ra thần sắc kinh hỉ.

Chuyện chỗ ở chống lạnh cho mùa đông vẫn luôn là vấn đề phức tạp làm mọi người nhức đầu. Tôn Chí Tân không phải chưa nghĩ đến chuyện dùng tri thức mà mình biết để xây nhà, tỷ như đốn củi hay khai thác

đá, cả hai đều có thể dùng để xây nhà chống lạnh. Nhưng hiện tại thời gian đã muộn, đốn cây xây nhà đã không kịp, khai thác đá càng thêm cố sức tốn thời gian. Dựa vào điều kiện lạc hậu như bây giờ, thời gian chặt cây rồi xây nhà tất nhiên sẽ kéo rất dài, hoàn toàn không thể hoàn thành trước lúc bắt đầu mùa đông. Vấn đề lớn hơn nữa là, nhân thủ bộ tộc không đủ, một bên vừa phải săn thú, bên kia vừa phải xây nhà, hoàn toàn không có khả năng làm được. Bởi vậy vào niên đại mà quần áo không đủ che thân như hiện tại, làm thế nào để tìm được một nơi an toàn ấm áp vượt qua trời đông giá rét đã trở thành một vấn đề phi thường khó giải quyết. Nơi Tiger cung cấp đã trở thành biện pháp tốt nhất để giải quyết vấn đề trên trong tình hình trước mắt!

Không thể nghi ngờ, mỗi câu Tiger thả ra thật sự quá mê người, ai cũng không chịu được cắn câu, dù biết đó là cái bẫy đi nữa, chỉ sợ cũng sẽ nhin không được

Naaru cùng Esuiké đều mừng rỡ, Tôn Chí Tân cẩn thận suy nghĩ một chút cũng hiểu được có thể. Đây đã không phải là vấn đề hai bên cùng thắng lợi, mà là phải hai phương liên thủ vượt qua trời đông giá rét khác nghiệt thời tiền sử. Bộ tộc gió biển lấy bắt cá mà sống, thời đại này không thuyền không lưới, khẳng định thức ăn thừa thớt sinh tồn khó khăn, mà nếu đường ven biển bị đóng băng, toàn bộ mùa đông sẽ hoàn toàn không có chỗ kiếm thức ăn. Bên này bộ tộc thợ săn thức ăn tương đối sung túc, nhưng nhân thủ không đủ, nguy hiểm lúc săn thú khiến cho bọn họ tổn thất rất lớn. Đáng sợ nhất là mùa đông không có chỗ chống lạnh, cho nên một là liên thủ đi săn thức ăn, hai là đạt được chỗ chống lạnh, cả hai bộ tộc đều có thể tiếp tục sinh tồn.

Bộ tộc gió biển thiếu thức ăn, bộ tộc thợ săn thiếu chỗ chống lạnh, cái này trở thành điều kiện hợp tác hai bên. Đồng thời không cần lo lắng vấn đề an toàn, bởi vì vô luận thiếu bên nào, mùa đông này đều qua không nổi, cho nên sẽ không phát sinh chiến đấu trong bộ tộc.

Tôn Chí Tân nghĩ rõ ràng, lập tức nói” đó là một biện pháp tốt. Sức mạnh đơn độc của mỗi bên đều quá yếu, hợp lại một chỗ sẽ cường đại hơn rất nhiều. Vô luận ở vấn đề thu hoạch thức ăn hay là chống lạnh, hai bên hợp tác đều có vẻ tốt hơn. Chuyện về sau thì về sau hãy nói, ta cảm thấy hiện tại chuyện quan trọng nhất là vượt qua mùa đông như thế nào. Mùa đông này nếu không qua được, chuyện khác cũng không cần nhắc lại nữa.”

Naaru và Esuiké cũng suy nghĩ cẩn thận điểm này, Naaru nói:”Hảo, ta đồng ý !”

Tiger nghe vậy nhẹ nhàng thở ra thật dài, tính tình Naaru hẳn không phải không biết, người này nếu cứng đầu, hẳn nửa điểm biện pháp cũng không có.

Lập tức liền để Esuiké à Tôn Chí Tân làm nhân chứng, Tiger và Naaru dùng lời thề tối cổ xưa kết hạ minh ước. Cũng chỉ thấy Naaru và Tiger đều tự cắn nát ngón tay, đem máu tươi bôi vào lòng bàn tay, song phương lấy bàn tay máu chảy đầm đìa vỗ vào nhau một cái, lời thề đã thành. Ước định sẽ có giá trị từ khi bắt đầu mùa đông cho đến lúc mùa đông chấm dứt, hai bên cùng chung hết thảy, cùng chống đỡ kẻ thù, cùng bảo hộ tộc nhân của đối phương giúp nhau.

Người tiền sử không biết viết, ngay cả văn tự chữ ký hiệu cũng không, nhưng trong toàn bộ quá trình Esuiké luôn luôn tại thấp giọng ngâm nga một lần điệu cổ xưa mà tang thương. làn điệu cực kỳ đơn giản, ngay cả pháp phòng biến hóa cũng không lớn, nói là ngân nga, kỳ thật càng giống ngâm nga. Hơi thở âm lãnh trên người lão trí giả lúc này đã toàn bộ rút đi, khuôn mặt già nua tràn đầy nếp nhăn vô cùng trang nghiêm, trong thanh âm mang theo sự ca ngợi và cảm kích đối với thiên nhiên, mang theo tâm tình vô cùng kính sợ đối với sự kéo dài sinh mệnh, mang theo khí tức tự cường sinh sôi không thôi, nghe mà Tôn Chí Tân tìm lòng không được trang nghiêm quý gối, nửa điểm cũng không dậy nổi cảm xúc không tôn trọng.

Tôn Chí Tân chưa bao giờ xem thường những người tiền sử này, cùng bọn họ sinh hoạt một đoạn thời gian, mới biết điều kiện sống tại đây có bao nhiêu gian nan. Lúc này càng sâu khắc cảm giác được loại cảm ngộ đối với sinh mệnh đó, cái gọi là người nguyên thủy nhưng lại so với mình linh ngộ càng nhiều, có được trên người phẩm chất tốt đẹp người hiện đại sớm đã thiếu, làm cho Tôn Chí Tân không thể bất động dung, bởi vậy càng thêm tôn trọng những người tiền sử này.

Đội Esuiké ngâm nga xong, toàn bộ lời thề đã hoàn thành. Naaru cùng Tiger cùng cười to, âm thanh hào phóng mà không bị cản trở, Tôn Chí Tân liền lại bị đả động, mê muội nhìn hai người, theo bản năng nghĩ:

Có sự hào hùng của đất mẹ, có sự kiên cố của núi cao, có sự nhiệt tình của lửa đỏ, lại có ý chí bất khuất của sắt thép. Chính hẳn một người hiện đại, thật sự so ra còn kém bọn họ !

41. Chương 41: Tôn Chí Tân Tư Nhân Lều

Nếu đã đồng ý, Tôn Chí Tân đương nhiên không có khả năng ở cùng Naaru, cần dựng lều mới. Mặc kệ Naaru có nguyện ý hay không, có Tiger rồi sẽ không thể ngăn lại miệng lưỡi của Tiger và bộ tộc gió biển, Tôn Chí Tân một mình một hộ đã là tất nhiên.

Dựa theo biện pháp xây lều bộ tộc Naaru, muốn dựng một cái lều phi thường dễ dàng: lấy một cây cọc đủ rắn chắc, phủ lên một khối da thú là được, khó là ở chỗ tìm cọc về.

Tiger mang đến chín người toàn bộ xuất ra, Naaru bên này xuất ra hai mươi người. Hai mươi chín người hợp lực làm việc cũng phải mất ước chừng sáu giờ mới đốn được một cái cây, lại chia nó làm hai đoạn, một đoạn chống lều của Tôn Chí Tân, một đoạn để dựng lều cho Tiger .

Lều của Tiger là ứng theo chuẩn của tộc trưởng dựng lên, thực ‘Xa hoa’, thực ‘Rộng thùng thình’, cũng giống lều của Naaru treo một chuỗi lông chim tiên diễm làm dấu hiệu của tù trưởng. Mà lều của Tôn Chí Tân kém hơn nhiều lắm, một cái cọc gỗ cộng với một tấm da thú, xong rồi

Buku ngồi bên chân Naaru, lo lắng nhìn tộc nhân hợp lực dựng lều cho Tôn Chí Tân, hỏi Naaru: “Ba ba, Zimmer không ở cùng chúng ta sao ?”

động tác mài đá của Auge dừng dừng, ánh mắt nheo lại, dùng ánh mắt không tốt nhìn về phía bóng dáng Tiger, tản ra địch ý. không chút nào che dấu Sau đó lại nhìn về phía Tôn Chí Tân, lộ ra thần sắc bất mãn và oán giận.

Naaru bình tĩnh, trấn an vỗ lưng con trai: “Chỉ là tạm thời, hẳn vĩnh viễn đều đã là Zimmer của ngươi !”

“Phải không ?” Buku vẫn là thực lo lắng: “Kia về sau ai tới nấu cơm cho chúng ta ăn ?”

“Đương nhiên là Zimmer của ngươi.”

Một bên Tiger nghe thấy được chỉ trừng mắt, không lên tiếng cùng tộc nhân của mình cùng nhau dựng lều. lều của hắn ở ngay bên cạnh Tôn Chí Tân, cách có năm thước. Hẳn, Tôn Chí Tân, Naaru, lều của ba người xếp thành hình chữ nhất, cách đều nhau năm thước. Phi thường quý dị là lều của Tôn Chí Tân ở giữa, lều của Tiger bên trái, lều của Naaru bên phải, hai cái lều to kẹp một cái lều nhỏ, nhìn qua vô cùng kỳ lạ. Hai cái lều của tộc trưởng có một lều tộc viên không chút thu hút còn bày ra thế hai bên hộ vệ giáp công, trong lịch sử đây chỉ sợ là lần đầu tiên xuất hiện loại vận mệnh quý dị này.

Tôn Chí Tân đầu thêm quan tâm Tiger và Naaru tranh đấu gay gắt, lần đầu tiên có được lều của mình hẳn sớm đã vui ngất trời. Có lều của mình không chỉ có đại biểu cho mộng càng an toàn , lại đại biểu cho độc lập tự do, Tôn Chí Tân thích độc lập tự cường, sao có thể không vui miệng cười lớn ? hẳn chính là như vậy, nếu có việc hoặc thứ mình thích sẽ đâm đầu vào làm, một chút cũng không để mất được đến gì khác. Cho nên qua mấy ngày sau hẳn mới cảm giác được vị trí của lều mình là quý dị kỳ quái như vậy, nghiêm nhiên lấy một cái lều nhỏ không chút thu hút làm trung tâm, quản lý hai cái lều lớn của hai tộc trưởng.....

Lần đầu có được lều của mình, đương nhiên là cần hảo hảo bố trí một phen, hẳn không muốn giống những người tiền sử này, có cái lều che gió tránh mưa xem như xong việc, hẳn trong khung là một cái người hiện đại ham ăn biếng làm, tư tưởng tiểu tư dung nhập vào cốt tủy , đương nhiên phải làm sao để thoải mái.

Lúc này tiến vào lều của mình, trước châm lửa, xua đuổi hàn khí. trước tiên ở giữa đào ra một cái hố lửa, ước chừng một nửa thước vuông, một thước sâu, tạo thành một hình nón ngược cạn. Sau đó hẳn lấy hố lửa làm trung tâm, đào ra bốn động hình vuông thông hướng đông, nam, tây, bắc, để nhiệt lượng trong hố lửa có thể thông vào, hình thành một kiểu giường sưởi giản dị nhất, có thể giữ nhiệt chống lạnh, cũng để tiện thêm một bước xua lạnh trừ ẩm.

Sau đó vào khu rừng ven sông, hái một ít cỏ đuổi muỗi trở về, buộc lại thành bó, giắt ở trong lều. Cỏ đuổi muỗi tên khoa học tên là pelargonium x citrenella, tỏa ra một thứ mùi độc đáo, không chỉ tươi mát dễ ngủ, còn có thể xua muỗi. Tôn Chí Tân hái về đã nở ra từng đóa hoa nhỏ màu tím, treo vào trong lều vừa có

tác dụng như hương làm tươi mát không khí, lại dùng thay được nhang muỗi, còn có thể điểm tô cho đẹp lều, quả là một mũi tên trúng ba con chim.

Rồi cái đi nhất một ít xương thú, dùng dây da chế thành chuông gió giắt ở ngoài lều. Gió nhẹ lướt qua, chuỗi chuông xương kia theo gió lắc lư lay động, có một loại ý cảnh cổ kính mà xa xưa, ngay cả bản thân Tôn Chí Tân nhìn cũng cảm thấy rất vừa lòng.

Nghĩ nghĩ còn cảm thấy chưa đủ, vọt tới trong lều Naaru đem nam trúc còn lại, làm ra một cái bình trúc, bốn chiếc chén trúc. Bình trúc đương nhiên không giống cái Buku làm, đốt trúc phía trên bị cắt sạch, dùng một cái khác lớn hơn một cỡ làm nắp. Chỗ miệng nước chảy ra được đâm vào một ống trúc nhỏ làm vòi, về phần tay cầm..... Ách, hơi khó, tạm thời bỏ qua. chén trúc thì trực tiếp dùng trúc làm thành hình mập mập, trọng tâm thấp để không dễ đổ. Hơn nữa trực tiếp làm từ trúc thô, mặt ngoài bốn cái chén đều là một màu xanh lục thanh thúy, bộ dạng tự nhiên tươi mát, dáng điệu lùn lùn beo béo ngây thơ đáng yêu, xứng với ẩm trúc nghiêm nhiên tạo thành một bộ dụng cụ uống nước tản ra phong vị tự nhiên nguyên thủy.

Chưa xong cảm thấy còn thiếu cái gì, gấp gấp vọt vào rừng cây như bị lửa đốt sau mông, thu thập một mớ cành cây non mịn bện thành một cái giỏ nhỏ hình trứng, dùng phiến lá khoai sọ lót đáy, mặt trên cất vào mấy quả nhót vừa ngắt về. Màu đỏ tươi kiêu diễm phối với sắc xanh biếc mê người, đỏ xanh giao hòa lấp lánh, đẹp mắt nói không nên lời. Đây chính là rổ hoa quả phiên bản tiền sử đầu tiên, về phần hoa quả, trước mắt mới chỉ có nhót thôi.

cải tạo Một phen, toàn bộ lều nhanh chóng liền trở nên khác trước, tuy rằng vẫn đơn giản, cũng vẫn nguyên thủy như cũ, nhưng lại tản ra một loại không khí gia đình những căn lều khác không có.

Naaru và Tiger đi vào trong lều Tôn Chí Tân xem xem, không hẹn mà cùng đều có chút giật mình. một cái lều Vô cùng đơn giản được Tôn Chí Tân bố trí một hồi đột nhiên đẹp dễ thoải mái, cất bước liền cảm giác được một cỗ hơi thở ấm áp hợp lòng người đập vào mặt. Cái lều này đã không còn là một nơi vốn dĩ chỉ dùng để che gió tránh mưa, mà đã có biến hóa về chất vô cùng tốt đẹp! Hai người không khỏi đồng thời kinh dị nhìn về phía Tôn Chí Tân, lại thấy người nọ mệt đến lổ tai cũng sụp xuống, hữu khí vô lực úp sấp trên sàn lều.

Trên thực tế Tôn Chí Tân đối với lều của mình quả thật còn có rất nhiều ý tưởng. Nhưng những thứ khác còn phải chờ tiến thêm một bước làm công tác bố trí, hiện tại không thể, bởi vì hắn đã đói chịu không nổi.

Tìm kiếm xung quanh, rối rắm phát hiện mình không có nôi..... Nôi đối với bộ tộc tiền sử mà nói là thứ hiếm lạ, bộ tộc thợ săn không làm được, toàn bộ số nôi có được đều là dùng con mồi đi trao đổi với những bộ tộc du canh ngang qua.

Làm sao bây giờ? mặt dày đến chỗ Naaru tiếp tục hỗn ăn hỗn uống, tự mình làm một cái nôi? kỳ thật nung một cái nôi đơn giản Tôn Chí Tân cũng biết, bởi vì hắn từng có một người bạn gái nghiện xem phim Ghost, có một thời ngày ngày kéo hắn đến làng gốm xoay bàn đất sét nung đủ thứ, học theo một tình tiết điện ảnh rất cầu huyết: Một nam một nữ giống như trong poster dán lại cùng một chỗ, nữ ở phía trước, nam ở phía sau, nam ôm nữ, hai tay từ sau lưng vươn ra trước, bốn bàn tay cùng nhau nặn hình trên bàn gốm xoay vòng, cuối cùng nung thành thành phẩm. Nặn phôi gốm tính tiền theo giờ, một giờ năm mươi đồng, nung thành phẩm tính theo từng món, một món một trăm đồng, thật sự là tiêu pha phí phạm. Nhưng vì tình thú, đặc biệt là các cặp tình nhân đều đồng ý vung tiền ra như không chút cảm thấy thiệt đau.

Lúc ấy Tôn Chí Tân bị sét đánh từ trong ra ngoài, trong nhà cũng bởi vậy xuất hiện vô số tác phẩm gốm thất bại, tỷ như ly trà dị dạng, say siêu, bình hoa cổ dài bụng bự, thậm chí còn có một cái chậu hoa giống chậu rửa chân hơn xa chậu hoa, tóm lại hình dạng muốn bao nhiêu trừu tượng thì có bấy nhiêu trừu tượng.

Trải qua loại chuyện này Tôn Chí Tân muốn nung đồ gốm giản dị cũng không làm khó được hắn, nhưng còn chưa tìm được niềm thích, hơn nữa thứ kia không phải một chốc là nung được. Vì thế Tôn Chí Tân mà bắt đầu phiên não cắn ngón tay, do dự muốn có nên dùng trù nghệ đi đổi quyền sử dụng nôi nhà Naaru.

Đang phát sầu, liền thấy Naaru chui vào lều của mình, trong tay mang theo cái nôi kia. Buku và Auge đi theo sau lưng Hắn, đưa sau cứng đờ một bản mặt mẹ kế, vẻ mặt khó chịu, cầm trong tay thịt và cá; đưa trước thì cười hì hì đang ôm phiến đá mỏng để nướng cá ăn. Ba người nối đuôi nhau mà vào, tự tại hệt như bước vào nhà mình vậy.

Buku vừa tiến đến đã kêu: “A ! Zimmer, nhà người thơm quá ! đây là mùi gì thế?”

“mùi cỏ khử trùng.” Tôn Chí Tân đáp một câu, nghĩ lại liền cảm thấy không đúng. tình huống Gì đây? đây là tân gia của mình, hay là của nhà hắn ? x ! Cảnh này là đi tìm sai dịch hay là chim tước chiếm tổ tu hú đây.

Tôn Chí Tân đang muốn bảo nổi, Naaru đã tự tại ngồi xuống, nhìn trái nhìn phải xem xét đến xem xét đi, chuẩn xác đặt nồi lên trên hồ lửa mà Tôn Chí Tân vừa đào ra. Auger thì buông thịt cá trong tay, đang định ngồi mài giáo đá hoặc là chế trúc làm tên thổi cho mình như thường lệ, ánh mắt vừa chuyển đột nhiên phát hiện bộ dụng cụ uống nước làm từ trúc của Tôn Chí Tân. Lập tức đường nhìn liền ngưng lại ở chúng, hưng trí mười phần đánh giá nghiên cứu tác dụng. Chờ nghiên cứu nửa ngày, cân nhắc đã không sai biệt lắm xong, Auger bưng ấm trúc lên cầm lấy chén thử rót ra một chén nước, sau đó uống một ngụm, hai mắt liền cong thành hình trăng khuyết đầy sung sướng.

“Người !” Tôn Chí Tân nổi trợn lồi đình, đối chết là chuyện nhỏ, thất tiết là chuyện lớn ! cái loại không mời mà đến nà, phải đuổi!

Còn không kịp nói gì , Buku đã nhu nhu bụng, đáng thương hề hề nói: “Zimmer, ta đói bụng.....”

Auge cũng buông ly trà, mặt vô biểu tình nói: “Ta muốn ăn cá !”

Tôn Chí Tân nhất thời liền kìm giận, nói: “Muốn ăn cá nướng phiến đá hay là canh cá? Qigeli tìm được gừng rồi, có thể thử làm canh cá.”

Naaru nghe vậy tán thưởng liếc nhìn Buku và Auge một cái, cúi đầu im lặng vô tức cười. Hắn chỉ biết Tôn Chí Tân ngoài cứng trong mềm, phái Buku đến xung phong, Auge đến phụ công, tuyệt đối có thể dễ dàng bắt được hắn.

“Ta muốn ăn cá nướng.” Auge nói.

“Canh cá ? ta chưa từng thử qua. Ta muốn uống canh cá ~” Buku lại nói.

Hai vị thiếu gia thật khó hầu hạ ! Tôn Chí Tân đen mặt, mang cá và thịt ra ngoài xử lý. Còn cha con ba người kia ở trong lều nhìn thoáng qua nhau, đợi Tôn Chí Tân đi xa mới đều vươn nắm tay cùng vào nhau, chúc mừng hợp tác ăn ý.

Tôn Chí Tân chuẩn bị tốt thịt và cá trở về, gác nồi thả mấy con cá nhỏ vào nấu canh, lại ướp mấy con lớn đã xử lý tốt cùng với số thịt đã cắt thành khối, đợi lát nữa mang ra nướng

Trong nồi đã có nước, thêm muối và một ít nắm khô, lại bỏ thêm một ít gia vị mới tìm được là gừng, ném luôn vào trong nồi cùng nấu chung với cá. Thời tiền sử chất nước trong suốt mang vị ngọt lành, nấu ra cá cũng non mịn ngon miệng, có nắm khô thêm vị tươi mát, lại có gừng khử tanh, lường trước được canh cá nấu ra hắn sẽ có phong vị tươi mát thơm ngon nguyên thủy.

Quả nhiên, trong chốc lát, hương thơm nồng đặc hữu của cá liền nhẹ nhàng bay lên. Lại có làm nắm đề vị, gừng khử tanh, sợi mùi kia đã trở nên thực thuần khiết, ngay cả Tôn Chí Tân tự mình ngồi được cũng cảm thấy rất vừa lòng.

“Cái gì thơm vậy ?”

Nhìn về hướng tiếng nói cất lên, bóng mờ bên lều nhoáng một cái, lại có một người cao lớn tiêu sái bước vào, ngồi xuống đây tự tại hết như ba người vào trước đó, tiêu dao thoải mái như bước vào lều của mình.

Tôn Chí Tân đen mặt, Naaru xanh mặt , Buku và Auge nhất trí đối ngoại, bốn con mắt như ác lang trừng người đến cuối cùng — tộc trưởng bộ tộc gió biển, Tiger .

42. Chương 42: Trở Tay Không Kịp

“Người tới làm gì ?” Naaru trầm giọng nói.

Tiger vô liêm sỉ nói: “Người có thể đến, ta vì sao không thể ? Trí giả Esuiké đã đáp ứng rồi, về sau ta với người cùng nhau ăn cơm. Ta, người, Tôn Chí Tân, tính làm một nôi.”

Buku tiến vào Trong lòng Tôn Chí Tân, làm nũng như là đột nhiên nhỏ vài tuổi: “Zimmer ! ta không thích hấn, người đuổi hấn ra ngoài !”

Tôn Chí Tân nghiêm mặt, thầm nghĩ: Ta dám động sao? Cái độ da mặt dày của hấn sợ là tường thành cũng không bằng.....

Tiger một phen kéo Buku qua, ngoài cười nhưng trong không cười đưa hấn ôm vào trong ngực, nói: “Ôi, là con trai nhỏ của Naaru tộc trưởng phải không ? thật đáng yêu !” Dứt lời dùng sức bóp hấn mặt, hai cái liền đem làn da ngăm đen của Buku bóp cho đỏ ửng.

Người này..... Tôn Chí Tân đem Buku đoạt lại, tức giận liếc nhìn Tiger một cái: “Người cùng trẻ con so đo làm gì ?”

“Ai cùng hấn so đo ? ta thương hấn mà.”

Người thật sự là ‘thương’ nó. Xem, mặt đều đỏ rồi, thật đúng là thương

“Không phải là cùng nhau ăn cơm thôi ? đừng làm quá !” Tôn Chí Tân nói.

Tiger khiêu khích Naaru, biểu tình trên mặt nói: Người xem thấy, đây chính là hấn nói .

Naaru không thể nhịn được nữa, cả giận nói: “Ra ngoài, đấu một trận !”

Tiger nhướn mi, đứng dậy.

Đều là những thứ tai họa gì đây chứ? Tôn Chí Tân nhúc dàu vô cùng, mỗi tay kéo lấy một người, kêu lên: “Không phải là thêm một người ăn thôi sao! Nhiều người ăn mới ngon, đều ngồi xuống cho ta!”

Naaru oán hận cắn tức liếc Tiger một cái, không tình nguyện ngồi xuống. Tiger cũng biết có chừng có mực, không hề châm ngòi Naaru nữa. Tôn Chí Tân không biết làm thế nào nhìn hai người, một lần nữa đem lực chú ý về lại thức ăn, nếu không, hấn sợ trái tim mình chống đỡ không nổi hai tên giống đực vừa thấy mặt liền giương cung bạt kiếm này. Đều ăn thuốc súng hay sao thế? Một chút cũng không hài hòa.

Rất nhanh canh cá lại càng nấu càng thơm, ngửi mùi đó, Tiger nhịn không được trên mặt hơi động dung. Bộ tộc gió biển hàng năm ăn cá, mỗi người đều biết làm cá, nhưng không có bất luận kẻ nào có thể giống Tôn Chí Tân đem canh cá nấu thơm đến như vậy. Chỉ ngửi hương vị kia, thơm mười phần thuần túy, chỉ có mùi tươi ngon nồng hậu, lại ngửi không ra mùi tanh đặc trưng của loài cá nữa. Lúc Tôn Chí Tân mở lá cây dùng thay nắp nồi ra để khuấy, chỉ thấy một nồi canh cá trắng mà đặc như tuyết, mặt trên nổi một lớp mỡ, quả nhiên là vừa thơm vừa dễ nhìn, làm cho người ta bụng sôi òng ọc.

Tiger không khỏi ngạc nhiên mà hâm mộ, ngạc nhiên một người không thuộc bộ tộc gió biển làm cá nhưng lại còn ngon hơn chính người của bộ tộc gió biển nhân, mùi vị và màu sắc này, hấn chưa từng thấy qua. Hâm mộ Naaru chiếm được người như vậy, cũng không biết đã hưởng thụ bao nhiêu là mỹ thực ưu việt. Lập tức trong lòng không khỏi nóng nảy một trận, càng kiên định muốn cướp đoạt Tôn Chí Tân.

Bàn nướng bằng phiến đá đặt trên một đồng lửa khác, đã được thiêu nóng. Tôn Chí Tân thả từng lát thịt và cá lên, cá vẫn làm giống ngày đó, thịt thì được rắc thêm một tầng tương thịt. Tương thịt là hấn mới chế ra , băm nhỏ nội tạng, thêm muối và gia vị mới có trong tay, để hơi lên men một chút mà thành, đây là phương pháp làm tương thịt hiện đại của đồng bắc Triều Tiên. cách này khiến tương thịt nồng đậm mà vào vị, thịt động vật hơi lên men một chút sẽ hoàn toàn mất mùi tanh nồng, chỉ còn lại mùi độc đáo ngon lạ, dùng để tắm ướp hoặc chấm kèm đồ nướng thật là thích hợp.

Chợt nghe tiếng mỡ gặp nước bắn lên tung tóe, nước từ thịt nướng chảy trên phiến đá đọng phải mỡ liền nổ tung, tản ra hương vị thịt mười phần nồng nàn. Tiger nhìn mà trợn mắt há mồm, hoàn toàn không thể tưởng tượng được thịt với cá còn có thể làm như vậy để ăn, còn có thể tản ra hương vị như vậy.

Một lúc sau, canh cá đã nấu xong. Thịt và cá trên phiến đá cũng có thể ăn. Tiger không chút coi mình là người ngoài, đưa ngay cá vào mồm, hắn đã gấp không thể chờ muốn nhấm nháp thủ pháp làm cá này sẽ cho ra hương vị thế nào.

Cắn một ngụm nhai mấy lần liền làm cho Tiger động dung mà lo lắng. Động dung là vì ăn quá ngon, cho tới bây giờ chưa từng ăn thứ gì ngon như vậy. Không một chút mùi tanh chỉ còn lại vị thịt tiên hương trơn mềm, cả miệng sinh hương, vô tận hưởng thụ. Lo lắng là hắn còn muốn đem biện pháp chế biến cá ra trao đổi với bộ tộc thợ săn, đổi lấy lợi ích khác. Mà hiện tại hiển nhiên, thủ pháp chế biến thức ăn của Tôn Chí Tân đã hoàn toàn làm cho hắn mất đi ưu thế này.

Thật sự là một người vừa khiến người ta vui mừng vừa khiến người ta phiền não. Người như vậy đến tột cùng có bản sự gì? Tiger ăn cá rồi ăn thịt, còn uống hai bát canh cá thơm nồng, một lòng một dạ toàn đặt trên người Tôn Chí Tân.

Một bữa cơm chiều ngoại trừ Naaru và Tiger hai người luôn luôn tranh đấu gay gắt ra, năm người ăn thật sự tận hưởng. Có gừng, canh cá thành ra cực ngon, Tôn Chí Tân uống không ít. Việc nướng cá trên phiến đá cũng rất có ý tứ, đến cuối cùng Naaru và Tiger đều nhịn không được tự mình động thủ, thử học nướng ăn. Thử nghĩ xem, ở hiện đại tự tay nướng đồ ăn cũng rất hấp dẫn người ta, càng không cần nói người tiền sử chưa thử qua. Hai nam nhân lại bắt đầu tranh giành, ngay thơ tranh đoạt một chỗ trên phiến đá, hoặc là một miếng cá, hay là một miếng thịt, Tôn Chí Tân nhìn thấy cười sặc sụa không thôi.

Năm người vây quanh phiến đá, ăn canh cá cá nướng thịt nướng, vừa náo nhiệt vừa có đồ ngon. Chỉ có khuyết điểm một là không rượu, hai là Naaru và Tiger không hợp. Hai người học được tự mình nướng xong là bắt đầu như đang chiến đấu ra sức đem thức ăn mình vừa nướng nhét vào chén đá của Tôn Chí Tân, Naaru nhét một lần, Tiger sẽ nhét một lần, Tiger lại nhét một lần, Naaru lập tức sẽ nhét thêm lần nữa. Hai người âm thầm phân cao thấp, giống như đang chiến đấu với thức ăn vậy.

nếu Tôn Chí Tân là nữ được hai nam nhân vĩ đại như vậy đánh nhau chết sống vì hắn, chỉ sợ cái tâm hư vinh sẽ tăng vọt đến cực hạn. Nhưng hắn là đàn ông, không quen được hai tên giống đực hành động cứ như thú hoang vào mùa phát tình, một bữa cơm lúc đầu còn cao hứng, qua một lát cơ hồ đều phải nhường hai người này, đầu đầu nghĩ nếu cứ thế này về lâu về dài, mình nhất định là không tiêu nổi..... Naaru hắn còn có thể hiểu được, nhưng Tiger cái đồ hâm hấp nhà người tiền vào làm cái gì? Vốn bị Naaru coi như nữ nhân làm Tôn Chí Tân không thoải mái, lại thêm Tiger, Tôn Chí Tân mặt dài như dây Trường Bạch.

Buku và Auge càng thật đáng giận, đứa sau thì vẫn nguyên cái bản mặt người chết mắt cao hơn đầu không thèm nhìn mình, giống như mình thiếu hân tiền không bằng. Đứa trước đột nhiên nhỏ đi mấy tuổi, giả nai châm ngòi thổi gió khơi mào tranh đấu giữa Naaru và Tiger, sau đó giúp đỡ cha mình khu cản Tiger. Một bữa cơm chẳng ra bữa cơm, mà giống như ra trận, thuốc súng tràn ngập, đao quang kiếm ảnh nổi lên bốn phía. Lại có vô số đạn lạc bằng băng bắn đến, làm cho Tôn Chí Tân liên tiếp trúng đạn trọng thương.

Bọn họ có nhất định để ý mình vậy không? Tôn Chí Tân cầm bát, trừng mắt nhìn đồng thức ăn chất đầy như núi trong bát, muốn lập tức biến mất luôn cho rồi.

Thức ăn trong bát nhiều lắm, thật sự là ăn không xong. Tôn Chí Tân theo bản năng bưng bát đem cá và thịt và sang bát Naaru. Naaru nhếch miệng cao hứng cười, Tôn Chí Tân đảo mắt lại thấy ánh mắt báo sắc bén như muốn ăn thịt người của Tiger chăm chú trên người mình. Cặp mắt kia của hắn vốn đã lạnh khốc, bị đôi mắt đó chiếu tướng, Tôn Chí Tân nhất thời cả người phát lạnh, chỉ đành đem một nửa thức ăn còn lại và sang bát hắn, sự tình mới tính bãi bình.

43. Chương 43

Má ơi, làm người kiêu này, còn muốn người sống không trời?

Vất vả ăn xong, Tôn Chí Tân cảm thấy mệt mỏi cứ như chạy marathon năm mươi cây số, toàn thân đều động đậy không được nữa.

Đem nôi đến bờ sông dùng lá trúc chà sạch trở về, phát hiện Buku và Auge đều đã đi rồi, nhưng hai vị đại thần kia còn ngồi lại, tiếp tục mắt to trừng đôi mắt nhỏ, ai cũng không chịu đi trước. Hơn nữa hai người này hoàn toàn vô sự tự thông tìm ra cách dùng bộ trà cụ mới, dùng ấm rót nước vào chén, trước mắt đang mỗi người nâng một chén chậm rãi nhấp từng ngụm, vừa thấy Tôn Chí Tân vào lều, bốn đường nhìn liền đồng loạt bay lại.

Tôn Chí Tân đau đầu, rốt cuộc chịu được không được, hoàn toàn bất chấp Tiger là tộc trưởng hay là cái gì, cả giận nói: “Ngày mai không phải ngươi muốn đi học săn thú? còn không đi ngủ đi? Còn nữa ngươi muốn phái tộc viên trở lại bộ tộc dẫn người đến đây, cũng đừng hóng hớt ở trong lều của ta! chuyện gì quan muốn làm trước, tộc trưởng ngươi tốt hơn nên an bài! ngươi là ngây thơ thật hay ngây thơ giả? mặc kệ là loại nào, gia ta không rảnh tiếp ngươi, biến cho ta!”

Tiger ánh mắt căng lạnh, không cam lòng cùng Naaru đối diện vài lần, mới rời đi.

Naaru thấy Tiger vừa đi, lập tức giống như chó mừng chủ sấn lại, cao hứng nói: “Mắng hay lắm! tiểu tân ngươi vẫn là đối ta rất tốt.”

“Hay cái rắm!” Tôn Chí Tân quay đầu tiếp tục phun: “Còn có người! bị như thế còn không biết đường nghỉ ngơi. Ngày mai ra ngoài săn thú, không giữ thể năng ở trạng thái cao nhất sao được? không nghỉ ngơi tốt tinh thần không thể tập trung, lại bị thương thì làm sao bây giờ? mùa đông ngày càng ngày càng gần, phải mau chóng chuẩn bị thức ăn qua mùa đông. Hiện tại Qigeli đã mang muối về, các thợ săn ngươi phải toàn lực săn thú, mới có thức ăn để muối bảo quản. Cho nên ngươi cũng mau mau trở về ngủ cho ta, đường tinh thần chuẩn bị chiến tranh!”

Naaru vẫn không chịu đi, cánh tay vòng qua giữ lấy thắt lưng Tôn Chí Tân, nhỏ giọng mà nhiệt tình nói: “Để ta ở đây một lát. Trĩ giả không cho ngươi ở cùng ta, muốn ôm ngươi cũng không dễ. Nào, để ta ôm một cái.”

Tôn Chí Tân muốn cự tuyệt, nhưng Naaru khí lực quá lớn, hần giãy dựa chẳng khác nào châu chấu đá voi. Thân thể cứ vậy bị Naaru ôm lấy, đầu gác lên vai hần, dán vào má hần cọ cọ.

Naaru chòm râu lia chĩa, làn da trên mặt thô ráp mà gợi cảm, bị hần cọ như vậy, Tôn Chí Tân bị ai phát hiện mình lại cảm thấy thực thoải mái, như là có gì đó đang từng chút từng chút quét qua dây thần kinh mẫn cảm của mình. Không khỏi nhất thời một trận mao cốt tung tung nhiên, này đại biểu cho cái gì? từ kháng cự theo bản năng biến thành cảm giác thoải mái, chẳng lẽ mình thực sự bị sức quyến rũ của Naaru thay đổi?

Oa a a a! không cần a!

Trong khi đó, lại mẫn cảm phát hiện bàn tay to lớn của Naaru đang dọc theo bụng mình nhẹ nhàng vuốt ve, ngón tay thuần thục di động vươn đến vùng lông ở bụng dưới linh hoạt xoa tới xoa lui, mang đến khoái cảm trí mạng. Tôn Chí Tân cứng ngắc quên cả phản kháng, Naaru nếm được ngon ngọt bàn tay lấy tốc độ không đến mức làm Tôn Chí Tân phản ứng chậm rãi trượt xuống, cuối cùng sờ vào dưới váy da, nhẹ nhàng cầm lấy trường thương của Tôn Chí Tân.

Tôn Chí Tân cả người run lên, vật kia nhanh chóng ở trong lòng bàn tay Naaru có phản ứng, cảm giác được thoải mái mãnh liệt, càng cảm giác được hoảng sợ còn mãnh liệt hơn. Đòi mạng a, mình đối với đụng chạm của Naaru càng ngày càng không thể phản kháng, có phải có dấu hiệu rối loạn rồi không?

Trong lòng nhất thời sợ hãi một trận, bất chấp sống chết giãy dụa, quyền đâm cước đá với Naaru.

Nếu là mọi khi, Naaru tất nhiên sẽ chọn dùng vũ lực đối phó Tôn Chí Tân, đạt được mong muốn. Nhưng hiện tại không được, hai người đánh nhau kinh động Tiger, người nọ liền cách lều hừ lạnh: “Tộc trưởng Naaru, ngươi không giữ chữ tín sao?”

Naaru giận dữ, hậm hực rút tay về từ dưới váy da của Tôn Chí Tân.

Bị Tiger nói như vậy, Naaru cuối cùng cũng chịu yên tĩnh. Tôn Chí Tân thở dài, càng thêm bị ai phát hiện nếu lại bị Naaru sờ thêm vài cái, chỉ sợ thật sự sẽ bị hần ăn sạch cả xương. Ăn này khác với ăn trước kia, lần này đúng là mang theo phần tự nguyện vui thích..... Hần không chống cự được sức quyến rũ dương cương thành thực Trên người Naaru.

lửa nóng của Naaru bên hông Tôn Chí Tân, lại nâng mặt nhỏ giọng nói: “Không được hấn làm người !”

Tôn Chí Tân lập tức đen mặt: “Chẳng lẽ ta liền thích bị người đè? cút mau!”

Naaru không thuận theo, chỉ vào miệng: “Thân một chút. Thân một chút ta đi ngay.”

Lần trước trong lúc vô tình cùng Tôn Chí Tân hôn một lần, hấn liền thường đến hôn môi ngon ngọt, vừa thấy đến miệng Tôn Chí Tân đã nghĩ thân đi lên.

“Đi chết đi!” Tôn Chí Tân túm quần gườm mặt đen xì lại bắt đầu đỏ lên.

“Thân một chút thôi, tiểu tân.”

Tôn Chí Tân bị hấn gọi trong lòng mềm nhũn, ma xui quỷ khiến thế nhưng thật sự ở trên miệng Naaru huých một chút.

Khê chạm một chút hoàn toàn không không so được với hôn môi, nhưng Naaru thực thỏa mãn, trước kia Tiểu Tân của hấn tuyệt không đồng ý chủ động làm chuyện này, nếu cưỡng cầu chỉ đổi lấy một trận bạo lực. Hiện tại hấn đồng ý chính là có tiến bộ, đòi hỏi nhiều chỉ khiến cái người ngạo khí này thêm phản kháng. Cho nên cần từ từ, từng chút một trú vào lòng hấn.

Naaru hí mắt nhếch miệng cười đến khoai trá, rốt cục đồng ý buông Tôn Chí Tân ra về lều của mình. Đi tới cửa, hấn đột nhiên dừng lại xoay người, đem hai ngón tay phóng tới miệng liếm một chút, vẻ mặt ám muội nói: “Thật thơm.” Mới thật sự đi hấn.

Tôn Chí Tân động tác này của hấn làm cho cả kinh trợn mắt há mồm một trận, chỉ thấy đầu lưỡi dày rộng của Naaru lướt qua nơi đầu tay. Hấn cũng không quên Naaru vừa rồi chính là dùng những ngón tay này vói vào váy da vuốt ve thứ nam tính kia của mình. Mà hiện tại..... Hấn lại liếm chúng, còn nói thơm. Úc..... Tôn Chí Tân cứng đờ rên một tiếng, ai nói nam nhân tiền sử thành thật hả? quả thực là trần trụi khiêu khích, càn rỡ lớn mật, mang theo nhiệt tình không cần nổi của đàn ông, khiến cho lòng gáy của mình đều dựng dựng hết cả.

Tôn Chí Tân cực tưng quẫn, vô lực ngồi xuống, có chút cả kinh sợ mình thật sự bị hơi thở giống đực và dã tính của Naaru dụ dỗ, đang từng chút từng chút đánh mất kiên định của bản thân.

Có chút chịu không nổi dùng tay che mặt, trong lúc nhất thời thắm nghĩ mau mau ngủ thôi, đem khuôn mặt và bóng dáng nóng bỏng của Naaru đuổi ra khỏi óc.

Qua một lúc Tôn Chí Tân đã ngủ thật. Nguyên nhân rất đơn giản, vô luận là ai trải qua bốn nam nhân lên sàn diễn kịch rồi lại ăn một bữa cơm năm người tiểu lý tàng đao, không mệt mới lạ.

Tôn Chí Tân ngủ thật sự sâu, thẳng đến khi bị đè tỉnh.

Mới đầu hấn chỉ là cảm thấy không thoải mái, ngực không thở nổi, cảm giác giống như ngực bị một khối đá đè nặng xuống. Sau đó hấn bắt đầu gặp ác mộng, đạo đức tiên sinh nhảy ra mắng hấn bội đức, phá vỡ nguyên tắc âm dương hòa hợp, làm chuyện cầu thả nam nhân với nam nhân.

Tôn Chí Tân cố gắng biện giải mình không phải tự nguyện, mà là tình thế bức bách. Nhưng đạo đức tiên sinh không nghe, chỉ trích hấn đáng chết, mệnh vô số tiểu quỷ cầm giấy bản, từng tờ từng tờ bịt trên mặt hấn, giống năm đó từ hi Thái Hậu xử lý đại thần biến pháp thất bại.

Cảm giác hít thở không thông quá khó khăn, Tôn Chí Tân đột nhiên bừng tỉnh, rõ ràng phát hiện mình không phải đang nằm mơ, mà là thật sự có người đè đặt trên người mình, nhiệt độ cơ thể này, thể trọng này, cảm giác rắn chắc cường tráng này, trăm phần trăm là đàn ông! Nhưng mùi vị cơ thể trên chóp mũi lại mười phần xa lạ, không phải Naaru.

Kinh hãi muốn kêu lên, miệng đột nhiên bị người bịt lại. Tôn Chí Tân hoảng sợ trợn to mắt, chống lại một đôi mắt sắc bén như mắt báo

Mắt báo? mắt báo!

Ngoại trừ Tiger có một đôi mắt sắc bén như báo săn, còn ai vào đây?

Tôn Chí Tân giật dử, há mồm cắn ngón tay đang bịt miệng mình.

Tiger ăn đau hít một hơi, tay rụt lại lập tức ấn trở về, nhỏ giọng nói: “Đừng hét! ta sẽ không làm gì với người.”

Làm mẹ người ý ! sẽ không làm gì, thế cái vật cứng nóng như lửa đang vùi giữa hai chân mình kia là cái gì? cây đuốc sao ? gặp quỷ mới tin !

Tôn Chí Tân đang định cắn tiếp, thừa dịp hấn buông tay gọi Naaru, đã thấy Tiger mạnh mẽ giơ lên một con dao, khiến hấn lập tức thu thanh cứng đờ.

Kia quả thật là một con dao, chế phẩm kim loại, hàn quang lấp lóe, tinh xảo vô cùng, ở dưới ánh sáng của tám ánh trăng đêm nay có vẻ lãnh ý bức người.

Nhưng chân chính làm cho Tôn Chí Tân cảm miệng không phải bởi vì bị hiếp bức, hấn không phải là đèn cạn dầu, không có ai có thể hiếp bức được hấn. mà Tiger cũng không thực sự hiếp bức hấn..... Ân, thứ đồ chơi giữa hai chân kia không tính, tuy có dọa đến Tôn Chí Tân.

Sự thật Tôn Chí Tân cảm miệng là vì con dao kia, thời đại tiền sử hoàn toàn không nên xuất hiện chế phẩm kim loại.

Đối với con dao này Tôn Chí Tân thật sự là quen thuộc không thể quen thuộc hơn, nó là do một người anh em cùng học đại học tặng cho, đã dùng được hai năm. Nó là hàng victorinox Thụy Sĩ nguyên tem, hai ngàn hai trăm ba mươi đồng, là lúc ấy người anh em kia tìm hàng chính hãng để tặng! nó dài 91 mm, rộng 26 mm, dày 42 mm, tập hợp đủ các loại từ dao, kéo, đồ câu, đinh ghim, tấm tổng cộng là 49 thứ dụng cụ, luôn luôn là thứ đạo cụ dã ngoại Tôn Chí Tân chuẩn bị khi xuất hành.

Nhìn nó, Ánh mắt Tôn Chí Tân tròn xoe, hoàn toàn quên giây dựa. Thứ này, không phải lúc mình xuyên đến đã thất lạc sao ? sao lại ở trong tay Tiger ?

“Quả nhiên là của người ?” Tiger cả người đè ở Trên người Tôn Chí Tân, nhỏ giọng nói chuyện, hơi thở ấm áp phun trên mặt Tôn Chí Tân.

“Đưa ta !” Tôn Chí Tân vươn tay .

Vô luận là đối với con dao Thụy Sĩ này có tình cảm, hay là có thể ở thời tiền sử phát huy tác dụng vô cùng lớn không thể tưởng tượng, đều khiến Tôn Chí Tân đỏ mặt, muốn đoạt lại.

Vừa động thủ, Tôn Chí Tân lập tức liên ý thức được Tiger quả nhiên cũng là một đại dũng sĩ tương xứng với, vô luận sức mạnh hay tốc độ, sức phán đoán hay năng lực xử lý của tứ chi, người này ngang ngửa Naaru, Tôn Chí Tân đương nhiên đánh không lại hấn.

Hai người im lặng vô tức bác đầu vài cái, Tôn Chí Tân thân mình liền bị vây đặt vào tình thế bất lợi, một lần nữa bị Tiger gắt gao chế trụ.

Tiger mặt phía trên Tôn Chí Tân, không có hảo ý cười lộ ra cả hàm răng trắng phau: “Muốn ?”

Tôn Chí Tân ngậm miệng không lên tiếng, lộ ra ánh mắt buồn bực.

Nhìn Tôn Chí Tân dưới thân buồn bực mà đỏ mặt, ánh mắt Tiger càng thâm trầm, có chút luống cuống phát hiện thân thể của mình bắt đầu không khống chế được, kêu gào muốn áp đảo người này, xâm lược hấn, đem hấn biến thành của mình . mục đích ban đầu lên vào lều vốn là muốn dùng cái thứ cổ quái kỳ dị mà mình cũng không biết gọi là gì này đổi lấy lợi ích lớn nhất từ chỗ Tôn Chí Tân. Thế nhưng lúc vào nhìn thấy hấn ngủ đáng yêu như vậy, liền nhịn không được một phen tâm tư đi đùa giỡn hấn.

“Muốn ?” Tiger lại hỏi, để phân tán dục vọng bị Tôn Chí Tân dụ dỗ của mình

Tôn Chí Tân khó xử, nghĩ nghĩ rồi mới gật gật đầu.

đôi mắt báo của Tiger dừng trên người Tôn Chí Tân, thì thầm nói: “Hôn ta một cái, hôn ta một cái liền trả lại cho người. Ta đã thấy người thân Naaru, ta cũng muốn.”

Tôn Chí Tân mặt đỏ lựng, mị sắc nhiễm thượng đấy mắt, miệng gắt gao mím chặt , cả cái đầu theo bản năng kiên quyết lắc lắc.

ánh trắng chiếu lên khuôn mặt đỏ bừng của Tôn Chí Tân, oai hùng mà mê mị, phong tình mà dụ hoặc trí mạng. đầu óc Tiger rối loạn, bên hông đè chặt Tôn Chí Tân, bị ý nghĩ hần không muốn gần gũi mình tra tấn làm cho lý trí hoàn toàn biến mất. Lại nghĩ đến một cái chạm nhẹ nhàng ngoài miệng Naaru vừa rồi, làm cho Tiger vô cùng đỏ kị, đúng, chính là đỏ kị, còn ghen tị vô cùng.

“Hôn một cái, ta lập tức liền trả lại ngươi.” Tiger nhẹ nhàng nói, lập tức thấy trên mặt Tôn Chí Tân lộ ra biểu tình chán ghét, trong lúc nhất thời trong đầu cũng không biết suy nghĩ cái gì, cường bức dụ dỗ nói: “trong tay Ta không chỉ có cái này, còn có cái khác . Thứ kia Của ngươi.....” Hần không biết đó gọi là ba lô du lịch, đành phải nói: “Đồ của người toàn bộ đều ở chỗ ta.”

Miệng nói xong, đồng thời giữa hai chân dùng sức, dục vọng sai khiến hần chộp mở hai chân Tôn Chí Tân, muốn chen thân thể của mình vào giữa hai chân hần.

Nhưng sau động tác đó, càng bởi vì lời của hần, lập tức Tiger biết mình làm sai mất rồi. nam nhân Dưới thân cũng không giống như hần tưởng tượng có thể bị ích lợi và chỗ tốt đã động

Tiger thấy Ánh mắt Tôn Chí Tân chậm rãi trở nên lạnh lẽo, đôi như bầu trời đêm thản nhiên nhìn mình, không nói lời nào, cũng không tiếp tục giãy dụa, chỉ là thản nhiên nhìn. Trong con ngươi sáng tỏ kia, Tiger có thể thấy hình ảnh ti bỉ xấu xí của mình.

Không biết do đâu , Tiger dần buông lỏng kiềm chế với Tôn Chí Tân. Tôn Chí Tân mở miệng, chậm rãi nói: “Xuống khỏi người ta. Ra ngoài ! dao ta không cần.”

Tiger đột nhiên co rụt người lại, dục vọng toàn thân như thủy triều rút đi. Kinh ngạc nhìn mặt Tôn Chí Tân, khuôn mặt kia vẫn tuấn tú như vậy, xinh đẹp chưa từng thấy. Nhưng nó không hề sinh động hoạt bát, mà chỉ có lạnh lùng , mang theo một loại xa cách và lạnh nhạt che chắn người ta cách xa cả ngàn dặm. Nó cũng không lộ ra màu sắc đỏ bừng xấu hổ túng quẫn, chỉ có tái nhợt , như là đã bị vũ nhục và đã kích, đôi môi màu phấn hồng mất đi nhan sắc, mím thật chặt tản ra hơi thở cự tuyệt trong im lặng.

Tại sao có thể như vậy ? không nên như thế. Chẳng lẽ thứ này với hần mà nói không quan trọng ? nó tinh xảo như vậy, phức tạp như vậy, tuyệt không phải thứ nên xuất hiện tại nơi đây, chính mình cùng trí giả nghiên cứu lâu như vậy, chỉ phát hiện tác dụng của con dao, cái khác thì hoàn toàn không biết. thứ quan trọng như thế, hần lại không cần ? rốt cuộc là sai ở đâu ?

Ngay sau đó, Tôn Chí Tân nhẹ nhàng vươn tay đẩy ra, Tiger lăn khỏi người hần. Tôn Chí Tân chậm rãi ngồi dậy, vươn tay sửa sang lại một chút cái đầu đầy tóc rối bù, ánh mắt thanh minh nhìn Tiger , thanh âm rõ ràng nói “Tranh thủ trước khi ta còn chưa thật sự nổi giận, rút ra khỏi lều của ta! Tin tưởng ta, nếu thật phải liều mạng, ngươi chưa chắc có thể kiếm được thứ gì tốt lành từ trong tay ta đâu. Cùng lắm thì cả hai đều chết!”

thanh âm Kia quá mức lý trí lạnh lùng, nghe rất đả thương người, Tiger theo bản năng rụt lui, lại nghe Tôn Chí Tân nói: “Con người của ta, không chịu bất luận cường bức lợi dụ. Tiger , ngươi quá coi thường ta ! con dao này, đối với ta mà nói quả thật rất quan trọng. Nhưng nếu ngươi muốn dùng nó và những thứ khác bức bách ta, ta nói cho ngươi, ngươi nghĩ nhầm rồi ! dao ta có thể không cần, nhưng tôn nghiêm ta không thể không có. Không có dao ta còn có thể sống tốt, không có tôn nghiêm, ta sống không bằng chết ! đường đường tộc trưởng gió biển, sử dụng loại thủ đoạn hạ lưu này, thật sự là làm cho ta xem trọng ngươi ! hiện tại, rút ra ngoài cho ta, về sau đừng để ta nhìn thấy ngươi !”

Tiger im lặng, trong lúc nhất thời cũng không biết trong lòng suy nghĩ cái gì, chỉ cảm thấy các loại ý niệm trong đầu theo nhau mà đến lung tung vô cùng. Yên lặng nhặt dao lên, cúi đầu đi ra ngoài.

Tôn Chí Tân nhẹ nhàng thở ra, cảm thấy trong lòng vừa tức vừa giận, hình tượng Tiger trong lúc nhất thời ở trong lòng hần thấp đến cực điểm.

Bỗng nhiên, Tiger lại qua lại, Tôn Chí Tân cả kinh, bỗng nhiên xuất thủ một quyền trực tiếp hướng về phía cầm Tiger. Tiger chột nghiêng thân né, cầm trụ Tay Tôn Chí Tân, đem con dao Thụy Sĩ nhét vào Trong tay Tôn Chí Tân.

Tôn Chí Tân giận dữ, đang muốn cự tuyệt ném trở về, chợt nghe Tiger thấp giọng nói: “Thực xin lỗi, đêm nay là ta không đúng.”

Tôn Chí Tân ngẩn ra, động tác trong tay dừng lại, Tiger đã buông dao xoay người đi ra ngoài.

đi đến cửa, Tiger dừng lại cước bộ, thấp giọng nói:“Người không giống người thường, ta.....” Như là muốn giải thích cái gì, lại phát hiện không nói lên lời, cuối cùng chỉ nói:“Những thứ của người ta sẽ trả lại toàn bộ cho người, ta không mặt mũi yêu cầu cùng người trao đổi cái gì.” Dừng dừng, lại nói:“Người không phải người bình thường, từ những thứ kia có thể nhận ra. cho nên mới làm ta xúc động tâm tư..... Ân, bộ tộc gió biển sinh hoạt thật sự khó khăn giống như bộ tộc thợ săn, ta chỉ hi vọng, những gì người đã giúp cho bộ tộc Thợ Săn, cũng xin người giúp cho bộ tộc Gió Biển. Đây không phải uy bức lợi dụ, cũng không phải trao đổi, chỉ là thỉnh cầu. Được không? Ta vẫn luôn cảm thấy chúng ta sinh tồn khó khăn như vậy, một ngày nào đó sẽ có một người đến giúp chúng ta có thể sống tốt hơn, mà người.....”

Tiger khe khẽ thở dài, im lặng vô tức bỏ đi, lưu lại Tôn Chí Tân nắm cầm dao mà ngẩn người.

44. Chương 44: Bắt Đầu Mùa Đông Chuẩn Bị...

Việc Tôn Chí Tân muốn làm thật rất đơn giản, chung thứ nhất là chống lạnh, hai là thức ăn, hết thấy mọi việc đều vận tác quanh hai điểm này.

Cây đay tất nhiên phải thu về , bắt luận là se sợi, hay là dệt vải, cuối cùng vẫn nhằm chế áo quần, đều có tác dụng cực đại. Tuy rằng hiệu quả chống lạnh của áo vải cũng không phải tốt lắm, nhưng có so với không có vẫn tốt hơn. mặc nó bên trong, bên ngoài phủ thêm da thú, hai món phối hợp hiệu quả chống lạnh hoàn toàn không phải một mình da thú hoặc hai lớp áo vải có thể so sánh được, tốt hơn cả hai cách này nhiều.

trang bị ống thổi tên cho mỗi người là để mọi người đều có khả năng giết con mồi loại nhỏ, trên trời dưới nước, chỉ cần có thể ăn, lập tức bắn xuống làm thức ăn không thương lượng.

vấn đề sơn động tránh đông lại quan trọng nhất. có rất nhiều lắm hướng cần tìm hiểu trước, tỷ như vị trí, độ an toàn, có thể phòng ngự hay không, có nguy cơ sụp đổ hay không, có thể chứa bao nhiêu người, có nguồn nước phụ cận hay không, làm sao vận chuyển thức ăn dự trữ qua đó, kể cả vào đông rồi phải làm sao để chắn giá lạnh ở ngoài động nữa, có rất nhiều chi tiết cần làm rõ ràng, không đơn giản là cứ việc nhồi nhét một đồng người vào co rụt trong đó một mùa đông là xong.

Mà phân phó bổ sung cuối cùng kia là để phát hiện thứ mới hữu dụng. Tôn Chí Tân dù sao chỉ có một người, không có khả năng có tinh lực cường đại như vậy đi làm công tác thăm dò. an bài Như vậy chính là đem tất cả mọi người trở thành hai mắt của mình, phạm vi tìm tòi được mở rộng tới những nơi mà bước chân của mỗi người có thể đặt đến. Tôn Chí Tân cơ hồ đã khẩn cấp muốn xem những thứ người khác không biết mang đến chỗ mình.

động tác của Qigeli không thể nói là không mau lẹ, toàn tộc nhanh chóng được phát động, phàm là có khả năng hoạt động đều được gọi đi làm việc.

trước mắt, công tác chủ yếu tập trung ở việc thu thập. Hái hoa quả, rẽ cây, phàm là không dễ bảo quản , đều dùng để ăn thay thịt, thịt thì muối để dành qua mùa đông.

Toàn tộc ở trong rừng cây tìm tòi, lại phát hiện mấy chỗ có khoai sọ . Ngoại trừ lưu lại một chút làm giống, khoai sọ đều mang trở về, ném vào trong hầm chứa trữ vật mà Tôn Chí Tân lâm thời gọi người đào ra.

đến trưa, , nắm, ống trúc, măng, khoai sọ cuộn cuộn không ngừng được chuyển về doanh địa. Trong doanh địa ai không tiện đi lại thì lo đào hầm trữ vật, không ai nhàn rỗi. Trẻ con do Buku dẫn dắt, toàn bộ đi tìm cây đay, chỉ thu thập một bộ phận đay vừa tìm được, một phần khác nghe theo lời dặn của Tôn Chí Tân để nguyên tại chỗ, chờ năm sau lại sinh ra thêm, sau đó bó lại chỉnh chu mang về

một buổi sáng như vậy đi qua, giữa trưa Tôn Chí Tân phá vỡ lệ thường, để tộc nhân dùng thức ăn không dễ bảo quản làm một bữa cơm trưa, bổ sung thể lực tiêu phí. Đối với hành vi trái với lệ thường này, Tôn Chí Tân tìm Esuike nghiêm túc giải thích tác dụng của bữa trưa một phen. đáng mừng là Esuike già nhưng cũng không phải người bảo thủ, phi thường vui vẻ tiếp nhận thay đổi. Quan niệm sẵn sàng bỏ cũ theo mới của hắn khiến Tôn Chí Tân cảm thấy phi thường may mắn, nếu là nhóm người quan liêu hiện đại người đều giống Esuike đồng ý buông lòng tiếp nhận thay đổi mới, thế giới chẳng phải là đẹp hơn biết bao ? cho nên Tôn Chí Tân đối với lão già về mặt âm trầm này càng ngày càng thích hơn, đương nhiên, ước hắn ăn trưa

cũng ăn rất ngon lành..... Tôn Chí Tân cảm thấy hẳn có thể chấp nhận cái cách của mình, điểm công lao này không thể không tính.

khi ăn cơm Tôn Chí Tân giảng giải phương pháp luyện muối thô, sau đó còn đến kỹ xảo muối thịt. Thịt muối rất đơn giản, một là dùng nước muối cho vào thịt chống phân huỷ, hai là phơi nắng làm mất nước, mọi người học một lần là biết, về phần lĩnh ngộ làm như thế nào để hương vị trở nên ngon miệng thì cần tự mình đi nghiên cứu.

45. Chương 45

Buổi chiều tiếp tục vào rừng tìm kiếm, ngoại trừ những thứ buổi sáng tìm được còn phát hiện vài loại rau dại có thể ăn. Tôn Chí Tân nhất thời không có biện pháp dự trữ chúng, chỉ tùy tiện ngắt lấy một ít định buổi tối dùng để thay đổi khẩu vị, còn lại để nguyên ở nơi đó

Đến buổi tối khi thợ săn trở về, hầm trữ hàng số một đã nhồi đầy một nửa, hầm số hai vẫn đang được đào.

Bởi vì có vũ khí mới là ống thổi tên giúp, thu hoạch của đám thợ săn đều rất phong phú, một đám mang theo con mồi trở về doanh địa đều ưỡn ngực rất là tự hào. Đặc biệt hôm nay tộc trưởng Naaru trở lại, lại có Tiger tộc trưởng của bộ tộc gió biển dẫn dắt bốn người gia nhập đoàn thợ săn, khiến cho năng lực của đoàn thợ săn tăng nhiều, thu hoạch so với bình thường nhiều hơn.

Chỉ là hôm nay lại phát hiện không thấy tộc nhân hoan hô đón tiếp như mọi khi, mà là ai ai cũng bận rộn, làm những việc giống hoặc khác nhau, ngay cả trẻ con cũng ở bên bờ sông lật rửa đay, giống như một bầy kiến vất vả mà chăm chỉ.

“Đây là làm sao vậy ?” Naaru hỏi.

Tôn Chí Tân chào đón, nói:“Để dành qua mùa đông. thợ săn Các ngươi vì kiếm thức ăn mà hồi hã, chúng ta tự nhiên phải làm tốt những việc khác. Ngươi đừng quản , nếu phái Qigeli tới phối hợp với ta chuẩn bị cho mùa đông, ngươi liền an tâm sản thú, những việc khác trong bộ tộc có ta ở đây. Đi đi đi !ra bờ sông rửa mặt một chút, mang theo Auge nghỉ ngơi, chờ ta làm tốt cơm tối rồi cùng ăn.”

Tôn Chí Tân thẳng tính, nghĩ cái gì nói cái đó, một chút cũng không nhìn ra phản ứng của mình tựa như một lão công hiền lành ở nhà, ân cần, vụn vặt, còn lải nhải, quản hết những chuyện đầu đầu, chỉ thiếu điều xỏ cho Naaru vừa về đến nhà một đôi dép lê thoải mái- nếu có, có khi Tôn Chí Tân thật sự sẽ làm như vậy

Naaru nghe Tôn Chí Tân nói, trên mặt kim lòng không được mỉm cười, thỏa mãn nhìn Tôn Chí Tân và một mảnh doanh địa bận rộn . Một nhọc cả ngày, khi trở về có người để dựa vào, nấu cơm tối chờ đợi người cùng ăn cảm giác thật tốt, làm cho người ta trong lòng dào dạt ấm áp, mềm mại thành một mảnh.

“Ta không mệt. Ngươi thật có khả năng!” Naaru tán thành, lại nói:“dự trữ được cái gì rồi? mang ta đi nhìn xem.” Hẳn kỳ thật đã mệt chết đi , nhưng hẳn muốn đi xem, không chỉ muốn hiểu tình huống, mà dùng hành động cổ vũ cố gắng củaTôn Chí Tân.

Tiger liếc nhìn Tôn Chí Tân một cái, vì chuyện đêm qua còn có chút không tự nhiên. lại nghe Tôn Chí Tân và Naaru tùy ý thân mật đối thoại, không khỏi dâng lên một trận ghen tị, ánh mắt nhìn về phía Tôn Chí Tân lại nhiều thêm chút gì đó khang khác.

Thấy Tiger trong lòng vẫn có chút khó chịu, Tôn Chí Tân không để ý đến hắn, dẫn Naaru đi xem hầm dự trữ thứ nhất, hiện tại có một ít khoai sọ, nấm đã phơi khô, dòi. Tiger cũng mặt dày đi theo, độ dày da mặt quả nhiên là cứng hơn hợp kim

“Trước đem thức ăn cất giữ ở đây, sau đó tập hợp đem vào sơn động Tiger nói đến.” Tôn Chí Tân nói:“Thức ăn để ngoài sẽ bị hỏng, dùng hầm chứa tạm thời cất giữ là một lựa chọn tốt.”

Hai người cẩn thận nghiên cứu hầm chứa, đều công nhận đó là một ý kiến hay. Thực hiển nhiên, thức ăn đã trải qua phơi nắng, sơ chế hoặc là các phương pháp xử lý khác để có thể dự trữ đều cần một nơi cất chứa tập trung như vậy.

Vốn không định nói chuyện với Tiger, để Qigeli đến chỗ Tiger đòi người, nhưng Tiger hiện tại đứng trước mắt, không cần vất vả Qigeli. Tôn Chí Tân nhìn Tiger :“Ta cần một người biết đường đến sơn động. Người cho ta một người, cho ta ít hôm để chuẩn bị xong xuôi, ta dự định xuất phát cùng Jigeli đi thăm dò sơn động đó.”

Naaru bản năng há mồm phản đối, Tôn Chí Tân nói:“Việc này nhất định phải làm tốt, nếu không mùa đông đến sợ trở tay không kịp. Người cảm thấy mọi người cái gì cũng không biết, cứ thế xông vào ỏ là xong? sự tình không dễ dàng như vậy. Hơn nữa có Qigeli đã quen dã ngoại, người không cần lo lắng cho an toàn của ta. mà quan trọng hơn là rừng cây nhỏ này đã bị khai thác không ít, tài nguyên chỉ có thể, mà chúng ta để qua mùa đông còn thiếu nhiều thức ăn, công cụ, cho nên phải đem ánh mắt phóng tới những nơi xa hơn.”

“Nhưng là.....” Naaru còn do dự, không phải hẳn xem nhẹ Tôn Chí Tân, mà là xuất phát từ bản năng che chở, thích một người sẽ kim lòng không được muốn đem hẳn chở che dưới cánh của mình, đem bất luận mưa sa bão táp ngăn trở bên ngoài.

Tôn Chí Tân liếc hẳn một cái:“Người có thể vĩnh viễn đem ta giấu ở trong doanh địa không đi ra sao? thế giới bên ngoài quả thật rất nguy hiểm, nhưng nó thật sự rất mở mang, có rất nhiều thứ chờ đợi được khai quật, còn có rất nhiều kỳ ngộ đang chờ được nắm bắt. Chỉ dựa vào trước mắt, qua không được mùa đông. Đói chết, hoặc là mạo hiểm tìm kiếm cơ hội, Naaru, ta tin người sẽ không thể nào không rõ sự khác biệt giữa chúng ”

Tiger nhẹ giọng nói:“Vĩnh viễn thủ một chỗ không được, ta tán thành ý tưởng của Tôn Chí Tân.”

Có chút ngoài dự kiến khiến Tôn Chí Tân nhìn không được nhìn hẳn một cái, Tiger vội vàng lấy lòng nhìn hẳn cười cười, giả thành thật. Tôn Chí Tân đảo cặp mắt trắng dã, không thể không thừa nhận ở một số phương diện Tiger mạnh hơn Naaru, giống câu nói vừa rồi, đã thực tiếp cận với bản chất của đạo lý biết chuyển thì sống, ánh mắt Tiger quả thật xa hơn so với Naaru, vĩnh viễn không cam lòng chỉ bám lấy một mảnh đất.

Tiger ủng hộ thực đúng trọng tâm, thái độ của Tôn Chí Tân cũng thực kiên quyết không cho phép cự tuyệt, Naaru rốt cục miễn cưỡng đáp ứng , gọi Qigeli đến hảo hảo dặn dò một phen, nội dung không ngoài nếu Tôn Chí Tân thiếu một sợi lông, hẳn sẽ bẻ gãy nốt cánh tay còn lại của Qigeli.

Qigeli mặt nghiêm đáp ứng, trong lòng lại không cho là đúng, cái gọi là quan tâm quá sẽ bị loạn, tộc trưởng quá coi thường năng lực của tất đạt lập sát a tô. Hẳn không phải là kẻ yếu đuối, toàn bộ tộc đều đã bởi vì hẳn mà thay đổi.

Bữa tối Tôn Chí Tân nấu một ít khoai sọ, vốn hẳn không định nấu, bởi vì khoai sọ để được lâu , là thức ăn để qua đông rất tốt. Nhưng nghĩ đến một nhà Naaru ngoại trừ Buku lần trước từng ném qua, còn lại mọi người chưa được thử qua hương vị của khoai sọ, cho nên mới nấu. Lần này nấu kiểu khác, không phải luộc chín lột vỏ ăn, mà là sắt miếng, cùng với thịt, rau dại đem nấu canh. Nó ngon, còn điển bụng, không thể tốt hơn được nữa..

Lại lấy thịt hôm nay sẵn về, cắt thành lát, thêm rau dại dùng phiến đá làm rau xào thịt. Hiện giờ trong tay hẳn có con dao Thụy Sĩ, có thể đem thịt cắt thành lát cắt, vì thế còn làm ra được món mới. Còn đừng nói, rau dại là vừa hái , tươi mới vô cùng. trộn thịt đảo một cái, quả nhiên là hương khí nức mũi, bản thân Tôn Chí Tân nghĩ thấy cũng chảy nước miếng.

tiếp theo vẫn là rau dại, dùng nước nấu sôi nhúng một cái là chín, rắc bột nấm khô và nước gừng ép, thêm muối, ăn vào non giòn ngon miệng, phong vị hoang dại mười phần, cũng là một món ngon.

Đang muốn đem canh rau khoai bắc xuống, Tiger dẫn theo một người vào làm quen với Tôn Chí Tân.

Người nọ là thành viên bộ tộc gió biển, bộ dạng cao lớn khỏe mạnh, tướng mạo đôn hậu, gọi là Tamu, đó là người sẽ đưa Tôn Chí Tân sơn động.

Tiger để Tôn Chí Tân làm quen xong, xoay người bước đi. Trải qua sự kiện tối hôm qua, hẳn biết Tôn Chí Tân sợ là không có nửa điểm hảo cảm với hẳn, mà người này tâm cao khí ngạo, giống như kia báo săn đầu đàn, tuyệt không chịu cúi đầu, tự nhiên là sẽ không tự tước thế diện đứng trước mặt Tôn Chí Tân chọc người chán ghét.

Tôn Chí Tân thở dài, vẫn mềm lòng, kêu: “Tiger, chốc nữa nhớ lại đây ăn tối.”

Tiger cước bộ dừng một chút, trên mặt chậm rãi hiện lên một nụ cười cao hứng ngay chính mình cũng chưa ý thức được, hai ánh mắt trong phút chốc liên sáng lên, cảm giác không thoải mái trong lòng cả ngày nhanh chóng biến mất.

“Hào !” Tiger ứng thanh, đột nhiên cảm thấy bước chân đi đường của mình như được gió đưa

Bữa tối tự nhiên lại là một trận tranh đoạt, Naaru và Tiger không hợp, cho nên luận võ trên bàn ăn tiếp tục được triển khai, từ đầu cho đến lúc ăn xong hai người không có lấy một giây yên tĩnh, quả thực là chiến ý cuộn cuộn, khí thế thông thiên. miệng ăn , thức ăn trên tay, liên lấy ánh mắt trừng đối phương, hận không thể hóa mắt thành đao trực tiếp đem đối phương chém chết. Tôn Chí Tân học ngoan , tuyệt không chen vào hướng có khói thuốc súng, miễn cho lại bị đạn lạc không có mắt đoạt mạng.

lúc Rau dại bưng lên mọi người có chút mắt to trừng mắt nhỏ, không nghĩ thứ giống như cỏ dại này cũng có thể ăn. Sau đó do Tôn Chí Tân yêu cầu đều ăn thử, thực ngoài dự đoán mọi người phát hiện chúng nó hương vị không tệ, nuốt trôi hoàn toàn không thành vấn đề – bởi vì vốn dĩ chờ mong dành cho món ‘cỏ dại’ này không cao, cho nên mới cảm thấy tốt hơn so với trong tưởng tượng.

Chỉ là so với Tôn Chí Tân, bốn nam nhân còn lại hứng thú đối với rau dại cũng không lớn như Tôn Chí Tân, bọn họ vẫn thích ăn thịt. Bất quá lúc này điều kiện gian khổ, không có bất luận kẻ nào có thể kiêng ăn. rau dại vốn bởi vì khuyết thiếu nhiều thứ gia vị, chín rồi vẫn đang mang chút vị chất không thể bỏ được hoặc và mùi vị khiến người ta không thích, Tôn Chí Tân nói có thể ăn, mọi người liền đều ăn.

Giống Auge, cực không thích ăn rau dưa, nhưng Tôn Chí Tân phân rau dại cho hần hần vẩn cau mày nuốt hết vào bụng, mừng đến nỗi Tôn Chí Tân rất muốn sờ hần hai cái, khen hần là đứa trẻ ngoan..... Buku thì cái gì cũng không kén chọn, còn rất thích ăn rau dại trộn, bởi vì đây là khẩu vị mới mẻ mà nó cho tới bây giờ chưa từng hưởng qua, trừ bỏ hơi có chút xấp xấp ra, ăn vào cảm thấy vừa giòn vừa sượng miệng, còn ngóng trông bữa sau tiếp tục được ăn. Tôn Chí Tân cảm thấy vẫn là tiểu hắc khuyến nhà mình đáng yêu nhất, rất muốn dùng sức thân hần. Ngoài ra còn có canh khoai sọ, tất cả mọi người đều thích, loại vị nồng đặc thơm mịn này, uống vào miệng lại có thể ném ra chất thịt, thật sự là một món quá ngon miệng.

Cơm tối qua đi bốn người lớn nhỏ một nhà tất cả đều không chịu đi, rất tự giác cầm bình trúc của Tôn Chí Tân rót nước uống. Tôn Chí Tân lại rối rắm , ử rử phát hiện lúc mình làm theo thói quen thời không cũ chỉ làm bốn cái chén, trước mắt bốn người kia mỗi người cầm một cái, chính mình lại không có để dùng..... Cái này gọi là chuyện gì nhỉ ? rốt cuộc ai mới là chủ lều ?

Sau đó đem ra con dao Thụy Sĩ, ngoại trừ Tiger còn có thể nhẫn nại ngồi im, ngay cả Naaru cũng không thể khống chế biểu đạt nhiệt tình thật lớn với nó, nếu thứ này không phải thuộc về Tôn Chí Tân, hần thậm chí sẽ không biết xấu hổ không cần mặt mũi ra tay cướp đoạt.

Không biết xuất phát từ tâm tư gì, Tiger nửa điểm không đề cập đến chuyện trả dao. Tôn Chí Tân đương nhiên cũng không ngờ tự nhiên nói đến, bị đề rất vinh quang chắc ? chỉ là Naaru cũng không ngờ, trước kia chưa thấy qua thứ này , Tiger đến đây lại có , tự nhiên có thể đoán được là lúc đó mình cướp được người, Tiger nhất được đồ. Bởi vậy ánh mắt hần nhìn về phía Tiger lại càng không thoải mái, còn thoáng sinh ra một loại cảm giác nguy cơ, theo bản năng vậy Tôn Chí Tân vào trong phạm vi của mình, bức sạch khí tức của Tiger đi.

dao Thụy Sĩ tinh xảo, phức tạp làm cho Naaru khó có thể tưởng tượng, nguyên liệu tạo nên nó là kim loại hần chưa từng biết đến, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy ngoại trừ tất đạt lap sát a tô trời phái xuống, ai cũng không xứng có được nó . Mà Auge cùng Buku sớm đã ghen tị đỏ mắt, Auge còn có thể tự kiểm chế, Buku sớm đã giống chó Nhật nằm úp sấp trên người Tôn Chí Tân đòi chơi.

“Không được !” Naaru đem Buku bám trên người Tôn Chí Tân như keo dán lồi xuống, nói: “Đó là của Zimmer của người!”

“Hần còn không xác định là của ai !” Tiger tà mắt lạnh lạnh nói. Một bên nhìn chung quanh lều của Tôn Chí Tân, hần còn chưa gặp qua ai có thể đem lều bố trí thành như vậy, làm cho người ta cảm thấy vô cùng thoải mái, ngồi xuống rồi sẽ không muốn động dậy nữa. Người như vậy, dựa vào cái gì mà để cho Naaru có được? Hần hần phải đi theo mình mới đúng!

Buku cố gắng leo trở lại Trên người Tôn Chí Tân, cầu xin nói: “Zimmer, ta không muốn lấy luôn. Cho ta mượn chơi một lát được không? chỉ một lát thôi, ta cam đoan không làm hỏng nó.”

Naaru trước trừng mắt liếc nhìn Tiger một cái mới quát con trai: “Đó là thứ có thể nghịch sao? đó là thứ chỉ Zimmer của người mới xứng có được. Toàn bộ những thứ trong bộ tộc cũng không quý giá bằng nó. Không được ngoạn!”

Tôn Chí Tân đau đầu vô cùng, bốn vị gia này ăn đối uống đã cũng không chịu đi, ở nơi này làm âm ỉ, hóa ra lều của mình thoải mái hơn so với lều của bọn hắn sao? lại thấy Auge đứa trẻ không được tự nhiên kia vẫn đỏ hai mắt nhìn chăm chăm con dao Thụy Sĩ trong tay mình không chịu nói, Tôn Chí Tân cuối cùng mềm lòng chịu không nổi khát vọng trong mắt hắn, đưa dao cho hắn, nói: “Cho người mượn tước tên. Dùng xong trả lại ta. Trước nói rõ ràng, là mượn, đừng mơ ta sẽ cho người.”

Auge không ngừng gật đầu, nhận lấy rồi lại không biết dùng. Tôn Chí Tân cầm về mở dao ra rồi lại đưa qua, Auge nhận lấy, mới tước một cái liền hai mắt tỏa sáng!

quá sắc bén! Không cần tiêu phí khí lực, một nhát lướt qua ngay cả cảm giác trở ngại cũng không có, phiến trúc đã bị tước xuống. Hưng phấn thích thú xoẹt xoẹt vung tay, hai ba nhát là có thể vót ra một cái nhọn hoắt. So với nó, thạch đạo chính là rác rưởi đến không thể rác rưởi hơn!

Nhất thời hưng phấn, Auge hăng hái ra sức làm, cuối cùng ước chừng chế được hẳn một bó tên nhỏ, thẳng đến trong tay đã không còn tài liệu để làm mới lưu luyến không rời trả lại cho Tôn Chí Tân. Mà Buku liền thật cẩn thận lấy dao, bắt đầu dùng nó tước nguyên liệu Auge tước bỏ đi, thật cẩn thận sợ cắt phải mình, tựa như đang cầm thần khí vậy.....

46. Chương 46: Lưới Cá...

Thời gian cứ thế trôi qua, bảy ngày sau ông thối tên không chỉ mỗi người một cái, còn chuẩn bị mấy chục cái dự phòng, đều đã trải qua tình chế lần hai, một là dùng để thay thế nếu bị hỏng, hai là đợi thợ săn dự bị của bộ tộc giồi biển đến thì có cái dùng.

Ông thối tên này thao tác đơn giản, sau một thời gian sử dụng ngay cả phụ nữ và trẻ con trong bộ tộc đều có thể dùng rất tốt. Hay nhất là nó dễ làm, thợ săn không cần tự chuốt tên mà giao cho thành viên khác trong tộc, bởi vậy những người không đi săn thì làm công tác hậu cần, có thể tiếp viện vũ khí cho thợ săn. Tôn Chí Tân vui vẻ thấy chế độ phân công làm việc xuất hiện, nó có nghĩa là tiền phương và hậu phương được phân chia rõ ràng, mọi người đều có thể phục vụ tộc quần càng thêm hiệu quả.

Ngoại trừ ông thối tên của trẻ con sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn không cho thối độc, của phụ nữ có bôi độc, uy lực giống thứ thợ săn sử dụng. Một đám trẻ con và phụ nữ ở trong rừng hái nấm, phát hiện con mồi lấy ông thối tên bắn nó, thường là có thể bắt được, thu hoạch của toàn bộ bộ tộc bởi vậy lại được đề cao. thỏ hoang, hoan thú nhỏ, rất khó tránh được ông thối tên. Trong bộ tộc da thỏ, thịt thỏ, da hoan, thịt hoan cũng nhiều lên. Nhưng trái lại, theo một lượng lớn tộc nhân ngắt hái, số thực vật hoang dại trong rừng như nấm đều giảm mạnh, sớm hay muộn sẽ không còn gì để thu hoạch nữa.

Tới lúc này, Tôn Chí Tân xuống lệnh đình chỉ ngắt hái đồ hoang dại, chỉ cho phép lúc phụ nữ trẻ em vào rừng thu gom củi có thể dùng ông thối tên bắn động vật nhỏ mà thôi. mệnh lệnh như vậy một là bởi vì sau khi thu thập nhiều rồi mà tiếp tục làm nữa sẽ chỉ mất nhiều sức mà thu hoạch chẳng được bao nhiêu, hai là cũng muốn để cho rừng cây nghỉ ngơi lấy lại sức, đây là nhận tri quan trọng mà Tôn Chí Tân dưỡng thành từ lúc mới đến thời tiền sử. Đối với phần thưởng của thiên nhiên cần vĩnh viễn bảo trì một trái tim biết cảm kích, vĩnh viễn không được tàn sát tuyệt, cũng không được đòi hỏi vô độ, nếu không, gieo quả xấu rồi sẽ có lúc tự mình phải thu hoạch.

Hiện tại địa vị Tôn Chí Tân ở trong tộc ngoại trừ Naaru, ai cũng không bằng. Naaru mang theo đám thợ săn ra ngoài săn thú, hẳn chính là lão đại. thái độ Trí giả Esuiké đối đãi Tôn Chí Tân là chặn dê ăn cỏ, hẳn muốn làm gì thì làm, bởi vậy Tôn Chí Tân phản phó chỉ cần truyền xuống, mọi người đều tự giác tuân thủ.

Cũng may Tôn Chí Tân cũng không có tật xấu người khác cho hấn ba phần nhan sắc liền đòi mở phường nhuộm, sẽ không tự nghĩ mình là thiên hạ đệ nhất, hấn đối với ai cũng đều nhiệt tình mà tôn trọng, điểm xuất phát của tất cả những phân phó ban ra đều vì mỗi người trong bộ tộc, bởi vậy mọi người cũng nhiệt tình yêu thương tôn kính hấn, làm việc vô cùng tận lực.

Tôn Chí Tân vừa hướng dẫn thành viên bộ tộc một ít kỹ xảo sinh hoạt, vừa tìm cách xuất phát thăm dò sơn động. Hỏi qua Tiger, nhưng Tiger lại nói ẩn tượng đối với sơn động cũng là mơ mơ hồ hồ, cho nên ngày xuất phát cứ bị Tôn Chí Tân lần nữa rồi lại lần nữa, chuẩn bị thật đầy đủ. Trước mắt là thời đại tiền sử, điều kiện cực kém không nói, hoàn cảnh rất ác liệt, một thoáng sơ ý đều có khả năng đánh mất tính mạng, cho nên nhất định phải cẩn thận rồi lại càng cẩn thận.

Không đi thu lượm, thành viên không đi săn lại nhàn rồi. những người lớn tuổi tiếp tục bắt đầu chế da, đem da đi bảo quản.

Tôn Chí Tân cẩn thận quan sát phương pháp chế da của bọn họ, nó vẫn mới chỉ dừng lại ở giai đoạn sơ bộ nhất. Chính là tiến hành xử lý đơn giản tẩm da vừa lột xuống, cạo sạch mỡ bám ở mặt trong, lại ngâm vào nước sạch một hai ngày, cuối cùng phơi nắng là được. Da thu được sau đó chưa trải qua bước xử lý đặc chế, nên cứng mà dễ rạn, dùng rất không tốt. Tôn Chí Tân chỉ điểm, các lão nhân đem da lột mỏng hơn, độ dày đạt đến mức không nhìn thấy gốc lông nữa, sau đó chịu khó xoa vò thật lâu, sẽ thu được da thành phẩm tốt hơn rất nhiều, nhưng chưa qua đặc chế vẫn không cải thiện được đáng kể về chất lượng. Mà thuộc da, tức là đặc chế da vừa xử lý để cuối cùng thu được da thuộc mềm mại, chắc chắn, lại chống ăn mòn cao, không dễ hỏng biến chất thì Tôn Chí Tân nhất thời vẫn chưa tìm được cách, chỉ có thể chấp nhận dùng tạm cách như vậy trước đã.

ý nghĩ chế da bị chặt đứt, ánh mắt Tôn Chí Tân một lần nữa đặt lên cây đay. Sau khi ngâm, hấn đã thu được nhiều sợi đay, vun ở bãi sông thành gò cao. Trước vì đi thu thập không có thời gian xử lý nó, giờ chấm dứt thu lượm, liền có thời gian chế nó thành thứ mới.

Suy xét điều kiện, se sợi Tôn Chí Tân vẫn quyết định dùng biện pháp nguyên thủy nhất, tức là guồng đá. Cách làm guồng đá thật sự rất dễ, một thanh ngang, một phiến đá tròn mài nhẵn cộng thêm một cây cọc là thành. Lợi dụng trọng lượng của chính guồng đá và trục xoay, tay kia từ trong búi đay rút sợi ra không ngừng nối tiếp vào là có thể se ra sợi đay.

Hiện tại Tôn Chí Tân chính là bạn tốt của phụ nữ, một tay cầm sợi đay thô, một tay cầm guồng đá cổ xưa, làm mẫu se sợi đay như thế nào. Guồng đá được ngón tay hấn kéo trục không ngừng xoay tròn rất nhanh, tay kia liên tục rút sợi từ trong đống đay ra nối tiếp vào, nhờ lực chuyển động, sợi được xoắn chặt, se lại, rồi bị kéo thành từng sợi mảnh. Chính thể động tác làm cho Tôn Chí Tân trăm phần trăm giống một nương tử dệt vải...

Không phải hấn muốn thế, thử nghĩ một đại nam nhân đi se sợi, trong lòng sao lại có thể không ghen khúc. Nhưng không hướng dẫn mọi người học được kỹ năng này, bước phát triển tiếp theo liền không thể tiến hành. Cho nên Tôn Chí Tân dù ghen khúc, vẫn là mặt dày ngồi làm mẫu làm sao dùng công cụ giản dị nhất se sợi.

Tay làm mà trong lòng miễn bàn có bao nhiêu rối rắm. Cho dù là trên bãi sông hơn hai mươi nữ nhân cùng nhau dùng ánh mắt sùng bái mà ngạc nhiên nhìn Tôn Chí Tân, Trong lòng Tôn Chí Tân vẫn là rất khó dâng lên cảm giác tự hào. Cái loại cảm giác này tựa như một tên hề bị bắt ra biểu diễn, giải trí cho mọi người, hy sinh tôn nghiêm bản thân.....

Bạn của phụ nữ a..... Phàm là nam nhân không muốn đem danh hiệu này dán trên đầu.

Đáng sợ nhất là các nàng còn đều khổ thân..... So với nam nhân còn nuy hoàn toàn. To to phía trên, nhỏ nhỏ phía dưới, nhìn không sót một cái gì,..... một chút cảm giác thần bí cũng không có. Điều nói xem nữ nhân phải như xem hoa trong gương, nhìn trắng trong nước, muốn nhìn lại không thể nhìn rõ mới là đẹp nhất. Không phải đã được công nhận rồi sao? tư thái đẹp nhất của nữ nhân vẫn là tư thái nguyên thủy kia: một bàn tay níu chặn che trước ngực, toàn bộ thân mình nửa nằm nửa dựa bên giường, nửa bộ ngực sữa kín kín hở hở chỉ có thể nhìn thấy một khối trắng mơ hồ, đó mới là kinh điển nhất, dụ hoặc nhất. trần hết như vậy, một đám còn thân nhiên như không có việc gì khoa khoa nói chuyện với nhau, giống như trong

chợ, bị đả kích nhất kỳ thật chính là người nhìn — Tôn Chí Tân đồng học, ảo tưởng tốt đẹp về thân thể nữ giới nháy mắt tan biến sạch sẽ, một chút cũng không dư.

Đổi vị trí tự hỏi một chút, làm một người đàn ông thể xác và tinh thần khỏe mạnh, ban ngày ban mặt bị vây giữa một đám phụ nữ quang lỏa sẽ là tình cảnh gì? Đừng nghĩ lung tung, không liên quan đến tư tưởng có lành mạnh hay không, với quang cảnh này muốn không lành mạnh cũng không có phần tâm tư đó, không khí không đúng nha.....T_T..... giống như đem một nữ nhân một cước đá vào phòng tắm nam, mà toàn thể nam đồng chí như chẳng có việc gì tắm rửa, coi mọi người như vẫn đang quần áo chỉnh tề xem người chẳng khác gì một hạt bụi nhỏ. Đổi lại là người, người sẽ thế nào? dù sao Tôn Chí Tân không có cái gan hùm mật gấu đó, lúc bắt đầu còn không chớp mắt chỉ dám nhìn đồ trong tay mình, nhưng rồi một lúc sau thể xác và tinh thần đã mệt nhọc, xem toàn thể nữ nhân đều là khô lâu phần hồng.....

Chúng phụ nữ không biết Tôn Chí Tân suy nghĩ cái gì, chỉ thấy mặt hắn như táo bón, thực thần kỳ chỉ dùng cái thứ đơn giản trong tay liền đem một đồng bùi nhùi biến thành sợi dài. quả thực quá thần kỳ, giống như ma thuật..... Ách, lúc này không ma thuật, ma pháp đi.....

47. Chương 47

Đồng thời chúng phụ nữ cũng không lý giải được ý nghĩa quan trọng của việc Tôn Chí Tân đem sợi dây se lại, tâm tình xem cuộc vui nghiêm trọng vượt xa suy nghĩ muốn tìm hiểu ý nghĩa to lớn đằng sau hành vi này. Đó chính là chỗ làm Tôn Chí Tân nhất: người ngồi đó làm một chuyện có ý nghĩa vĩ đại mà người khác lại không thể lý giải, chỉ xem người như diễn hí kịch giải trí miễn phí cho đại chúng, người có thể vui vẻ nổi sao?

Cũng may chúng phụ nữ đối se sợi vẫn có hứng thú, có người đến thử, phát hiện sợi se ra không chỉ chắc chắn, còn thật tinh tế, phải dùng sức mới giật đứt được. Dây da so ra không có đặc tính này.

Shiren đi đổi muối lần trước có vẻ quen với Tôn Chí Tân, hỏi:“Đây là cái gì?”

Tôn Chí Tân đưa ra sợi trong tay, nói:“ trong tay Ta cầm đây là sợi dây, dùng dây, chính là thứ mọi người ngâm ở bãi sông rất nhiều ngày thu được, se thành. Về phần nó có ích lợi gì, ta bây giờ còn chưa giải thích được. Bất quá hãy tin ta, tác dụng của nó phi thường lớn, cho nên mọi người đều phải học theo ta, cần phải biết se sợi như thế nào, sau đó tận dụng thời gian rảnh đem dây se hết thành sợi, cuộn lại để sau dùng.”

lời Tôn Chí Tân mọi người đều nghe, chúng phụ nữ liền hành động. Trước học Tôn Chí Tân chế làm guồng đá, sau đó se sợi dây.

Thủ pháp se sợi bằng guồng đá một chút cũng không khó, khuyết điểm là kỹ thuật không tốt, phẩm chất sợi sẽ không đều, hơn nữa hiệu suất rất thấp.

Hết thấy nữ nhân thiên hạ đều nói nhiều, nữ nhân thời tiền sử cũng không ngoại lệ, hai mươi nữ nhân ước chừng có thể diễn một đại nhạc kịch. Một đám phụ nữ cùng Tôn Chí Tân bạn của phụ nữ ở trên bãi sông se sợi, mọi người hi hi ha ha vừa se vừa độ kỹ thuật xem ai làm tốt ai làm xấu, lại nói chút bát quái nhà này nhà nọ, cũng là khoái hoạt.

Chỉ khổ Tôn Chí Tân, một người nam nhân cùng với một đám nữ nhân, còn là một đám đàn bà trần truồng, tựa như một vật xanh duy nhất giữa một mảnh đỏ sẫm, đã sắp bị chìm ngập không thở nổi, quả thực không còn là con người, thống khổ gần chết. Trên đường Qigeli lại nhìn một chút, cũng bị đám nữ nhân dọa sợ, nhanh chóng biến mất, rất không có đạo nghĩa để Tôn Chí Tân một người ở lại chịu khổ.

“Tôn Chí Tân, xem ta se thế nào?” Shiren dâng thành quả của, trên mặt rất là đắc ý.

Tôn Chí Tân nhìn thoáng qua, đã thấy sợi kia có thô có mảnh, chỗ thì mảnh như tơ nhện, chỗ thì thô như con giun, so với khi mình mới học còn không bằng. Thật phục vị đại tỷ này, có thể se ra một sợi tuyến như vậy, vẫn là Tôn Chí Tân lần đầu gặp phải. Nhìn lại hình thể của Shiren, cao lớn thô kệch như nữ vận động viên thể hình tiềm kích thích tố nam, trong lòng cũng liền bình thường trở lại. Người không thể cưỡng cầu

một mảnh nữ đi làm chuyện chỉ thực nữ mới có thể làm được, đúng không? kỳ thật Tôn Chí Tân cảm thấy Shiren nữ sĩ nên tham gia săn thú mới đúng..... nàng cao một mét bảy lăm, còn có một thân bắp thịt sung sức, thắt lưng cứng cỏi hữu lực, cặp đùi kiện mỹ thon dài như đùi ếch, hai khối bán cầu trước ngực cũng rất có khả năng là cơ bắp nhiều hơn chất béo, hình tượng tổng thể hiển nhiên chính là một siêu cấp nữ chiến thần!

Chúng phụ nữ tiếp tục se sợi, một bên lẳng phí cây đay, một bên chậm rãi đề cao kỹ thuật. Tôn Chí Tân chấp tay sau lưng ở giữa rừng nữ nhân dạo qua dạo lại giám sát, bỗng nhiên nhớ đến mấy tay quân sự nhà xưởng, hẳn cảm thấy mình như đang nhập vai vào nhân vật này, khác nhau ở chỗ không động thủ đánh người mà thôi.....

Một đám phụ nữ trình độ tương đồng, ngoại trừ vài người đặc biệt tỷ như Shiren nữ sĩ, còn lại đều luyện tập sau một lúc có thể se ra sợi đay đều đều. Trong đó đặc biệt có một nữ nhân nhìn qua thực văn tĩnh, se sợi vừa mảnh lại vừa đều, quả thực có thể dùng làm mẫu, Tôn Chí Tân cũng không bằng nàng.

Tôn Chí Tân đi qua , tinh tế quan sát sợi đay nàng se ra, trong lòng bội phục, hỏi:“Người tên gì ?”

“Arthur.” nữ nhân Văn tĩnh thực lương nhỏ giọng hồi đáp, gương mặt nhìn thoáng qua khuôn mặt tuần tú của Tôn Chí Tân, trên mặt nhanh chóng một mảnh đỏ bừng

Kỳ tích a ! Tôn Chí Tân vẫn là lần đầu thấy nữ nhân tiền sử biết đỏ mặt. Theo bản năng hẳn liền thấp mắt lén nhìn bộ ngực của Arthur một chút, ngô, hình trái đào mật đầy đặn, là loại mà hẳn thích nhất. Tên này..... Soa lại nói trên đời này tiện nhất chính là nam nhân ? Tôn Chí Tân đồng học cuối cùng vẫn không thể ngoại lệ, không xem không thấy.

“Arthur, người se rất khá !” Tôn Chí Tân không chút nào keo kiệt khen ngợi. bản năng nhin không được lại nhìn lén ngực người ta thêm một cái, mặt Arthur liền càng hồng.

Giơ lên sợi đay của Arthur, Tôn Chí Tân nói:“Mọi người đều đến xem, về sau lấy cái này mẫu, se thành như vậy là được.”

Arthur được khen ngợi, vui vẻ mà thẹn thùng. Trước kia nữ nhân trong tộc đều cười nhạo nàng, nói nàng khí lực nhỏ không bản sự, hiện tại nàng cũng có kỹ nghệ, ít nhất nàng se sợi đay rất tốt. Lập tức trong lòng vui vẻ vô cùng, càng thêm thích người đàn ông vừa dễ nhìn vừa có tài trước mắt

Tôn Chí Tân khen ngợi Arthur, lại đến chỗ người kế tiếp chỉ điểm. Chợt nghe mấy người phụ nhân ở nơi nào nói chuyện, trong đó một người nói:“Tất đạt lap sát a tô vừa mới có nhìn lén ngực của người nga ~”

“Thế nào..... sao thế được !”

“Arthur người sao nhìn hẳn chăm chăm thế ?”

“Ta không có.....” Arthur nói.

Nữ nhân kia ha ha cười đến vui vẻ, nói:“Xem cũng vô dụng, hẳn là nam nhân của tộc trưởng, người dành không được .”

Arthur vừa thẹn lại quẫn:“Người nói vậy ! ta không muốn có gì với hẳn.”

“Ai nha, xem thì xem thôi. Hẳn muốn xem ta, ta ưỡn ngực cho hẳn xem ! Ta không phải cũng vậy sao, tất đạt lap sát a tô là nam nhân dễ nhìn nhất trong tộc, ta cũng thích nhìn. Người xem mong hẳn kia, thật rắn chắc ! thật muốn xóc vấy da của hẳn xem thứ phía dưới.”

Tôn Chí Tân nghe được một cái liền lão đảo. Hàn..... Nguyên lai nữ nhân tiền sử mạnh như vậy Ách, chính mình này có tính là bị nữ nhân phi lễ không? .

hắn trên chọc không nổi Mãnh nữ, lúc này chỉ làm bộ như không nghe thấy, xoay người đi đến bên kia, cả mặt chậm rãi đỏ lừ. mấy người phụ nhân Kia thấy hẳn đỏ mặt, lại càng vui vẻ, cứ ở một bên thấp giọng pha trò, đề tài cứ ba câu lại quay về Trên người Tôn Chí Tân.

Toàn bộ buổi sáng mãi cho đến giữa trưa đều có vẻ nhàn, các lão nhân chế da, trẻ con chạy vào trong rừng, các nữ nhân thêm Tôn Chí Tân đứng trông coi, tất cả ở một chỗ se sợi. Đến khoảng hai giờ chiều, ngay cả

Shiren kém nhất cũng có thể se sợi không tệ. về phần tay xảo nhất như Arthur, đã có thể tạo được thành phẩm chất lượng tốt nhất..

Bất quá công tác se sợi này phi thường khô khan, luôn lặp lại đồng dạng một quy trình, các nữ nhân cũng nhàm , một đám yên lặng , không giống buổi sáng lúu rúu không ngừng. Tôn Chí Tân nghĩ nghĩ, cảm thấy phải làm cái gì nâng cao tính tích cực của các nàng, ánh mắt chuyển chuyển đến sông nhỏ bên cạnh, nói:“Đến, mọi người không phải muốn biết sợi dây đến tột cùng có ích lợi gì sao ? thứ nhất, ta nói cho các người, nó trong đó một tác dụng chính là dùng để may đồ. Dùng nó may đồ da, có phải so với dây da tốt hơn nhiều hay không?”

Chúng nữ nhân ngẩn ra, lập tức hưng phấn thảo luận. Đúng vậy, thứ này tinh tế mà chắc chắn, dùng để may da thú thật sự tốt hơn dây da, mà chỗ may lại cũng sẽ chắc chắn tinh mịn

Tôn Chí Tân giơ lên hai ngón tay, lại nói:“thứ hai, nó còn có thể dùng để chế rất nhiều thứ khác , tỷ như, lưới cá.”

“lưới cá là Cái gì?” Lại là Shiren tò mò đặt câu hỏi.

“Từng thấy nhện dệt lưới bắt côn trùng bao giờ chưa?”

“từng thấy.”

“Đó chính là lưới. Hiện tại ta hướng dẫn mọi người dệt một cái , nguyên liệu chính là sợi dây, dệt xong có thể thả lưới xuống nước, so với câu cá hoặc xiên cá tốt hơn nhiều.”

“thế vì sao còn câu cá ?” Shiren bám riết không tha truy vấn.

Tôn Chí Tân nghiêm mặt, đáp:“Vì lạc thú !”

Chúng nữ nữ:“ .”

Thực hiển nhiên người tiền sử không thể lý giải liên hệ giữa sinh tồn và lạc thú, đã có lưới cá hiệu xuất rất cao, vì sao còn biện pháp câu cá kém hơn này? Đặc biệt sau khi phương pháp làm cá nướng phiến đá được truyền ra từ vợ Khang, hương vị ngon lành đó đã lập tức phủ định suy nghĩ cho rằng thịt cá hơi tanh khó ăn của mọi người trong tộc, tất cả đều thật sự chờ mong tương lai được ăn nhiều cá hơn. Cho nên toàn thể các nữ đồng chí đều có hứng thú rất cao với lưới đánh cá, lập tức từ bỏ hăm mộ đối với chuyện ít lâu trước Naaru và Tôn Chí Tân thường ngồi trên tảng đá to bên bờ sông câu cá, sửa thành nhào vào vòng tay quyến rũ của thứ công cụ mới mẻ này.

Vì để dệt ra lưới cá càng chắc mà bền, Tôn Chí Tân lại dạy phương pháp gia cố sợi, mặt khác còn dạy thủ pháp tết ba sợi. Sợi dây được gia cố cuối cùng lại thắt thành đuôi sam quả thực rắn chắc đáng sợ, ra sức kéo cũng kéo không được.

Tôn Chí Tân dệt ra là một loại lưới tên là lưới dính, tấm lưới đan ra không lớn, cá từ thượng lưu bơi xuống lúc xuyên qua sẽ kẹt trong mắt lưới tiến lùi không được, giống như bị dán dính lại, cho nên mới gọi là lưới dính. Hẳn chừa mắt lưới khoảng một tấc rưỡi, cá nhỏ không giữ lại được, cá lớn vừa vụng bị giữ lại, có thể cho con sông nghỉ ngơi lấy lại sức, còn có thể thu được cá lớn khỏe mạnh.

Lưới cá này mất nhiều, dùng ít sợi, đan rất nhanh, hướng chi lưới dính lại không lớn, phạm vi thích hợp là một góc sông tương đối hẹp. Hai mươi mấy người cùng nhau làm, để hẳn một mình dệt lưới, rất nhanh đã xong được một tấm.

mang theo một đám nữ nhân đi kiểm nghiệm thành quả, đem lưới tung vào trong nước, phần dưới dùng dây thừng buộc hòn đá cho chìm sâu xuống đáy, hai đầu lưới thì bảo hai người dùng tay giữ chặt. Kỳ thật lúc sử dụng thực sự có thể dùng phương thức cố định lưới lên gờ đá bên sông hoặc trên bờ, bất quá trước mắt để nhanh chóng nhìn thấy thành quả, lại giúp cho mọi người có cảm giác tham dự, hẳn mới hồ người dùng tay giữ lưới.

Hòn đá như mỏ neo rất nhanh mang đầu vòng chìm vào trong nước, gần như toàn bộ tấm lưới dính đan bằng sợi dây đều chậm rãi biến mất khỏi mặt nước, phần trên còn lại thì được hai người dùng tay níu chặt. sản lượng cá trong sông thực phong phú, trước đây lại không xuất hiện con người đến vớt, số lượng rất là đáng mừng. Bầy cá trong sông lưu đến bơi đi, không khỏi sẽ dính lưới. Rất nhanh , đã có một số cá ngóc

từ thượng lưu bơi xuống dính phải lưới bị nhốt lại, chúng ra sức giãy dụa, giãy đến nỗi lòng bàn tay người đang giữ lưới cũng có thể cảm giác được rung động rất rõ ràng.

hai nữ nhân giữ lưới vừa mừng vừa sợ, kêu lên:“Có cá !”

Tôn Chí Tân cũng cao hứng, hẳn nghĩ phải đợi thật lâu mới có thể thấy hiệu quả, nhưng thật không nghĩ tới dưới sông lại nhiều cá như vậy. Lập tức vùng tay lên, rất khí thế kêu to:“thu lưới !”

Shiren chạy ở trước nhất, một đám người cũng lộn xộn tiến lên hỗ trợ. Lưới nhanh chóng được kéo lên, quả nhiên nhìn thấy có ba con cá mắc ở bên trong đang không ngừng giãy dụa. Một lần thả lưới liền thu được ba con cá, mỗi con đều phải bảy tám lạng. Các nữ nhân mừng đến không khép miệng, ba chân bốn cẳng đem cá kéo xuống bắt lấy ném lên bờ.

Tôn Chí Tân nhìn xem đau lòng, bèn rên kêu lên:“ Đừng níu chặt lưới, lúc gỡ cá thì gỡ thuận phía trước đầu nó, đỡ phá hư mắt lưới. Về sau phải nhớ kỹ, lưới mang theo cá rời khỏi mặt nước trọng lượng của cá sẽ tăng lên, kéo dùng sức quá mức sẽ làm hỏng lưới, cho nên nhất định phải nhân lúc cá còn chưa rời khỏi mặt nước liền gỡ xuống, rồi mới ném lên bờ.”

“Đã hiểu ! đã hiểu !” Shiren kêu to, lại một lần nữa đem lưới thả vào trong nước. Tôn Chí Tân cũng không đi ngăn cản, bởi vì một đám phụ nữ hứng thú bắt cá đều rất cao, hẳn mà ngăn trở thì không khỏi quá vô nhân tính. Chỉ đành đợi đám nữ nhân bớt hưng phấn mới cười tủm tỉm tiếp tục bảo các nàng đi se sợi. Mục đích của hắn là muốn đề cao tính tích cực của các nàng, hiện tại đã làm được .

Một đám nữ nhân thấy thế cao hứng mười phần, nhiệt tình đột nhiên bộc phát, sửa hết bộ dạng vô tình tùy tiện lúc đầu, đều cố gắng se sợi, sau đó sẽ tự đan lưới cá cho riêng mình.

Tôn Chí Tân thấy thế trong lòng vừa động, nói:“Chúng ta cùng nhau làm một cái thật lớn được không ?”

Chúng nữ nhân vốn tin hẳn vững chắc không nghi ngờ, lúc này lại thấy tác dụng của lưới cá, càng không nửa điểm do dự, Tôn Chí Tân nói thế nào liền thế đó. Cho nên thời gian còn lại mọi người đều se sợi dệt lưới, thực sự dệt được một tấm lưới lớn.

Tôn Chí Tân cẩn thận kiểm tra tấm lưới này, ksau khi nghiệm chứng lặp đi lặp lại phát hiện nó quả thật chắc chắn mà vững chãi, hoàn toàn có thể chính thức ứng dụng trong thực tế. Trong lòng mừng rỡ, đem nữ đồng chí tham dự dệt lưới hung hăng khen ngợi một phen, làm cho một đám nữ nhân muốn bay lên tận trời, nói chuyện đều trung khí mười phần.

Phải biết rằng ở thời đại tiền sử, bởi vì năng lực sinh tồn của giới nữ thấp, phải dựa vào nam nhân mà sinh tồn, bởi vậy địa vị có vẻ thấp . Ngoại trừ thị tộc mẫu hệ, trên toàn bộ lịch sử lâu dài, phụ nữ đều là sở hữu của nam nhân, đến thời hiện đại mới thoát khỏi loại trạng thái này, có thể đứng ngang vai với đàn ông chống đỡ cả bầu trời. Nhưng ở thời đại mà sức sản xuất và kỹ thuật đều còn lạc hậu, hết thảy chỉ dựa vào lực lượng và thân thể để thu được, cấu tạo sinh lý của nữ giới đã quyết định địa vị của họ. Dù sao nữ cường nhân siêu cấp như Shiren cũng là ngoại lệ cực nhỏ.

Thậm chí lúc đặc thù hoặc gian nan, các nàng có thể bị đem đi trao đổi, đổi lấy súc vật, thức ăn hoặc các vật tư sinh hoạt khác. Hiện tại Tôn Chí Tân dạy các nàng kỹ năng, khiến các nàng cũng có được càng nhiều kỹ năng có thể vì sinh tồn của bộ tộc mà cố gắng, không thể nghi ngờ chính là đề cao địa vị của các nàng, khẳng định năng lực của các nàng, sao có thể khiến các nàng không vui mừng ? nói cách khác, vị trí bạn của phụ nữ này của Tôn Chí Tân vững chắc không thể vững chắc hơn

48. Chương 48: Tiger Tâm Tư...

Thêm một lúc lại sắp đến giờ cơm tối, một đám nữ nhân liền ai về nhà đó. Tôn Chí Tân một mình một người chậm rãi đem tấm lưới lớn kia cuộn lại, mang về lều của mình.

Buổi chiều các nữ nhân cao hứng phần chần thỉ nghiệm lưới cá hơn mười lần, ước chừng bắt được khoảng mười hai mươi ba cân cá. Tôn Chí Tân một con cũng không lấy, mười hai, mười ba cân cũng không đủ để hai mươi mấy người chia nhau, đơn giản bảo Shiren giữ hết, muối xong phơi nắng, gộp luôn vào thức ăn dự trữ cho mùa đông.

Tôn Chí Tân đem lưới cá để ở sau sau chui vào trong rừng cây đi hái chút rau dại, lại ở trên cây khô phát hiện chút mộc nhĩ, liền đem hái hết trở về, buổi tối làm mộc nhĩ xào thịt, làm thêm một món rau nhẹ như hôm qua. thủ pháp chế biến thức ăn này trước kia chưa xuất hiện, tất cả mọi người cảm thấy hứng thú, mà Buku thích ăn rau, đồng thời vì thân thể khỏe mạnh cũng phải bổ sung vitamin, cho nên Tôn Chí Tân đang ý đồ cải thiện thói quen sinh hoạt của nhà Naaru. Mấy ngày hôm trước vô ý thấy Auge có hiện tượng chảy máu chân răng, đây là rõ ràng biểu hiện thiếu vitamin, cho nên rau này đưa trẻ chết tiệt kia không muốn cũng phải ăn !

Lại tùy tay hái mấy đóa hoa cúc dại, trở lại trong lều nấu một bình trà hoa cúc, mới bắt đầu động thủ thái rau

Mấy món nhẹ làm nhaoáng cái là xong, mà thịt để ăn hiện tại đều là phân hôm nào ăn hôm đó, phần dư đều đem đi muối chuẩn bị qua mùa đông, vốn không có sẵn, phải đợi Naaru bọn họ sẵn thú trở về mới có.

Bất quá một lát sau Buku từ trong rừng chạy ra, chia tay đám bạn, lập tức chạy tới chỗ của Tôn Chí Tân.

“Zimmer ! xem ta săn được cái gì ?”

Tôn Chí Tân liếc một cái liền vui vẻ, đó là một con chồn, còn không tiểu, năm người ăn tuy nói không đủ, nhưng thêm cơm cũng không tệ . Loài này chất thịt non mịn, muối một chút thì phong vị độc đáo, mà ăn tươi cũng một đạo mỹ vị. Tôn Chí Tân đem nó đi muối, treo bên ngoài để gió hong khô. Con mồi trẻ con săn được như thế này, không thuộc phạm vi phân phối, muốn xử lý thế nào thì xử lý. Đạo này tiểu gia hỏa này rất có bản lĩnh, đi vào rừng một lúc hoặc ít hoặc nhiều có thể mang về một ít con mồi.

Nghĩ nghĩ, lại đem mười con thanh mi Buku săn trước đó xuống, dùng nước rửa rồi cho vào nồi chưng. Thanh mi Buku thỉnh thoảng vẫn săn được, Tôn Chí Tân ngại chúng nó ít thịt không ăn, đem muối rồi để ra ngoài hong gió, hiện giờ tích được không ít, có thể ăn đã một trận còn thừa.

trước đây Tôn Chí Tân làm không ít loại chuyện này, cầm cung đi đánh Ma Tước, mang về nhà cho mẹ làm lông rồi ướp muối và hương liệu, để ra ngoài trời cho gió thổi khô, làm thành một món ăn vặt có phong vị độc đáo. lúc Ăn có thể chưng hoặc xào, xào thì thơm, chưng thì mềm, mỗi loại một phong vị. Khi đó cha vẫn còn, hai cha con cùng nhau xé thịt Ma Tước muối ăn, cái loại thịt mặn thơm nhai sướng miệng này vô luận nhậu kèm với rượu hay ăn không cũng đều thập phần mỹ vị. Hiện tại nghĩ đến, hồi ức khi cùng cha xé thịt ăn chung ấm áp vô cùng, là một trong những khoảng thời gian vui vẻ vốn không nhiều lắm lúc ở cạnh cha trong trí nhớ của Tôn Chí Tân.

lúc Naaru vào liền thấy Tôn Chí Tân nhìn nồi xuất thần, toàn bộ lều đều là mùi thịt muối, chỉ là người nọ không biết suy nghĩ cái gì, biểu tình có chút ngốc, lại có chút ngọt ngào, ánh mắt xuyên qua nồi không biết lang thang đến chốn nào.

“Tiểu tân, đang nghĩ cái gì ?” Không có người ngoài, Naaru hay cách gọi thân thiết này để gọi hắn.

Tôn Chí Tân đột nhiên phục hồi tinh thần lại, ngượng ngùng nói:“Không có gì. Người đã trở lại.”

Naaru ửng thanh, nói:“Không nghĩ tới Tiger cũng không tệ lắm, là một tay săn giỏi. Luyện tập hai ngày đã có dáng vẻ của một thợ săn không tệ . Hôm nay săn được trâu rừng không thiếu công lao của hắn!”

Lần đầu tiên nghe thấy Naaru khen Tiger , Tôn Chí Tân có chút ngạc nhiên. Kia hai người không phải vẫn không ưa nhau sao ? lập tức lại thoải mái, Naaru tính cách hào phóng, không phải loại người hay mang thù, nghĩ đến hắn thấy Tiger vĩ đại, sẽ không bởi vì hai người khó chịu liền gạt bỏ ưu điểm của hắn. Nghĩ đến đây Tôn Chí Tân không khỏi nhìn Naaru thêm vài lần, nam nhân lòng dạ rộng lớn như thảo nguyên làm cho người ta không có cách nào không sinh hảo cảm.

sau đó Tiger liền cùng Auge cùng nhau tiến vào lều của Tôn Chí Tân, trên vai Tiger khiêng một cái chân trâu rừng lớn, xem ra là công sản thú hôm nay.

Auge tự rót cho mình một chén nước, uống một ngụm liền nhắm mắt, sau đó chẹp chẹp ba cái, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch. Rồi sau đó lại rót thêm hai chén, một ly đưa cho Naaru, một ly đưa cho Tiger. Tôn Chí Tân nhìn chỉ cười thầm trong lòng, Auge đưa trẻ không được tự nhiên này có không được tự nhiên mấy đi nữa cũng giống như những người khác, anh hùng trọng anh hùng, xem ra biểu hiện của Tiger hôm nay nhất định thập phần nổi trội xuất sắc, mới dùng hành động anh hùng của mình chinh phục được Auger. Nghĩ đến đây không khỏi lại có chút ghen tị, lúc nào mới có thể đến phiên mình đi săn thú, cũng được biểu hiện một chút đây?

Tiger nâng chén uống một ngụm, cũng giống Auge nhắm mắt, xem ra một chốc không tiếp thụ được hương vị hoa cúc đại.

“mùi vị gì vậy?” Tiger hỏi.

“Hoa cúc đại.” Tôn Chí Tân đáp, lại giải thích: “cúc đại đem nấu nước uống, có thể thanh nhiệt giải độc, như các người cả ngày đội nắng bên ba, rất nên uống nó hạ nhiệt. Nghe ta, uống nhiều một chút, uống thêm mấy ngụm sẽ thích ứng mùi vị kia, sau đó sẽ phát hiện nó sau đắng có ngọt, tươi mát mà hợp lòng người, hương vị kỳ thật không tệ.”

Naaru cùng Tiger nghe được cái hiểu cái không, nhưng biết Tôn Chí Tân vì bọn họ chuẩn bị nước hoa cúc này là vì tốt cho mình. Hai người trong lòng đều dâng lên cảm giác ấm áp được người quan tâm, uống hết trong chén lại rót thêm trà cúc từ trong bình chậm rãi uống. Không cần nói, trong nước có hương vị hoa cúc, mới uống sẽ không quen, nhưng uống thêm mấy ngụm sẽ cảm nhận được trong mùi vị thảo dược kia có một cổ thanh lương ngọt lành, cảm thấy so với nước trắng ngon hơn.

Đặc biệt Tôn Chí Tân hạ nhiệt của trà hoa cúc xuống vừa đúng độ, tức là không nóng đến khó có thể nuốt xuống, cũng không dùng nước sông làm lạnh, bởi vì săn thú là hoạt động kịch liệt, khiêng con mồi to nặng chạy về doanh địa cũng không phải chuyện thoải mái gì, cho nên uống đồ quá lạnh đối với thân thể không tốt lắm. Ngược lại nhiệt độ không nóng không lạnh này, uống không phỏng miệng, vào bụng rồi cổ cảm giác mát kia liền chậm rãi từ trong r

Nhâm nhi trà hoa cúc trong chén, trong một chốc hai người đều cảm thấy Tôn Chí Tân tri kỷ đến cực điểm, bên người nếu có người như vậy làm bạn là niềm hạnh phúc lớn nhất trong cuộc đời. Hai nam nhân liền không hẹn mà cùng nhìn thoáng qua Tôn Chí Tân, lại nhìn về phía đối phương, trong mắt tia lửa điện bùng bùng bắn ra bốn phía

Tôn Chí Tân không có thấy Một vòng ánh mắt đánh giá, lực chú ý tất cả dồn vào thanh mi trong nôi. Mà Auge lại thềm thường con dao Thụy Sĩ của hắn, Tôn Chí Tân không có cách nào chỉ đành đưa cho hắn, Auge hứng thú mở lưỡi dao, dùng biểu tình giống như cúng bái hoặc ở trong phòng thí nghiệm đi cắt chân trâu. Buku tự nhiên là dính lấy anh trai, chuyên chú nhìn hắn cắt chân trâu, bộ dáng khiến Tôn Chí Tân liên tưởng đến mấy đứa nhỏ ở hiện đại không có tiền mua máy chơi game, liền đứng ở bên cạnh máy chơi game hết sức chăm chú xem người khác chơi. Tương tự dữ dội cỡ nào.....Đều si mê mà thần hồn điên đảo, cứ như cái người đang cắt thịt chính là mình vậy.

Tôn Chí Tân nhìn một cái liền nhịn không được cười đến đau bụng. nghe tiếng cười ha ha, Naaru cùng Tiger đều quay mắt xem hắn, sủng nịch và dung túng trong mắt tự nhiên cũng giống hệt nhau.

Cơm tối là một nhĩ xào thịt, một món rau mát lành giống như đêm qua, món chính là cái chân trâu mới được chia về. Tôn Chí Tân lần này dùng phương pháp nướng thịt Brazil, đặt chân trâu lên cái giá vừa dựng tạm xoay nướng. Vừa nướng vừa quét từng lớp tương thịt vụn lên, nướng chín một tầng trên mặt là lập tức dùng dao cắt xuống, tuần hoàn như thế

Phương pháp nướng thịt này cái hay nhất là chỗ vừa chín liền bị cắt xuống ăn, không cần đợi chín hết mà bị khô, bảo lưu hoàn toàn nước thịt ngon ngọt, ăn vào miệng một chút cũng không có cảm giác dai nhai không được, quả nhiên là vừa nộn vừa ngon, kết hợp với đồ chấm mà Tôn Chí Tân phối chế, mọi người ăn hô to đã ghiền.

thấy kia chân trâu kia ở trên lửa không ngừng quay, mỡ chảy xuống lửa bắn lên, lóe lên một ngọn lửa đỏ cam nho nhỏ, lại tản mát ra mùi thiêu nướng mang theo vị cháy sém, như rượu ngon làm say lòng người.

Một tảng chân trâu bị nướng xém bên ngoài, nước mỡ bao quanh, trong màu vàng kim bắt mắt lộ ra sắc đỏ, ăn vào miệng tươi ngon trơn truột, làm cho người ta ngay cả đầu lưỡi cũng muốn nuốt luôn vào.

Tới lúc này Tiger đã bội phục sát đất đối với tay nghề của Tôn Chí Tân, trong lòng lo âu về sau nếu không được ăn đồ người này làm, thức ăn khác hẳn làm sao mới nuốt trôi đây?

Cơm tối qua đi tất cả mọi người đều ăn quá no, lưỡi biếng ở tại chỗ không chịu nhúc nhích. Tôn Chí Tân đi rửa nồi trở về, lại đem thanh mi chưng lấy ra cho mọi người nhâm nhi.

Mọi người vốn đã ăn no, nhưng ngửi mùi thanh mi vẫn không nhịn được, mỗi người lấy mỗi con tỳ xé ăn. Thanh mi muối phơi gió chất thịt dai mà khô, ăn vào cả miệng thơm hương, càng ăn càng ra vị. Mà thịt nó ít, vĩnh viễn không thỏa mãn cảm giác no nê, cho nên lưu lại cảm giác thèm thuồng, một khi đã ăn thì rất khó dừng lại.

Auge cùng Buku hai anh em thân thân thiết thiết chia nhau thịt chim, bọn nó phát hiện một dụng cụ trong bộ dao Thụy Sĩ có thể dễ dàng tách thịt thanh mi. Hai anh em ở một chỗ chơi đến mặt mày hớn hớn cảm thấy tách thịt còn vui hơn ăn.

Tôn Chí Tân đột nhiên nhớ tới cái gì, đem tấm lưới đã cuộn lại kia lấy ra đưa cho Tiger :“ cho người.”

“cái gì vậy?”

Tôn Chí Tân l ác liệt thừa nước đục thả câu, nói:“Người nhìn trước đi đã”

Tiger mở lưới cá ra, toàn lỗ nhỏ, vẫn không hiểu được là cái gì. Nhưng trong lòng cảm thấy nguyên liệu làm ra nó thật mới mẻ, chưa từng thấy qua, thử tách sợi dây trên lưới ra nhìn cho kỹ.

Tôn Chí Tân đen mặt, giành lấy lưới cá sợi dây đang bị Tiger dỡ ra nghiên cứu, tức giận làm mẫu nói:“Giống như vậy, trước đem nó ra biển. Buộc với vật nặng để một đầu trầm xuống biển. Để hai người có sức lớn kéo nó di chuyển, sau đó.....cần chừng bảy, tám người phụ vào kéo lên bờ. Người nghĩ đi, phạm là cá bị nó thu vào, đến khi khép lưới lại, có phải đều tụ lại trong lưới không? Khi đó có thể dễ dàng thu hoạch. Thứ này là công cụ chuyên dùng để bắt cá, gọi là lưới đánh cá, là ta cùng phụ nữ trong tộc dệt cả buổi chiều hôm nay mới xong.”

Tiger nghe được vừa mừng vừa sợ, là một tộc trưởng bộ tộc gió biển sinh hoạt ven biển, nghe Tôn Chí Tân thuyết minh sao có thể không hiểu được tác dụng của còn lưới cá? trong khoảnh khắc ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng đều mơ hồ một tầng vui mừng, có công cụ này, thu hoạch cá của thành viên bộ tộc nhất định tăng lên, thực là một thứ khó lường.

“Thật sự cho ta ?” Tiger mừng rỡ cảm thấy có chút không chân thật.

Tôn Chí Tân cười nói:“Đương nhiên là cho người. bộ tộc thợ săn không ở ven biển, làm sao dùng được tấm lưới lớn như thế? loại lưới này là lưới kéo, thích hợp đánh bắt cá ở bãi biển bằng phẳng rộng lớn, mà bộ tộc thợ săn chỉ có sông nhỏ, thích hợp dùng lưới dính loại nhỏ.”

Tiger vui vẻ rạo rức nhận lấy lưới cá, kim lòng không được dùng ánh mắt lờ lờ tỏa sáng nhìn Tôn Chí Tân:“Vì sao đột nhiên nghĩ đến đưa cái này cho ta ?”

Tôn Chí Tân vui vẻ, cười nói:“Rất cuộc là ta gốc hay người gốc ? bộ tộc gió biển của người dựa vào ra biển bắt cá mà sống, cần nhất công cụ phù hợp. Chẳng lẽ người nghĩ không ra? công dụng thiện.....” Lập tức lại sửa lời, nói:“Dùng công cụ phù hợp, đương nhiên có thể đổi lấy thu hoạch lớn. Dùng thời gian ít nhất thu càng nhiều cá, nhờ đó thu được càng nhiều thức ăn, như vậy không chỉ có thể cải thiện toàn bộ sinh hoạt của bộ tộc, càng có thể tận dụng thời gian tiết kiệm để làm muối, hoặc là phát triển các phương diện khác. Đừng nói với ta người không hiểu đạo lý này !”

Biết ! đương nhiên biết ! chỉ là Tiger cho tới bây giờ vẫn không nghĩ Tôn Chí Tân sẽ làm ra một thứ như vậy tặng cho hắn. Sau đêm đó hắn đã nghĩ người này đối với hắn chán ghét cực điểm, tuyệt đối không chịu giúp mình cùng bộ tộc của mình. Nhưng hắn nghĩ nhầm rồi, người này so với hắn tưởng tượng lòng dạ rộng lớn hơn nhiều, thiện lương khảng khái, không câu nệ tiểu tiết.

“..... Hiện tại hai bộ tộc hợp tác đối phó với mùa đông tàn khốc, bộ tộc gió biển thu hoạch nhiều hơn đồng nghĩa bộ tộc thợ săn có nhiều cơ hội ra tay làm việc khác hơn, tỷ như.....”

Tôn Chí Tân tiếp tục nói, Tiger đã không chú ý nghe nữa , chỉ cảm thấy trên mặt người này như là tỏa ra một tầng ánh sáng nhợt nhạt, mi kia, mắt kia, mũi kia, môi kia, tổ hợp cùng nhau đẹp đến tận cùng !

Người này hẳn thề phải có được! hiện tại đã không còn liên quan sự sinh tồn và phát triển của bộ tộc nữa, chỉ là hẳn muốn người này. Chỉ có thể mà thôi.

Từ khi bắt đầu gặp mặt, tâm động, tâm động, rồi lại tâm động, người họ tựa như một điểm sáng khiến người ta không thể kiềm chế hướng về hẳn. Trước kia trong đầu hẳn còn không kiên định ý niệm này, bởi vì trong đó hỗn tạp không chỉ đơn thuần tâm tư muốn mượn lực của hẳn làm cho hiệu quả và lợi ích của bộ tộc trở nên lớn mạnh, khi đó hẳn chỉ là muốn năng lực của người này, mà không phải muốn người này. Chỉ bởi vì muốn đạt được năng lực của hẳn không thể không cùng Naaru cướp đoạt quyền có được người này. Mà hôm nay hẳn uống ly trà cúc đầy tâm ý kia tâm tư đột nhiên trở nên thanh minh. Hẳn thích người này, không bỏ được người này, muốn cùng hẳn cùng nhau sinh hoạt, muốn ngày ngày thấy tiếng cười sang sảng của hẳn, muốn nghe hẳn tùy tiện nói chuyện, muốn tùy thời đều có thể uống trà hoa cúc đầy tâm ý!

Cái khác Tiger còn chưa nghĩ minh bạch, ngay cả một tầng tâm ý sâu xa của mình. Nhưng đối với người như hẳn mà nói, hiểu được như vậy là đủ rồi. Chờ đến khi hẳn có được người này, những tâm ý không hiểu rõ khác có thể chậm rãi suy nghĩ, cả quá trình nhất định sẽ vô cùng động lòng người mà vui sướng

trong Khoảnh khắc, ánh mắt Tiger liền tràn ngập tính chiếm đoạt nguyên thủy của đàn ông, lại sợ bị người nhìn thấy, nhanh chóng cúi đầu, uống trà che dấu tâm tình của mình. So với Naaru, tâm tư của hẳn thật sự là sâu hơn nhiều lắm, biết rõ trước mắt Tôn Chí Tân đối với hẳn sợ là không có gì hay ho. Nhưng hẳn một chút cũng không giận, tương lai còn thời gian, hẳn muốn một chút một chậm rãi tiến vào trái tim Tôn Chí Tân!

sắc mặt Naaru sớm đã đen, tràn đầy ghen tuông nhìn chằm chằm lưới cá trong tay Tiger, lại nhìn Tôn Chí Tân, ánh mắt cực kỳ bất mãn. Hẳn cũng chưa từng cho mình bất luận thứ gì, lại tặng tên khốn khiếp kia một tấm lưới cá. Khó chịu, cực kỳ khó chịu !

49. Chương 49: Thổ Lộ

Sau bữa tối hôm nay không khí có chút không phù hợp, ngoại trừ Auge cùng Buku hai anh em ở một bên cao hứng nghịch dao Thụy Sĩ, hai tên người lớn đều trưng cái bản mặt người chết, nhìn Tôn Chí Tân thiếu chút nữa hình thành tâm lý táo bón.

Gặp quỷ ? hay là hôm nay cơm tối mình làm không ngon ? không đúng, hai người kia ăn cứ như quỷ chết đói đầu thai, còn sợ mình ăn ít. Phù thùng? tiền mãn kinh? đi nguyệt đền muộn? tìm phiền phức? ách..... Vô luận là loại nào, không liên quan đến mình .

Bởi vậy có thể thấy được Tôn Chí Tân đồng học cảm tính thật thấp, chính mình nghiêm nhiên thành tâm bảo cũng chưa cảm giác được.

Auge nghịch dao đến mê, giống như người nghiện thuốc phiện, Tôn Chí Tân chịu không nổi đoạt lại dao, đứa trẻ không được tự nhiên kia rốt cục đồng ý hậm hực mang theo Buku trở về lều của mình. Naaru và Tiger tiếp tục mất to trừng mắt nhỏ đối chiến, ước chừng là loại pk tinh thần này rất tốn sức, nhị vị gia vẫn không rên một tiếng đầu đến gần chín giờ mới đi. là chuyện gì a ? toàn người cực phẩm..... Thật vất vả tiến bước bốn vị đại thần, Tôn Chí Tân cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, nằm trên tấm da gấu trong lều của mình nghĩ ngợi.

da gấu là Naaru đưa tới, gấu hoang tất cả đều là hung mãnh không dễ chọc, muốn săn được nó phải tiêu phí không ít đại giới và tinh lực, cho nên toàn bộ trong doanh địa người có thể sử dụng da gấu không nhiều lắm. không phải do nó thoải mái, chưa thuộc da, vô luận như thế nào cũng không thoải mái. Theo 1 góc độ nào đó, nó đại biểu cho thân phận và địa vị bất phàm nào đó, kiểu như trao phần thưởng và huân chương.

Tôn Chí Tân biết trong toàn bộ doanh địa có tư cách sử dụng da gấu có Naaru, Tiger , Esuiké, Khang, Qigeli hình như cũng có một tấm, còn lại chính là chính mình. Tôn Chí Tân sau khi biết ý nghĩa đại biểu của da gấu cũng rất , ai lại đi thích cái này? lại chưa qua đặc chế, cứng rắn thum thum gai gai, lông cũng lìa chia chỗ này một hướng chỗ kia một ngã, giống như bị chà đạp. Nhưng khi Naaru mang tới lại rất cao hứng,

giống như đang tặng Tôn Chí Tân một lễ vật muôn phần quý trọng, Tôn Chí Tân chỉ đành nhận lấy để trong lều, sau đó lại đi hái rất nhiều cỏ khử mùi đến khử mùi lạ trên da gấu. Không có cách nào khác, hấn trời sinh dễ mềm lòng, Naaru vui vẻ như vậy, hấn cự tuyệt không được.

Còn sớm mới khuya, dạy một đám phụ nữ se sợi cũng không phiền hà, Tôn Chí Tân nằm ở trên tấm da gấu một chỗ ngủ không được, liền cứ vậy nhắm mắt chợp mắt.

Muốn tâm sự? Tôn Chí Tân một người nam nhân tùy tiện, cũng không phải cao nhân thương xuân thu buồn ôm ấp tình cảm. Muốn hấn thương xuân thu buồn luận bàn thiên lạnh cá thu, trừ phi trời sụp !

Nói thực ra hấn đối với sinh hoạt hiện tại còn khá hài lòng, không cần cả ngày bị vây trong trại thái người đề người như hiện đại, không lục đục với nhau làm cho người ta kiệt sức, sinh hoạt mỗi ngày đều rất phong phú, thực sự thích ý. Nếu không phải mỗi ngày lại càng gần với nguy cơ mùa đông, mông mình lại chịu uy hiếp, quả thực hoàn mỹ !

Ngô, có chút hoài niệm cuộc sống về đêm kiếp trước, bởi vì có thể cùng bạn bè cùng đi uống bia, karaoke, cầm máy tính cày CS, còn có cả một ổ cứng phim người lớn chiến đấu, chính là loại phim có động tác độ khó cao mà nam nhân đều thích có tên gọi bắt đầu bằng chữ cái A ý. Mutou Ran, Iijima Ai, Aoi Sora, lâm chí linh, còn có n số những av muội muội khác, ca chảy nước mắt theo vĩnh biệt các người..... Các người trăm ngàn phải bảo trọng thân thể, đừng gặp nam nhân liền ngủ, hãy chọn một người tốt cho mình đi. Từ không phải đã viết rồi ư ? bác ái hòa và hạ lưu kỳ thật rất nhiều điểm tương đồng, ca đã ra đi, các em cũng đừng tiếp tục bác ái nữa.

Đang nằm nhớ thương thân mình tuyết trắng của xx muội muội, mơ mơ màng màng chuẩn bị ngủ. Ngay khi sắp nhắm mắt nhập giấc, cũng không biết như thế nào , tuyết trắng trong suốt thân mình của thương tình không muội muội đột nhiên đã bị đổi thành thân thể màu cổ đồng tinh trắng dương cương của Naaru, còn có cái gậy cứng như gỗ dưới thắt lưng kia, lớn như định hải thần châm của Tề Thiên đại thánh nhìn thấy ghê người. thỉnh linh Tôn Chí Tân cả người lạnh run —

Tĩnh.

Đương nhiên không phải lạnh run giống Trư Bát Giới bị xuân thập tam nương đánh trong tây du lý, chỉ là đơn thuần lạnh run.....

“Tôn Chí Tân.”

Ai gọi ta ? vừa đem thân thể nóng rẫy của Naaru đuổi ra khỏi đầu, thần trí còn có chút mơ hồ.

“Tôn Chí Tân.”

Lúc này Tôn Chí Tân nghe rõ rồi, gọi hấn là Tiger .

không nghe thấy Tôn Chí Tân trả lời, Tiger liền gọi tiếp:“Tôn Chí Tân.”

Nói thật, phát âm của Tiger thật sự rất chuẩn, không giống Naaru, đến giờ kêu ba chữ Tôn Chí Tân còn quai quái , giống người Mĩ nói tiếng Trung, âm điệu cũng không rõ. thanh âm của hấn không trầm thấp hùng hậu như Naaru, giống như như cả trăm cái chuông rung lên trong lồng ngực, mà là trong dịu dàng lộ ra trong trẻo nhưng lạnh lùng, lại đặc biệt dịu nhẹ, âm cuối mang theo hòa âm độc đáo như trượt băng nghệ thuật, cực giàu sức cuốn hút.

Nếu nói thanh âm của Naaru giống đàn violon xen trầm thấp, như vậy thanh âm của Tiger chính là saxophone đầy mạnh mẽ, đều là thứ tiếng sức quyến rũ thành thực điển hình. Hấn ở ngoài lều thấp giọng gọi, kích thích thính giác của Tôn Chí Tân từng đợt tê dại. Bất quá Tôn Chí Tân tạm thời không định đáp lại, Tiger cũng không phải là Naaru, tính xâm lược phát ra trên người hấn không thể so với đại hình khuyển Naaru trung hậu hàm hậu, rất không an toàn.

Trước kia, Tôn Chí Tân còn không biết chuyện đàn ông với nhau, hiện tại được Naaru mở mang, biết nam nhân cũng có thể cùng nam nhân gì gì đó, cho nên ẩn ẩn ý thức được nguy cơ. Thời đại đã thay đổi, trước kia là nữ tử nửa đêm gặp riêng nam tử không an toàn, có khả năng thất trinh . Hiện tại nam tử nửa đêm gặp riêng nam tử cũng không an toàn, có khả năng mông gặp nguy..... Rõ ràng trăn không quan tâm hấn, người này giống Naaru, cũng là cái loại nguội nóng không chê, mặt nhợt đều

ăn. Huống hồ Naaru tốt xấu cũng xem như là tái hôn, xuống tay còn có điểm đúng mực. Tiger chưa từng kết hôn, ở hiện đại gọi là gì ? nga, đối với việc kia chính là loại chiến đấu phải kỵ nhất, mà nghe nói còn chưa khai đao, không muốn thánh hôn đá mài dao cho hấn, cho nên giả chết làm rùa là an toàn nhất.

50. Chương 50

Chỉ là kẻ kia cứ ở ngoài lều gọi, trình độ cứng cổ cố chấp này không khác nào chuông điện thoại đổ mãi không thôi.

“Tôn Chí Tân, ta biết ngươi không ngủ , đi ra nói chuyện một lát.”

Dừng dừng, Tiger lại nói:“Chẳng lẽ ngươi muốn vĩnh viễn trốn tránh ta không gặp ? cùng sinh hoạt trong một doanh địa, ngày ngày đều phải gặp , ta còn ở đây ăn cơm, ngươi như vậy có phải vẫn giận ta không tốt. Đi ra tâm sự đi, đêm nay ánh trăng đẹp lắm. Hai bộ tộc hiện tại cùng một chỗ, ngươi không muốn hiểu bộ tộc gió biển nhiều hơn một chút ?”

Tôn Chí Tân giật mình, nhưng đột nhiên đối với Tiger có chút hảo cảm. Đêm đó hấn lên vào lều của mình mình giận thế nào hấn chắc hấn còn nhớ rõ, hiện tại lại giữ quy củ, chỉ đứng ở bên ngoài gọi, người không ra không vào.

Rốt cuộc có nên đáp lại hấn một tiếng không ? dù sao không ngủ cũng không tán gẫu, sắc trời cũng sớm, ra ngoài tán gẫu một lát hình như cũng không có gì. Bất quá, vì sao cảm giác lại hơi kì quái ? khẩu khí người nọ ở bên ngoài gọi hấn kia, rất giống bạn trai ở ngoài cửa sổ đầu tường gọi bạn gái, giống như hi người ra ngoài vụng trộm yêu đương hay thấy vậy.

Xong rồi, Trong lòng Tôn Chí Tân đột nhiên chợt lạnh. Tiger muốn hấn nửa đêm ra ngoài nói chuyện, hấn cũng có thể tưởng tượng đến yêu đương vụng trộm, không lẽ thực sự bị Naru bẻ cong ? không cần a.....

Tiger lâu gọi không thấy, lại thay đổi khẩu khí:“Tôn Chí Tân, Tôn Chí Tân, tân tân, tân tân.”

Tinh tinh ? ! ngươi mới là tinh tinh, mẹ ngươi là tinh tinh, ba ngươi là tinh tinh, “” cả nhà ngươi đều là tinh tinh !

Tôn Chí Tân nổi nóng, cả giận nói:“Kêu la cái gì ? vội về chịu tang à ?”

trở mình từ trên tấm da gấu đứng lên, đi ra lều, liếc một cái đã thấy Tiger dưới ánh trăng.

liếc một cái như vậy, Tôn Chí Tân liền giật mình.

Lần đầu thấy Tiger , Tôn Chí Tân đã nhận ra tên nhìn như hải tặc viking nay nhìn rất được. Nhưng khi một lần nữa ở dưới ánh trăng nghiêm túc nhìn hấn, mới phát hiện người này thực sự đẹp lắm lắm !

Hấn giống như trời sinh dường như để dành cho ban đêm , không giống Naaru, người nọ là vì ban ngày mà tồn tại. Tiger dưới trời đêm, hình thể thon dài kiện mỹ, tựa như một báo săn hình người. Ánh trăng chiếu lên bộ ngực khỏe mạnh của hấn, những khối cơ bụng nhìn xa xa như dãy núi phập phồng, dưới vảy da thứ đặc thù của đàn ông có vẻ trắng kiện hùng vĩ, khiến cho tên hải tặc viking thoát nhìn khác nhiều so với ban ngày, càng dã tính, càng tuần mỹ, càng cao quý, càng lịch sự tao nhã, càng thêm một phần thần bí và sắc đẹp độc hữu của trời đêm, toàn bộ cơ thể như tạc thành, có một sức cuốn hút kinh người.

hơi thở Tiger phát ra đàng hoàng mà xâm lược , nhưng hai ánh mắt dưới ánh trăng chiếu rọi cũng khiến Tôn Chí Tân lần đầu phát hiện ra cái ôn hòa, còn ẩn chứa thâm tình làm cho hấn có chút lạnh gáy.

Hấn cứ biếng nhác đứng đó, toàn thân thả lỏng, thân thể tản ra mỹ cảm tự nhiên thoải mái, cực kỳ giống một đầu báo săn ăn uống no đủ, nẩy ra tâm tình trêu chọc con mồi. Đặc biệt là mắt hấn, không xám trắng lạnh lùng như mọi khi, nhìn kỹ là một sắc lam sẫm, giống hệt ánh sáng phát ra từ con mắt báo hoang!

trong nháy mắt, không biết có phải Tôn Chí Tân nhìn nhầm hay không, thực sự thấy con người trong mắt Tiger rút lại như mắt mèo, lập tức lại khôi phục nguyên trạng, vẫn là như vậy lam thẫm, nùng tình mà ôn nhu, hoàn toàn không có cảm giác lạnh lẽo mà hắn thấy lần đầu tiên.

Mèo hoang? Chắc là mình nhìn nhầm rồi? mắt người làm sao biến dạng như thế được? lại cẩn thận nhìn vào trong mắt hắn, lần này ngay cả ánh lam sẫm trong mắt hắn cũng không có, vẫn là màu xám trắng như cũ, giống người viking, lại giống màu mắt người Nhĩ Mạn tộc, chỉ là trong sắc lạnh có ẩn chứa lo lắng, so với ngày xưa dễ nhìn hơn rất nhiều.

Thấy Tôn Chí Tân ngơ ngác nhìn mình, như là lần đầu phát hiện sức quyến rũ của mình, Tiger có chút tự đắc, lại có chút vui vẻ, trong lòng tràn ngập thỏa mãn được Tôn Chí Tân, nghe hắn cười: “Tân tân.”

Tôn Chí Tân da đầu lạnh tê: “Câm miệng ! ai cho ngươi kêu như vậy?”

Tiger vừa cười, nói: “Ta nghe được, Naaru gọi ngươi tiểu tân. Người khác đều gọi ngươi Tôn Chí Tân, chỉ có hắn gọi ngươi tiểu tân, chắc hẳn phải là xưng hô đặc biệt, tựa như bạn tình gọi nhau. Ta đương nhiên cũng muốn có xưng hô đặc biệt, gọi là tân tân.”

Tân tân muội người!

Buồn nôn nổi da gà cả người sờn gai ốc, tựa như trên da có rất nhiều vũ nữ phóng đảng, Tôn Chí Tân hung tợn xoa xoa cánh tay, tức giận nói: “Đừng gọi ta ghê tởm như vậy!”

“thế gọi là gì?”

“Giống Naaru kêu tiểu tân đi.” Lời vừa ra khỏi miệng, Tôn Chí Tân liền cảm thấy không ổn. Ra về mình chưa nói gì ngu xuẩn hết.

Quả nhiên, sắc mặt Tiger tối sầm lại, sau đó đột nhiên lại giống như nghĩ tới cái gì đột nhiên sáng ngời, cười meo meo kêu một tiếng: “Tiểu tân.”

Thanh âm ôn nhu, bao hàm tình cảm, giống mẹ của Shin cậu bé bút chì gọi con ! khiến Tôn Chí Tân lại bắt đầu hồi hận không ngừng. thật là..... danh hào Shin cậu bé bút chì này quả nhiên là ác mộng, vừa ra khỏi miệng là không có chuyện tốt ! hắn lại không biết nữ danh tiểu tân này trong một lát khiến cho Tiger từ Địa Ngục đến thiên đường đi một vòng. Đầu tiên là trong lòng ảm đạm, chính mình thế nhưng vẫn chỉ có thể gọi giống Naaru .Lập tức lại giật mình ngộ ra, tiểu tân nữ danh này cũng không phải ai cũng có thể kêu , Tôn Chí Tân đồng ý cho gọi chỉ có hắn và Naaru hai người, ý tứ chẳng phải là mình và Naaru ở trong lòng hắn có địa vị ngang nhau ?

Tiger nhất thời cười đến thực sáng lạn, cả hàm răng trắng tinh lộ ra quả nhiên cực kỳ giống hải tặc viking dưới ánh trăng, ánh mắt kia tựa như phát hiện nàng công chúa gặp nạn giữa biển khơi, muốn đem nàng đoạt đến hòn đảo của mình.

Tiger cười rộ lên cũng dễ nhìn, thiếu chút về dáng cảm như Naaru, hơn một chút hương vị tự tin. Theo bản năng Tôn Chí Tân nhìn miệng hắn tìm kiếm khế giống Naaru, đáng tiếc là không tìm được, lại phát hiện rằng người này trắng noãn mà chính tề, có điểm giống người mẫu quảng cáo kem đánh răng và chải đánh răng. Ngõ, răng cửa có chút lớn, bắt quá lại rất khả ái. Tôn Chí Tân liền rối rắm , con bà nó, người tiền sử cũng không đánh răng, vì sao răng lại trắng như vậy ?

Sau đó Tôn Chí Tân cũng rất vô lương, tưởng tượng Tiger tay cầm bàn chải đánh răng, nghe răng lộ ra một hàm răng trắng đều kín kẽ, đầu tiên nói: lý tưởng của chúng ta là — không sâu răng! sau đó lại dùng âm điệu càng cổ quái nói: nào mời mọi người cùng nói với ta, Điền thất

thất thất thất

Tôn Chí Tân không nhịn được bật cười. cười xong lại cảm thấy không ổn, nhanh chóng nghiêm mặt lại. Nghiêm không được, lại cười, cười xong lại nghiêm mặt, cứ thế lặp lại mấy lần, cuối cùng mới nói: “ hơn nửa đêm gọi ta muốn nói gì ?”

Mặt hắn biến đổi liên tục, Tiger nhìn đến xuất thần. Nghe thấy hắn đột nhiên hỏi, Tiger nhất thời không kịp hồi thần lại, liền ngượng ngùng cúi đầu, cười cười, trên mặt có chút quẫn bách. Tôn Chí Tân bị động tác này mạnh đến, ngơ ngác nhìn hắn. hải tặc then thùng, rất thú vị.

Tiger lại gãi gãi gáy, thành thực nói:“Vừa rồi còn có rất nhiều điều muốn nói, người vừa ra ta lại quên mất.”

Tôn Chí Tân ngẩn ngơ, sau đó phù một tiếng lại cười.

Được rồi, mặc kệ là hấn là thật hay giả biểu tình ngốc ngốc này, tóm lại hấn thành công .

Tôn Chí Tân đi ra phía trước, dẫn Tiger đi đến bờ sông ngồi lên tảng đá, cười nói:“Tán gẫu đi. giới thiệu bộ tộc gió biển, ta vẫn hiểu kì với bộ tộc gần với bộ tộc thợ săn nhất này.”

Tiger ngồi bên người Tôn Chí Tân, mê muội nhìn một bên mặt hấn, nửa ngày cũng chưa nói chuyện. Tôn Chí Tân rất cục hiểu được , người này biểu hiện khi có người khác với khi không người, hấn thực sự không biết nói gì, chứ không phải là giả vờ.

Tiger Khôn khéo, Tiger với vẻ mặt tản ra hơi thở xâm lược chiếm hữu, còn có Tiger có chút ngốc trước mắt này, tổ hợp cùng nhau mới làm hấn trở nên có chút chân thật, mà không phải bưng tộc trưởng bộ tộc gió biển dày công tính toán lợi hại lại dã tâm bưng. Đối mặt Tiger này, phòng bị của Tôn Chí Tân toàn bộ bị dỡ xuống, lại có tâm tư kì lạ, thấy hấn giống cún nhỏ nhìn mình, liền nghiêm mặt nói với Tiger:“Ta gọi là Tôn Chí Tân, xin chào !”

Tiger ngẩn ra, không biết trả lời như thế nào.

Tôn Chí Tân liền xụ mặt:“Người phải nói, xin chào.”

“Nga, xin chào ! ta gọi là Tiger .” Tiger máy móc trả lời. Cuối cùng lại cảm thấy không đúng, lấy làm lạ hỏi:“Ta biết người kêu Tôn Chí Tân !”

Phốc !

Tôn Chí Tân nhất thời cười ngã vào tảng đá. Ôi uy nha, đây vẫn là tộc trưởng bộ tộc gió biển tinh anh kia sao? thiếu năng còn thông minh hơn hấn !

Tôn Chí Tân cười đến đau bụng, lại không dám lớn tiếng sợ ảnh hưởng đến người khác, chỉ đỏ bưng cả mặt. Tiger nhìn hấn chịu đựng cười, một đôi mắt đen đây nhu tình như nước, răng trắng môi đỏ như ẩn như hiện, phong tình quyến rũ người ta, khiến bưng dưới của hấn nóng lên một trận, nhin không được thốt lên:“Tiểu tân, làm Zimmer của ta đi !”

Tôn Chí Tân cười to lập tức im tiếng, đột nhiên bị nước miếng làm sặc nói:“Người nói cái gì ? !”

“Làm Zimmer của ta !” Tiger lần này nói vô cùng rõ ràng.

Tôn Chí Tân ngạc nhiên, theo bản năng mượn Naaru làm cố:“Ta là Zimmer của Naaru, chúng ta từng có nghi thức.”

“Kia không tính.” Tiger nghiêm túc nói:“ người thuộc sở hữu của ai không phải hấn một người có thể định đoạt. Ấn quy củ người cũng là đệ thân của ta ! trước khi ta và Naaru phân thắng bại, người không phải đệ thân của ai cả ! điểm này ngay cả Trí giả Esuiké cũng không thể phản bác.”

Tôn Chí Tân có chút giận dữ:“Thuộc sở hữu, thuộc sở hữu ! cho ta là cái gì ? hàng hóa ? ta thích ai thì thích người đó, ai cũng không có quyền xen vào !”

Tiger nhanh chóng tiếp lời:“Vậy người thích ta đi !”

Tôn Chí Tân bị nước miếng làm nghẹn. Vừa rồi là ai nói tên này không đến để đoạt người? thật là ngu quá đi!

thấy Ánh mắt Tôn Chí Tân lộ ra hơi thở cự tuyệt, Tiger có chút bi thương, thấp giọng nói:“ta tại sao không bằng Naaru ? hấn là tộc trưởng, ta cũng vậy ! bộ tộc của ta còn lớn hơn của hấn ! ta sẵn thú không bằng hấn, nhưng ta có thể học, tương lai có một ngày nhất định sẽ mạnh hơn hấn ! thứ hấn có thể cho người, ta cũng có thể. Ta lại không xấu như hấn, vì sao không thích ta ?”

Gia, mấu chốt không phải cái này, mấu chốt ở chỗ ta và người đều là Đại lão gia có được hay không..... Người bộ tộc lớn hay không lớn, người bản nhân mạnh hay không mạnh, bộ dạng dễ nhìn hay khó coi liên x gì đến ta ? ách, lại nói, liên quan x lạnh. Vấn đề này đừng nghĩ nữa, nghĩ đến là bực mình.

Tiger nói, kích động cầm lấy cánh tay Tôn Chí Tân vào lòng. Tôn Chí Tân tránh né một chút không tránh được, trong lòng không khỏi sợ hãi, mẹ ơi, cũng muốn cưỡng ép giống Naaru ư ?

thấy Tiger chỉ muốn ép mình kéo qua, xong rồi sẽ không đó không có phản ứng khác. Tôn Chí Tân vẫn giữ nguyên hai tay buông thõng, trong lòng cứng ngắc, biết tên dã nhân khí lực không hề kém Naaru, ngoan ngoãn không giãy dụa, miễn dẫn đến phản ứng không đúng nào. bên tai chỉ nghe thấy tiếng thì thầm của Tiger: “Ta chưa từng có ai, nam hay nữ. Đây là lần đầu tiên ta muốn đối tốt với một người, cần ta làm gì ta đều không biết, ta chỉ biết có người nói với ta, thích một người thì nên nói ra, cho nên ta muốn nói cho người biết. Tiểu tân, làm Zimmer của ta đi ! về sau của ta chính là của người, ta sẽ cố gắng đối tốt với người.”

Lần nói này ước chừng đã là cực hạn khả năng biểu đạt của Tiger, nói xong mãi không thấy Tôn Chí Tân có bất luận phản ứng gì. cúi đầu mới thấy, mặt người nọ bị mình hung hăng đặt trước ngực, hai lỗ mũi bị ngực mình đè chặn, cảm lại bị ôm gắt gao, vẻ mặt xanh tím hít thở không thông, giống như sắp tắt thở.

Tiger kinh hãi, buông Tôn Chí Tân ra. Tôn Chí Tân rốt cục có thể hô hấp không khí mới mẻ, há mồm hô hấp thêm vài cái, thiếu chút nữa bị màn thổ lộ kinh tởm nhất thời tiền sử trực tiếp bóp cho nghẹn chết.

May mắn Tiger không phải nam nhân vật chính trong phim Hàn, không có cái đoạn tỏ tình dài dòng sến súa làm người sợ run kia. Nếu không một trường thiên trình bày và phân tích tung ra, không đợi hần nói xong mình cũng đã toi mạng. Nghe tỏ tình mà chết, chỉ sợ trong lịch sử, hần chính là người đầu tiên.....

Cũng vì như thế, Tôn Chí Tân chỉ nghe được vài câu đầu, sau đó hoàn toàn dồn tâm cố gắng hít thở không khí Tiger nói gì, hần hoàn toàn không chú ý. Huống chi tinh thần hần đều cố tìm đường sống, lần thâm tình thổ lộ đầu tiên trong cuộc đời Tiger có hơn phân nửa là đổ sông đổ bể, chưa được mô tê gì đã bị nước cuốn đi.

Tiger thấy Tôn Chí Tân vất vả chật vật, hai mắt mờ sương nhìn mình, lực chú ý rõ ràng đang ở trạng thái chờ. Lập tức không khỏi vừa tức giận vừa không cam lòng, những lời đó muốn hần nói lại một lần, hần khẳng định nói không được. Muốn một người đàn ông biểu đạt tình cảm từ tận đáy lòng cũng không phải dễ dàng, hần đánh cược hết mặt mũi dũng cảm mới nói được một lần như vậy, thu được lại là kết quả này, đổi lại thẳng đàn ông nào cũng sẽ bão nổi.

Tiger không thể nhịn được nữa, nhắm ngay cái miệng còn đang cố tợp khí của Tôn Chí Tân, mang theo ý tứ trừng phạt dùng sức liền cắn xuống.

Đúng, là cắn ! giống lần đầu của hần và Naaru, cũng không hôn môi. Hần chỉ nhìn thấy cái mồm kia vừa dụ hoặc, lại vừa đáng giận, chính là muốn — cắn nó !

“Ngô, ngô, ngô !” Tôn Chí Tân dùng sức giãy dụa, không thể tin được mình lại bị cưỡng cắn. Nãi nãi, sao đều coi hần như cục xương ném cho chó gặm thế? trong lúc nhất thời cảm giác được miệng Tiger ở bên miệng mình dùng sức hút cắn, răng nanh cắn lên da miếng, thật lo hần có thể cắn đứt nó xuống. Chỗ răng có khe hở của Tiger còn trực tiếp đập vào răng cửa của mình, đau muốn chết.

Tiger ‘Cắn’ còn cuồng dã hơn Naaru nhiều, môi trên môi dưới đều bị mút dài ra kéo về phía Tiger, quả thực là một chút mỹ cảm cũng không có, rất giống bị máy hút bụi cường lực hút vào, đã sắp bị hút đến rời khỏi mặt bay ra.

Tôn Chí Tân hoảng, đây chính là phương tiện ăn cơm, bị hút đi thì làm sao bây giờ ? lúc này dùng sức đập chân của Tiger, cố gắng biểu đạt cự tuyệt của bản thân.

Tiger căn bản là không để ý tới hần, mặc hần đá, mặc hần đạp, thẳng đến khi ‘Cắn’ đến mỹ mãn mới buông ra

Tôn Chí Tân bị cắn thổ hồng học lại văng đầu hoa mắt, lượng hô hấp hoàn toàn không có cách nào so được với người ta, không ở cùng một cấp bậc, nhất thời không tổ chức nổi thể tiến công.

thấy Tiger hung tợn nhìn mình chằm chằm, thần khí như thật bỏ lại một câu: “Người chờ đó! ta sẽ không chịu thua ! một ngày nào đó ta sẽ vượt xa Naaru, khiến người trở thành Zimmer của ta !”

Dứt lời, liền khí phách hiên ngang bước đi, như một vương tử hải tặc Viking cao quý mà ngạo mạn. Để lại Tôn Chí Tân trợn mắt há hốc miệng ngồi trên tảng đá ngậy ra như phỗng.

x ! ta quản người đi tìm chết ! Người thích xoắn thể nào thì cứ xoắn như vậy thôi! Ngại quá, gia không rảnh chơi cùng!

51. Chương 51: Naaru Nghịch Tập

Nhìn bóng dáng Tiger biến mất trong bóng đêm, Tôn Chí Tân ngồi ở trên tảng đá ngậy người một trận, bắt đầu vô cùng phiền não.

còn chưa giải quyết xong chuyện của Naaru, lại chui ra một Tiger , thật sự là làm cho người ta đau đầu vô cùng. Minh xuyên đến thời tiền sử liền sửa vận hay sao thế này? Trước kia ở hiện đại chưa thấy qua gã nào ưu ái mình, sao vừa đến nơi đây liền hết như được tiến hành cải tạo gien, dẫn đến hai người đàn ông kiệt xuất một trước một sau cứ nhắm vào mình mà bổ nhào thế? không có người nam nhân nào giá trị sức quyến rũ của mình cao, nhưng hấn không cần loại sức quyến rũ này nha.....

Gia đình tan vỡ vì cha đi nhầm đường, đây vẫn luôn là tiếc nuối trong lòng Tôn Chí Tân. Trong quá trình trưởng thành, đây lòng Tôn Chí Tân luôn luôn có một nguyện vọng nho nhỏ, đó là có thể tìm một nữ tử ôn lương hiền thực như mẫu thân kết hôn thành gia, sinh một nam một nữ, trở thành một người cha ổn trọng rộng lượng có trách nhiệm. Tựa hồ làm như vậy, tiếc nuối mà cha để lại sẽ có thể bù đắp ở đời hấn.

Mà giờ nguyện vọng này hình như càng ngày càng xa vời, nhân sinh phía trước mờ mờ mịt mịt. Không chỉ bị hai người đàn ông kiệt xuất dây dưa, nguyện vọng thành gia lập nghiệp lại càng lùi xa không thấy hện. Ít nhất ở bộ tộc Thợ Săn, hấn đã bị đóng lên dấu hiệu chuyên dụng của Naaru, trừ bỏ Naaru không ai dám mơ ước. Còn bộ tộc khác, cũng mới gặp qua tộc Gió Biển, mà cũng chỉ như vậy đã dẫn đến thêm một đầu báo sẵn ý vị xâm lược mười phần tên là Tiger.

Tương lai nên làm gì bây giờ ? kiên trì nguyện vọng của mình tìm một người con gái thành gia sinh tử, sau đó đời tiếp tục phiêu đảng ở xã hội tiền sử? hoặc là thỏa hiệp với hiện thực? nam nam tuy rằng không phải khẩu vị của mình, nhưng tựa hồ cũng không đến nỗi quá mức không xong. Bộ tộc Thợ Săn không hề thiếu những gia đình đệ thân, mỗi nhà đều sống rất khá, mà Naaru cũng quả thật là nam nhân phi thường vĩ đại, muốn cùng mình trải qua một đời, không chừng là ủy khuất hấn. Ít nhất có thể cắt đứt niệm tưởng của Tiger, miễn cho hấn cũng xen vào quần quýt không rõ. Giờ khắc này, Bản thân Tôn Chí Tân cũng không xác định .

Trong đầu không nghĩ được rõ ràng, liền cởi bỏ váy da bên hông gác qua bên bờ, tiến vào lòng sông ngồi xổm đem thân thể mình vùi vào nước sông thanh lương, mới cảm thấy phiền táo trong lòng đỡ đi nhiều.

Lúc này đã là mùa thu, nước sông đã có chút lạnh, quấy nước sông cọ rửa người ngợm rất là thích ý. Tôn Chí Tân thường ngày không dám cởi sạch xuống sông ngâm mình như vậy, người tiền sử có thể không kiêng nể gì tuốt sạch, hấn thì không được. Trong đầu vẫn đang ngoạn cổ quan niệm từ thế kỷ hai mươi mốt, không thể nhong nhong trần trụi trước mặt người khác. Trước kia lại ở cùng Naaru, vô luận làm gì, người nọ đều đi theo . Chờ tới bây giờ một mình một người buổi tối mới có thể vụng trộm đi ra sông tắm rửa, bởi thói quen sống vệ sinh ở hiện đại, ban ngày chảy mồ hôi, luôn muốn tắm rửa sạch sẽ một chút rồi mới ngủ.

Ngồi xổm giữa sông dùng nước kì cọ thân thể, cảm thấy phiền não trong lòng dường như đều được dòng nước róc rách mang đi, trong lúc nhất thời không hề nghĩ về Naaru, cũng không tưởng niệm Tiger , chỉ đơn thuần cảm thụ cảm giác vui sướng khi nước sông mơn trớn làn da.

Tắm tấp thoải mái một lúc, Tôn Chí Tân liền cảm thấy không ổn, dường như có 2 đạo tầm mắt nhìn chăm chăm vào lưng mình.

xoay Mạnh người, khiếp vía thấy tảng đá lớn bên sông thực sự có một đạo bóng đen hướng về phía mình, hai mắt không chớp nhìn chăm chăm vào mình. Tôn Chí Tân chấn động, theo bản năng ngồi xuống càng

thấp, hai tay làm ra một động tác phòng bị, cố gắng nhờ ánh trăng xem rõ là cái gì.

Chỉ thấy dưới ánh trăng mờ lung, có một thứ ngồi đó, bởi ánh trăng mờ mịt, không thể thấy rõ hình thể, chỉ thấy một đôi đồng tử quái dị, trong ánh trăng lóe lên một bên màu xanh biếc, một bên màu chanh hồng, cực kỳ giống mắt chó sói đồng cỏ đang bị ngọn đèn chiếu vào

Động vật có hai bên đồng tử phản quang hai màu không giống nhau dưới ngọn đèn chiếu xạ có vài loại, sói đồng cỏ chính là một trong số đó.

Tôn Chí Tân hít vào một ngụm lạnh khí, cực kì hồi hận con dao Thụy Sĩ hệ ở vảy da bị quăng bên bờ. Trong lòng hồi hận, cũng không nguyện ngồi chờ chết, thủ ở đáy sông bất động thanh sắc sờ soạn, đến khi đụng phải một khối đá cuội bên nhon mới yên lặng bất động.

Ngay sau đó, bóng dáng ngồi trên tảng đá chồm dậy, hướng về Tôn Chí Tân ập tới. Tôn Chí Tân lẳng lẳng không phát một âm thanh, bàn tay giấu dưới đáy nước lại phá vỡ mặt sông thẳng tắp lao ra, khối đá sắc bén trong tay nhắm thẳng vào đối phương.

Ngay sau đó, ánh trăng chiếu lên bóng dáng đối phương, Tôn Chí Tân giật mình rút mạnh tay về, thất thanh nói: “Naaru ? !”

Còn ai ngoài Naaru, giống như sói dói chồm qua, một phen đã đem Tôn Chí Tân ấn vào trong nước.

Vốn đã chuẩn bị tốt thể công lại bởi vì phát hiện ra là Naaru mà từ bỏ, lúc này không hề phòng bị bị Naaru đẩy một cái, thân thể bị ấn mạnh vào trong nước sắc liền mấy ngụm nước. Tôn Chí Tân lớn tiếng ho khan, cảm giác được Naaru bắt lấy bả vai, tha mình lên bãi sông.

Tôn Chí Tân một bên ho khan, một bên vừa sợ vừa giận nói: “Naaru, người điên à ? !”

Naaru đem Tôn Chí Tân kéo tới bờ sông, ném thật mạnh, thân thể lập tức đề lên, thấp giọng ầm ịch nói: “Đúng, ta điên rồi !”

Tôn Chí Tân dùng sức đẩy hấn: “Người phát bệnh gì thế ?”

“Ta phát bệnh ?” Naaru hạ giọng quát to: “Người là Zimmer của ta, ta từ đầu tới cuối đều không có nhận được lễ vật của người, người lại tận tâm hết sức làm lưới cá cho Tiger ! ta tặng cho người nanh thú người cũng chưa bao giờ đồng ý đeo, người cho ta là cái gì ? ta vừa rồi thấy được, hấn hôn người !”

Tôn Chí Tân dùng giấy dũa, nheo mắt đưa lưng về phía ánh trăng nhìn hấn. Mặt Naaru đỏ bừng, mang theo tức giận cùng ủy khuất, cả nguwoif từ trên xuống dưới đều tản ra một cỗ ghen tuông nồng hậu.

“Vừa rồi hấn là cưỡng hôn, không thấy ta thiếu chút nữa bị bóp chết à?”

“Người không hề phản kháng.” Naaru trừng mắt nhìn Tôn Chí Tân. “Trước kia chống lại ta, người cho tới giờ chưa từng thành thật như vậy.”

Đó là bởi vì luôn phải chịu thiệt ở chỗ người, còn không phải là ta càng phản kháng người lại càng hăng hái sao? Xúc động đến dây thần kinh dục vọng chính phục của hai vị giống đực các người, càng phản kháng càng không xong.

Tôn Chí Tân giật mình, đột nhiên nở nụ cười, nói: “Đừng nghĩ ngợi lung tung, ta cho hấn, nhưng ý nghĩa chân chính là cho bộ tộc gió biển. Hiện tại hai bộ tộc hợp lực chống đỡ trời đông giá rét, bọn họ bắt được càng nhiều cá sẽ mang đến cho chúng ta càng nhiều thức ăn.”

“Ta mặc kệ !” Naaru mãnh liệt nói: “Tóm lại người chưa từng tặng cho ta cái gì!”

Lão tử ngày ngày người nấu cơm nuôi nấng người, còn bị người cười đến cười đi, người còn muốn như thế nào ? Tôn Chí Tân tức giận nhìn Naaru, nói: “Vậy người muốn làm sao bây giờ ?”

Naaru không nói lời nào, ánh mắt tinh lạng nhìn Tôn Chí Tân, chuyên chú mà nùng tình. Ánh mắt hấn quả thật cực kỳ giống đại hình khuyển, lúc nhìn chuyên chú càng đặc hơn, ôn nhu mà phiếm nước. Tôn Chí Tân bị ánh mắt như vậy nhìn xem trong lòng mềm đi, quên luôn chuyện vừa rồi còn muốn hỏi, tỷ như vì sao lúc này khi quay lưng về phía ánh trăng, ánh sáng mà đồng tử trong mắt Naaru phản xạ ra lại lóe lên hai màu một đỏ một xanh cực kỳ giống dã lang như vậy.

Chậm rãi , tình huống có chút không đúng , một cỗ hương vị nồng đậm dần dần tản ra giữa hai người. Thân thể Naaru bắt đầu nóng lên, cái thứ quen thuộc kia đã bùng bùng phần chấn nổ ra, toàn bộ đều đề lên bụng Tôn Chí Tân.

Tôn Chí Tân dùng sức nuốt một ngụm, run giọng nói:“Naaru, ngươi muốn gì ? ngươi đừng phát tình loạn với ta, ta hiện tại không phải ở cùng ngươi.”

Naaru vẫn không nói lời nào, chỉ lấy ánh mắt trung khuyển nhìn Tôn Chí Tân. Tôn Chí Tân bị hắn nhìn run run không thôi, lại có một cỗ cảm giác trái tim run rẩy không thể khống chế đang tản ra từ sâu trong đáy lòng.

Qua một lúc vẫn không thấy hắn có động tác gì, ngay cả động tác kè kè đè ép thứ đó vào mình khi động tình dĩ vãng cũng không có. Hắn cứ như vậy chuyên chú nhìn chăm chăm mặt Tôn Chí Tân, đem đến cho Tôn Chí Tân áp lực còn lớn hơn hành vi xâm phạm của hắn.

Tôn Chí Tân muốn chạy trốn , Naaru dưới thân vận vẹo thân thể, cố thoát khỏi áp chế Naaru của.

thân thể ngọc ngậy càng thêm khơi mào dục vọng của Naaru, bụng Tôn Chí Tân giống như mát xa thân thể Naaru, làm cho hắn cả người căng cứng, càng thêm dùng sức ngăn chặn Tôn Chí Tân.

“Đừng lộn xộn !” Naaru trầm giọng nói.

Tôn Chí Tân vừa sợ vừa hoảng, nhỏ giọng kêu lên:“Ta không động ! Ngươi xuống khỏi người ta đi.”

Naaru mị hiếp mắt, cực độ giống với biểu tình của Tiger khi muốn cướp đoạt. Trong lòng Tôn Chí Tân nhảy dựng, đã thấy Naaru lấy ra dây da thú, kéo hai tay mình ra sau đầu, đem hai tay trói cùng một chỗ.

Tôn Chí Tân cả kinh mặt mũi trắng bệch, này động tác rõ ràng là muốn cưỡng ép đây mà. Bập bập ! Ai mẹ nó vừa mới nói hắn là khuyển? Rõ ràng chính là một đầu ác lang!

“Ngươi..... Ngươi..... Ngươi đừng xằng bậy !” Tôn Chí Tân hồn hển, khí lực lại tránh không được Naaru, nhanh chóng bị hắn trói hai tay đè lại trên bãi sông.

Cột chắc Tôn Chí Tân, động tác của Naaru lại trở nên ôn nhu, thân thể ở trên người Tôn Chí Tân mấp máy đi lên, môi dán tại trên môi Tôn Chí Tân hôn hai cái, ở bên tai Tôn Chí Tân nhẹ giọng nói:“Tiểu tân, ta miệng mềm ngu ngốc, nói không dễ nghe như Tiger. Bất quá, ta có biện pháp giữ lại trái tim ngươi, để ngươi nguyện ý theo ta.”

Miệng nói xong, vươn tay cởi xuống váy da bên hông, trên mặt hiện ra thần sắc kiên nghị, toàn bộ thân thể nhẹ nhàng dời xuống, ngồi lên nơi đã bùng bùng hưng phấn của Tôn Chí Tân

vị trí mẫn cảm của Tôn Chí Tân bị Naaru cưỡi đi lên, nhất thời ngạc nhiên, giật mình mở to mắt.

mặt Naaru ở dưới trăng hiện lên vẻ xấu hổ, lại khó xử, thấp giọng nói:“Ngươi..... Ngươi đừng..... Nhìn ta. Ta hỏi qua những gia đình đệ thân trong tộc, bọn họ nói cho ta biết, nếu ngươi thích một người, sẽ không hề giữ lại đem bản thân mình dâng tặng. Việc của hai người, phải toàn tâm toàn ý nghĩ cho đối phương, khiến đối phương sống tốt hơn, không thể chỉ luôn nghĩ cho mình. Cho nên..... Ta..... Ta..... Ta không cần ngươi phải..... ta, hay là ta làm ngươi, tóm lại thật lòng thích một người thì sẽ một lòng nghĩ cho hắn, thỏa mãn nhu cầu của hắn. Chuyện hai người phải nghĩ cho đối phương trước hết mới là đúng”

Tôn Chí Tân cảm giác mình bị bàn tay to lớn thô ráp của Naaru cầm lấy, dẫn về phía nơi yếu ớt trên cơ thể người đàn ông.

Tôn Chí Tân mộng , cảm giác toàn thân tất cả đều vọt tới một chỗ, cảm giác được Naaru đang ở cố gắng mở ra thân thể, cực độ không thích ứng mà thống khổ muốn đem mình nạp vào.

Thích một người có thể làm đến mức nào? sinh mệnh cùng tồn nghiêm cái nào quan trọng hơn ? có người từng nói qua, nếu một người nam nhân đồng ý từ bỏ tồn nghiêm để yêu người, nghĩa là hắn đã yêu người yêu đến cực hạn !

Chuyện đã rồi Tôn Chí Tân mới nhớ tới những lời này , trong tình hình trước mắt, trong đầu hắn trống rỗng, cảm giác được mình đang dần được cất chứa vào trong thân thể chặt chẽ mà nóng rực của Naaru, theo bản năng nam tính nâng eo bụng của mình lên để xâm nhập. Hắn thấy Naaru bởi vì chống cự không được

đau đớn mà sắc mặt trắng bệch, bờ môi bình thường hàm hậu mím thành một đường thẳng tắp, trên mặt đều là khuất nhục cùng khó xử vì bị xâm nhập, còn có bất lực do nơi mềm mại nhất kia đã bị thương tổn. Như thế nhưng Naaru có một loại sức quyến rũ kinh người, khi đối tiến công thành phòng ngự, nam nhân kiên cường cũng có thể trở nên mềm mại, tản mát ra một mỹ thái vì trả giá mà có vẻ càng thêm thu hút !

Tôn Chí Tân điên rồi, toàn thân mỗi một tế bào đều kêu gào muốn đoạt lấy, muốn công chiếm thân thể Naaru, muốn đóng lên dấu hiệu của mình.

Naaru đau đến hút không khí, tình hình như vậy hẳn hoàn toàn không thích ứng, vô luận thân thể hay linh hồn đều bài xích. Nhưng theo như gia đình đệ thân, nếu như vậy có thể đạt được trái tim của Tôn Chí Tân, hẳn nguyện ý làm càng nhiều hơn nữa.

Nhưng thân thể nam tính tất nhiên là không thích hợp thừa nhận , trong quá trình này hẳn liền hiểu được những đau đớn Tôn Chí Tân nhận thấy trước kia, không khỏi đối với người dưới thân càng thêm đau lòng, một lòng nghĩ muốn dâng lên chính mình, để hẳn cũng có thể hưởng thụ khoái hoạt mình vẫn cảm thụ được. Nhưng vô luận ôm tâm tính gì, bị xâm nhập như vậy, vẫn thẹn thùng khó tả.

Naaru kỳ ngồi ở Trên người Tôn Chí Tân, cố gắng muốn đem hẳn đưa vào thân thể mình, hai chân không thể khống chế không ngừng run lên, quỳ cũng quỳ không vững, lấy tay che đi ánh mắt Tôn Chí Tân, thấp giọng cầu xin nói:“Đừng nhìn..... Đừng nhìn ta..... Tiểu tân, đừng nhìn ta.”

Tôn Chí Tân không có cách nào không nhìn tới hẳn, chưa bao giờ như bây giờ hiểu được, mặt Naaru như là được khắc vào đáy lòng — rốt cuộc bỏ cũng không đi.

Đến khi Tôn Chí Tân hoàn toàn bị Naaru chôn vào thân thể trong nháy mắt kia, Naaru phát ra một tiếng rên rỉ như luân hãm cả người khí lực rút sạch, nhẹ nhàng nằm ở bên tai Tôn Chí Tân thấp giọng nói:“Tiểu tân, ta là của ngươi . Ngươi về sau không được buông ta ra.”

Bị một câu đơn giản này kích thích, Tôn Chí Tân liền điên rồi.

Chuyện Về sau hẳn cũng không nhớ rõ, chỉ cảm thấy trước mắt như quay về một khắc nổ lớn lúc vũ trụ mới sinh ra, đầy mắt đều là kỳ cảnh hoa mỹ, vô số sắc màu và đường cong, còn có những điểm sáng và đốm lóe, tạo thành một khung cảnh cực không chân thật. Duy nhất chân thật chỉ có thân thể của Naaru trong lòng hẳn, nóng bỏng, cứng rắn, tràn ngập lực lượng và sinh lực, ôm lấy hẳn tựa như ôm được cả thời gian, chân thật đến thành như hư ảo.

Không biết khi nào trói buộc ở tay bị gãy lỏng ra, đợi đến khi hết thấy bình tĩnh trở lại, Tôn Chí Tân mới giật mình nhận thấy chính mình đang gặt gao nắm lấy thắt lưng Naaru, trên mặt đều là mồ hôi.

Naaru thở dốc, khó xử, lại vô cùng cố chấp hỏi:“Tiểu tân, ngươi..... Ngươi..... Thoải mái ko ? ta có không có cho ngươi.....” những lời tiếp theo làm cho người ta khó xử, Naaru nói không nên lời.

Trong lòng Tôn Chí Tân nhuộm thành một mảnh, thấp giọng nói:“Thoải mái, trước nay chưa từng thoải mái như vậy.”

Động tình, động dục, mới là cực hạn thân mật giữa hai người. Tôn Chí Tân kinh ngạc nhận ra thân thể đàn ông cư nhiên cũng có thể làm cho người ta điên cuồng, đặc biệt khi đối phương là Naaru, mang đến cảm giác không gì sánh kịp!

Nghe được tình nhân khẳng định, trong lòng dâng lên vui sướng khôn kể, Naaru đem mặt để sát vào Tôn Chí Tân, giống một con cún lớn liếm liếm miệng Tôn Chí Tân. Tôn Chí Tân bị liếm đến ngứa ngáy, vẫn nhỏ giọng cười, vươn tay đi đẩy hẳn mặt.

Naaru muốn từ trên người Tôn Chí Tân lăn xuống dưới, Tôn Chí Tân giữ hẳn thắt lưng bảo hẳn không nên cử động. Hẳn cuối cùng hiểu được vì sao mỗi lần Naaru đều ở lại trong thân thể hẳn, nguyên lai đúng là rất thoải mái .

“Tiểu tân.....” Naaru khó xử đến cực điểm.

“Đừng nhúc nhích, để ta ngốc một lát.” Tôn Chí Tân vỗ về lưng hẳn, Naaru phản ứng quả thật giống chó cún, thoải mái híp lại ánh mắt, hưởng thụ một mảnh ôn tồn này, thân thể mềm xuống ngồi an ổn trên người Tôn Chí Tân.

Tôn Chí Tân kéo đầu hấn xuống, như có như không hôn hôn khoe môi hấn, vừa bình ổn nhịp thở dồn dập của mình, vừa nhẹ giọng hỏi: “Người thì sao? Có khỏe không?”

“Đau.....” Naaru nhỏ giọng nói.

“Chỉ có đau ?” Tôn Chí Tân không tin kỹ thuật của mình kém như vậy, hấn từng có bạn gái , biết lấy lòng đối phương như thế nào. Tuy rằng hiện tại đối thành Naaru, nhưng nghĩ dù có khác biệt cũng sẽ không đến nỗi hoàn toàn không giống. Theo bản năng với tay sờ về giữa hai chân Naaru, hấn cả kinh muốn chặn tay Tôn Chí Tân lại, thế nhưng động tác vẫn chậm nửa nhịp, bị Tôn Chí Tân đụng đến một tay trắng mịn. “Hắc !” Tôn Chí Tân nở nụ cười, nhỏ giọng hỏi: “Người cũng bắn ?”

Naaru xấu hổ muốn chết, cố gắng xuống khỏi người Tôn Chí Tân, muốn ra bờ sông rửa mặt, hai cái đùi lại như mì sợi không chút khí lực.

Tôn Chí Tân ôm lấy hấn, hai người dựa sát vào nhau xuống sông tắm rửa, sau đó trở lại lều của Naaru.

“Lại đây.” Naaru nói.

Tôn Chí Tân lần này không chần chờ, tiến vào Trong lòng Naaru mặc hấn ôm lấy. Nếu Naaru kế tiếp còn muốn làm gì, hấn nghĩ mình sẽ không cự tuyệt.

Nhưng là Naaru cái gì cũng không làm, hoàn toàn không thích ứng lần đầu tiên biến thành bên thừa nhận, đã hao hết toàn bộ khí lực của Naaru, chỉ nằm như vậy ôm lấy Tôn Chí Tân, ngửi mùi tóc của hấn, cảm giác được hấn đang im lặng nằm trong lòng mình đã là thỏa mãn khôn kể rồi.

“Mệt mỗi ?” Tôn Chí Tân nhẹ giọng hỏi.

“Phải.”

“Còn đau phải không ?” Tôn Chí Tân muốn sờ chỗ kia.

Naaru giữ tay hấn không cho hấn sờ loạn, vô cùng thân thiết cầm bàn tay tác quái của Tôn Chí Tân ở hai giữa hai chân, trên mặt lại dâng lên một mảnh xấu hổ quần hồng: “Còn có một chút, bất quá không sao cả.”

“Ngốc thật, sao có thể khinh xuất như vậy. Lỡ như bị thương, ngày mai săn thú làm sao bây giờ ? chỗ đó rất yếu ớt, xằng bậy thực dễ dàng bị thương.”

“Không trối người, người đồng ý thành thành thật thật ?”

“ngốc..... Ngu ngốc ! lần tới ta dạy cho người.”

“Lần tới người ở dưới.”

“Phốc ! ta lúc này còn không phải là phía dưới ?”

Naaru nhăn nhó: “Ta nói là cái kia ở dưới.”

“Cái nào ở dưới ?” Tôn Chí Tân giả ngu.

Hai người nhỏ giọng cười rộ lên. Kỳ thật, đối với người yêu nhau mà nói, ai trên ai dưới rất quan trọng sao? Tôn Chí Tân không biết mình có phải đã yêu Naaru, nhưng có thể khẳng định là Naaru ở trong lòng hấn có một vị trí phi thường quan trọng, ít nhất hấn cự tuyệt không được dụ hoặc Naaru thân thể phát ra. Nếu..... Naaru thật sự muốn không chỉ là thân thể, mà là tâm linh yêu cũng thuộc về hấn, thế thì..... Chính mình cố gắng đi !

“Ngủ đi.” Tôn Chí Tân đứng dậy phải đi.

Naaru dùng chân cuốn lấy hấn: “ ngủ với ta.”

“..... Được rồi. Bất quá trong tình hình hiện tại, bị Tiger nhìn thấy cũng không hay. Trước ngủ đi, ta sáng sớm lại về.”

Tôn Chí Tân một lần nữa ngã xuống, đối mặt Naaru, một tay vươn ra sau lưng hấn nhẹ nhàng vuốt ve. Quả nhiên, Naaru lập tức thoải mái mị thượng ánh mắt, phản ứng giống đại hình khuyến như đúc, hấn thích Tôn Chí Tân đối với mình như vậy.

Tôn Chí Tân một chút một chút nhè nhẹ vỗ về lưng Naaru, cảm giác được lưng hần thoải mái đến nhẹ nhàng cong lên, khóe miệng nhin không được mang theo ý cười. Người đàn ông giống đại hình khuyển như vậy, thà rằng mình chịu khuất nhục vẫn rộng mở thân thể để hần được sung sướng, Tôn Chí Tân cảm thấy trong tương lai muốn yêu hần hần sẽ không quá khó.

Qua một lát, đoán rằng Naaru đại khái đã ngủ, Tôn Chí Tân ghé vào bên tai hần thì thầm nói: “Naaru, cho ta thời gian, ta sẽ học yêu người. Về sau..... Liền cùng nhau sinh hoạt đi !”

52. Chương 52: Bữa Sáng Quỷ Dị

cả đêm nghĩ ngợi trong lòng , càng sợ buổi sáng bị người bắt kẻ thông dâm trên giường, Tôn Chí Tân ngủ không an ổn. Tương phản Naaru có Tôn Chí Tân làm bạn, lại ngủ mười phần kiên định, cả một đêm đều quây Tôn Chí Tân vào trong lòng mình cứ như hần là cái gối ôm siêu lớn. Đến hừng đông Tôn Chí Tân mới ngủ dậy, vụng trộm trở về lều của mình , sau đó lại ngủ không được , đứng lên tìm cái nanh thú Naru đưa cho kia, dùng con dao Thụy Sĩ đục một lỗ trên nanh thú, lại dùng sợi dây thắt bím chắc chắn buộc nó lên người.

Trước mang trên cổ, lại cảm thấy hơi rêu rao, liền cởi nó xuống, cắt ngắn dây mang trên cổ tay phải. Hiện tại hần cổ tay trái là đồng hồ, cổ tay phải là nanh thú Naru đưa cho. Tuy nói tay trái cách tìm gần hơn, nhưng tay phải đối với người thuận bên phải mà nói mới càng là một bàn tay quan trọng, Tôn Chí Tân cảm thấy đeo bên phải có ý nghĩa tốt hơn là đeo bên trái.

Sau đó hần giơ tay phải lên, xuyên qua nắng sớm nhìn nanh thú không ngừng lay động trên cổ tay phải, cảm thấy nó đơn giản lại lộ ra hơi thô cổ xưa, đúng là rất dễ nhìn, nửa điểm cũng nghĩ không ra mình trước kia vì sao lại có tật thực chán ghét treo đồ trang sức trên người như vậy. Thứ này là Naaru tặng, nghe bảo còn là lễ vật đính ước, Tôn Chí Tân suy nghĩ nửa ngày, nhin không được lật đến lần đi ở đó cười ngáy ngô một trận.

Trước kia trong lòng coi thứ này như củ khoai lang nóng phỏng tay, luôn cố ý quên nó đi, chưa từng cẩn thận nhìn xem. Hiện tại đeo nó lên cổ tay nhìn kỹ, mới phát hiện nanh thú Jacka đúng là không giống bình thường.

Nó ước chừng dài một tấc, có hình nón bất quy tắc rất mượt mà, chính thể nhìn qua rất giống một trái ớt hoang Vân Nam. Nhưng hình dáng nhỏ dài tinh tế, màu sắc là một loại trắng phiếm vàng nhạt như màu ngà. mặt ngoài rất mịn, bóng loáng bất khả tư nghị, ả ả c còn phiếm một sắc phản quang đặc thù của men răng, thực cứng rắn.. Tôn Chí Tân lấy con dao Thụy Sĩ bằng inox sắc bén hung hăng đục, mới miễn cưỡng đục ra một lỗ. Rồi sau đó lại phát hiện nanh thú này rỗng , có một đường ống rất nhỏ thông thẳng từ đầu đến đuôi răng, nếu ghé miệng vào thổi còn có thể thông khí.

Tôn Chí Tân không khỏi động lòng, động vật có cấu tạo răng nanh kiểu này bình thường đều mang độc, giống như nọc rắn qua ống rỗng đó mà tiêm độc. Tôn Chí Tân quả không nghĩ ra được loại dã thú gì mới có loại răng nọc như vậy, lại chỉ có một cái, mà nghe Auge ta thì loài Jacka hình dạng không nhỏ, vậy thì độc sinh ra ở đâu. Bất quá nghiên cứu xong cái răng này, Tôn Chí Tân càng hiểu ra bắt được nó là một chuyện không dễ dàng cỡ nào, bởi vậy càng thêm quý giá, lúc nhìn nó trong lòng không khỏi càng thêm vui sướng hài lòng.

Bởi vì cái nanh thú này, lại bởi vì đêm qua cùng Naaru một hồi lăn lộn mây mưa thực trôi chảy, tâm tình liền đặc biệt tốt. Không đợi chúng thợ săn tỉnh dậy, Tôn Chí Tân hầm xong một nồi canh thịt lớn, còn chiên cá làm điểm tâm.

Ba người nhà Naaru lúc tới trên mặt còn mang theo bột nước rửa mặt từ bờ sông trở về. khi Naaru thấy Tôn Chí Tân, ánh mắt nhanh chóng liếc qua chỗ vấy da của Tôn Chí Tân một cái, lại trộm liếc nhìn Tôn Chí Tân, khuôn mặt tục tũn có chút đỏ lên, lập tức chuyển qua thức ăn trong nồi.

Tôn Chí Tân vừa thấy ánh mắt kia nhìn mình, những việc làm tối hôm qua tua lại trong não, nhin không được trên mặt cũng ửng hồng. Hai người ánh mắt tiếp xúc, liền tự đổi chiều, trên mặt đeo thần sắc như không có chuyện gì. không khí trong lều liền trở nên có chút vi diệu, có chút phấn hồng vô hình lan tỏa trong không ngừng trong không gian bay bay.

Auge theo thói quen đổ nước vào chén trúc uống, đột nhiên mắt sắc phát hiện nanh thú trên cổ tay Tôn Chí Tân, liền bắt động thanh sắc huých Naaru một phen, muốn hấn xem tay Tay Tôn Chí Tân.

Naaru đảo mắt liền thấy, trên tay Tôn Chí còn không phải là nanh thú mình đưa kia hay sao? nhất thời vừa mừng vừa sợ, thất thanh vui vẻ nói:“Tiểu tân ! ngươi chịu mang nó ?”

Tôn Chí Tân thùy mắt hướng lên cổ tay, nhất thời xấu hổ một trận, theo bản năng giấu tay cổ tay bên chân, tiềm thức cảm thấy động tác này sẽ không khiến người chú ý.

Buku cũng phát hiện , nâng tay Tôn Chí Tân lên xem, hỉ thanh kêu lên:“Zimmer ! đây là của con Jacka ba ba sẵn nha !”

Tôn Chí Tân liền càng túng quẫn, trong đầu không khỏi một trận cảm tức, sớm biết rằng sẽ gây ra phản ứng lớn như vậy, thì đã không mang.....

Naaru vừa mừng vừa sợ, ngồi xuống bên cạnh nôi, vô tâm động đèn nơi hôm qua bị Tôn Chí Tân ép buộc , trên mặt nhất thời một trận xanh trắng.

Trong lòng Tôn Chí Tân tê rần, thân thiết hỏi:“Còn đau ? sao lại không cẩn thận như vậy?”

Naaru đột nhiên đỏ bừng, sau đó lại nhanh chóng biến thành màu đen, thô thanh cả giận nói:“Ta đau chỗ nào? ta cũng không có đi sẵn bị thương, đừng có nguyên rửa ta !”

Phốc !

nói dối vụng vãi ra.

Tôn Chí Tân không nhin được quay đầu cười. Đã nói vì sao Auge không được tự nhiên như vậy, hóa ra là di truyền tự cha hấn, buổi sáng hôm nay Naaru mất mặt, thật sự không được tự nhiên. Bất quá một nam tử tục tăng vĩ đại như vậy xấu hổ quẩn quít, lại có vẻ khả ái, ân, rất giống một con kim mao khuyển đang giận dỗi.

“Zimmer ngươi cười cái gì ?” Buku thiên chân hỏi. Auge cũng vẻ mặt mờ mịt nhìn Tôn Chí Tân.

Tôn Chí Tân nhin cười, nói:“Không có việc gì. ba ba Ngươi hấn..... Ân, cơ thể bị thương, ta một hồi vào rừng xem có thể tìm chút thảo dược giảm nhiệt giảm đau hay không.”

Naaru quẫn quá lại ngượng ngừng biện bạch, cầm lấy một miếng thịt oán hận cắn cho hả giận.

“Điều lại đây ăn sáng đi.” Tôn Chí Tân gọi Buku và Auge , còn mình thì ngồi xuống bên người Naaru.

Naaru vẫn nghiêm mặt, hự hự cắn thịt. Tôn Chí Tân múc cho hấn một chén canh thịt, khi Naaru vươn tay đón lấy Tôn Chí Tân nhỏ giọng nói với hấn:“Đừng tức giận, cùng lắm thì về sau có cơ hội ta sẽ cho ngươi.....” Nói một nửa Tôn Chí Tân đã nói không nổi nữa, những lời này cũng quá dọa người mà.

“Tiểu tân, ngươi.....” tay Naaru run lên, chén thịt canh sánh mất một nửa. Lập tức ngẩng mạnh đầu, một cặp mắt tinh lực ướn ắt mang theo ý mừng như điên nhìn về phía Tôn Chí Tân.

Úc..... Chính là loại ánh mắt này, khiến Tôn Chí Tân thật muốn cắn hấn một ngụm.

Buku cực kì đau lòng, reo lên:“Ba ba, thịt canh đổ kia, thật đáng tiếc !”

người Tôn Chí Tân đã lùi về, nghiêm trang ở một chỗ ăn canh, khuôn mặt tuần tú cũng nhin không được nóng lên. Trong lòng rên rĩ, thật muốn mạng mà, mình nghĩ gì mà nói mấy lời này chứ ? ai nha, mặc kệ ! coi như hai tên đực rửa động đực hỗ trợ lẫn nhau đi.....

Đang ở hai người một kẻ trong lòng ngọt ngào vui sướng vô hạn, một người ảo não hận không thể cắn rứt đầu lưỡi, Tiger chui vào lều.

“Mau tới ăn sáng.” Tôn Chí Tân chào đón hấn

Đã thấy Tiger trên mặt bình tĩnh, tự mình rót một chén trúc uống, mới đi tới ngồi xuống.

Tôn Chí Tân cẩn thận liếc nhìn Tiger một cái, chỉ thấy khuôn mặt hắc mây đen xầm xì, hiển nhiên là vẫn không thể tiêu tan sự kiện ô long tối hôm qua.

Phốc !

Tôn Chí Tân không nhịn được, lại vui vẻ.

“Người cười cái gì ?”

“Người cười cái gì ?”

Naaru và Tiger trầm miệng một lời hỏi, một bên là khẩu khí khó hiểu, một bên là tức giận phát điên.

“Liên quan gì đến người ?”

“Liên quan gì đến người ?”

Lại một lần trầm miệng một lời.

..... Lúc này, vô luận giọng điệu hay nội dung câu hỏi cũng đều đồng bộ, chính là thái độ thì không đồng bộ được, vĩnh viễn đối chọi gay gắt.

Tôn Chí Tân lại bắt đầu đau đầu, tựa như phải đeo một cái vòng kim cô, căng thẳng phát hoảng.

Có để người ta thanh tĩnh ăn bữa cơm không đây? trời đánh còn tránh miếng ăn !

Xoay mình, Tiger đột nhiên thấy nanh thú trên cổ tay Tôn Chí Tân, ánh mắt lập tức dừng lại: “Đây là cái gì ?”

Tôn Chí Tân rút cổ tay về, chút không muốn chọc vào Tiger.

Người khác còn chưa nói, cố tình người bình thường nói ít nhất là Auge lại mở miệng: “Đây là răng con Jacka nha, ở trong tộc chúng ta đều lấy làm lễ vật đính ước. Cái Zimmer đang đeo này chính là cha đưa .”

Tôn Chí Tân run lên một chút, bất mãn trừng Auge, tức giận hắc khiêu khích không hợp thời điểm. Auge căn bản không quan tâm đến hắc, vẻ mặt rầm thối tiếp tục ăn sáng, cứ như vừa rồi cái gì cũng chưa nói.

Màu mắt của Tiger đột nhiên trầm xuống, ầm ầm lộ ra hung quang, Tôn Chí Tân nhìn mà da đầu run lên, lại hối hận mình hôm nay phát bệnh thần kinh mới nhất định muốn lôi cái răng thú này ra đeo vào.

Tôn Chí Tân thấy mắt Tiger, lập tức không nhịn được rung mình một cái, hàn ý tự đáy lòng tỏa ra. Cặp mắt xám trắng kia càng trắng hơn nữa, ầm ầm tiếp cận với màu xám bạc, còn mang theo một loại hàn khí lãnh khốc. Tiger dụ dằng ngốc ngốc thổ lộ với hắc đêm qua đã biến mất không thấy nữa, lúc này là một đấu sĩ cường đại đang tản ra khí tràng chiến đấu lãnh lệ!

Tôn Chí Tân không sợ là giả , một người hiện đại như hắc đối diện với loại hơi thở giết chóc sinh ra bởi hoàn cảnh bức bách tại thời không khắc nghiệt, sắc mặt không thể không chế trở nên có chút trắng. Đến giờ hắc mới biết được, Tiger nếu không áp chế hơi thở giết chóc cướp đoạt trên người thì khí tràng áp bách mà hắc tản ra là làm cho người ta sợ hãi đến cỡ nào, căn bản không phải uy áp mà một cộng cổ từ hiện đại như hắc có thể kháng cự.

Buku cả kinh khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên tái trắng, Auge tuy rằng cố gắng trấn định, gân xanh trên mu bàn tay lại cao cao phập phồng biểu đạt ra sự đề phòng của hắc. Ở đây chỉ có duy nhất Naaru dường như không có việc gì, thậm chí còn nhàn rỗi vươn tay vỗ vỗ lưng Tôn Chí Tân trấn an, lại đem Buku kéo vào lòng . Được hắc vỗ về Tôn Chí Tân liền an tĩnh , không khỏi cực kì bội phục Naaru, quả nhiên là đúng sĩ cường đại không phân cao thấp với Tiger.

Ngay khi hắc nghĩ Tiger sẽ then quá hóa giận đập nôi chìm thuyền, Tiger lại nhanh chóng tỉnh táo lại, cúi đầu giấu đi ánh mắt sắc bén. khi ngừng đầu thần sắc đã một mảnh bình tĩnh, còn khẽ cười một chút với Tôn Chí Tân, lộ ra vừa đúng tám cái răng.

Tôn Chí Tân ngẩn ra, có chút kinh ngạc với phản ứng của Tiger, lại có chút bội phục năng lực tự khống chế hơn người của hắn. Người đàn ông có thể tự khống chế tốt bản thân luôn vượt trên người khác một bậc, bọn họ có được tố chất tâm lý cường đại, có thể làm được những điều mà người khác không thể làm.

Tiger nghiêng đầu, như là cực có hứng thú đánh giá nhanh thú trên cổ tay Tôn Chí Tân, khẽ cười cười, vô ý thức liếm hạ môi: “Nanh con Jacka sao ? con Jacka, đừng để ta gặp phải nó !”

Lời nói tự tin cường đại thối um ừm !

Dứt lời liếc nhìn Naaru một cái, không có khiêu khích, chỉ là bình tĩnh mang theo mạch ngầm mãnh liệt. Naaru không màng để ý đến hắn, lấy một miếng thịt bỏ vào miệng Buku. Auge liếc mắt nhìn bên này một cái, lại quét mắt sang bên kia một cái, bĩu môi, có chút không cam lòng khi phong ba mà mình khơi mào bình tĩnh trở lại nhanh như vậy.

Tôn Chí Tân không dám lại dẫn thêm tranh chấp — thật con mẹ nó đáng ghét ! từ khi nào mình cũng họa thủy như đám mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành vậy ? trong lòng vô cùng rối rắm, chỉ chọn những lời tương đối an toàn nói: “Ta tính ngày mai xuất phát, đi tham quan hang động Tiger nói đến.”

Naaru cau, sắc mặt có chút không vui, cuối cùng vẫn là nói: “Như vậy..... Nhất định phải chú ý an toàn.”

Tiger nói tiếp: “Ngay kia hẵng đi đi. ngày kia người trong tộc ta sẽ tới, bọn họ sẽ mang về những thứ thất lạc của người. Người mang theo vài thứ kia sẽ càng an toàn.”

Naaru nhướn mí mắt, khó được một lần không đối chọi với Tiger. Hắn dường như biết Tiger nói đến cái gì, quá nửa chính là cái bọc lớn mà Tôn Chí Tân đeo lúc từ trên trời rơi xuống. Lúc ấy hắn cũng muốn cướp về, nhưng sau khi phán đoán tình thế một chút, hắn cướp được người, Tiger nhặt được đồ, so ra hắn thu hoạch lớn hơn, nửa điểm cũng không hối hận.

Tôn Chí Tân vừa mừng vừa sợ: “Thực sự trả lại cho ta ?”

sắc mặt Tiger trầm xuống: “Lời Tiger ta đã nói, sẽ không lật lại !”

Tôn Chí Tân nhất thời hồ thẹn, người tiền sử đều rất trọng chữ tín, nói một là một, hai là hai, tuyệt sẽ không dối ý lại càng sẽ không ác liệt đùa giỡn tâm kế. So ra mà nói, ngược lại là mình đa nghi lòng dạ hẹp hòi, lấy lòng tiểu nhân đo bụng quân tử, lập tức vội vàng xin lỗi: “Thực xin lỗi ! Là ta hẹp hòi không biết nhìn người, người đừng so đo với ta có được hay không ?”

Tiger thấy hắn lấy lòng cười với mình, mặt mày tuần tú nhẵn lại một chỗ, nhìn có chút đáng thương lại có vẻ thực buồn cười, trong lòng liền mềm mại, sùng nịnh cười lại với hắn, nói: “Không có việc gì, chỉ đừng có xem nhẹ ta.”

Tôn Chí Tân tươi cười, nghiêm túc nhìn Tiger : “Ta chưa từng xem nhẹ người. Người giống Naaru đều là cường giả !”

Tiger hơi ngạc nhiên, trong con mắt xám trắng hiện lên thần sắc vui vẻ, rốt cục ấm áp lên. Naaru hừ một tiếng, có chút mất hứng . Nhưng Tôn Chí Tân lúc này không rảnh dỗi dành hắn, toàn bộ thể xác và tinh thần đều đang chìm đắm trong vui sướng sắp được cầm lại đồ đạc của mình.

53, tựa như trở lại hiện đại

Đến ngày thứ ba, bộ tộc gió biển quả nhiên cử đến đây một đám người, đúng năm mươi nam tử tráng niên. năm mươi người này cùng với chín người đi theo Tiger cộng cả Tiger, ước chừng sáu mươi người.

Sáu mươi đàn ông trai tráng lại một lần nữa đứng ở trung tâm doanh địa bộ tộc thợ săn, dùng một loại âm điệu cổ xưa mà trang nghiêm trịnh trọng tuyên thệ: Ta thề, cùng bộ tộc thợ săn kết minh. Không được công kích minh hữu, không được đoạt tài vật của minh hữu, hết thấy thu hoạch chia đều phân phối. Ngoại trừ tuân theo trí tuệ và chỉ đạo của trí giả bộ tộc thợ săn, nghe theo gió biển tộc trưởng chỉ huy, nghe theo thợ săn tộc trưởng chỉ huy. Bảo vệ bộ tộc gió biển, bảo vệ bộ tộc thợ săn ! bảo hộ tộc nhân, bảo hộ tài sản, thủ vệ lãnh . Cùng tiến cùng thoái, cùng nhau giết địch !

Âm thanh cuối cùng vang lên Tôn Chí Tân nghe được từ rất xa mà cũng cảm thấy nhiệt huyết sôi trào nam nhân! tiền sử chính là như vậy, tâm huyết, hào phóng, dũng cảm, không sợ hãi ! bọn họ có nhiều tật xấu,

nhưng lại có phẩm chất vĩ đại mà người hiện đại sớm đã mất đi. Chân thành, trọng tín, thủ lời thề, kích thích huyết mạch Tôn Chí Tân bùng nổ mãnh liệt, không thể kiềm chế cũng muốn hô to cùng họ.

Chỉ trong nháy mắt, hẳn thật sự cảm giác một đám đàn ông lửa thể kia giống như núi ngàn vĩ ngạn, lại giống gang thép không thể phá vỡ ! một đám bóng dáng thẳng tắp tản ra vô cùng vô tận hơi thở anh hào của giống đực, quả thực là đẹp đến cực điểm !

Trước kia Tôn Chí Tân cũng không tin vào lời thề, cảm thấy đó là cái cớ cùng thủ đoạn làm cho người khác tin tưởng mình. Nhưng hiện tại hẳn tin, những điều hẳn vừa thấy khiến hẳn hiểu lời thề là một sự hứa hẹn vô cùng trang trọng, làm không được thì không nói, nhưng đã nói, thì nhất định phải làm được ! nếu không sống ở trên đời, còn không bằng heo chó !

đám thợ săn mới đến tuyên thệ xong cũng đã giải tán, Tôn Chí Tân vẫn nắm tay kích động khó có thể bình tĩnh. Trong lòng lại hận tên Naaru cứng đầu kia không chịu mang mình ra ngoài săn thú. một lần cũng được, trải qua tê sát giao tranh, nhân sinh mới có thể có chút sắc thái diễm lệ. Nhìn đám thợ săn anh vĩ này, thật sự là làm cho người ta..... ghen tị, a a a a !

Nổi giận ! không cho đi săn thú, lão tử liền sớm xuất phát đi thám hiểm! đỡ phải nhìn thợ săn khác hăng hái, mình thì cái gì cũng không thể làm mà ghen ghét.

Qua một lát, bao leo núi của mình quả nhiên được đưa tới. Tôn Chí Tân nhìn bao leo núi quen thuộc, kích động đến run tay. những thứ bên trong, thậm chí bao gồm chính cái bao này phóng tới thời tiền sử trước mắt, toàn bộ là đạo cụ bàn tay vàng! có mấy thứ này có thể chế ra những công cụ khác, không cần lo lắng tương lai không thể phát triển ?

Kích động khó có thể khống chế chính mình, giống như tiểu tặc vấy lụi thanh niên đem túi đến, mình thì kéo cái bao trở về lều của mình. Trong lòng thật sự quá mức khẩn trương kích động, Tôn Chí Tân đi cứ như ăn trộm , hận hiện tại không phải ban đêm, có thể dùng tới kỹ năng tiềm hành khang dạp, không cho người khác thấy cái bao của mình. Ân, Trước đây còn đến chỗ trí giả Esuiké xin một mệnh lệnh tối cao: Chưa được hẳn cho phép, ai cũng không được tiến lều của hẳn! ngoại trừ một nhà Naaru, Tiger và Esuiké.

Trở lại lều, chuyện thứ nhất chính là đem lều niêm phong kín mít rồi mới mở bao leo núi ra.

bao leo núi của Tôn Chí Tân là loại gregory balto 70, nhẹ cân mà dung lượng lớn, liên tục vài năm đều được đề cử trong tạp chí [ba lô du lịch]. Trọng lượng cực hạn đạt đến 80kg, thừa trọng đề nghị là 29 cân rưỡi. Tôn Chí Tân là cái kẻ thà ôm theo nhiều một chút còn hơn lúc cần không có mà dùng, cho nên khi chuẩn bị xuất phát, trong túi quả thực có đủ loại, chủng loại và nội dung đều khó tưởng tượng được.

Vừa mở túi ra, mặt ngoài chính là một túi khăn tay mùi trà xanh ,200 tờ loại sang. Người khác sẽ đem theo thứ này trong túi sao ? không biết, dù sao Tôn Chí Tân thì có ! thấy thứ này Tôn Chí Tân cảm động muốn khóc, như chó chun mũi hút sâu hương trà xanh an tĩnh kia. Trời biết hẳn đến thời đại tiền sử không thể thích ứng những ngày không có giấy chút đất như thế nào, khăn tay, thần khí a.....

Một túi khăn tay, hai túi khăn ướt tiêu độc, tại đây một thứ cũng là thứ vô cùng trân quý, Tôn Chí Tân nửa điểm không có tâm tư dùng chúng ngay, từ trong ba lô lấy túi nhựa ra đựng chúng lại, cất đi cẩn thận. Về phần chùi đất, chỗ nào nên dùng hăng dùng, xong việc ra bờ sông rửa móng cũng được..... Ít nhất thân thiện với môi trường xanh sạch đẹp..... Ách, có ô nhiễm, máu chốt là tiết kiệm !

Sau đó khăn cấp lấy ra pda, ấn nút, khởi động máy.

Màn hình sáng, truyền đến tiếng nhạc khởi động máy, hình quả táo sứt quen thuộc, một loạt chương trình dữ liệu chạy qua, sau đó là màn hình Window Microsoft 7.0.

A ! cảm ơn các lộ đại thần, đặc biệt muốn cảm ơn xuyên qua đại thẩm, nó còn sống ! nhưng chỗ pin còn lại chỉ là 4%, đang ở đó cổ kéo dài hơi tàn.

Kiểm tra hộp thư, Tôn Chí Tân thấy được một tin nhắn làm cho người ta thực phần nộ: công ty hàng không Tây nam xin được nhấn nhở, vé máy bay trong kỳ nghỉ hè đang được chiết khấu . Vô luận quý khách muốn đi đâu, chúng tôi đều nhiệt tình phục vụ đem đến cho quý khách những chuyến an toàn, mau lẹ và thoải mái. Điện thoại đường dây nóng:xxxxxx; Đặt vé trực tuyến mời gọi:xxxxxx và xxxxxx. Cảm ơn sự phối hợp của quý khách. Xin gặp lại quý khách ở Tây Nam xinh đẹp.

Đi chết đi ! gia đã xuyên thời đại tiền sử , còn cần người đưa ? mau nữa cũng bằng bị chớp giật một phát ! còn không mất tiền, còn hữu tình tặng kèm n cái mãnh nam! lại còn là hàng cực phẩm như Naaru và Tiger , đầu thật sự lớn như cái đầu luôn !

Tức giận nghĩ muốn xóa nó, cuối cùng lại không nỡ, dù sao đây cũng là thứ đến từ hiện đại. Tức giận xong nhìn lại nó lại có cảm giác ấm áp.

Treo cục sạc năng lượng mặt trời của PDA lên đỉnh lều, sau đó kéo dây xuống găm vào bộ phận nạp điện. Công năng của nó vẫn rất tốt, đã bắt đầu nạp điện vào PDA. Lúc này một khối pin nạp điện công nghệ gắn với căn lều đơn sơ thời đại tiền sử muốn quý dị bao nhiêu có quý dị bấy nhiêu, bất quá Tôn Chí Tân bắt chấp , chỉ hy vọng các thành viên trong bộ tộc không để ý đến sự tồn tại của nó.

Tôn Chí Tân lúc này mới nhẹ nhàng thở ra,pda có thể sử dụng quả thực tốt quá. tư liệu lưu trữ bên trong Tôn Chí Tân đã không nhớ rõ là có những gì, nhưng chúng nhất định có thể mang đến trợ giúp rất lớn cho cuộc sống sinh hoạt về sau.

Những thứ còn lại Tôn Chí Tân đã không còn tâm tình xem tiếp , cảm thấy hạnh phúc tới có chút quá đột ngột, làm cho người ta trở tay không kịp, trong khoảng thời gian ngắn rất khó tin tưởng mọi thứ đều là thật.

May là trong ba lô có một cuộn túi nylon, lúc ấy trong đoàn du có một cô bé mua sỉ , nói là muốn đem thật nhiều đặc sản Tứ Xuyên trở về, mua hẳn hai trăm cái túi để dự phòng. Lại thấy ba lô của Tôn Chí Tân thật sự là đủ lớn, mới gửi ở chỗ hẩn. Cảm ơn nữ hài nghiện mua sắm kia, nếu không ở thời tiền sử này hẩn thật đúng là không biết phải làm như thế nào để bảo tồn đồ đặc trong thời gian dài.

sau đó nhờ những người khác trong tộc hỗ trợ, kéo thêm một cái cọc gỗ đến, chống luôn phần da thú phía sau của lều lên, tìm thêm da thú nối liền với phần da ban đầu, phần dưới buông xuống vùi hẳn vào đất. lều của Tôn Chí Tân liền thay đổi, thành kết cấu hai phòng tương thông, một gian trước và một gian sau. Kỳ thật đến lúc này không gian trong lều của hẩn đã lớn hơn so với lều của Naaru và Tiger, chỉ là nhìn qua mặt trước thì không thấy thôi.

Làm người vẫn nên cúi thấp đầu một chút mới tốt, Tôn Chí Tân một chút cũng không muốn đi tranh phần nổi bật của Naaru và Tiger , tuy người nơi này thành thực mà thẳng thắn, nhưng bản năng phòng bị người khác của hiện đại vẫn xâm nhập cốt tủy Tôn Chí Tân không bỏ được. Cây to đón gió chỉ ngu mới làm, mà Tôn Chí Tân không phải dạng ngu gốc.

Hiện tại lều đã phân hai gian, bên ngoài một gian dùng làm phòng khách, bên trong là phòng riêng, tuy rằng chúng vẫn rất đơn sơ, nhưng phân biệt ra như thế cũng đã là có tiến bộ.

Tôn Chí Tân ở phòng ngủ đào một cái hố, gom tất cả những dụng cụ hiện đại mà hẩn cảm thấy mình tạm thời chưa cần đến, đều dùng túi nylon bọc lại vừa dày vừa kín. Trước tiên ở đáy lót một tầng lá trúc, trên tầng lá trúc lại là một lớp ván gỗ. Dưới lớp trúc là lớp túi nhựa phòng ẩm, giữa lớp trúc và lớp gỗ lại dùng nylon ngăn ra, cuối cùng mới đưa những thứ đã được gói kỹ lưỡng đặt trên ván gỗ bốn vách và tấm che cuối cùng cũng xử lý như vậy. Trước mắt, đây đã là biện pháp tốt nhất mà Tôn Chí Tân có thể làm.

Làm xong, hẩn đắp đất lên cái'kết sắt' tự chế, rồi lại trải tấm da gấu mà Naaru đưa đến lên trên. Tôn Chí Tân dự tính mỗi tối ngủ ở trên đó như thần giữ cửa bảo vệ tài sản của mình. Sự tồn tại của chúng quả thực chính là phần mềm hỗ trợ, là máy ăn gian của trò chơi, sẽ phát huy những tác dụng mà người ta không thể tưởng tượng được

Cuối cùng bên ngoài chỉ còn lại pda cùng cục sạc, một cây đao quân dụng đã chiến trong rừng dài một thước rưỡi, thanh kiếm Nga Mi hàng mỹ nghệ để ngắm nhiều hơn để xài, một cái ống nhòm, một bình nước thể thao, một cây bút và một quyển sổ ghi chép, một cái bật lửa Zippo, một cái đèn pin Lôi Thần và một tấm pin quang năng đa dụng, cùng với cái balô leo núi cực đại đó. Không tính balô, tất cả những thứ trên gom lại với nhau chỉ chưa đến 3 kg.

Lần này ra ngoài thám hiểm hang động kia, không phải du sơn ngoạn thủy mà liên quan chặt chẽ đến việc sinh tồn, Tôn Chí Tân thu hồi ý niệm không nên có trong đầu, tối giản hóa các công cụ, mọi thứ đều được cân nhắc xuất phát từ góc độ thực dụng.

Dem mấy thứ này bày ra trước mặt, lại tiến hành hộ lý bảo dưỡng. Khi chúng nằm toàn bộ ở nơi đó, Tôn Chí Tân lại sinh ra một loại ảo giác thời không thác loạn, tựa như mình đã quay về với thời không hiện đại, chẳng qua chỉ tạm thời dừng chân ở một bộ tộc dã nhân trong rừng rậm mà thôi.

Nhưng sự thật không phải như vậy, mình thật sự đã đến một thời đại hỗn loạn mà dã man lạc hậu, hướng sinh hoạt còn khó nắm giữ, lại có khảo nghiệm vào đông tàn khốc vô cùng đang đến gần.

mùa đông Chân chính là như thế nào Tôn Chí Tân không biết, nhưng theo những lời truyền lại, còn có thái độ cẩn thận mười phần sẵn sàng trận địa đón địch của hai con người cường đại Naaru và Tiger, Tôn Chí Tân biết nó không dễ đẩy lùi, cả mùa đông sẽ đáng sợ đến nỗi bản thân hẳn khó có thể tưởng tượng!

Cho nên, vì sinh tồn, vì mạng sống, còn vì hẳn càng ngày càng thích bộ tộc, hang động kia hẳn vô luận thế nào cũng phải đi xem thử. Không phải du lịch, chỉ là để thăm dò một nơi có thể trú thân an cư lúc mùa đông đáng sợ đến ! nó là vấn đề quan trọng nhất cho cả mùa đông, nếu nó xảy ra vấn đề, đối với cả hai bộ tộc, đối với chính mình, đều là tai ương ngập đầu không thể chống đỡ!

53. Chương 53: Chuẩn Bị Xuất Hành

Kết quả cuối cùng vẫn là phải tha thêm một ngày mới đi được, nhất là chuyện phân công người hộ tống xảy ra vấn đề, hai là Tôn Chí Tân cảm thấy còn cần chuẩn bị một ít , đều cần tốn thêm thời gian, liền trì hoãn lại.

Naaru và Tiger lần này thật thần kỳ lại thống nhất trên một trận tuyến, hai người đều không cho phép cự tuyệt chuyện phái thành viên thợ săn đi cùng Tôn Chí Tân. vẫn trực tiếp Tôn Chí Tân cự tuyệt. lý do rất đơn giản, lúc này chính là khởi điểm giai đoạn cuối cùng săn bắt dự trữ cho mùa đông, nhiều người đi săn thú nghĩa là mùa đông sẽ có thêm một phần thức ăn. Thợ săn một người cũng không được vắng! Nếu không phải không biết đường, ngay cả Tamu Tiger phái đến hẳn cũng không định lơi theo.

Cả bữa tối, Tôn Chí Tân lần đầu biểu lộ quật cường và cố chấp, vấn đề lãng phí nhân lực trong tộc hẳn tuyệt đối không chịu thoái nhượng nửa bước. Naaru và Tiger cũng bó tay với hẳn, thế nhưng trong lòng lại bối rối mà đối với người này không thể không càng thêm yêu thích. Hai người đều biết, Tôn Chí Tân là vì suy xét cho cả hai tộc, đồng thời hướng hai người bày ra một mặt kiên cường của bản thân: Hẳn không phải kẻ yếu, hẳn muốn dùng phương thức của riêng mình để cố gắng cho sự tồn vong của bộ tộc.

nam nhân Như vậy, sao có thể không khiến người ta yêu thích cơ chứ ? vô luận là Naaru hay Tiger , nhìn vẻ mặt quật cường của Tôn Chí Tân, trong lòng chỉ muốn đem hẳn kéo vào trong lòng, dùng sức nhu, đến khi ẩn luôn vào trong ngực, giam vào trong lòng.

Cuối cùng hai bên cò kè mặc cả, Tôn Chí Tân tùy ý chọn bốn người. Qigeli, Tôn Chí Tân dùng quen nhất, kinh nghiệm phong phú lại lão luyện trầm ổn. Tamu, người dẫn đường kiêm hộ vệ, Tiger nói người này cận chiến không bằng hẳn và Naaru. Hai người còn lại thì để Qigeli lựa chọn, phạm vi không thuộc nhóm thợ săn.

sáng sớm hôm sau, Tôn Chí Tân tỉnh dậy. trong ánh mắt lưu luyến không rời của Naaru và Tiger tiễn hai người ra ngoài săn thú, mình thì ở trong lều chờ Qigeli đến. Buku hôm nay đặc biệt nhu thuận, đứng ở trong lều Tôn Chí Tân làm sao cũng không chịu đi, cũng không chịu đi chơi những thứ mới mẻ Tôn Chí Tân đưa ra, lẻo đẻo chạy theo Tôn Chí Tân mức nước, chuẩn bị thịt làm thức ăn, tiểu hắc khuyến khích lợi khả ái, khiến Tôn Chí Tân hận không thể yêu hẳn như con đẻ mình.

Thật sự không còn gì để làm, Buku mới dựa lại gần, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn lên Tôn Chí Tân:“Zimmer, người nhất định phải an toàn trở về. Ta ngày ngày sẽ nhớ người, cầu nguyện cho người. Người..... Người..... Nhưng đừng gặp chuyện không may.”

Trong dĩ vãng, có rất nhiều người nó biết sau khi đi thì không quay lại được nữa, hoặc là đầm đìa máu me được người ta nâng về, không tàn thì chết, Zimmer của mình nhìn qua không có sức chiến đấu, khiến Buku

trong lòng vô luận như thế nào cũng không an tâm.

Trong lòng Tôn Chí Tân ấm áp, gơ tay nhẹ nhàng nhéo một chút trên khuôn mặt nhỏ nhắn che kín lo lắng và nghĩ ngợi kia. Đứa nhỏ đáng yêu như thế, trên mặt lại là biểu tình này, thật sự là làm cho người ta đau hết cả tâm can.

“Buku yên tâm, Zimmer nhìn giống kẻ ngu ngốc sao ?”

“Không giống. Zimmer là người thông minh nhất trong tộc ! so với Trí giả Esuiké còn thông minh hơn.”

“Hừ ! đừng để hắn nghe được.” Tôn Chí Tân hì hì cười nói: “vậy thì đúng rồi. Đừng xem nhẹ ta, Zimmer của ngươi rất lợi hại . Ngươi yên tâm, Zimmer nhất định sẽ an toàn trở về, còn có thể mang cho ngươi rất nhiều thứ tốt.”

“Ta cái gì cũng không muốn, chỉ cần ngươi an toàn trở về.” Buku vẫn đang bất an, đáy mắt lộ ra bóng ma: “Zimmer, trăm ngàn đừng bỏ lại ta và anh trai, còn có ba ba.”

Tôn Chí Tân ôm lấy hắn, để bộ ngực nho nhỏ của nó dán lên lồng ngực mình, ôn thanh an ủi: “Yên tâm, yên tâm. Có Qigeli và những người khác đi cùng ta mà.”

54. Chương 54

Buku không nói gì , chỉ ôm thắt lưng Tôn Chí Tân không chịu buông ra.

“Tôn Chí Tân.” Qigeli ở ngoài lều kêu. Trí giả có phân phó, không được Tôn Chí Tân cho phép, ai cũng không được vào lều của hắn, Qigeli liền đứng ở bên ngoài.

Tôn Chí Tân lên tiếng, đẩy Buku đi: “tự mình đi chơi đi. Dừng ống thổi tên bắt một ít con mồi, chờ ta trở lại làm cho ngươi ăn. Đừng lo lắng, ta thật sự rất nhanh sẽ trở về.”

Buku lên tiếng, đôi mắt ửng đỏ, cố gắng không cho nước mắt rơi xuống, hiểu chuyện đi ra khỏi lều. Tôn Chí Tân nghe thấy hắn ở bên ngoài lều nói: “Qigeli, làm ơn chiếu cố Zimmer của ta, được không ? chúng ta một nhà đều sẽ cảm kích ngươi.”

“được, Buku. Ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ bảo vệ tốt Zimmer của ngươi.”

thế Buku mới yên tâm tiêu sái rời đi, hắn không dám ở lại chỗ này, sợ chính mình sẽ ôm lấy Tôn Chí Tân không chịu buông.

Tôn Chí Tân nhắc lều lên: “ mời các ngươi vào.”

Qigeli do dự một chút, mang theo ba người phía sau mà vào

Bốn người tiến vào lều, nhất thời lấp bắp kinh hãi. Khó trách trí giả không cho người khác tùy tiện vào lều của Tôn Chí Tân, nó quả nhiên không giống người thường ! toàn bộ lều thô sơ giản lược liếc một cái đã thấy rất chỉnh tề mà lại sạch sẽ, còn có một hương thơm nhẹ nhàng tràn ngập, xua hết mùi mà da thú tản ra. cả lều vô luận bố cục hay sắp đặt cũng đều có nét riêng độc đáo, chưa từng nhìn thấy lều của người nào có thể giống với nơi này.

Hiện tại năm người cùng nhau đứng ở phòng khách, Tôn Chí Tân ngồi dưới đất, trước mặt trải một tấm da thú, bên dưới căng phồng lên như đang che thứ gì đó. Bên cạnh hắn còn thả một đồng da thú và mấy cuộn sợi mà phụ nữ trong tộc sẽ được, không biết có lợi ích gì.

Tôn Chí Tân giương mắt nhìn bốn người, phát hiện trang bị của bốn người rất thống nhất, mỗi người một bình trúc do nhà phát minh nhỏ Buku ‘phát minh’ ra . Đồng thời còn có ống thổi tên cũng của bộ tộc thợ săn , trên lưng mỗi người mang theo một cái sọt liễu, ba món này hợp thành phối trí tiêu chuẩn. trong tay Tamu còn nắm một cây mộc côn, nói mộc côn là quả coi thường nó, đường kính của nó gần 15 li, quả thực

chính là cọc gỗ ! tên này quá trâu, cầm thứ này cứ như chơi. Qigeli thì có thêm một thanh đao đá, trên vào đeo lưới cả mới làm, chính là loại lưới dính tinh tế. Trừ đó ra, không còn gì khác.

Hoàn hảo, ước chừng là vì đi xa, bên hông bốn người đều đeo bao da thú, không trần truồng. Bằng không Tôn Chí Tân thật đúng là không biết nên đem ánh mắt hướng đi đâu. Nghĩ lại thấy may mà bây giờ đã có bình trúc và ống thổi tên, đổi lại là trước kia những người này sợ là trực tiếp lỏa thân mạo hiểm, thật sự là làm cho người ta muốn không bội phục cũng khó.

Trong lòng đối với người tiền sử bư hân vô cùng kính ngưỡng, Tôn Chí Tân cầm lấy bình trúc rot cho bốn người một người một chén nước, đạo đãi khách của người hiện đại hân vẫn quen dùng. vừa hay là bốn người, nếu không Tôn Chí Tân lại không đủ chén. Hân vẫn muốn làm thêm bốn cái, nhưng không biết đâu ra thời gian.

55. Chương 55

Bốn người đều cầm chén uống nước, trên mặt lộ ra ngạc nhiên mà hứng thú, đánh giá chén trúc trong tay và bình trúc bên cạnh. Ngoại trừ Qigeli sớm đã quen Tôn Chí Tân không giống người thường, ba người khác không kim được ở Trước mặt Tôn Chí Tân lộ ra khẩn trương cùng thần sắc không được tự nhiên. Lúc này ba người mới nhìn ra vì sao hai tộc trưởng và trí giả đều coi trọng Tôn Chí Tân như vậy, người này quả nhiên là không giống người thường , vừa tiến vào trong căn lều này liền cảm giác được . Mà động tác, vẻ mặt kế tiếp của Tôn Chí Tân, lại đem loại cảm giác này lại một lần nữa phóng đại, nhìn Tôn Chí Tân mà có cảm giác núi cao còn có núi cao hơn.

Lần này tự mình dẫn đoàn thám hiểm, Tôn Chí Tân muốn thành lập uy tín, không muốn hiển lộ quá nhiều ôn hòa và vô hại, nói:“ thời gian Kế tiếp, mọi người đều chung đụng với nhau, đã ngoại khắp nơi tràn ngập nguy hiểm, tốt nhất mọi người giới thiệu bản thân cho người khác biết một chút.”

Tamu liền ông thanh nói:“Tiger tộc trưởng đã giới thiệu ta , ta gọi là Tamu, phụ trách bảo hộ an toàn. Ai xảy ra chuyện, ta lấy mệnh bồi !”

Vừa xuất lời đã thực khí phách ! thực dễ nhìn ra đó là một hán tử thẳng thắn mà biết chịu trách nhiệm. Cơ hồ lập tức , Tôn Chí Tân liền yêu thích con người chất phác hào phóng này.

Qigeli mang đến hai người có chút không được tự nhiên, Qigeli liền thay bọn họ giới thiệu nói:“Bọn họ một người tên là Caban, một người tên là Alfa. Caban am hiểu ẩn nấp trinh sát, Alfa có khả năng đặc thù , có thể phát hiện nguy hiểm.”

Tôn Chí Tân liền nhìn qua hai người, Caban cái đầu không lớn, vóc dáng thấp hiem thấy trong bộ tộc, ước chừng 172cm. Cũng vì thế, hân muốn đem mình giấu kín dễ hơn người khác nhiều. Tình trạng của hân có chút giống Qigeli không cánh tay phải, hân lại thiếu cánh tay trái , chỉ còn mỗi một khúc ngắn ở vai; đùi phải bị dã thú tha đi một khối lớn, có vẻ cũng để lại khuyết tật, lúc đi đường có hơi khập khiễng. Alfa thực gầy, y như gậy trúc, khí sắc cho thấy dấu hiệu thiếu dinh dưỡng. Trên mặt có ba vết sẹo thú, vết từ phải qua trái, mắt phải chỉ còn lại một cái hố không, môi cũng bị bẻ cong, bộ dáng bị phá tướng hoàn toàn, nhìn qua có chút dọa người. Mặt khác trên bụng phải của hân cũng có một vết sẹo đáng sợ, da thịt lúc trước không được khâu ghép tử tế giờ nhăn nhúm vô cùng.

Tôn Chí Tân không hề xem thường người tàn tật, đặc biệt là tại bộ tộc này, một thân bị thương chính là một thân chiến tích, làm cho người ta khâm phục. Hân nhìn khuôn mặt đáng sợ kia của Alfa cũng sợ hãi bất động, nhưng cả kinh rồi liền nhanh chóng hồi phục lại, trên mặt kim lòng không được lộ ra tiếc hận, sau đó có thể hoàn toàn bỏ qua vóc dáng thấp bé của Caban cũng như gương mặt xấu xí đến đáng sợ của Arefa, ung dung mỉm cười với hai người:“xin chào, Caban. xin chào, Alfa. Có thể được hai vị dũng sĩ giúp đỡ, là vinh hạnh của ta.”

Qigeli khẽ cười , hân biết Tôn Chí Tân sẽ nói như vậy . Người này rất tôn trọng người khác, càng am hiểu tìm kiếm sở trường trên người người khác, cùng hân nói chuyện là một việc làm cho người ta thư sướng.

Quả nhiên, Caban và Alfa nhất tề động dung, Caban theo bản năng nâng nâng ngực, Alfa lại lấy độc nhãn sáng quắc nhìn Tôn Chí Tân. Đặc biệt là Alfa, hẳn biết mặt mình dọa sợ không biết bao nhiêu người trong tộc, nhưng tất đạt a sát lập tô chỉ là hoảng sợ khi mới gặp, rất nhanh liền tự nhiên trở lại. Một người tàn tật, diện mạo xấu xí, hay thân thể không trọn vẹn, lại đều là những bộ phận tự mình để ý nhất, có thể được người khác tôn trọng, đối đãi như người thường vẫn luôn là khát vọng của bọn họ. Tôn Chí Tân vừa biểu hiện ra điều đó, lập tức đạt được sự yêu quý và kính trọng của hai người.

“Có thể đi cùng người cũng là vinh hạnh của ta ! tất đạt lập sát a tô.” Hai người cùng kêu lên nói, đều hơi có chút kích động.

Nghe thấy xưng hô tất đạt lập sát a tô này, Tamu lộ ra thần sắc khiếp sợ, lập tức lại bình tĩnh lại, tiếp tục đứng vững như trụ sắt, hai mắt mang theo kinh dị và hiếu kỳ nhìn chằm chằm Tôn Chí Tân.

Tôn Chí Tân sớm đã nghe cái xưng hô tất đạt lập sát a tô này đến chết lặng, không có phản ứng gì, chỉ nói với bốn người: “Ta chuẩn bị thêm cho các ngươi một ít trang bị liền xuất phát.”

Bốn người bao gồm cả Qigeli đều mờ mịt khó hiểu, sau khi trong tộc có thêm binh trức và ông thổi tên, bọn họ đã cảm thấy trang bị trên người trước nay chưa từng xa hoa như vậy, thật sự nghĩ không ra còn có thể trang bị thêm cái gì lên trên người. Nguyên lai luôn luôn trần truồng lăn lộn không vướng bận, có thêm hai thứ này đã cảm giác được sinh mệnh được bảo đảm hơn rất nhiều, nếu không phải Qigeli yêu cầu, bọn họ ngay cả sọt liều cũng không nghĩ đến mà mang theo.

Nhìn biểu tình của bốn người, Tôn Chí Tân có chút buồn cười, lại có chút đau lòng người tiền sử lạc hậu ngu muội chỉ có thể dựa vào thân thể và thiên nhiên kiếm ăn. Bọn họ thật quá khổ, nên có người vì bọn họ làm một cái gì đó.

Tôn Chí Tân cúi đầu nhìn, thấy Alfa chân lớn nhất, liền cười nói: “Alfa, đem chân lại đây.”

Alfa không hiểu ý đồ của Tôn Chí Tân, nghe thế liền đưa chân qua. Qigeli liền liền mỉm cười, Alfa người này bởi vì mặt bị hủy dung tính tình có vẻ quái dị, hiện tại có thể nghe Tôn Chí Tân như vậy, thực hiển nhiên đã bị sức quyến rũ của Tôn Chí Tân thu phục. Người không dễ chỉ huy nhất đã thu phục được, những người khác càng dễ xử lý, Qigeli trong lòng đại định, lại càng thêm tin tưởng vào lần xuất hành này.

Tôn Chí Tân trải ra một miếng da thú, bảo Alfa dẫm lên, lấy con dao Thụy Sĩ ước theo chân hấn cắt ra một mảng hình thuyền.

Bốn người nhìn thấy con dao Thụy Sĩ sắc bén cùng phức tạp, nhất thời mắt đều dừng thẳng. Mọi người trong mắt một mảnh lửa nóng, hận không thể lập tức đem thứ sắc bén kia đoạt lấy, nhưng đạo đức nguyên thủy ngăn bọn họ lại, chỉ có thể đỏ mắt nhìn chằm chằm.

“Kia..... Đó là cái gì ?” Qigeli nhin không được hỏi.

“Phải.....” Tôn Chí Tân không biết giải thích như thế nào, chỉ có thể nói: “Ta dùng là dao.”

Qigeli thở dài: “Quả nhiên là đồ của tất đạt lập sát a tô tài năng c.”

Lại đẩy cái dùi ra, chọc một vòng lỗ bốn phía quanh tấm ‘thuyền’ da thú, cuối cùng dùng dây da chịu cọ xát tốt hơn sợi dây xuyên vào, sau đó kéo sát buộc lại với nhau. Cáp ! Một cái giày da thú giản dị đã hoàn thành.

khí cái dùi xuất hiện bốn người quả thực điên cuồng, nhin không được muốn nghiên cứu con dao Thụy Sĩ nhìn thực phức tạp kia, ở trong lòng đoán nó rốt cuộc còn có thể biến ra bao nhiêu công cụ quái dị mà hữu dụng. Lại thấy dưới chân Alfa xuất hiện cái ‘bao Chân’, bốn người càng thêm kích động ! không ai ngốc cả, xem một chút liền hiểu được là dùng để bảo vệ chân, chỉ là đơn giản như thế, vì sao trước kia không ai nghĩ đến, mà Tôn Chí Tân lại nghĩ đến ?

“nào, đi thử hai bước !” Tôn Chí Tân thực vô lương cười trộm.

Alfa hưng phấn một chân đi giày da thú, một chân vẫn để trần đi lại trên nền đất. Thử đi hai bước, liền vừa mừng vừa sợ nói: “Thoải mái ! thực nhuyển còn thực ấm áp ! có thứ này có thể đi xa hơn mà không sợ đau chân, Tôn Chí Tân, ngươi quả nhiên rất lợi hại !”

Caban nhìn thấy thú vị, hỏi: “Nó gọi là gì ?”

Tôn Chí Tân nghiêng đầu nghĩ nghĩ, vốn định đặt một cái tên thật oách, cuối cùng vẫn từ bỏ, cười nói: “ nó kêu giày da thú. Các người cũng kêu như vậy đi.”

Lập tức đem Alfa hưng phấn đi tới đi lui tha trở về, đem một chân còn lại làm thêm một cái giày da thú.

Kỳ thật giày da thú giản thể như thế có công cụ cắt và khoan thì hoàn toàn không khó, mấu chốt ở chỗ nghĩ ra được sáng ý. Bằng không sao lại nói nào tư tưởng một bước nhỏ, là tiến bộ một bước lớn ? rõ ràng rất đơn giản, nhưng khó là khó ở chỗ nghĩ ra được nó, rồi vận dụng nó vào cuộc sống thường ngày.

Bốn người ngoại trừ Tamu, ba người đều tàn tật, tự làm giày không tiện. Tôn Chí Tân liền không phiền giúp ba người làm giày da thú, cuối cùng mới làm cho chính mình một đôi.

Da giày vừa lên chân, ba người đều đi thử, ôm tâm tình thí nghiệm đồ mới qua lại khắp lều, Qigeli thậm chí còn ra khỏi lều đi một vòng. thử đi thử lại cảm thấy thứ này tốt lắm, quả thực quá được. Lại nghĩ Tôn Chí Tân tự mình làm cho bọn họ, Ánh mắt nhìn về phía Tôn Chí Tân liền vừa cao hứng vừa cảm kích, rất là thụ sủng nhược kinh.

Nhìn Tôn Chí Tân tựa hồ còn muốn tự mình động thủ làm thêm, Tamu vội vàng nói: “để ta tự làm ! người đem cho ta mượn dùng thứ kia là được”

Được rồi, hẳn kỳ thật là thèm con dao Thụy Sĩ..... tâm tình Này giống như Auge lấy nó tách thịt và Buku xem Auge tách thịt.

Làm cho mình một đôi giày da thú xong, Tamu lưu luyến không rời đem con dao Thụy Sĩ trả lại cho Tôn Chí Tân, trong lòng đại hận toàn bộ quá trình quá nhanh, lập tức đã xong, làm cho hắn không kịp thử thêm mấy lần. ánh mắt quyến luyến thâm tình nhìn về phía con dao kia, rất giống thống khổ tình nhân chạy theo đàn ông khác. Cho nên hắn ngay cả tâm tình thử giày cũng không có, dù sao ba người khác cũng đã thử rồi, đủ để chứng minh chỗ tốt của nó, Tamu liền ngơ ngác nhìn con dao Thụy Sĩ, kia ái mộ trong mắt khiến Tôn Chí Tân cảm thấy còn sợ hơn khi Naaru nhìn mình.

Tôn Chí Tân có chút chịu không nổi liệt hỏa khát vọng trong mắt hắn, một phen xốc lên tấm da thú, lộ ra dao dã chiến và Nga Mi kiếm, nói: “bỏ vũ khí của các người đi, dùng cái này ! ta nói trước, là mượn !” Cường điệu chữ mượn, lại nói: “Mượn ! các người , hiểu chứ ?”

chỉ thấy một đao một kiếm nằm đó, đao xám đen, kiếm thiểm ngân quang; Đao rất nặng mà lợi hại, lộ ra một loại nội liễm khí phách; Kiếm lại tiêm trường mà xinh đẹp, lộ ra một loại hơi thở nguy hiểm, hai cùng nhau lẳng lẳng tản ra mỹ cảm hiện đại độc đáo thời đại này hoàn toàn không thể có. Đường cong toàn thân được máy móc gia công hoàn mỹ mà tinh tế, là dụ hoặc trí mạng, vừa là sự xinh đẹp nguy hiểm, đồng thời cũng là tượng trưng cho nét sắc bén cường đại.

Nam nhân đối vũ khí trời sinh có năng lực giám định thường thức, bốn người liếc thấy đao và kiếm một cái, ánh mắt lập tức chuyển không ra được nữa, giống Tôn Chí Tân lúc trước khi thấy chúng nó. đường cong, độ bóng, cảm xúc, còn có hơi thở nguy hiểm chúng nó phát ra, đủ làm cho người ta si mê.

đem một đao một kiếm cho mượn Tôn Chí Tân kỳ thật thực đau lòng, nhưng nghĩ đến dã ngoại nguy hiểm, đem này hai loại lợi khí giao cho thợ săn kinh nghiệm phong phú và chiến sĩ có sức chiến đấu cường đại sử dụng rõ ràng muốn so với bản thân tư tàng tốt hơn nhiều. Cho nên hắn nhặt đao và kiếm lên, đưa ra.

Làm người luôn có quen lạ xa gần, đao và kiếm đều chỉ có một, đao dã chiến ưu tú vô cùng đương nhiên là cho Qigeli dùng, Nga Mi kiếm hoa lệ thì cho Tamu.

Kỳ thật nói Nga Mi kiếm hoa lệ thật sự là ủy khuất nó, là món hàng mỹ nghệ chất lượng cao, nó quả thật dễ nhìn, tựa như những đầu thương giả nhìn được mà dùng không được vậy. Nhưng sự thật là chất liệu thép dùng để làm nó mười phần thượng thừa, là loại inox tốt nhất, Tôn Chí Tân thử mài lưỡi mất cả đồng sức lực cũng không mài sắc hơn được bao nhiêu, có thể thấy được chất thép tốt đến cỡ nào, hoàn toàn xứng với cái giá sang quý của nó.

kiếm dài ba thước, dày một phần tư tấc, vô luận chặt, chém đều thật sự sắc bén, mất đi vẻ nhẹ nhàng linh động của kiếm thường, ngược lại lộ ra chất dày nặng của đao. Về phần cắt và gọt thì kém hơn, Tôn Chí

Tân ở bờ sông mài chết đi sống lại cũng không làm nó sắc lên bao nhiêu, xác thực vì chất liệu quá tốt, độ cứng kinh người, độ bền cũng siêu cường, thật sự là khó mài khó mòn, không có công cụ hiện đại mà chỉ mài bằng tay — khó !

Mà đao đã chiến kia, bư hãn khỏi bàn, nhớ ngày đó lúc mua được nó ở chợ đen, Bản thân Tôn Chí Tân cũng cảm thấy hưng phấn đến thần hồn điên đảo như trúng số độc đắc, một lòng một dạ thầm nghĩ làm sao khi dùng phương tiện giao thông tránh thoát được các chốt kiểm soát, đầu óc hoàn toàn không rảnh nghĩ đến cái khác. Hắn lúc trước tẩu hỏa nhập ma đến nỗi muốn đâm luôn nó vào giấu trong đất. Tuồn qua cửa kiểm tra — may mắn sau lại không cần.

Qigeli được đao, Tamu được kiếm, hai người đều điên rồi. Vừa rồi bị con dao Thụy Sĩ kích thích không nhẹ, lúc này lại thấy đại hỏa lực đao và kiếm, con dao Thụy Sĩ tổ hợp công cụ nhiều công năng ứng dụng ở nhiều trường hợp nhỏ bé tinh xảo liền bị bỏ qua, chỉ nhìn chăm chăm vũ khí hạng nặng chỉ nam nhân mới xứng dùng trong tay. Caban và Alfa cũng điên rồi, đồ kị , hai người cái gì cũng không được.

Tamu mang theo kiếm, ách, kỳ thật càng giống bưng, mắt tròng như chuông đồng, lỗ mũi thở hổn hển, như là gặp cái gì đều muốn chặt, thí nghiệm uy lực của nó. Thế rồi hắn thật sự nhịn không được lao ra ngoài. Qigeli lại ngốc luôn, còn muốn giống dùng phương thức nguyên thủy sờ đao đá thử trình độ sắc bén của nó. Hắn đem bả đao kẹp vào nách phải, ngón tay trái không chút do dự sờ lên, nhanh đến nỗi Tôn Chí Tân ngay cả kêu cũng chưa kịp, ngón tay hắn đã bị cắt ra một lỗ lớn.

“Hảo..... Hảo..... Sắc bén !” Qigeli sợ ngây người, lại mừng như điên, như là không biết là đau, mặc cho máu trên ngón tay dừng mảnh tràn ra rồi nhỏ xuống. Caban và Alfa thấy sự lợi hại của nó, càng thêm đồ kị đồ mắt, vẻ mặt ai oán nhìn Tôn Chí Tân, khuôn mặt bị hủy dung của Alfa có vẻ càng thêm đáng sợ giống như ác ma.

“ngươi là lợn à !” Tôn Chí Tân nhảy dựng lên đi tìm urgo, mắng:“thứ này cũng nghịch được ?”

Tác dụng thần kỳ của urgo đã bị cây đao đã chiến hoàn toàn che lấp. Là đàn ông, thấy được lợi khí bực này, chẳng có mấy người không mừng như điên, đặc biệt là người tiền sử một khắc trước còn dùng đao đá, ngay sau đó đã sùng bái đổi thành pháo bự, được dùng đến vũ khí lạnh hiện đại.

Qigeli cầm đao chết sống không chịu buông tay, không tin nói:“Cho ta dùng ? thật sự cho ta dùng ?”

Tôn Chí Tân đề urgo lên ngón tay hắn, nói:“Mượn ! hiểu chưa ? là mượn !”

“Mượn cũng được !” Qigeli một tay nắm đao, lại vươn đến ôm lấy Tôn Chí Tân, dùng sức ép Tôn Chí Tân vào ngực thượng, miệng kêu lên:“để ta dùng thứ này, chết cũng đáng !”

đại hiệp Cụt một có chỗ này không tốt, chỉ có thể dùng cái tay cầm đao đến ôm người, không khác được. Tôn Chí Tân hết hồn nhìn cây đao đang lẳng không múa loạn trong tay Qigeli..... Gia, đây chính là đao đã chiến sắc bén vô cùng, không phải đao đá giáo đá, bị chém đến là toi luôn mạng người đó..... Có biết hay không !

Lúc này Tamu ngốc đã trở lại, xách kiếm, thở hồng hộc:“Lợi..... Hại, thật..... Lợi hại ! Một phát là có thể chém ngã một gốc cây to như chân ta vậy!”

Tôn Chí Tân nhất thời bị . Lấy khí lực của mình cho dù là dùng thanh kiếm cứng rắn này, một gốc cây to bằng chân người như vậy sợ là có thể chặt vào một nửa đã không tề, người này thế nhưng một kiếm trực tiếp đốn đổ một cây..... Là cái dạng trâu bò gì mới có thể làm được chứ? Lấy một địch mười, lời này chính là dùng để nói đám thô nhân như vậy. Thanh kiếm này giao cho hắn sử dụng quả nhiên là vô cùng chính xác.

56. Chương 56: Xuất Phát !

Sau khi chuẩn bị sẵn sàng năm người được tộc nhân cầu nguyện bình an mà xuất phát.

Một hàng năm người đi xa dần, đi cả đoạn đường vẫn có thể nghe được thanh âm cầu nguyện. Trong lòng Tôn Chí Tân dâng lên cảm giác ấm áp khôn kể, giống như là rời xa nhà, có người nhà ở đó đợi chờ mong ngóng, cầu phúc cho người, cầu nguyện bình an cho người, vô luận người mệt mỏi hay bị thương hoặc là chán chường, luôn có một cánh cửa làm người ta an tâm sẵn sàng rộng mở.

Trong phút chốc, Trong lòng Tôn Chí Tân liền minh bạch: Hẳn không muốn xa rời địa phương lạc hậu nguyên thủy này, hẳn đối với bộ tộc nguyên thủy này có lòng trung thành ! đồng thời trong lòng còn có vương bản, vương bản Naaru, Buku, Auge, thậm chí mặt của Tiger cũng lớn vồn một chút.

Hiểu được điểm này, trong lòng không hề thấy cảm giác này đột ngột, giống như đương nhiên như vậy có thể tiếp nhận. người là động vật có tình cảm, có người đối tốt với người, liền khó có thể quên phân tình nghĩa này, một đoạn thời gian ở chung , thật sự đã không thể rời được những con người tiền sử giản dị mà lại đơn thuần này, ẩn ký sinh hoạt hiện đại trong lòng lưu lại càng nhạt đi, giống như giấc mộng Nam Kha, ngược lại sinh hoạt gian khổ nơi này trở nên càng ngày càng chân thật, càng ngày càng làm cho người ta khó có thể dứt bỏ.

Như là nhìn ra cái gì, Qigeli quay đầu lại nói:“Chúng ta rất nhanh sẽ trở về.”

Tôn Chí Tân ngẩng mặt cười cười:“Phải, mới xuất môn, ta đã muốn về .”

Đoàn người đều cười rộ lên. Tôn Chí Tân cúi người chụm một vốc nước hắt lên mặt, nhất thời tinh thần đại chấn, cánh tay vung lên:“Xuất phát !”

Tamu lên tiếng dừng cảm cười to, xách kiếm đi lên đầu đội ngũ.

Đội ngũ nối đuôi nhau mà đi, Tamu đáng vóc lớn, giống một con tàu phá băng, lại giống một chiếc xe tăng hạng nặng, sấm vai tiên phong mở đường. Alfa theo sát sau đó, tinh táo dùng con mắt độc nhất của mình tìm kiếm những nguy cơ có khả năng tồn tại xung quanh. vị trí của Caban biến hóa rất lớn, trong thân thể thấp bé của hắn như là ẩn chứa tinh lực vô hạn, xuất quỷ nhập thần trong chốc lát xuất hiện ở phía trước đội ngũ xa xa dẫn đầu, trong chốc lát nhảy ra sau cùng, quả thực là hành tung mơ hồ, hệt như cao thủ luyện phiêu miểu mê tung bộ vậy. Tôn Chí Tân chú ý tới quy luật hắn xuất hiện giống ong mật dò đường, luôn lấy đội ngũ làm trung tâm hình thành một lộ tuyến hình số 8, trong lòng không khỏi giật mình mà kính nể. Vì an toàn của toàn đội, tận hết khả năng thăm dò càng nhiều đường đi, lượng di động của hắn so với người khác ít nhất phải nhiều hơn gấp ba lần! cuối cùng là Qigeli, vẫn dán tại bên người Tôn Chí Tân, một tác cũng không rời.

Tamu dũng mãnh, Caban tinh táo, Alfa có năng lực cảm giác kỳ diệu, Qigeli kinh nghiệm phong phú thành ổn, hơn nữa mình lại có được trang bị hiện đại, chỉ đi có hai giờ đồng hồ, Tôn Chí Tân đã tràn ngập tin tưởng vào tiểu đội của mình, có đội hữu như vậy, chuyện gì cũng có thể gặp dữ hóa lành..

lúc Xuất phát rời doanh địa Tôn Chí Tân liền mở công năng đếm bước chân của đồng hồ, như vậy đợi đến lúc tới mục tiêu ghi lại, rồi lúc trở về tiến hành nghiệm chứng lần hai là có thể thông qua số bước chân tính ra đại khái khoảng cách. khoảng cách này tuyệt đối không thể là một con số chính xác, khác biệt sẽ rất lớn, nhưng trong lòng tối thiểu có phương hướng, có thể một căn cứ để tính toán. Tỷ như, tấm bản đồ giản dị hiện tại đang ở trong tay hắn

Giống phán đoán của Tôn Chí Tân, năm người dọc bờ sông mà đi. Tôn Chí Tân nhìn ra, hiện tại bọn họ dường như đang ở trong một thung lũng cực lớn, dọc theo sông mà đi là có thể ra khỏi thung lũng này.

Hay nói giỡn, bát km là cái cái Ngoại trừ Tôn Chí Tân, cước trình bốn người kia đều rất nhanh. Tôn Chí Tân ra sức, vẫn thập phần vất vả. Hẳn dùng số liệu giản lược đồng hồ chỉ ra tính toán một chút, trước mắt tốc độ kinh người đạt tới 8 km mỗi giờ! mà theo số liệu huấn luyện quân đội dã ngoại hiện đại, tốc độ 6 , 7 km mỗi giờ cũng đã là hành quân gấp, mà đoàn người này mỗi giờ đi 8 km thì thật dọa người ! khó trách hắn luôn cảm thấy hình như mình đang chạy chậm theo mọi người, thấy số liệu này lập tức liền hiểu ra. Cũng may Tôn Chí Tân lúc xuất môn sáng suốt tối giản hết mọi thứ mang theo, chỉ còn khoảng 3kg, mà như vậy hắn cũng đã thở hổn hển như trâu rồi, trong lòng lại càng thêm đổ kỵ thể chất ưu tú của con người thời tiền sử.

Nói giỡn sao, 8 km là khái niệm gì chứ? 24 giờ nhân với 8, một ngày đi không ngừng, tổng cộng ước chừng chính là 192km! lúc trước chiến dịch cầu Lô Định vĩ đại, kia hai mươi hai dũng sĩ cũng bắt quá là ngày đêm

chạy một trăm hai mươi km mà thôi ! phải biết rằng lấy tốc độ đi bộ, mỗi giờ 5 km đã là nhanh vô cùng.

Tôn Chí Tân luôn luôn kiêu ngạo thể lực hơn người, lúc này cũng kiên trì không nổi nữa, giống như chó Nhật thè dài lưỡi lác lác ở tận cuối đội ngũ. Mà Caban, toàn bộ quá trình còn phải lượn khắp nơi theo hình số 8, này là cái thể chất quái quỷ gì chứ ? ! khó trách thấp bé như vậy, ăn cái gì vào người thì nhiệt lượng hấp thu được cũng bị loại vận động này tiêu hao hết sạch.

Cũng may Tôn Chí Tân còn muốn vừa đi vừa vẽ bản đồ, thời gian dừng lại vẽ bản đồ có thể nghỉ ngơi, không thì hần sớm đã chống đỡ không nổi. Lúc này mới đi có bốn giờ mà thôi.....

Từ khoảng giờ thứ ba, Alfa cũng hiện ra tình huống thể lực chống đỡ hết nổi, khuôn mặt xấu xí tái nhợt không có huyết sắc, nhìn qua còn tái hơn Tôn Chí Tân.

Lại một lần nữa dừng lại vẽ bản đồ, toàn bộ đội ngũ tập hợp lại với nhau, Tôn Chí Tân và Alfa mượn cơ hội nghỉ ngơi. Caban vẫn mười phần tinh thần, nhắc cái chân hơi khập khiễng đi tới tò mò nhìn giấy bút hần chưa từng thấy qua mà Tôn Chí Tân dùng để vẽ. Những đường cong trên đó hần xem không hiểu, chỉ cảm thấy vô cùng thần kỳ, như là kỹ năng chỉ thần mới có thể nắm giữ.

Qigeli nhìn ra Tôn Chí Tân khó xử, trầm ngâm nói với Tamu:“Đi chậm lại một chút. nếu xuất hiện tình huống thể lực thành viên chống đỡ hết nổi, gặp phải vấn đề đột phát không thể đối phó, ngược lại càng nguy hiểm.”

Tamu hơi có chút không kiên nhẫn, vẫn nghe theo chỉ huy.

Tôn Chí Tân ngón tay run run, cầm bút cũng không quá ổn, bình tĩnh hô hấp một lát rồi mới tiếp tục suy yếu vẽ từng đường cong, viết lách.

Quá mệt mỏi , cường độ hành quân siêu cấp này không phải người hiện đại như hần có thể chấp nhận, có cật mạnh mấy cũng không nổi.

Qigeli đi đến vỗ vỗ Tôn Chí Tân, nói:“Còn được không ?”

Tôn Chí Tân vẽ xuống nét bút cuối cùng, đánh dấu con số khoảng cách, cắn răng nói:“Ta còn được !”

vẻ mặt cương nghị không chịu thua làm cho Qigeli dở khóc dở cười, quả nhiên là một kẻ quật cường. Qigeli mỉm cười nói:“ kiên trì một chút, nơi này không an toàn, đi đến nơi an toàn lại nghỉ ngơi. Lộ trình hôm nay cần ra khỏi chỗ này.”

Tamu liếc Tôn Chí Tân một cái, im lặng nhếch miệng một chút. Hần cảm thấy tất đạt lap sát a tô cái gì cũng tốt, chỉ là thể lực thật sự quá yếu.

Bị khinh thị Tôn Chí Tân thực ử rừ. Phải biết rằng trước kia vô luận đi nơi nào du lịch, đường có khó đi, hần đều là xa xa dẫn đầu. Đến nơi này thì hoàn toàn điên đảo, thành người kém cỏi nhất. Alfa tuy rằng sắc mặt khó coi đến mức tận cùng, thể nhưng xem tình hình, vẫn còn có thể tiếp tục đi, kém cỏi nhất chính là mình

nghỉ ngơi Ngần ngủi, uống nước, bổ sung lượng nước xong, tiếp tục lên đường, tốc độ đã chậm bớt lại, Tôn Chí Tân có thể miễn cưỡng đuổi kịp chứ không đến nỗi tụt lại đằng sau. Đến lúc này hần mới có tinh lực đi quan sát cảnh vật chung quanh, mới giật mình phát hiện ra sau ba mươi km, cảnh sắc cũng đã đại biến, từ thảm thực vật á nhiệt đới biến thành thảm thực vật nhiệt đới. Đồng thời còn cảm giác được nhiệt độ không khí đã tăng lên, càng nóng hơn, càng ẩm ướt, cách đó không xa mùi lá khô mục nát từ trong rừng rậm truyền đến có thể ngửi được rất rõ ràng.

Càng đi dọc theo sông nhỏ, mặt nước trở nên càng ngày càng rộng lớn, biển này thực chậm rãi, phải đi một khoảng cách rất xa mới cảm giác được. Giống như hiện tại đi ba mươi mấy km rồi, mặt sông đã rộng đến cỡ một hai triệu, áng chừng độ sâu cũng không còn ở mức có thể lội sang.

Bờ sông bên kia bắt đầu xuất hiện những cây giống như cây cọ, nhìn qua thực giống cây cọ ở thời không trước, Tôn Chí Tân ghi chú chúng vào trong sổ. Loại lá cây này có hình lông chim, rất lớn rất dày, nếu tương lại muốn dựng nhà gỗ, dụng loại lá này làm mái là một lựa chọn tốt. Hơn nữa loại cây này thụ cưỡng lá cũng thực thô to, là một loại vật liệu kiến trúc không tệ. Nói thực ra, hần cảm thấy vừa đến mùa đông cả đoàn ngoài chạy đến hang động né tránh cũng không phải là một lựa chọn hay ho gì, bộ lạc du mục vĩnh

viễn không thể phát triển tốt, ổn định một chỗ phát triển căn cơ mới là đạo lý. Muốn làm được một bước này, xây nhà sớm hay muộn là tất nhiên. Đến lúc đó những cái cây ở chỗ này nhất định dùng đến.

tiếp tục đi về phía trước mấy km, Tôn Chí Tân nhận không được nhỏ giọng hoan hô. Sau khi leo qua một con dốc, đằng sau thể nhưng lại xuất hiện một cái hồ nhỏ. Hồ rộng đến trăm mười thước, nhìn qua không quá sâu, nước hồ xanh màu trời trong lành, gợn nước dập dờn đưa cảm giác tươi mát xông thẳng vào mặt, chỉ nhìn thôi cũng khiến cho người ta cảm thấy một trận mát lạnh thấm tận ruột gan.

Tôn Chí Tân cười ha ha chạy đến chỗ hồ nước, bùm một tiếng nhảy xuống, sau đó kêu oai oái nhanh chóng trốn lên bờ. Bởi vì trong nháy mắt hần nhảy xuống kia, liền thấy có mấy chục con đĩa bơi tới, không trốn là ngu ngốc.

“Biết lợi hại rồi chứ.” Qigeli cười nói, nhìn Tôn Chí Tân vỗ chân cố làm cho mấy con đĩa đã dính lên người rơi xuống.

“Quả nhiên lợi hại.....” Tôn Chí Tân vỗ mặt đau khổ. Hần từng có trải nghiệm như vậy khi lữ hành ở Vân Nam, vô luận đĩa cạn hay là đĩa nước cũng đều rất nhiều, chỉ không nghĩ đến đĩa ở thời không này cũng hung hãn như vậy.

Bốn người trũ thêm nước, có chút lưu luyến rời hồ tiếp tục đi tới. năm người Ở đây, ngay cả Tôn Chí Tân mới tới nhưng có tri thức sinh tồn dã ngoại phong phú cũng biết nơi này dù tốt, nhưng không phải nơi có thể hạ trại ở lâu, bởi vì có nguồn nước nghĩa là có nhiều động vật hoang dã đến nơi này uống nước, trong đó có cả Dã thú hung mãnh, cũng không phải chỗ có thể ở lâu. động vật Hoang dã thích đến uống nước bên hồ, ngược lại nước sông chảy không ngừng chúng lại không thích, rời xa hồ nước trở thành lựa chọn chính xác.

Tiếp tục đi về phía trước, rừng rậm ven sông trở nên càng rậm rạp, rừng rậm lộ ra vô số sát khí, mơ hồ có thể nghe được tiếng kêu hung hãn của Dã thú thường thường vang lên. Năm người bởi vậy trở nên càng thêm cảnh giác, cơ chế báo động trước kỳ lạ của Alfa đã toàn lực vận tác, hành động dò đường của Caban cũng trở nên càng cẩn, tốc độ hành động của toàn bộ đội ngũ bởi vậy càng chậm, tinh lực tiêu phí lại trở nên lớn hơn.

Tôn Chí Tân vẫn kỳ quái lấy thể lực siêu cường của người tiền sử cùng hành trình cao tốc vì sao đi tới đi lui giữa bộ tộc gió biển và bộ tộc thợ săn còn cần nhiều ngày thời gian như vậy, đến lúc này mới hiểu được, dã ngoại quả nhiên là cần khắp nơi lưu ý, có đủ loại tồn tại khách quan không thể đoán trước sẽ cản trở bước chân người, kéo tốc độ trở nên rất chậm. tốc độ hành quân 8 km mỗi giờ cũng chỉ lúc bắt đầu mới đạt tới được, đoạn sau thì hoàn toàn không thể, một giờ 3 đến 4km đã là cực hạn. Mà theo Qigeli nói, lộ trình về sau sẽ càng khó đi, tốc độ còn có thể chậm lại, mà đây đã là con đường dễ đi nhất theo lời Tamu.....

Lại đi, bờ sông bắt đầu xuất hiện một loại cỏ có răng cưa sắc bén, nhánh cỏ có thể cao bằng đầu người, có chút giống cỏ lau lại có chút giống cỏ phi cơ vùng đông bắc, một thoáng không để ý rất dễ bị nó cắt phải. Tamu đi phía trước mở đường, huy tay cứ thể chém ra một lối đi.

Ngày xưa làm được vậy thì rất mất sức, hiện giờ trong tay có công cụ hiện đại, chém bụi cỏ cũng là một loại hưởng thụ. Hần tử như tháp sắt kia coi chuyện này như trò tiêu khiển, cười ha ha phía trước vùng kiếm thực mạnh, một kiếm có thể vạt đi cả một mảng cỏ lớn, ngoác miệng cười không ngừng.

“Đã nghiền !” Tamu kêu lên:“quá sắc bén !”

Tôn Chí Tân nhìn bóng lưng đã sắp nhập ma của hần, thực không biết nói gì.

57. Chương 57: Năng Lực Cổ Quái Của Alfa

đi Tiếp, bụi cỏ trở nên ngày càng dày đặc, rậm rạp chỉ chút đến không biết sâu bao nhiêu. Đứng trong bãi cỏ rậm rạp cao hơn đầu người, quét mắt nhìn xung quanh trừ bỏ cỏ vẫn là cỏ, hoàn toàn không thể phân biệt phương hướng. đường Dưới chân trở nên càng khó đi, dưới lớp cỏ khô lá mục thật dày toàn bộ đều là

bùn nhão. Có chỗ may chỉ là bùn không lún chân, không may thì một bước là bùn bắn đầy, còn có bùn và nước văng tung tóe, càng ngày càng khó đi, tốc độ hành quân của cả đội cũng càng chậm. Tới lúc này, toàn bộ hoàn cảnh xung quanh đã chuyển biến thành dải đầm lầy, không chỉ ít người lui tới, ngay cả dã thú cũng khó có thể sinh tồn, bởi vậy tiếng kêu của dã thú có thể đến bên tai cũng càng thưa thớt, chỉ có thể mơ hồ nghe thấy tiếng chim hót ngẫu nhiên vang lên.

“Chú ý có rần.” Qigeli nhắc nhở nói. Mọi người đều âm thầm lưu ý, loại địa phương này bình thường Dã thú khó có thể sinh tồn, nhưng rần hơn phân nửa sẽ có.

Caban phía sau cũng thành thật, không dám rời đi đội ngũ quá xa, mà dò đường khu vực lân cận, cũng thường thường phát ra những tiếng chim hót líu lo để liên lạc. Tôn Chí Tân lại một lần nữa bội phục trí tuệ của những con người tiền sử nơi này, bọn họ tự phát triển ra một phương thức riêng, cũng vận dụng nó rất tốt.

Tamu biết phương hướng, Tôn Chí Tân vừa lưu ý nghe tiết tấu và quy luật của tiếng chim hót Caban và Qigeli dùng để liên hệ, một bên xách dao đã chiến từ Qigeli lật nhìn phần đuôi một chút, lại nhìn mặt trời rồi so sánh một chút với đồng hồ, sau đó cũng giống Tamu chọn ra phương hướng chính xác để đi tới trong bụi cỏ.

“Người biết đường ?” Qigeli cảm thấy khó có thể tin.

Tôn Chí Tân cười cười: “Không biết, nhưng ta đi cùng Tamu một đoạn thì biết đường nên đi như thế nào.”

“sao có khả năng ?” Qigeli hoàn toàn không tin.

Tôn Chí Tân giải thích không rõ được phương pháp căn cứ la bàn trên dao đã chiến thông qua cực từ của tinh cầu để phán đoán phương hướng, rồi lấy đó làm cơ sở, dùng kim đồng hồ để định vị, chỉ có thể nói: “Ta chính là biết. Ân, có công cụ nói cho ta biết, về sau có rảnh lúc dạy người dùng.”

Lời giải thích cũng cường hãn như không cần giải thích hết như xưng hô tất đạt lập sát a tô, Qigeli liền không hỏi, tuy rằng biết trên người Tôn Chí Tân đầy những ngạc nhiên cổ quái, nhưng Ánh mắt nhìn về phía Tôn Chí Tân tựa như nhìn một thứ gì đó kỳ lạ hiếm có.

“Tamu, dừng lại !” Alfa đột nhiên quát.

“dừng !” Qigeli kêu lên, lại hỏi: “Làm sao vậy ?”

Alfa cúi đầu, Tôn Chí Tân chỉ thấy hần ngực sườn tĩnh mạch mạch máu đột nhiên phồng lên, nửa phút sau mới bình ổn. toàn bộ sắc mặt Hần bởi vậy trở nên càng thêm tái nhợt.

Như là đột nhiên tiêu hao rất nhiều khí lực, Alfa khó chịu thở phì phò, có chút nhược cây nói: “ Đi vòng qua chỗ này, phía trước có vũng bùn.”

Lời vừa ra khỏi miệng, năm người đều thay đổi sắc mặt. vũng bùn Đầm lầy nghĩa là gì ? Quả thực chính là cái bẫy ăn thịt người, một chớp mắt không cẩn thận rơi vào trong đó, muốn sống mà leo lên được, khó !

kinh nghiệm của Qigeli thập phần phong phú, từ sợi liễu lấy ra một sợi dây da thú chà xát thành dây thừng, nói: “ Mọi người toàn bộ đều cột tay vào sợi dây thừng này, tuyệt đối không được buông ra ! Tôn Chí Tân, người đi cuối cùng.”

Tôn Chí Tân bình tĩnh tiếp nhận hảo ý của Qigeli, an tĩnh gật đầu, rõ ràng đem dây thừng buộc vào lưng. Nếu có người không cẩn thận rơi vào vũng bùn, hẳn sẽ trước hết rời khỏi hiểm cảnh, rồi mới nghĩ biện pháp đem người ra. Vũng bùn này quả thật thực đáng sợ, cũng may người rơi vào sẽ chỉ vì trọng lượng của mình mà chìm xuống, không có lực kéo nào khác, nếu phản ứng kịp thời, đồng đội muốn cứu trợ cũng không quá khó.

Năm người bị một sợi dây da buộc vào nhau, châu chấu trên cùng một sợi thừng, lần dò tiếp tục đi tới. Không giống Qigeli trường kỳ tiếp xúc với Alfa mà không hề nghi ngờ, Tamu có chút không tin phán đoán của Alfa, bất quá trong lòng lại không dễ dàng hoài nghi đội hữu, liền xử dụng kiếm chém một nhánh cỏ thô lớn vừa thử thăm dò vừa đi về phía trước.

Quả nhiên đi không đến mười bước, nhánh cỏ chọc một cái trũng vào một chỗ hổng, dưới lớp cỏ mục nhìn như kiên cố lại là một mảnh trống không, toàn bộ đều là vũng ngập bùn lầy!

trên mặt Tamu mới chính thức đổi sắc, quay đầu hỏi Alfa:“ vũng bùn Này lớn bao nhiêu?”

Alfa khẽ lắc đầu, đọc nhãn suy yếu híp lại , nói:“Không rõ lắm, bắt quá ta cảm giác đi một khoảng về bên phải sẽ an toàn.”

Tamu lúc này cũng tin cơ chế báo động trước cổ quái của Alfa , lúc này thật cẩn thận thử thăm dò đồng thời đi về bên phải cách một khoảng lại dùng nhánh cỏ thăm dò. Lúc này, nhánh cỏ sau khi đâm vào một tầng lá mục mềm mại sâu khoảng lút mu bàn chân liền đụng trúng lớp đất kiên cố.

Tamu không khỏi quái dị liếc nhìn Alfa một cái, Alfa đáp trả bằng một nụ cười đáng sợ như ác ma

Năm người tránh khỏi vũng bùn tiếp tục đi về phía trước, bộ pháp càng thêm thật cẩn thận, bởi vì toàn bộ đầm lầy đều có khả năng có bẫy bùn. Alfa đoán trước chính xác một lần, lần kế thì sao ? xem như hấn sẽ không sai, nhưng mọi người có lúc sẽ mệt nhọc, lúc này sẽ có sai sót.

Tôn Chí Tân nhẹ nhàng kể Alfa, hỏi:“ lúc Người cảm giác được nguy hiểm là cảm giác gì?”

Alfa nghĩ nghĩ, dùng tay vuốt phần trán bên phải và hốc mắt phải đã mất đi ánh sáng của mình, nói:“Nơi này đau, một trận một trận , giống như bị dây thừng siết chặt, hoặc như có cái gì đang đâm vào, ta chỉ biết địa phương không xa có nguy hiểm. Mặt ta quay về phía có nguy hiểm càng chính xác, cách nó càng gần, đầu sẽ càng đau.”

Tôn Chí Tân cảm thấy cảm giác hấn muốn miêu tả kỳ thật là đau như bị kim đâm. Kết hợp với triệu chứng tĩnh mạch phồng lên khi đoán trước được nguy hiểm, còn cả trạng thái suy yếu trên diện rộng sau khi đoán xong. Tôn Chí Tân dám khẳng định đây là một loại giác quan thứ sáu mà người tiền sử tiến hóa ra trong quá trình đối phó với hoàn cảnh sinh tồn cực độ ác liệt, hoặc có thể gọi là năng lực cảm ứng siêu nhiên, cũng có thể gọi tắt là dị năng.

hít vào một hơi, có chút khiếp sợ, lại có chút hâm mộ. đây là lần thứ hai hấn phát hiện đặc thù năng lực trên người người tiền sử tại tinh cầu này. Lần đầu tiên là dạ thị năng lực của đám thợ săn, bọn họ không chỉ đơn giản có thể nhìn rõ vào ban đêm càng thêm chuẩn xác, mà đã tiến hóa thành hai mắt hơi sáng lên, đó là biểu hiện của thị lực tập trung đến cực độ. Hơn nữa loại năng lực này là quần thể xuất hiện , Tôn Chí Tân không chút nào hoài nghi trên người thợ săn vĩ đại như Qigeli cũng có loại năng lực này.

Lần này năng lực đoán trước nguy cơ của Alfa là lần thứ hai, chẳng qua năng lực này cũng không thông dụng, theo cách nói của Qigeli, loại này chỉ Alfa mới có, hơn nữa là bị kích phát từ sau một lần tìm được đường sống trong chỗ chết.

Tôn Chí Tân liền kim lòng không được đoán, trong tương lai, hấn còn có thể trên người người tiền sử tại đây thấy được những năng lực gì? quả thật là Thượng Đế lúc đóng một cánh cửa trước mặt người thì sẽ mở cho người một cánh cửa khác, con đường tiến hóa của loài người luôn gặp được vô cùng vô tận kỳ ngộ.

Trong lòng cực kỳ hâm mộ loại năng lực này, Tôn Chí Tân đi sát vào Alfa hỏi:“Là người chủ động tìm nguy hiểm, hay là lúc tiếp cận nguy hiểm người cảm giác được ? chuẩn xác không?”

“Không rõ lắm.” Alfa vẫn là thực suy yếu, nói:“Phần lớn đều rất chuẩn, có đôi khi cũng sẽ sai. Bắt quá lúc có nguy hiểm chân chính ta không sai biệt lắm đều có thể cảm giác được. Sau đó đầu sẽ vẫn đau, nguy hiểm càng lớn, lại càng đau đến lợi hại. Nhiều nhất năm lần, ta sẽ cái gì cũng không cảm giác được nữa, tình huống tệ nhất có thể sẽ ngất xỉu.”

nói như vậy, thì là cảm ứng bị động, hơn nữa đại giới và di chứng bỏ ra cũng không nhỏ, đối thân thể thương tổn rất lớn, càng không thể thường xuyên sử dụng. Xem ra loại năng lực đặc thù này cũng không phải hoàn mỹ như mình tưởng tượng, bắt quá đã phi thường khó lường ! việc trên đời nào có hoàn mỹ ? ít nhất có năm lần cơ hội né được nguy hiểm !

Đang muốn cảm thán một phen, chợt thấy Alfa sắc mặt lại trắng, thấp giọng nói:“Tamu, tiếp tục đi về bên phải. Lại có vũng bùn !”

Lại một lần nữa chuẩn xác đoán trước được nguy hiểm, năm người an toàn vượt qua.

sau đó lại gặp vũng bùn, Alfa ôm đầu do dự hồi lâu mới dám khẳng định.

Ba lượt sau, khuôn mặt hủy dung của Alfa vốn đã đáng sợ mặt trở nên càng đáng sợ, trên mặt đã không có nhân sắc, những giọt mồ hôi lớn theo trán nhỏ giọt xuống. Tôn Chí Tân tiến thêm một bước, trực tiếp luồn đầu vai xuyên qua dưới nách Alfa diu hấn đứng lên, nửa đỡ nửa kéo mang theo hấn đi tiếp. Alfa cảm kích cười cười với Tôn Chí Tân, suy yếu ngay cả nói cũng không có khí lực

tình huống Toàn đội lúc này đã không thích hợp tiếp tục đi tới, nhưng lại không thể ở đầm lầy cắm trại, chỉ đành cần răng tiếp tục đi tới. Tôn Chí Tân lo lắng thường thường liếc nhìn Alfa đang dựa vào mình, thật tâm hy vọng loại dị năng đoán trước này của hấn không có tác dụng nữa, nếu không người này chưa lết được ra khỏi đầm lầy đã xảy ra vấn đề lớn.

Có lẽ là cầu nguyện của Tôn Chí Tân nổi lên tác dụng, đoạn đường còn lại đi đến bốn giờ chiều cũng chỉ gặp thêm hai vũng bùn nhỏ, bị Tamu và Qigeli dùng nhánh cỏ dò ra tránh được. khoảng năm giờ, bụi cỏ bên người bắt đầu thưa dần, độ cao cũng dần thấp đi, đất dưới chân cũng bắt đầu khô ráo, vũng nước, bùn lầy càng lúc càng ít, đã xuất hiện dấu hiệu đi ra khỏi vùng đầm lầy.

Bụi cỏ dần thưa thớt, tốc độ lại nhanh lên. Lại đi thêm một giờ, khoảng 6 giờ hơn, năm người rút cuộc ra khỏi đại dương cỏ dại

Trước mắt xuất hiện một con dốc thấp, trông có vẻ cổ quái, có chút giống cồn cát sa mạc, lại có chút giống cái lưng của một giun khổng lồ, liên miên uốn lượn phập phồng, độ cao không lớn, ước chừng khoảng vài chục mét, nhưng chiều dài lại rất dài, hai đầu đều nhìn không tới, thực sự có chút giống một con sâu, đại bộ phận thân thể chôn dưới đất, lộ một phần ra ngoài.

Đoàn người đi lên, Tôn Chí Tân phát hiện lượng thực vật phi thường ít ỏi, có chút trọc, chân không lưu ý cọ rớt một tảng đất, lộ ra chất nhám thạch bóng loáng cứng rắn, phiếm một loại sáng bóng mang chút chất sấp, mười phần giống kết cấu địa chất nào đó do trầm tích tạo thành.

“Xem.” Qigeli chỉ chỉ phía trước.

Ánh mắt theo phương hướng ngón tay của Qigeli xem qua, Tôn Chí Tân chỉ nhìn liếc một cái liền ngây người.

58. Chương 58: Kỳ Cảnh Cùng Quá Hiện !

Chỉ thấy phía trước xuất hiện một gò đất, phạm vi rộng lớn, sợ là phải vài kilomet vuông. vài kilomet vuông gò đất này, phân tán la liệt cùng một thứ: rất nhiều mảng đá có kết cấu như nhũ đá đủ kích thước lớn nhỏ như từ dưới đất chui lên.

Dưới gốc từng đồng mảng đá đó là một đầm nước cạn rất rộng, bởi vì đại lượng khoáng vật chất lắng đọng lại, đáy nước nhìn trông bóng loáng mà cứng rắn. Mực nước ước chừng chỉ khoảng một bàn tay cắm vào, màu sắc phú lệ cho thấy nước rất giàu hàm lượng kim loại, từ xanh thẫm đến lam nhạt biến ảo không chừng như là dùng cọ vuốt lên những tông màu bất đồng dần dần biến hóa chuyển tiếp hòa quyện với nhau , đẹp đến mức làm cho người ta nín thở ! Đặc biệt là những vùng màu sắc chuyển tiếp, trình độ kết hợp hóa học phức tạp này là bàn tay con người vô luận thế nào cũng không làm được.

Từng mảng đá cấu thành bãi mảng đá cái nhỏ chỉ cỡ cánh tay, cao khoảng một thước; rộng chừng gần mười thước, có cái mấy người vòng quanh cũng ôm không xong, nhìn qua thậm chí có điểm giống tổ kiến. Mảng đá trên vách đá bóng loáng ướt át, tuyết đại bộ phận trên đỉnh đều hở miệng, tỏa ra một cỗ sương trắng. Sau vài phút, rừng mảng đá cùng lúc phun trào, đồng loạt phun ra cột nước lớn nhỏ, nhỏ thì giống trẻ con đi tè, lớn thì to ngang bắp đùi, giống như dòng nước cao áp từ súng phun nước của lính cứu hỏa, hướng lên trên chiếu vào thiên không lên đến mấy chục thước ! Toàn bộ mảng đá hóa ra đều do khoáng vật từ suối ngầm đứt quãng phun trào mà ngưng kết thành. nước từ đó phun ra, tất cả đều là nước nóng được địa nhiệt đun sôi, từ rất xa đã có thể cảm giác được những sợi bụi nước nóng rục phả vào mặt như khi mở phích nước.

Cũng chỉ trong nháy mắt vạn suối đồng loạt phun trào, cột nước hoặc thô hoặc tế lớn nhỏ cùng nhau phun vào thiên không, thẳng tắp như rồng nước phóng lên cao, ý đồ vượt khỏi cửu thiên. Lên tới chỗ tối cao lại

hóa thành bọt nước rơi xuống dưới, tràn đầy ngọc cây quỳnh tương, châu ngọc đầy trời, viên lớn viên nhỏ lẫn đầy khay ngọc, hoặc là không có quỹ tích vắng bản loạn xạ khắp nơi, từng viên bóng nước chiếu rọi ánh sáng ấm áp lúc chiều tà, lượng lệ trong suốt dẹt thành một kỳ cảnh khó gặp!

Lại thấy dưới ánh tịch dương, hơi nước bốc lên được ánh mặt trời chiếu rọi, vẽ ra một dải cầu vồng cong cong, treo ở một vị trí thật thấp như một chiếc cầu, phẳng phất như vươn tay là có thể đứng đến, lại hư ảo nhạt nhòa mà yếu ớt, tựa hồ vừa đứng liền tan vỡ, khiến người ta chỉ dám nín thở ngắm nhìn, sợ hô hấp quá lớn sẽ thổi bay nó. Thêm một cây cầu bảy sắc cong cong này, toàn bộ cảnh sắc châu ngọc đầy trời chớp mắt liền càng thêm sống động.

Đợi bọt nước rơi xuống đầm cạn, lại dấy lên một mảnh bão tố, dày đặc tiếng nước nghe kinh tâm động phách, tựa như nhịp trống dày đặc không ngớt, làm run lòng người, lại khiến người ta phấn chấn. Thật đúng là một cảnh mưa đánh ào ào, một trận chiêng trống rung trời! tình cảnh này chỉ trên trời mới có, xuất hiện tại nhân gian chính là kỳ tích !

Tôn Chí Tân nhìn ngây người, sợ hãi than thần công của thiên nhiên, vừa thán cư nhiên có thể ở dị giới này thấy kỳ cảnh như vậy.

Hiện tại Tôn Chí Tân đã có thể hiểu được vì sao một đường đi tới càng đi phía trước càng nóng ẩm, thảm thực vật càng giống với rừng rậm nhiệt đới. Xuất hiện trước mắt là một mạch nước ngầm do địa nhiệt tạo ra, chúng bị địa nhiệt tăng áp lực mà hình thành nhiệt áp, phun ra hơi nóng liền tản ra trong không khí, khiến cho độ ẩm, độ ẩm phụ cận đều tăng nhiều, ảnh hưởng thực vật mấy chục km xung quanh, cuối cùng hình thành một mảnh rừng rậm nhiệt đới tại khí hậu ôn đới. Thiên nhiên, thật kỳ diệu vô cùng ! nhân lực lớn đến đâu cũng không thể hình thành cảnh sắc thiên nhiên kì lệ như vậy.

Tôn Chí Tân hoàn toàn là một kẻ ham mê dã ngoại du lịch, thấy một cảnh này chỉ hận không thể ôm lấy Tamu và Qigeli đến hôn một cái. Nhờ có bọn họ, mới giúp hắn có thu hoạch lần này, chỉ cảm thấy lần này xuyên qua thời không, vô luận như thế nào đều đáng giá !

hiển nhiên, Tamu và Qigeli không hiểu được sự hứng khởi của hắn . Bọn họ chỉ cảm thấy kỳ diệu, không có cái tâm lý kinh ngạc cùng cúng báí của người hiện đại như Tôn Chí Tân khi thấy cảnh này. Hơn nữa hai người tựa hồ đều xem qua không chỉ một lần, tựa như nông dân dưới chân Hoàng Sơn, sớm nhìn ngán muốn chết. Hoặc là giống nam nhân lấy được vợ là hoa hậu hoàn vũ, ngày ngày xem mỹ nhân, kết quả chính là thắm mỹ một nhọc nghiêm trọng..... Có thể thấy, lão bà xấu vẫn tốt hơn, nơi ở cũng tốt nhất không cần non xanh nước biếc tựa Thái Sơn, gần gũi với những thứ tuyệt đẹp quá chưa chắc đã là chuyện tốt.

Qigeli dùng khẩu khí thực bình thường nói:“Nơi này không thể ở quá gần, nước quá nóng, sẽ bị bỏng mất. Hay là Dã thú sẽ không lại đây, buổi tối chúng ta hạ trại ngay bên kia.”

Chúng đương nhiên sẽ không lại đây uống nước, chỉ nhìn có thể thấy nó hàm chứa rất nhiều kim loại, động vật uống loại nước này sẽ xuất hiện hiện tượng trúng độc. Chỉ có thực vật cường hãn mới có thể hấp thu loại nước này, cũng thông qua quá trình quang hợp cường đại vô cùng phân giải nó thành chất nước vô hại.

Tôn Chí Tân lưu luyến dời ánh mắt khỏi phiến cảnh sắc thần kỳ mà hoa mỹ này, nhìn thoáng qua nơi Qigeli chỉ, lại đem ánh mắt quay lại cảnh đẹp trước mắt. Được rồi, hắn chính là tham luyến cảnh đẹp, trời biết về sau còn có cơ hội lại thấy cảnh vật như vậy hay không. Sau đó hắn ngẩn ngơ, máy móc vận cổ, một lần nữa đem ánh mắt quay lại phương hướng Qigeli chỉ. Không thể tin được thứ mình thấy, nhu nhu mắt, lại nhìn, thật đúng là một thứ mà hắn nhận ra, lại còn là một vùng cực lớn!

Tôn Chí Tân nhất thời liền điên rồi, ba chân bốn cẳng cõ xuống dây thừng bên hông, quái kêu một tiếng, giống như nổi điên tiến về nơi Qigeli chỉ.

Còn lại bốn người thấy Tôn Chí Tân vẻ mặt khác thường, sợ hắn gặp chuyện không may, không hèn mà cùng đi chạy theo sau hắn. Alfa suy yếu nhất, đỡ chết đỡ sống theo ở cuối cùng. Tamu chạy vài bước dừng lại, đợi Alfa đến trực tiếp một tay bế hắn lên ôm lấy chạy như điên, động tác cư nhiên là kiểu ôm công chúa làm người ta giật mình

Caban động tác nhanh chóng nhất, đi sau mà tới trước đuổi theo Tôn Chí Tân, cái chân què tựa hồ hoàn toàn không ảnh hưởng đến tốc độ của hắn.

“Tôn Chí Tân, người phát hiện cái gì ?” Caban tỉnh táo hỏi.

“Quáng..... Cây báng !” Tôn Chí Tân chạy hụt cả hơi, một lòng muốn chạy ngay đến chỗ rừng cây kia, kiểm tra xem điều mình nhìn thấy có phải ảo ảnh hay không bên người tràn đầy hơi nước, lại là bóng chiều nắng nhạt, hoàn toàn là điều kiện thích hợp cho ảo ảnh xuất hiện. Mặc dù có ảo ảnh có nghĩa là có tồn tại thực vật, nhưng trời mới biết nó ở nơi nào? thấy được mà không lấy được, thống khổ lớn nhất trên đời cũng chỉ đến thế.

Nếu chúng tồn tại thật, như vậy, tuy rằng không thể cam đoan toàn bộ người trong tộc có thể chịu đói cả mùa đông, nhưng có thể cam đoan mùa đông sẽ không xấu đến mức vì thiếu thức ăn mà chết đói!

“A ?” Caban hoàn toàn không hiểu, hai âm tiết kia không chỉ vì phát âm bằng tiếng Trung, mà còn vì người nói đang chạy thành ra càng thêm mơ hồ.

Tôn Chí Tân nóng nảy, kêu lên:“Người chạy mau, mau đi qua nhìn xem có phải thật hay không !”

Caban biết Tôn Chí Tân chỉ là mấy cái cây này, lập tức vắt chân chạy như bay, xa xa dẫn đầu vọt dưới cái cây gần nhất, sờ soạng một phen, khó hiểu nói:“Là thật .”

Tôn Chí Tân nhất thời nhẹ nhàng thở ra. Ngục khí vẫn nghẹn trong cổ bởi vì an lòng mà tiết ra được, dưới chân không lưu ý, một thoáng lao đảo đập luôn đầu xuống đất.

“Tôn Chí Tân !” Qigeli hoảng sợ hô lên!

“Ta không sao.” Tôn Chí Tân cố gắng đứng lên, tiếp tục đi về phía trước, vọt tới dưới tàng cây ngựa đầu xem.

Cái cây báng trước mắt ước chừng cao 6 thước, khoảng bằng hai tầng nhà lầu, so với hiện đại ở Hải Nam còn tráng kiện hơn rất nhiều. so sánh với ở Hải Nam, nó càng giống như hấp thu dinh dưỡng quá mức. Lá ở toàn bộ phần dưới của cây sớm rụng hết, lộ ra phần thân cao to tráng kiện thẳng tắp, từ bốn mét trở lên mới xuất hiện cuống lá thô to, lại có từng phiến lá hình lông vũ rũ xuống, chỉnh thể rậm rạp mà tuyệt đẹp, mang theo phong tình độc hữu của thực vật nhiệt đới.

Cây báng này đã nở hoa, trên cuống hoa là mấy chục xâu hoa buông xuống, hoa đực hoa cái rậm rạp nở rộ một chỗ, chỉnh thể lúc dồn lại tựa như rất nhiều vòi bạch tuộc bị trói chung với nhau, rất quái dị lại có một loại mỹ cảm độc đáo.

“Qigeli, đao !”

Lần đầu tiên Qigeli thấy Tôn Chí Tân có cái biểu tình mừng như điên này là khi hắn tìm được khoai sọ, lúc này lại là cái gì ? lập tức trong lòng dấy lên một trận hưng phấn, vung tay ném luôn đao qua. lúc Ném Qigeli không nghĩ gì nhiều, thật sự là quá hưng phấn , làm ra việc không tương xứng với tính cách bản thân. Một đao vừa quăng ra, chính Qigeli cũng bị dọa, hoảng sợ nhìn trường đao ở không trung lao về phía Tôn Chí Tân.

lợi hại của đao đã chiến mọi người đều rõ ràng, lập tức hải kêu to:“Tôn Chí Tân, tránh đi !”

Đã thấy thân thể Tôn Chí Tân nghiêng người để hướng đao thành thế chính diện, rồi sải một bước dài về phía trước, khi đao lướt nghiêng qua người thì đưa tay phải ra, linh hoạt mà chuẩn xác trong lúc xoay người nắm chắc chuôi đao, kéo đao lùi về, tùy tay vung lên một đường, hóa giải thế đao, lập tức cầm đao đứng thẳng, một đôi mắt đen tuyền sáng lên như sao. Ném đao, tiếp đao, giỡn đao, động tác mau lẹ trong chớp mắt liền hoàn thành, toàn bộ quá trình tiêu sái cửu hồi, người xem trong lòng còn sợ hãi vẫn nhìn không được lớn tiếng trầm trồ khen ngợi.

Qigeli dùng tay lau một phen mồ hôi lạnh, nhìn không được oán giận nói:“Lần sau đừng làm như vậy nữa!”

“Nga.” Tôn Chí Tân hì hì cười, đem đao kẹp dưới nách, nhổ hai ngụm nước miếng vào lòng bàn tay, dùng sức xoa xoa đem nước miếng đồ đều. Rồi rút ra cây đao dưới nách, Lại rút đao từ dưới nách ra, trở tay lật sống đao nhét vào trong miệng, cắn lấy mặt có răng cưa, ngẩng đầu nhìn thân báng, vung tay đá chân làm vài động tác khởi động, sau đó cọ cọ leo lên, động tác linh hoạt như khỉ.

Caban xuy một tiếng liền nở nụ cười:“ đi còn nhanh hơn ta.”

Đó là, từ nhỏ đến lớn Tôn Chí Tân làm việc này không ít lần, trèo tường, leo cây, móc trứng chim, bò nóc nhà, dỡ ngói, dùng cò bịt ống khói bếp của người ta, hoặc là dùng ná bắn cửa sổ thủy tinh nhà khác, từ nhỏ chính là một con khỉ hoang vô pháp vô thiên, tự nhiên là quen tay hay việc.

Nhanh chóng leo đến chỗ hoa báng, hai chân kẹp lấy thân cây, chỉ dùng một tay ôm cây, một tay kia cứa vào cuống hoa một nhát, lập tức có chất lỏng chậm rãi rỏ ra. Tôn Chí Tân gấp không thể chờ ghé miệng hút một chút, chỉ cảm thấy đầy miệng ngọt ngào, đúng là hương vị hoa báng! hơn nữa so với hân từng nếm qua trước kia càng ngọt ! Chỉ nhìn là biết, nồng đặc như nước đường, không hổ là ‘quả đường cát’.

“Đừng ăn bậy !” Qigeli biết Tôn Chí Tân bản sự, nhưng nhện không được nhắc nhở hân.

Tôn Chí Tân ở trên cây cười ha ha: “Không có việc gì, ta biết nó !”

dùng dao cắt cái lỗ hổng kia mạnh hơn một chút, từ trong balô leo núi lấy ra bình nước thể thao ra ngửa đầu uống hết sạch toàn bộ nước bên trong, sau đó trực tiếp nhét miệng bình vào lỗ, hứng lấy chất lỏng ngọt ngào mà cụm hoa tự rỏ ra.

Phát hiện ra thứ này, Tôn Chí Tân khó kìm lòng nổi cười ha ha, trong tiếng cười lớn lại ba chân bốn cẳng trèo khỏi cây, dùng chuôi dao gỗ hai cái vào thân cây, nói: “Qigeli có phải nói hạ trại ngay tại nơi này hay không?”

Qigeli gật gật đầu, Tôn Chí Tân nói: “Tốt lắm, tối h ôm nây liền ăn nó !”

Tamu ngạc nhiên: “Ăn cây ?”

“Đúng, chính là ăn cây !”

Mọi người đều ngạc nhiên không tin, Tamu hiểu quá ít đối với bản sự kì quái trên người Tôn Chí Tân, Caban và Alfa lại ăn rất nhiều nấm, vẫn không thể tưởng tượng bộ dáng đi cắn thân cây, ăn lá cây, chỉ có Qigeli rất tin không nghi ngờ nhìn Tôn Chí Tân mỉm cười.

“Ta nhìn thấy trên cây khác có quả, chúng nó có thể ăn không ?” Caban hỏi.

“Không sợ chết người đi ăn đi.” Tôn Chí Tân cười nói: “Chúng ta thực sự ăn cây, không phải ăn trái cây, quả của nó thực không thể ăn, không chỉ có độc, còn có thể ăn mòn thương tổn cơ thể người. Ăn, cũng không phải hoàn toàn không được, chính là rất phiền toái.”

Caban nghe được , lại nghiêng mắt đi xem thân cây thô ráp mà cứng rắn kia, tưởng tượng cảnh dùng răng cắn lên..... Ách, khẳng định sẽ đau răng.

Qigeli đi lên vỗ vỗ thân cây: “Ăn nây cây nây nhá ?”

“Không ăn cây này, cây đã nở hoa không thích hợp dùng để ăn, chỉ thích hợp lấy nước đường. Thích hợp nhất là những cây có hoa nhưng chưa nở, thế mới ăn được.”

Tôn Chí Tân tả hữu nhìn xem, nghĩ năm người thật đúng là không có biện pháp một hơi xử lý một gốc cây báng — không có cách nào khác, thời đại và hoàn cảnh không giống nhau , cái loại nguyên tắc sinh hoạt tiết kiệm thức ăn không lãng phí cũng dần dần bắt đầu cắm rễ vào cốt tủy Tôn Chí Tân lý. Tôn Chí Tân liền tuyển một gốc cây có vẻ nhỏ, lại đang trong trạng thái có hoa chưa nở, nói: “Tamu, đốn nó xuống. buổi tối Hôm nay ăn gốc cây này. Ta đi tìm đồ để nấu.” Lúc trước khi tân trang ra trận, Tôn Chí Tân cũng không mang theo đồ ăn dã ngoại. Mà đoàn người Qigeli lại thói quen trực tiếp giết mỗi chống đối , thứ đó có thể nướng ăn, nếu không được thì đối với người tiền sử mà nói ăn sống cũng không phải không thể, cho nên nói niêu khẳng định sẽ không mang theo. Hơn nữa, toàn bộ doanh địa đều dùng nồi đất, phi thường trân quý lại không rắn chắc dễ vỡ nát, muốn mang đi xa là hoàn toàn không thực tế.

Năm người phân công, Qigeli đi tìm nước sạch, Tamu chặt cây báng, Tôn Chí Tân đi tìm ‘nồi’, Caban tra xét bốn phía xem có nguy hiểm hay không, Alfa bởi vì vận dụng năng lực mà suy yếu, ở tại chỗ nhóm lửa.

Tamu cầm kiếm, không nói hai lời mà bắt đầu hùng hục chặt cây. người này tâm nhãn thành thật, tính tình lại có bản năng tiết kiệm từng giọt từng hạt thức ăn của người tiền sử, Tôn Chí Tân bảo hân chặt cây, Tamu cầm kiếm nhắm ngay rễ cây mà chặt, cố gắng có thể chặt bỏ càng nhiều bộ phận càng tốt.

Alfa suy yếu ngồi xuống ngay tại chỗ nhóm lửa, những người khác đều tự tách ra.

Tôn Chí Tân đi loạn khắp vùng rừng báng, trừ bỏ phát hiện thêm vài loại thực vật họ rêu có thể ăn ra không tìm được cái gì có thể dùng làm nôi. Hắn vốn hi vọng có thể thấy cây dừa chém vỏ trái dùng tạm, ý tưởng này hiện tại cũng không thực hiện được.

đi loạn cả buổi, hai tay trống trơn trở về, Tamu đã đón đỡ cái câu kia, quả nhiên là một tên trâu bò..... Trong tay có cương kiếm hiện đại lực sát thương tăng liên lên tới cấp A..... Hắn hiện tại đang ở 1 chỗ nhàn nhàn chà lau kiếm, vẫn là dùng cái loại biểu tình vuốt ve tình nhân. Alfa vẫn ở đó nhóm lửa, dùng biện pháp đánh lửa nguyên thủy nhất. Lửa còn chưa bùng lên, ngay dấu hiệu của một tia khói cũng chưa nhìn thấy, hiệu suất nhóm lửa có vẻ thấp đến khó mà tin nổi.

chuyện Nhóm lửa này đối với người tiền sử mà nói cũng không dễ dàng, bọn họ biết đánh lửa, chẳng qua nhóm lửa vô luận thế nào đều tốn thời gian, có cố sức thì xác suất thành công không cao. Tôn Chí Tân vốn định lấy bật lửa ra dùng, nhưng nghĩ lại, bật lửa dùng một chút không thể bổ sung, là tiêu hao phẩm không thể tái sinh, vẫn là để dấy dùng cho tình huống đặc thù. Hơn nữa người tiền sử muốn sinh hoạt tốt, nhất định phải học được càng nhiều biện pháp nhóm lửa, bật lửa tiên tiến cũng vền vền chỉ có một cái mà thôi, không thể thông dụng, càng không thể vĩnh viễn vô hạn sử dụng

Lập tức nhờ Tamu vũ phu hạng nhất này đi kiếm một khối đá lớn về, mình thì ngồi xuống hướng dẫn Alfa biện pháp nhóm lửa dã ngoại. Lúc này Caban vừa về đến, đang đứng bên kia thú vị quan sát hai người.

Hắn càng xem càng giật mình, bởi vì ngoại trừ biện pháp nhóm lửa nguyên thủy, Tôn Chí Tân còn biết thêm sáu cách khác! kỳ thật là bảy, biện pháp nhóm lửa thứ bảy là dùng đá đánh lửa, trong tay không có nên không đem ra được mà thôi.

Ngoại trừ biện pháp ngốc nhất mà Alfa đang dùng, Tôn Chí Tân kiểu quay gối hai người kinh điển, kiểu bào gối giản dị, kiểu khò tộc dễ dàng, kiểu dây cung khoan gỗ và cách giữ mũi lửa cực kinh điển từ thời đại ăn lông ở lỗ. Vô luận là cách nào, đều so với biện pháp ban đầu của Alfa tốt hơn rất nhiều.

Một lát sau Qigeli cũng đã trở lại, một lần nữa đem bình trúc nạp đầy nước, trong tay còn cầm một con rắn lớn, tên thối con cầm phập vào đầu nó. Qigeli ngay mũi tên cũng chưa nhổ , háng hái đứng một bên xem Tôn Chí Tân dạy đánh lửa, lại không nhận được lời kéo Caban tạo thành một tổ học tập.

Bởi vì điều kiện hạn chế, Tôn Chí Tân giảng giải phương thức nhóm lửa, biện pháp dây cung. So với cách đánh lửa cổ điển vốn có, nó giữ lại mũi khoan không thay đổi, chỉ tăng thêm một dây cung dùng để kéo mũi khoan chuyển động cực nhanh, giúp hiệu suất và xác suất thành công ùn ùn tăng lên.

đạo cụ Sử dụng rất đơn giản, một tấm gỗ dùng để khoan, bên rìa tạo ra một cái lỗ có thể kẹp được mũi khoan, phía dưới lỗ lót vật dễ cháy để hứng lấy vụn gỗ nhiệt độ cao hoặc tia lửa bắn ra trong lúc chuyển động. Lại kiếm hai cành khô, trong đó một mài hoặc vót nhọn làm mũi khoan, cái còn lại dùng làm cung khoan lửa.

Cành khô làm cung hai đầu buộc dây thừng, kéo chặt, làm cho nó biến thành hình cung, lại xoắn mũi khoan ở trên dây một vòng. Lúc kéo đẩy cung, dây cung sẽ kéo mũi khoan nhanh chóng xoay tròn, ma sát tốc độ cao sinh ra rất nhiều nhiệt lượng, chỉ một lát là đã có tia lửa bắn xuống châm vào đồ dễ cháy lót ở phía dưới. Việc tiếp theo người tiền sử còn thành thạo hơn Tôn Chí Tân , cẩn thận che chở mũi lửa, dùng lá khô đặt lên, nhẹ nhàng thổi, làm cho ngọn lửa lớn mạnh là xong. cả quá trình bởi vì cải tiến phương pháp, trước sau không đến mười phút liền hoàn thành.

tráng hán Tamu ôm mấy khối đá lớn trở về, trong đó một khối lồm xồm, gia công một chút là có thể dùng làm nôi. Người này đầu óc quả thật không đủ thông minh, không xác định rõ loại đá Tôn Chí Tân yêu cầu, một hơi bê mấy khối trở về, trong lòng nghĩ thế nào chẳng có một khối có thể phát huy công dụng.

thấy bốn người dùng tốc độ cực nhanh nhóm lửa, không phải một mà là vài nhóm – do Qigeli và Caban học làm cảm thấy hứng thú mà thành, hắn cũng có vẻ thực giật mình. Nếu là lúc trước, nhóm một mũi lửa, cũng cần đến hai tiếng đồng hồ, hắn đã sớm dự tính phải đến đêm mới có ăn, không nghĩ tới nhanh như vậy đã có ánh lửa hừng hực

Qigeli đem phương pháp nhóm lửa Tôn Chí Tân dạy ghi tạc đáy lòng, ngồi vào bên người Tôn Chí Tân lột da rắn. Tôn Chí Tân đang chỉ huy Tamu ra hai khối đá hình tròn, dùng để làm cối xay đá. Cả công tác làm cối xay đá không cần quá nhiều công phu, đối với Tamu sức lớn là việc vô cùng thích hợp.

Qigeli dựa vào hỏi: “Tôn Chí Tân, cái loại cây này thật sự có thể ăn ?” Hấn không phải không tin, ngược lại hấn rất tin không nghi ngờ. Nhưng cánh rừng này thật không nhỏ, nếu đúng như Tôn Chí Tân nói có thể ăn, như vậy ý nghĩa đại biểu của nó thật quá lớn, đó chính là vấn đề thức ăn trong toàn bộ mùa đông vẫn làm khó hai bộ tộc trước nay đã có thể giải quyết, vô luận bộ tộc Thợ Săn hay bộ tộc Gió Biển, có mảnh rừng cây có thể ăn này thì tất nhiên có thể chịu đựng qua mùa đông tàn khốc.

Tôn Chí Tân cũng hiểu được điểm ấy, lập tức không hề ác liệt thừa nước đục thả câu, mà là cũng giống Qigeli nghiêm nét mặt nói: “tưởng tin ta, loại này cây quả thật có thể ăn. Nó không những ăn được, còn có nhiều tác dụng. Thấy một mảnh rừng này không ? sản lượng như vậy, toàn bộ bộ tộc thợ săn và bộ tộc gió biển cùng nhau cũng đủ ăn ! ta tuy rằng không dám cam đoan không để mọi người chịu đói, nhưng có một mảnh rừng này, tuyệt đối không đói chết người ! mùa đông năm nay, tuyệt sẽ không có trẻ con hoặc lão nhân bệnh nhân tàn tật bởi vì đói khát mà bỏ mệnh. Không có ai sẽ bị lưu lại chờ chết ! ta nói rồi, sẽ làm được ! vô luận bộ tộc thợ săn, hay là bộ tộc gió biển, đều giống nhau !”

trên mặt Mọi người đều hiện ra thần sắc phấn chấn, ở đây đại đa số đều là người tàn tật, không thể tham gia săn thú kiếm thức ăn, trước đây đều là đối tượng bị đào thải không còn cách nào khác phải chủ động lựa chọn ở lại để giúp toàn bộ tộc có thể tiếp tục tồn tại. Nếu thật sự rừng cây này có thể dùng để ăn, ăn số lượng mà nói, vậy thật không cần hy sinh đổi lấy sinh tồn của bộ tộc.

mọi người ai cũng quý trọng sinh mệnh của chính mình, không ai muốn trong rét lạnh cùng đói khát thống khổ mà tuyệt vọng chết đi. Tôn Chí Tân không thể nghi ngờ là ngọn đèn chiếu sáng tương lai hắc ám đó !

Tôn Chí Tân lại nói: “Bất quá hai bộ tộc cộng lại có hơn 300 người, lượng tiêu hao thức ăn rất lớn. Ta tranh thủ cố gắng phát hiện càng nhiều thứ nữa, để hai bộ tộc đều có thể bình yên vượt qua mùa đông này.”

59. Chương 59

đường Trở về bởi vì đi qua một lần mà trở nên dễ hơn rất nhiều, lúc đi ba ngày mà lúc về chỉ mất có hai ngày mà thôi.

Khi nhìn thấy doanh địa đã là chín rười, dọc theo khúc sông uốn lượn vắt qua một vách núi, doanh địa kia nổi lên những đốm sáng lọt vào trong mắt. Nó có thêm rất nhiều đỉnh lều, hiển nhiên là thành viên mới đến của bộ tộc gió biển Tiger mang đến, khiến cho nó có vẻ lớn lên một vòng, so với lúc mình rời khi lớn hơn một chút.

Tôn Chí Tân tâm đình loạn võ, sau đó nhanh chóng kịch liệt nhảy lên . Tại một khắc này, hấn lại có cảm giác được về nhà! ngọt ngào, ấm áp, còn có kích động được gặp lại người thân, giống như thủy triều xa lạ mà thân thuộc, dưới chân mềm ra, hấn không thể lập tức chạy đến, lại ần ần có chút lưỡng lự, đan vào nhau tựa thành một loại dây vô ngọt ngào. Mới rời đi năm ngày mà thôi, Minh lại lưu luyến địa phương này đến thế ?

Naaru — hấn có khỏe không ? Có vì săn thú mà lại bị thương không ? Buku đâu, tiểu hắc khuyến chắc nịch có rắn chắc thêm chút nào hay không? Auge đâu, liệu có xụ mặt chào đón mình không nhỉ ? kỳ thật rất là muốn xông lên ôm mình đi ? Tiger tên kia liệu có tiếp tục đâm đầu vào quấy rối không đây ?

Các loại ý niệm trong đầu lung tung mà đến, khiến người ta sợ hãi , lại cao hứng vô cùng.

Tôn Chí Tân ngừng chân, xa xa nhìn doanh địa kia . Ngoại trừ những ánh sáng nhạt nhòa vọng ra từ trong lều, chỉ có một đốm lửa trại tại trung tâm doanh địa, trong bóng đêm tối như mực có vẻ mười phần mỏng manh, nhưng cũng thật ấm áp. Người tiền sử ngủ sớm, lại quen thấp đuốc qua đêm, khiến cho toàn bộ doanh địa đều như ngủ say hơn phân nửa, ở trong đêm tối lẳng lặng nằm úp sấp phục híp mắt lại, tỏa ra một hơi thở yên tĩnh khiến người ta cảm thấy thân cận.

“Làm sao vậy ?” vẫn là Qigel i hỏi.

Tôn Chí Tân hít vào một hơi, ngượng ngùng cười: “Về nhà . Không biết vì sao trong lòng đột nhiên có điểm chột dạ.”

Qigeli ngạc nhiên, lập tức hiểu, trên mặt khẽ cười phá lên. Vung lên cánh tay cắt, ngắn gọn nói: “Về nhà . Đi !”

Caban cười một tiếng, hú một tiếng chạy như bay thẳng tắp hướng về doanh địa, một đường đạp lên vùng nước cạn bên sông làm bọt nước văng khắp nơi, trong màn đêm yên tĩnh phát ra tiếng vang vui vẻ nho nhỏ.

sau đó Bốn người còn chưa tới gần doanh địa đã nghe Caban khí xung tiêu vùn chổng nạnh đứng ở bên đồng lửa chính giữa doanh địa điên cuồng gào dậy: “Chúng ta đã trở lại !”

Trong khoảnh khắc toàn bộ doanh địa an tĩnh đột nhiên bị đánh vỡ, doanh địa lập tức liền nhôn nhao, có người bừng tỉnh, có nhân mơ mơ màng màng tỉnh lại, nữ nhân oán giận, đàn ông hưng phấn la to, lại có tiểu tiểu oa nhi bị đánh tỉnh, khóc kinh thiên động địa , cũng có người nóng tính chửi ầm lên, lập tức lại chuyển thành hưng phấn hoan hô.

Thật sự là..... quá náo nhiệt !

náo nhiệt quá! mới đi qua năm ngày, lại cảm nhận được loại không khí này, Trong lòng Tôn Chí Tân tựa như uống mật, không uống rượu cũng say.

Tâm tình đại loạn, đột nhiên cảm giác bị một lực lớn kéo một cái lão đảo, thành linh chui vào lòng một người.

Mặt dán sát vào làn da lạnh lạnh mà trơn nhẵn, thậm chí không cần ngẩng đầu, Tôn Chí Tân liền khoái trá thở dài: “Tiger.....”

Còn chưa ngáy giấc ba giây, lại bị một lực mạnh hơn nữa kéo sang hướng khác ôm ấp, nóng bỏng mà cuồng dã, Tôn Chí Tân liền ngẩng đầu, nhìn vào ánh mắt tinh lượng ướt át: “Naaru.....”

Tiger dừng một chút, tay vươn ra giữa không trung, đột nhiên cảm thấy hai người ôm nhau cùng một chỗ kia có một bầu không khí đặc biệt, chính mình chen vào không nổi. Con người lập tức theo bản năng nguy hiểm nheo lại, tiến lên một bước sẽ mạnh mẽ đem hai người tách ra.

Đã thấy Naaru chỉ là dùng sức đem Tôn Chí Tân ôm lấy, sờ soạng quanh người Tôn Chí Tân, cẩn thận từ đầu tới đuôi đánh giá hắn, sau một lúc lâu mới nói: “Không có việc gì, không bị thương.”

Nghe thế một câu, Tiger trong lòng đột nhiên cũng sinh ra một cảm giác trần ai lạc định, một cổ bất mãn vừa mới nảy sinh lập tức tản mát, học theo Naaru đem Tôn Chí Tân sờ soạng toàn thân, nhìn Tôn Chí Tân từ trên xuống dưới.

Tốt lắm, thật sự không bị thương. Như thế hắn an tâm.

Tôn Chí Tân bị xoay chuyển choáng đầu vầng não, rõ ràng thực không thoải mái, nhưng trong lòng chính là thật sự cao hứng, nhịn không được hì hì cười, nhấn nại để Naaru từ sờ soạng biến thành xoa nắn, giống như thấy thuốc kiểm tra cho mình.

Nhưng này cũng không bao gồm việc khó có bỏ qua tiếp theo. Tôn Chí Tân chụp một tiếng gỡ bàn tay Naaru đang hướng vào váy da của mình, trách mắng: “Dừng sờ loạn !”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-tien-nam-the-ham-ngu-phien-than-ky>